

လရောင်ကျွန်းရင့်

အယုဉ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်စိုင်းယုလင်း (၁၁၆၆၀)
ရွှေငွေလှိုင်စာပေ အမှတ်(၃၉)၊ ၄၄-လမ်း၊
ပိုင်တင်လောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- အတွင်း/ အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ရီ (၀၀၇၁၁)
ရွှေရောင်လင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၆၆)၊ ပြည်တော်အလမ်း၊
လေးထောင့်တန်ရပ်ကွက်၊ သင်္ဃန်းကျွန်း၊
ရန်ကင်းမြို့။
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-

အခန်း(၁)

“မင်း ငါပြောသွားတဲ့အတိုင်း အတိအကျလိုက်ဆိုပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

ခေါင်းညိတ်၍ မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်လျှင် စေတီတော်မြတ်ဆီက
ဆည်းလည်းသံလွင်လွင်ကိုလို၍ ကြားမိလာခဲ့သည်။ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်
နေသည့် လေပြည်ညှင်းက စိမ့်သက်အေးချမ်းနေ၏။

သို့သော် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်မှာ သစ္စာရေးသောက်၍ တတိပြု
သစ္စာဆိုရမည့် ကြီးမားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်အတွက် သစ္စာတိုင်သူ
နှင့် ကတိပြုသစ္စာဆိုသူတို့ရင်ထဲတွင် ..

“ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ..”

“ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ..”

“ဤစိတ် ဤခန္ဓာတို့ကို အပြီးတိုင်အပ်နှင်း၍ ..”

“ဤစိတ် ဤခန္ဓာတို့ကို အပြီးတိုင်အပ်နှင်း၍ ..”

“ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ..”

“ပေးအပ်သောတာဝန်ကို ..”

“ထုတ်ဝေရေးစာအုပ် ကက်တင်သောစာအုပ်များ” (CIP)

လရောင်ကျားရုပ် ၀၉၅-၀၃
 အလှည့်/ လရောင်ကျားရုပ်၊
 ရန်ကင်း၊ ရွှေငွေလှိုင်စာပေ၊ ၂၀၁၇၊
 ၃၀၄ စာ၊ ၁၅ ဇင်တီ x ၁၈ ဇင်တီ ။
 (၁) အလှည့်

လရောင်ကျားရင့်

“နှုတ်ကတိစောင့်ထိန်းခြင်း ..”
 “နှုတ်ကတိစောင့်ထိန်းခြင်း ..”
 “အသက်ခန္ဓာကို စွန့်လွှတ်ရင်းနှီးခြင်း ..”
 “အသက်ခန္ဓာကို စွန့်လွှတ်ရင်းနှီးခြင်း ..”
 “ပေးဆပ်ခြင်းအရာရာဖြင့် ..”
 “ပေးဆပ်ခြင်းအရာရာဖြင့် ..”
 “ပြီးဆုံးအောင်မြင်သည်ထိ ..”
 “ပြီးဆုံးအောင်မြင်သည်ထိ ..”
 “လိုက်လံကျေပြန်စွာ ..”
 “လိုက်လံကျေပြန်စွာ ..”
 “ထမ်းရွက်ပါမည်ဟု ကတိသစ္စာပြုပါသည် ..”
 “ထမ်းရွက်ပါမည်ဟု ကတိသစ္စာပြုပါသည် ..”
 “အကယ်၍ ..”
 “အကယ်၍ ..”
 “ဤသစ္စာမတည်ဘဲ ချိုးဖောက်မိပါက ..”
 “ဤသစ္စာမတည်ဘဲ ချိုးဖောက်မိပါက ..”
 “ဤဘဝတွင် ..”
 “ဤဘဝတွင် ..”
 “အသေဆိုးနဲ့ သေရပါစေ ..”
 “အသေဆိုးနဲ့ သေရပါစေ ..”
 “နောင်သံသရာ ကျင်လည်ရသည်အထိ ..”
 “နောင်သံသရာ ကျင်လည်ရသည်အထိ ..”
 “ဤသစ္စာ စူးခြင်းမပျက်ပြယ်ဘဲ ..”
 “ဤသစ္စာ စူးခြင်းမပျက်ပြယ်ဘဲ ..”
 “ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျင်လည်ရပါစေ ..”

အလှည့်

“ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျင်လည်ရပါစေ ..”
 “ဒီဘဝ ဒီအရွယ်ရောက်တိုင်း ..”
 “ဒီဘဝ ဒီအရွယ်ရောက်တိုင်း ..”
 “အသေဆိုးနဲ့ သေရပါစေသား ..”
 “အသေဆိုးနဲ့ သေရပါစေသား ..”

ကြောက်မက်ဖွယ် ကျိန်ဆိုခြင်းတို့ ပြီးဆုံးသွားလျှင် အသံဗလံအားလုံး
 ခေတ္တတိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။ ထိုအခါ အေးချမ်းသာယာသော ဆည်းလည်သံ
 တို့က လူသားတို့၏ အတ္တမောဟတို့အပေါ် သနာညှာတာမှုတို့ဖြင့် တရား
 ရေစင် သွန်းလောင်းပေးနေသလိုပင် ..။

သို့သော် ဒေါသမောဟတို့နှင့် ခြေလှမ်းတွေက ရပ်တန့်မသွားခဲ့ပေ ။
 လောဘကြောင့် ကတိသစ္စာပြု၍ ကောက်ကောက်ပါနေသော
 ခြေလှမ်းတို့သည်လည်း ထပ်တူလိုက်ပါနေခဲ့လျက် .. ဇေတီကုန်းတော်
 ပေါ်က လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို ဖြတ်နင်းဆင်းခဲ့ကြပြီး ..။

“ရှေ့ ..”

ရှေ့ကခြေအစုံက တန်ဖိုးကြီးကားကြီးတစ်စီးရဲ့ဘေးမှာ ရပ်တန့်
 သွားခဲ့ပြီ အမည်းရောင်အိတ်လေးတစ်လုံးကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ နောက်
 ကပါလာသည့် ခြေအစုံရှင်က လက်ခံယူလိုက်လျှင် ..။

“အဲ့ဒီအိတ်က မင်း လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိမ့်မယ်၊ ပြီး
 တော့ မင်းလုပ်သမျှကို သိနေနိုင်တဲ့ နတ်မျက်စိလည်းပါတယ် ..”

“စိတ်ချပါ .. သစ္စာပြုထားတဲ့အတိုင်း အသက်နဲ့ထပ်တူတည်တံ့
 မယ် ..”

စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ကျောက်ချားတို့ သို့ ငြိမ်
 သက်နေခဲ့သည့် ခြေအစုံတို့သည် ဆန့်ကျင်ဘက်တစ်နေရာသို့ ဦးတည်
 ထွက်သွားခဲ့ကြပြီး ..။

“အင်း .. ကြံစည်ကြ .. ကြိုးစားကြပေါ့ ..”

လရောင်ကျနေရင်

အလှည့်

e

ခေတ်ကုန်းတော်၏ လှေကားတစ်လေးတွေမှာ သစ်ရွက်မိုက်တွေ လှဲကျွန်းနေသည့် အဘိုးအိုတစ်ဦးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရွှေ့တတ်နေခဲ့၏။

“မနက်ဖြန် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ကြံစည်လို့ရတယ်။ မနေ့က ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်ပြင်လို့မရဘူး။ ပစ္စပျန်ကောင်းမှ သမိုင်းကောင်းမှာ .. ပစ္စပျန်မှာ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြ၊ ကြိုးစားကြ ..”

ဒီနေ့ ခြေလှမ်းများ၏ အနာဂတ်ဟာ ဘာမှန်းမသိ ..။

BURMESE CLASSIC

မိသားစုထမင်းပိုင်းလေးက ဟင်းအမယ်ပေါင်းများစွာနှင့် ပြည့်စုံစိုပြည်နေသော်လည်း ..။

“ဘယ်လို မိဘအုပ်ထိန်းသူမရှိဘူး .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မိဘမရှိတာ ထားလိုက်ပါ .. အုပ်ထိန်းသူ ဦးကြီး - အဒေါ် - ဘာညာ ..”

“ကျွန်တော် ပြောတာပါသွားပြီလေ .. မိဘအုပ်ထိန်းသူမရှိပါဘူး ဆို ..”

“ဒါဖြင့် ..”

“သူတစ်ယောက်တည်း အဆောင်မှာနေတာ ..”

“ဒေါက် ...”

ကိုင်ထားသည့်စွန်းနဲ့ ခပ်ရင်းကို ပြိုင်တူချပစ်လိုက်ကာ မြှောင်သည့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးက အနီရောင်သစ်သွားသွား ပြေညှင်စွာ ပြောပြနေသည့် အရောင် မျက်နှာက ရယ်မြူးခြင်းလွှဲပါ လျှောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။

လရောင်ကျားရင့်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်မိလိုက်သဖြင့်
ထက်'က ဆိတ်သားနှစ်တစ်ဖက်လှမ်းခပ်၍ ခတ်ဖြစ်သူပန်းကန်ထဲ
စည့်ပေးလိုက်ရင်း -။

"စားစရာရှိတာစား မောင်လေး -။ မင်းအစ်ကိုအကြောင်းသိတယ်
ပျက်ထား -။ သူက သူညီလေးကို သူ့သားလို့မှတ်နေတာ၊ နေရာတကာ
ခေတနာယောက်လို့ပဲ .. ပိုတောင်ပိုဦးမှာ -။"

"ကိုကြီး သဘောကျမှာမဟုတ်မှန်း ကျွန်တော်သိပါတယ် -။
ဒါပေမယ့် -။"

"သိနေသားနဲ့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်
ဆိုတော့ ညီက ကိုကြီးကို သူ့လောက် -။"

"ဟာ .. မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး .. အဲဒါ လုံးဝမဟုတ်ဘူး .."

"ဘာရှိသေးလဲ ပြောပါဦး -။"

မျက်နှာက မသာယာပေမယ့် ဓန မျိုသိပ်၍ ဇွန်းခပ်ရင်းကိုပြန်
ဆိုင်လိုက်သည်။ လက်က ခင့်ပွန်းသည်ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေခပ်
စည့်ပေး၍ အရောင့် ကို 'ဘာမှမဖြစ်ဘူး' ဆိုသည့်အပြုံးနှင့် ခေါင်းခါ
ပြန်။

အရောင့် မျက်နှာသည် အလင်းပျော့တောင်းကင်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွား
ပြီ -။

"ကျွန်တော် ကိုကြီး ကျေနပ်လောက်စရာတယ်လို့သက်သေနဲ့
ပြောရင်းရုန်းမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရိပ် က အရမ်းလှတယ်၊ လှတယ်
ဆိုတာတွေထက် ပိုလှတယ် -။"

ဓန မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်လျက် မော့ကြည့်လာကာ -။

"ထားလိုက်တော့ .. ထမင်းအရင်စား -။"

စားပြီးမှ ပြောမယ်ဆိုသည့်သဘော -။

ဒါဆိုရင်တော့ ထမင်းစားပျက်လောက်ဖွယ်ရှိနေသည့် စကားတွေ

အရည်

ကို သူ ပြောနေခဲ့သည်ပေါ့ -။

"ဒက်ဒီက လေးလေးကို စိတ်ဆိုးနေတာလားဟင် -။"

"မောင်မောင် အမေးအမြန်းမထူနဲ့ -။"

ရှစ်နှစ်သမီး ဓနကြည့်ဖြူလေးက သူမရဲ့ မောင်ငယ်လေး ငါးနှစ်
အရွယ် ဓနထည်ဝါ ကို ဆရာမကြီးလေးသံနှင့် ဝင်ရောက်ထိန်းကျောင်း
လေသည်။

ဓန မျက်နှာကြီးက သားနဲ့သမီး အသံတွေကြားမှ မျက်ရူးပြောင်း
လဲ ပြေပြစ်သွားခဲ့လျက် -။

"ဘာမှမဟုတ်ဘူး သားငယ် .. သား လေးလေးက ထမင်းစားတုန်း
စကားတွေများနေလို့ ဒက်ဒီက ပြောပြနေတာ -။"

"မာမိက ပြောတော့ မိသားစုထမင်းပိုင်းဆိုတာ ထမင်းပိုင်းမှာမှ
မျက်နှာစုံတာမို့လို့ စကားပြောရင်း ထမင်းစားရတာတဲ့ -။"

ဓန အကြည့်တွေ လက် မျက်နှာပေါ်တန်းခနဲရောက်သွားသည်။
လက် မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ -။

"ဟို .. အဲဒါလေ မောင့်အန်တီ ဒီမှာတည်းသွားတုန်းက ထမင်း
စားတုန်းစကားပြောနေကြရင်း ကလေးကို သူက -။"

"အင်း -။"

ကလေးတွေရှေ့မှာ အတော်ကြီးပျော့ပြောင်းဖို့ကြိုးစားထားရသည့်
မျက်နှာနှင့် ဓန ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထမင်းပိုင်းကနေ
စောစီးစွာထသွားခဲ့ပြီး -။

"ပြီးရင် ညီ ကိုကြီးစာကြည့်ခန်းထဲကိုလာနဲ့ -။"

ရာဇသံတစ်ရပ်မျှတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ မပီနဲ့ ဓန မျက်ရူး
ချင်းဆိုသွားကြကာ -။

"သူ့အကြောင်းသိသားနဲ့ ငါ့မောင်ရယ် -။"

"ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ -။ မလက် ရယ် -။ ရှစ်မိသွားတဲ့အချိန်မှာ

လရောင်ကျားရင့်

ထိုတိုအသက်ရှူသံကိုတောင် မေ့သွားခဲ့တာ၊ ကိုကြီး ကြိုက်မှာ...
ဘူးလို့ ဘယ်လိုတွေးမိမှာလဲ ..”

“အင်း ...”

လေးဖင့်စွာ ခေါင်းညိတ်မိရင်း ကလေးတွေကျူရှင်ချိန်နီးလာတာ
ကို သတိရကာ ..

“သမီး ထမင်းစားပြီးရင် စာသင်ခန်းထဲသွားနှင့်နော် .. မောင်လေး
စာအုပ်တွေပါ ပြင်ထားပေးလိုက် ..”

“ဟုတ် ...”

ကြည်လေး က သမီးကြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း လိမ္မာသည်။ ထက်လည်း
ထက်မြက်သည်။ မိဘအလိုအကဲ သူမလောက်သိတာလည်းမရှိ။ မောင်လယ်
ကို စောင့်ရှောက်သည့်နေရာမှာလည်း ဖခင်ချမှတ်သည့် စည်းကမ်းနည်း
လမ်းအတိုင်း ..

ကလေးတွေ နှစ်ယောက်စလုံးမရှိတော့မှ လက်က စားလက်စကို
လက်စသတ်ပြီး ရေတစ်ခွက်သောက်၍ ..

“မလက် ပြောတာက မောင်လေး ဒီအကြောင်းတွေ မောင့်ကို
မပြောခင် မလက် ကို အရင်ပြောသင့်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မောင်လေး
ကမှ စွဲလမ်းနေပါပြီဆိုရင် မင်းအစ်ကို လက်ခံနိုင်လောက်တဲ့အဆင့်
အတန်းမျိုးထိ မလက် ဖြည့်ဆည်းပြင်ဆင်ပေးထားလို့ရတယ် ..”

“သူ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ဒါက ပိုးကြေးပန်းကြေးထောက်ပုံတာမှမဟုတ်
ဘဲ မောင်လေးတို့ လက်ထပ်ပြီးရင် လင်မယားပိုင်ဆိုင်မှုပုံဖြစ်သွားမှာ
လေ ..”

အရောင် က နားလည်နေသည့်အပြုံးနှင့် လက် ကိုလည်းကျေးဇူး
တင်ပေးမယ့် အားနာကာ ..

“ဒါပေမယ့် သူ အဲလိုမရိုးသားတဲ့နည်းနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို

ဝင်ဖို့ကြိုးစားမှာမဟုတ်ဘူး။ မလက် ကတော့ နားလည်နိုင်မှာမဟုတ်
လေမယ့် သူ့ဘဝကိုသူ ကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းရင်တည်ခဲ့တဲ့ မာန သူ့မှာရှိ
တယ်။ ပြောရရင် အဲဒီမာနကြောင့် နည်းနည်းအစွန်းရောက်ချင်တာမျိုး..”

“အင်း .. ကြားတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒါ အထင်သေးစရာမဟုတ်
ပါဘူး။ လေးစားစရာပါ .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအစ်ကို လက်ခံမှာမဟုတ်
ဘူး .. အရောင် ..”

“ကျွန်တော့် အပျော်တွေ တစ်ဝက်လျော့သွားပေမယ့် ဘာအခက်
အခဲရှိလာလာ သူ့ကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးခံမှာမဟုတ်ဘူး မလက် ..”
ခက်တော့ ခက်ပါပြီ ..

လရောင်ကျားရင့်

အခန်း (၃)

“နာမည်က ဘယ်သူ ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ကျွတ် ...”

ခန ဖျက်နာ အံကြိတ်ထားလျက်နှင့် ရှုံ့ခဲ့သွားသည်။ ‘ကျွတ်သရေ တုံးလိုက်တာ’ လို့ ရင်ထဲမှာ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်မိရှင်း ..

“မိဘအုပ်ထိန်းသူ တစ်ယောက်တစ်ယောက်မရှိဘဲ ဘယ်လိုကြီးပြင်းလာခဲ့သလဲ .. ဘယ်တုန်းတည်းက လမ်းပေါ်ရောက်နေခဲ့တာလဲ ..”

“လမ်းပေါ်ရောက်မနေခဲ့ပါဘူး .. သူ့မှာ အိမ်နဲ့ရာနဲ့ အခြေအမြစ် ရှိပါတယ် ..”

“ငါမေးတာ ပြည့်စုံအောင်ဖြေ ..”

“သူ ဆယ့်ငါးနှစ်သမီးရောက်မှ အုပ်ထိန်းသူ မဲ့ခဲ့တာပါ ..”

“ဒါဆို မိမရှိ ဖမရှိ တောက်လျှောက်ကြီးပြင်းလာခဲ့တာပေါ့ ..”

မေးခွန်းတွေက ရင့်သီးလာသဖြင့် အရောင်ဖျက်နာ ပျက်ယွင်းစပြုလာခဲ့၏။ ထိုဖျက်နာကို ခန က စူးစိုက်ကြည့်နေပြီး အဖြေစောင့်လျက်

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ခဏတစ်ဖြုတ်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့၏။

“သူက မိဘမဲ့ကြီးပြင်းခဲ့ရမယ် ..”

“ဒါပေမယ့်တွေ လာမပြောနဲ့ ညီ .. အရိပ်အောက်မှာမနေရတဲ့ အသားက နေလောင်တာပဲ ..”

“ကိုကြီးလည်း မိဘမဲ့နဲ့ပဲ ..”

“ညီ .. တော်စမ်း ..”

ခန ရဲ့ ဒေါသသံကြောင့် တံခါးဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည့် လက် ရဲ့ ခြေလှမ်း တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ကိုင်လာသည့် နာနတ်သီးဖျော်ရည်တွေနဲ့ ဗန်းကလေးကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီး ဆိုဖာမှာထိုင်၏။

“ငါ မိဘမဲ့ခဲ့တာ ငါက ယောက်ျား၊ ပြီးတော့ ငါတို့မှာ မိဘရဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေအပြည့်နဲ့ အကြံနဲ့ ဉာဏ်နဲ့ ..”

“ဒါဆို ကိုကြီး ကန်ဆယ်လ်လုပ်လိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရမှာလား ..”

“မစွန့်လွှတ်နိုင်လောက်စရာ ဘာတန်ဖိုးတွေရှိသလဲ မင်းချပြလေ ..”

“ကိုကြီး ..”

မယ့်နိုင်သည့်လေသံသည် အရောင် ဖျက်နာတစ်ခုလုံးကိုပါ တုန်လှုပ်ခြောက်ချားနေစေလျက် ..

“ခွဲလောက်ထိ မပြောပါနဲ့ ကိုကြီးရာ .. သူ့ကို ကျွန်တော် ယူကို ယူမှာပဲဆိုရင် ကိုကြီးခယ်မ ဖြစ်လာမယ့် မိန်းကလေးပါ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဖြစ်နိုင်လောက်တာလေးတွေပြောပြီး ဆွေးနွေးပေးလိုက်ပါ မောင်ရယ်၊ မောင် ဖျက်လုံးထဲမှာ အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဆင်မပြေနိုင်တာတွေများနေပေမယ့် လူငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ နည်းနည်း ဖျာတွေးပေးရမှာပေါ့ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“ငါပြောနေတာ ဆင်းရဲချမ်းသာတစ်ခုတည်းကို မဟုတ်ဘူး လက်၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ..”

“ကောင်မလေးက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေထိုင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး ချီးပါ ..”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

လက် ဖျတ်ခနဲမျက်လွှာချပစ်သည်။ ဓန အကြည့်တွေက အရောင်ဆီ ရောက်သွား၏။ ပြီးတော့ မွဲလိုက်ပြီး ..

“ငါမြင်နေတာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ အယုံအကြည်မရှိဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ် ညီ .. ငါ ယူမယ့်မိန်းမ ငါချစ်နေရင်ပြီးတာပဲလို့တွက်လိုက်တာ ..”

“ကျွန်တော် ..”

“မဖြေရှင်းနဲ့ ဒီကိစ္စကြီးကို ငါမသိဘဲ လုပ်ချလိုက်တဲ့ မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က သက်သေပဲ ..”

“မောင်ရယ် ..”

“မင်း မပြောဘဲနေလို့ရမလား ..”

“လက် က မောင့်မိန်းမပါ၊ မောင်တို့ညီအစ်ကိုချင်းတိစ္ဆာဆိုမေမယ့် အရောင့်ကို လက် ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ မောင်လေးတစ်ယောက်လို သဘောထားခဲ့တာ ..”

“ဘယ်လိုသဘောထားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ငါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေတိုင်း ငါ ဖတ်နေတဲ့ စာမျက်နှာကို မင်း မမြင်နိုင်ဘူး၊ ဒါတော့ မင်း လက်ခံလား ..”

လက် တစ်ချက်တော့ ဆွံ့အသွားပေမယ့် ..

“မောင်က မြင်စေချင်ရင်တော့ မြင်လို့ရပါတယ် မောင် .. မောင် တစ်ယောက်တည်းဖတ်လို့ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့စာမျက်နှာကို လက် နဲ့ နှစ်ယောက်ဖတ်ပြီး ..”

“ဒါ စိတ်ကူးယဉ်စရာမဟုတ်ဘူး လက် .. မင်းနဲ့ ငါ့အရောတို့ မင်းနဲ့ ငါ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စွက်ဖက်လို့ရတယ် ..”

“အရောင် ကလည် မောင့်ရဲ့ ..”

“အရောင် နဲ့ ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ သူစိမ်းမိန်းမအကြောင်း ဆိုရင် မင်း ဝင်မပြောဘဲနေလို့ရပြီလား ..”

လက် အံ့ဩဟန်လေးဖြစ်သွားခဲ့ပြီး လုံးဝ တိတ်ကျသွားလေသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မလက် နဲ့ ကိုကြီး ဘာမှမဖြစ်ကြပါနဲ့၊ အရိပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှားသွားတယ်ဆိုရင်လည်း အခု အားလုံးပြီးသွားပါပြီ ..”

“ပြီးသွားပြီဆိုတာ ဘာလဲ အရောင် .. ငါ ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူးလို့ မင်းပြောလိုက်တာလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. လက် နဲ့ ကျွန်တော် တခမ်းတနားဆူစပ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေအပိုင်းအပိုင်းတော်တော်များများသိကြတယ် ..”

“ငါ မသိသေးဘူးဆိုတာ မင်း မေ့နေတာလား ..”

အရောင် က အပြစ်ရှိသူကဲ့သို့ မျက်နှာခပ်ငဲ့ငဲ့နှင့် ဆံပင်တွေသပ်နေ၏။ ပြီးမှ မပွင့်တပွင့်နှင့် ..

“သိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကိုကြီးသဘောမတူရင် ခွဲလို့မရတော့အောင် ..”

“ငါသိတာပေါ့ကွာ .. မင်း ငါ့ထက် ရှစ်နှစ်တောင်ငယ်တာပဲ၊ တစ်ခုမေးစရာရှိတာက ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်လောတာလဲ .. ငါ စိတ်ဆိုးပြီး အမွေဖြစ်လိုက်မှာစိုးလို့လား ..”

အရောင် ဆက်ခနဲမော့လာသည်။ ဓန က ခနဲပြီးနှင့်မေးဆက်၍-

“ပြောပါ .. မင်းကိုယ်မင်း အင်ဂျင်နီယာဆိုတဲ့ မာနနဲ့ ခေါင်းတောင်ကြည့်လိုက်တာလား ..”

မေးပြီး အေးစက်စက်အကြည့်နှင့် တစ်ဖက်လှည့်လျှောက်သွား၏။

လရောင်ကျားရင့်

ပြီးမှ ချာခနဲပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ..

“သင်ထားတဲ့ပညာတွေ မင်း ဘယ်လောက်တတ်တတ် ဘီလီယံနာ တစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ အရောင် ..”

မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်ပြီးမှ နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ခေါက် ပြကာ ..

“မင်းကို ပညာသင်ပေးတာ ခေအေ စေချင်လို့ မင်းသုံးလို့ရတာ ဒါပဲ ..”

အရောင် မျက်နှာ တင်းမာသွားလိုက်၊ ခပ်လွှဲလွှဲဖြစ်သွားလိုက်နှင့် အနီရောင်တက်လာမိ၏။

“ဒါတောင် သမိုင်းမကျေရင် မင်း ‘အ’ နေဦးမှာပဲ၊ ဟွန်း .. ပညာ တတ်တိုင်းလည်း အသိဉာဏ်ကြွယ်တာမဟုတ်ဘူးကွ ..”

“ဒါပေမယ့် ဘီလီယံနာမဖြစ်လည်း ချစ်လို့ရတယ်မို့လား ကိုကြီး...”

“ရလိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းကတော့ မရဘူး ..”

နေက ဓာ အပြတ်ကြေညာသည်။

“မင်းဘဝကို ပြာပုံထဲပစ်ကျမသွားအောင် ငါ ဘယ်လိုကြိုးစား ကာကွယ်ထားခဲ့သလဲ မင်း မသိပါဘူး ညီ .. မင်းဘဝကို မင်းကိုယ်တိုင် ထိန်းကျောင်းခွင့်လည်း ငါ ခေနိုင်သေးဘူး၊ ပညာစုံတာတွေ အတောင်စုံ တာတွေ ဘာကိုပြောကြတာပဲ ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် ငါ သတ်မှတ်မယ့် အတောင်စုံချိန်က ဒီအချိန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ ..”

“ကိုကြီး ..”

“ပြော ..”

“ကျွန်တော် သူ့ကို လွယ်လွယ်လေးရခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အရောင် မျက်နှာက သူ့အတွက် သနားစရာရယ်စရာဖြစ်နေသတဲ့ သို့ နေက ခါးနှစ်ဖက်ထောက်၍ ..

ဘယျည်

“မင်းက သူ့ရွေးကြီးဦးဘောက ရဲ့ သား ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီအရင်းဖြစ်နေတာကိုးကွ .. ဟား .. ဟား .. ဟား .. အကွက်ရွှေတာ တွေ မင်းထက် သူ ပိုကျွမ်းကျင်လို့ပေါ့ .. အဲဒါ မာယာတွေပဲ ..”

“မောင် ..”

ဘာအတွက်မှန်းမသိဘဲ လက် ရင်ထဲမှာ သည်းမခံချင်ဖြစ်လာခဲ့ လျက် ..

“မောင် စကားပြောတာ အရမ်းရင့်သီးလွန်းတယ်မထင်ဘူးလား မောင် .. တစ်လောကလုံးမှာရှိနေတဲ့ မိန်းမတိုင်း ဒီပုံစံတွေချည်းမဟုတ် သလို ယောက်ျားတိုင်းလည်း တစ်မျိုးတစ်စား တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း ရှိမနေကြပါဘူး ..”

“အဲ့ဒီတော့ ..”

“သူ့ချစ်သူ မိန်းကလေးက မောင်ပြောနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့ .. ပြီးတော့ အရောင် က မောင့်လိုလူမဟုတ် ဘူးလေ၊ ဒါကို နှစ်ဖက်မျှကြည့်ပေးမှ ..”

“လက်...”

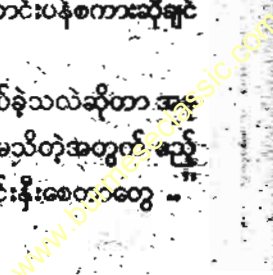
ခေါ်သံက မကျယ်ပေမယ့် အေးစက်သောမျက်လုံးအကြည့်တွေ က ရေခဲပြင်၏ ပြတ်ရွေ့ကြောင်းများလို စူးရဲလက်တောက်လျက် ..

“ငါ့ဆုနေတဲ့လူရှေ့မှာ ငါ့ကို မဝေဖန်သင့်ဘူးဆိုတာ မင်းကို ပြန် သင်ပေးရဦးမလား ..”

လက် အိုတို့အမ်းတမ်းလေးဖြစ်သွားကာ တောင်းပန်စကားဆိုချင် သည့်မျက်နှာလေးဖြစ်သွားလျက် ..

“မင့်သားသမီးတွေရှေ့မှာ ငါ ဘယ်လိုမျိုသိပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အမှ ဖြော့ပြမယ် .. ငါ့မိန်းမဖြစ်ပြီး မင်း ငါ့အကြောင်းမသိတဲ့အတွက် ဧည့် သည့်ရောက်လာတိုင်း ကလေးတွေနဲ့ ပေးတွေ့ရင်းနှီးစေတာတွေ ..”

“အဲ့ဒါက မောင့် ..”

ထရောင်ကျားရင့်

“ငါ့ဆွေမျိုးဖြစ်ဖြစ် .. ငါ့မိဘဖြစ်ပေစေ .. မင်းအတွက် ငါ့ထက် ဘာမှပိုအရေးကြီးဖို့ မလိုဘူး ..”

လက် မျက်နှာလေးငယ်သွားသဖြင့် အရောင် စိတ်မကောင်းဖြစ် သွားမိသည်။ သူ့ကြောင့် ဒီမနိမော ဤသို့သော ပဋိပက္ခတွေနဲ့ မကြာ ခဏ ကြိမ်းမောင်းခံရရှာ၏။

ဒီတစ်ခါလည်း သူ့ကြောင့် ..

“အိမ်သားမဟုတ်တဲ့ ဧည့်သည်တွေနဲ့ နောက်ထပ် ထမင်းတစ် ဝိုင်းတည်းပေးမစားပါနဲ့ .. ရောက်လာသမျှလူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်အယူ အဆတွေ ငါ့သားသမီးတွေကို လေငွေတောင်မဟပ်စေနဲ့ .. ငါ မကြိုက် ဘူး ..”

မုန်တိုင်းတစ်ခုလို ဓန ရဲ့ ဒေါသက ဦးတည်ချက်ပြောင်းသွားခဲ့ သည်။ သို့သော် .. ပြီးဆုံးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့တဲ့ ဒီနေရာမှပဲ ဝေပတ် ပြင်းထန်နေသည့်မုန်တိုင်းဖြစ်၏။

“မင်းထင်ရာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ချင်သလိုလုပ်ခဲ့ပြီးပြီ .. ကျန်တဲ့ အပိုင်းကို ဝါ ဆုံးဖြတ်မယ် .. ယူဆို့ခေ ..”

အရောင် ခေခေရာသည့် မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ နောက်ထပ် ရဲရင့်ဖို့ဆုံးဖြတ်၍ ..

“အိုပေပါတယ် ..”

လေသံသဲ့သဲ့နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟွန်း ..”

ဓန က စာကြည့်ခန်းထဲတနေ မညင်သာသည့်ခြေလှမ်းများနှင့် ထွက်သွားခဲ့၏။ ထို နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ ခိုတွဲပါသွားခဲ့သော ဒေါသနှင့် မှဲပြုံးက အရောင် မျက်လုံးထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်လေသည်။

“အားမငယ်နဲ့ အရောင် .. မင်း ဘက်မှာ မလက် ရှိတယ် ..”

လက် ရဲ့ အသံကြားမှ မျက်စိနဲ့လှည့်ကြည့်မိကာ ..

“ကိုကြီး ဘာသဘောပြောသွားတာလဲ မလက် .. ကျွန်တော် သိသလို လိုနဲ့ နားမလည်ဘူး ..”

“မလက် ထင်တာတော့ ခေစစ်ခဲ့ပြီးတာကို ပြောသွားတာဖြစ်မယ်။ ကျန်တဲ့အတိုင်းဆိုတော့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စပေါ့ ..”

“ကျွန်တော့်ကို မလုပ်ရဘူးပြောသွားတာလား ..”

“သူ့ အဲဒီလိုပြောရင် မောင်လေးက နောက်ဆုတ်မှာလား ..”

အရောင် ခဏတော့ငိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ ..

“ကျွန်တော် သူ့ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး ..”

“အဲဒီတော့လည်း ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ပေါ့ မောင်လေး ရယ် .. လူတိုင်းဟာ ဒီလိုပြဿနာတိုင်းမှာတော့ ရဲရင့်စွန့်စားလာတတ် ကြတာပဲ။ ဖြစ်လာသမျှကိုရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့ .. မလက် မင်းကို ကူညီ မှာပါ။ တစ်ခုတော့ မလက် ကို ကထိပေး ..”

“ကျွန်တော် ပေးနိုင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မလက် ကျွန်တော့် ကြောင့် ကိုကြီးနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြမှာမလိုချင်ဘူး ..”

“လင်နဲ့ မယားဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ .. မင်းအစ်ကို သတိမထားတာ က ဇနီးမယားဆိုတာ လင်ယောက်ျားရဲ့ ဝတ္တရားတစ်ခုကိုပဲ ကျော်ဖြန် ရတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ .. အထူးသဖြင့် အဲဒီယောက်ျားက အိမ်ထောင်စု တစ်ခုလုံးရဲ့ တာဝန်ကို ဦးဆောင်ထမ်းရွက်နေရင် သူ့ခေါင်းထဲ မရောက် နိုင်တဲ့ မိသားစုလူမှုကိစ္စမှန်သမျှကို ဇနီးမယားရဲ့တာဝန်ဖြစ်လာတာပဲ ..”

လက် ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ နာကျင်မှုတို့ စွန်းထင်းနေပေမယ့် ခွင့်လွှတ် နားလည်ဖို့ကြိုးစားနေသည့်အပြုံးလေးတော့ရှိနေခဲ့လျက် ..

“ဒါကို မလက် က တာဝန်တစ်ရပ်အနေနဲ့ ပရုံးပေါ်ထပ်ယား တာလည်းမဟုတ်ဘူးလော့ မလက် ကို ကူညီတယ်လို့မထင်ဘဲ စိတ်ဆိုး ပါစေ .. စေတနာမှန်သော ကံတရားပေါ့ ..”

အရောင် မလက် ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုရီးနဲ့

လေရောင်ကျနေရင်

မှာပဲ ကိုယ့်ကြောင့် ကိုကြီး အော်ငေါက်သွားတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပင် ...။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ .. ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ မှားရင်မှောက်သိပ်ပဲ .. လုပ်ရဲရင် ခံရမှာမျိုး ...”

“ကျွန်တော် အဲဒါကိုမကြောက်ပါဘူး ..”

“မလက် ပြောချင်တာလည်း အဲဒါပဲ .. မောင်က မင်းကို သူညီလို သူ့သားလေးလို ချစ်တဲ့သူပါ .. သူပြောတဲ့စကားတွေ ဘယ်လောက် ကြမ်းတမ်းရင့်သီးသွားပါစေ သူ့လုပ်ရပ်ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်သွားသွား မင်း အပေါ်ချစ်တဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့ ..”

မင်းပွန်းဖြစ်သူအပေါ် နားလည်သည်းခံနိုင်လွန်းသည့် လက် ကို လေးစားသည့်မျက်ဝန်းတို့နှင့် ကြည့်ရင်း ပြုံးမိသည်။

အရိပ် ကံရော သူ့အပေါ်မှာ ချစ်နိုင်တဲ့မလား ...။

“အရောင် ...”

“ဟင် .. ဗျာ ..”

သူ ဝိုင်တွေငေးမောနေတာကိုကြည့်ပြီး လက် က ပြုံးလိုက်ရင်း...။

“မင်းကောင်မလေးဆီ စိတ်ရောက်သွားတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုကြီးကို မလက် ချစ်သလို သူ ကျွန်တော့်ကို ချစ်နိုင်ပါ့မလားအေးမိလို့ပါ။ ကန်တော့နော် မလက် .. တွေးမိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တော့ ..”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရရှိဖို့မလွယ်ပေမယ့် တစ်ယောက်က နားလည်ပေးနေရင်လည်း အရာရာကို မပင်ပန်းဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားလို့ရပါတယ် အရောင် ရယ် .. သူ့ဘက်က နားလည်မှု မရသေးပေမယ့် ကိုယ်က နားလည်ပေးဖို့အရင်ကြိုးစားရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ..”

“ကျွန်တော် တွေးမိတာက သူ့ကို ကျွန်တော်နားလည်ဖို့ကြိုးစား

အရည်

ပေမယ့် ကိုကြီးကတော့ ..”

“မလက် တောင်းမယ်ဆိုတဲ့ကတိ အဲဒါပဲ မောင်လေး .. ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို ထိခိုက်ရင်ခံနိုင်တယ်။ ကိုယ် မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတာ တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ မောင်းကြည့်တာတောင် မကြိုက်တတ်ကြဘူး..”

အရောင် က ဆယ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်လျှင် လက် ရဲ့ သက်ပြင်း ချသံက ရင်လေးစွာဖြင့် ...။

“ဘယ်အချိန် ဘယ်အခြေအနေမှာဖြစ်ဖြစ် မောင့်ကို အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး စိတ်ဝမ်းမကွဲပါနဲ့ ..”

လက် ရဲ့ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းပြည့်ပြည့်လေးကိုကြည့်နေရင်း သူ ကတိ ပေးဖို့ခက်နေ၏။ ခုချိန်မှာလည်း သူလည်း နိုင်ငံခြားပြန်မိသုတာ ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသလို ကိုကြီး စိတ်တိုင်းကျ လှေလာသင်ယူ ထားခဲ့ရသည့် စီးပွားရေးပညာတွေလည်း နားလည်တတ်ကျွမ်းသင့်သ လောက်တော့ နားလည်နေပြီဖြစ်သည်။

ပညာကို ချောင်းထိုးခိုင်းပြီး စီးပွားရေးတွေ ဖိခိုင်းနေတာလည်း သူ ငြင်းဆန်လို့ရခဲ့တာမဟုတ်။ ပြောရမယ်ဆို သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ ပညာအရည်အချင်းက ကိုကြီး ဖြစ်နေသလောက်တော့ နုငယ်သေးတွေး မနေပါ။ ဒါကို အမြဲတမ်းပဲ နို့နဲ့မစင်သေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို ငေါတ်ငမ်းဆူပူနေရင် ဒီကတိကိုတည်နိုင်ပါ့မလား ...။

အထူးသဖြင့် ကိုယ့်မျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာမယ့် အိမ်သူ ဇနီးမယားအပေါ်မှာ ဒီလိုဆက်ရှိနေခဲ့လျှင် ...။

“မလက် အဓိကပြောချင်တာတ ..”

“မလက် ..”

“ဟင် ..”

လက် ရဲ့ စကားမဆုံးခင် ကြားဖြတ်ပြောဖို့ဖြစ်လာရသည့် အကြောင်း သည်။

လရောင်ကျွန်းရင့်

“မလက် တောင်းတဲ့ကတိကို ကျွန်တော်ပေးဖို့က ဇောပါသေးတယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. မင်း ခုတည်းက ကိုယ့်အစ်ကိုအပေါ် အခုအခံစိတ်တွေဝင်နေပြီလား အရောင် ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီးက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ဂျပန်တို့ လွှတ်ဖို့ရှိသေးတယ်လို့ပြောထားတာရှိတယ် ..”

“အင်းလေ ..”

“အဲ့ဒီကိစ္စကို ကိုကြီး အားချင်းထုလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ် ..”

လက် က နားထောင်နေ၏။

“အဲ့ဒါ ..”

တော်တော်ပြောရခက်သည့်ကိစ္စဖြစ်နေမှန်း သိပေမယ့် အရောင် ဒီလိုပြောလိမ့်မည်လို့တော့ သူမ မထင်ခဲ့မိ ..

“သူ့ကို ဒီမှာထားခဲ့ချင်တာ ..”

“ဟင်! ..”

အံ့ဩလွန်းသဖြင့် မျက်လုံးပါဝိုင်းဆွားမိသည်။

“မောင်လေး .. မင်းပြောတာက ..”

“ကျွန်တော် ပြန်လာမှ လက်ထပ်မှာပါ .. ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး ..”

“နေပါဦး .. မင်းနေခိုင်းတာနဲ့ပဲ သူက နေမှာတဲ့လား .. လက်လည်း မထပ်ရသေးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အိမ်ကို ..”

“သူလည်း သဘောတူလို့ပါ ..”

“ဘယ်လို ..”

အရောင် ကိုယ်တိုင် နားမလည်သည့်ပုံစံဖြစ်နေကာ မျက်နှာလည်း ငံ့ခါးသပ်ဝတ်ကိုပူတ်နေရင်း ..

အလှည့်

“သူက တစ်ယောက်တည်းနေတာ။ လုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း အထည်ချုပ်စက်ရုံတစ်ရုံက ကျူစီ ..”

“ဒါ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်အလုပ်ပဲ မောင်လေးရယ် ..”

“ဒါပေမယ့် သူက အရမ်းလှတယ်၊ စိတ်မချနိုင်လောက်အောင်ကို လှတာ ..”

“မောင်လေးရယ် .. မင်းနဲ့မတွေ့ခင်တည်းက လှနေတဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးလား .. သူ့ဝမ်းစာ သူရှာစားနေတာလည်း မင်းနဲ့ မတွေ့ခင်တည်းကလေ ..”

“ကျွန်တော်နဲ့တွေ့မှ ကျွန်တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်စေချင်တာ ..”

လက် တော်တော်နားလည်သွားခဲ့သည်။ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ရေးက ဘယ်လိုမှ သက်သာဖွယ်မမြင် ..။

“နဂိုကမှ သူများကိုအထင်မကြီးတတ်တဲ့ မင်းအစ်ကိုနဲ့ ..”

“မလက် ရဲ့ ညီမ တစ်ယောက်အနေနဲ့လေ ..”

“ဟင် .. အို .. အဲ့ဒီလိုတော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး အရောင် .. မလက်က တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ မလက် ဘက်က ဘိုးဘွားကစပြီးတွေ့စဉ်မျိုးဆက်အကုန်လုံး မင်းအစ်ကိုသိတယ် ..”

“ကျွန်တော်က ..”

“နေဦး .. မလက် အဲ့ဒီလိုဖုံးကွယ်လိမ့်ညာတာမျိုးလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ဘေးလူတွေ အမြင့်တင့်ကယ်အောင်ပြောတာပါ။ ကိုကြီးကို ညှာခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ကိုယ့်အစ်ကိုရဲ့ ဒေါသကိုမသိဘူးလား ငါ့မောင်ရယ် .. မင်းနဲ့ ခုပဲ ဒီကိစ္စကြောင့် ပြဿနာတက်သွားတယ်၊ သူ့တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာထားခဲ့မယ်ဆိုတာ မင်း ဘယ်လိုစိတ်နဲ့ စိတ်ချလက်ချတွေ့နေတာ

လရောင်ကျွန်းရင့်

လဲ .."

"မလက် ကို အားကိုးတဲ့စိတ်နဲ့ပဲ .."

"ဘုရားရေ .."

ကိုယ့်ခေါင်းပေါ် လုံးလုံးကျလာပါလား ..။

"ကိုကြီးကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောမယ် .. ကိုကြီးလည်း သူ့ကို လေ့လာလိုရအောင်ပါ .."

'လေ့လာမှာမဟုတ်ဘူး မောင်းထုတ်ပစ်ဖို့ပဲကြိုးစားမှာ' လို့များ စတေးမိဘူးတဲ့လား ..။

"မောင်လေး .. မင်း ဒီလိုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိရင်လည်း တစ်ခါတည်း လက်ထပ်လိုက်လားကွာ .. လက်ထပ်ပြီးမှ ထားခဲ့ရင်တောင် အဆင်ပြေ ဖို့ ရှိသေးတယ် .. ဒီတိုင်း အိမ်ပေါ်ရောက်လာရင် မောင့်စိတ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အဆင်ပြေကြမှာမဟုတ်ဘူး .."

အရောင် က စိတ်ညစ်သွားသည့် ဝင့်သက်တစ်ရွက်နှင့် ခေါင်းခါ သည်။

"ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်တည်းက ရူးသွပ်ခဲ့ရတာ မလက် ရယ် .. လက်ထပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲနေပါ့မလား .."

"ဒါဆို လက်တော့မထပ်ဘဲ အိမ်မှာလိုက်နေဖို့ကို ဘယ်လိုသဘော နဲ့ .."

"သူ့စိတ်က တစ်မျိုးပဲ မလက် .. တားရင် ပိုလုပ်တယ်.. ခိုင်းတာ ကို မကြိုက်ဘူး .."

"ခု .. ဒီလိုမျိုးလုပ်တာတွေနဲ့မဆိုင်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ပေါင်း ဖို့အတွက် .. ဖြည့်စွက်သင့်တာတွေ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေရှိလာတာကို ခိုင်းတာလို့ သတ်မှတ်လို့ဘယ်ရမလဲ .."

"ကျွန်တော် အဲဒီကိစ္စ သူနဲ့ ဆွေးနွေးပါတယ် .."

"မောင့်စိတ်ကိုတော့ ပြောမပြောဘူးလား .."

အရည်

"ပြောပြလိုက်လို့ ဒီမှာနေဖို့ လက်ခံခဲ့တာ .."

"ဟင်! .."

"သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်နေတယ် .."

"ဘာကိုလဲဟင် .."

"ကိုကြီးကိုယ်တိုင် သူ့ကို လက်ခံလာမှာတဲ့ .."

အဲဒါပဲတောင်မေ့ခဲ့လေသည်။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုပုံစံလေးထဲ ကြားရတဲ့အတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်မိတာက ခပ်ကဲကဲ ခပ်လေးလေးလား ..။

"ကိုကြီး ဘာတွေကိုမကြိုက်ဘူးလဲဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောပြတာ မလက် စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုတာမျိုးတွေပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ဖြည့်အောင် ဖြည့်စွက်ပေးထားနိုင်ပါတယ်၊ သူ့ကိုက ခုချိန်ထိ ကျွန်တော်မ တဲ့ လက်ဆောင် အကူအညီဘာတစ်ခုမှ မယူခဲ့ဘူးတာ၊ လက်ထပ် ကျမှ ဘယ်လိုလုပ်အတိုင်းပေးရမလဲ .."

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေမယ့် ဘာကမဟုတ်ဘူးလဲဆိုတာလည်း ချစ် မပြောတတ်ပေ ..။

"သူ့နာမည်က ဘယ်သူ .."

"အရိပ်ဟောင်း .."

"အရိပ်ဟောင်း .."

နာမည်ကိုလိုက်ခေါ်ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာတစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွား ခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ဘာမှန်းမသိ ..။

အခန်း (၄)

“ခန .. ဟား .. ဒီကောင် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဝူဝူခေါင်ခေါင်ဖြစ်နေတာလဲ ..”

“ဘာရှိရမှာလဲ .. သူညီကြောင့်ပေါ့ ..”

ကျော် က ပြုံးလိုက်ရင်း ရေခဲနဲ့ ဝီစကီပြည့်တက်လာသည့် ဖန်ခွက်ကို ခန ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သည်။ ပြုံးမှ ..

“အရောင့် ကိုတော့ လွှတ်ပေးလိုက်စစ်ပါကွာ .. သူလည်း ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ ..”

“လွှတ်မပေးနိုင်ဘူး ကျော် .. အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် လူတွေက အသက်ကြီးလာလေ အနီးရော အဝေးရော မှန်ဝါးလာလေ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ရယ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ .. ငါ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုင်ပေါက်ပစ်ချင်နေတာ ..”

“ဒါဆို .. ဟိုမှာ အပြာရောင်လေး ခွေလား .. နည်းနည်းလျှောက် သွားကလိက်ပါလား၊ ပမ်းနေတာတွေလန်းသွားတာပေါ့ ..”

ကလစ်ထဲမှာ ကနေကြသည့် မိန်းကလေးတွေက ဘယ်သူ့ဆီကိုပဲ

မျက်လုံးရွေ့လိုက်ရွေ့လိုက် ရှုမငြီးဖွယ်လေးတွေပါ။

ဒါပေမယ့် ရောင်စုံရွေ့လျားနေသည့် မီးရောင်တွေနဲ့ မိန်းမလှပတွေက ခန စိတ်ကို စီးချောပါသွားအောင် မစွမ်းနိုင်ကြပေ ..

စားပွဲတစ်လုံးမှာ ခန ရယ် .. ကျော် နဲ့ ဇော် ရယ် သုံးယောက် ချစ်ချင်းဆိုင်ရှိနေကြကာ သူတို့အတွက် သီးသန့်ယူထားသည့်နေရာဖြစ်သည့် အတိုင်း စားသောက်ဖွယ်တွေပါ အလျှံအပယ်ရှိနေ၏။

တကယ်တော့ ဒီနေ့ထိ တွဲလာခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အကျိုးတူလုပ်ငန်းတူစီးပွားချင်း ယိုင်းပင်းနေကြလျက် ခင်မင်ရင်းခြင်းတွေလည်း ဒီနေ့ထိ မယုတ်လျော့ခဲ့ကြသည့် ရဲဘော်ရဲဘက်တွေတွေဖြစ်လေသည်။

ကျော် သည် ဉာဏကျော် ဖြစ်ကာ၊ ဇော် သည် သိဟခော် ဖြစ်ကာ၊ ခန ခန နဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်တွဲညှိကြပ်က ဒီနေ့ထိ ကျော့သားတုန်းကလို လက်ဆတ်ဇွေးထွေးနေဆဲ ..။

“ခန ငါပြောနေတာ ကြားလား .. သွားလုပ်ကွာ .. ငါတို့သုံးယောက် ဆုံကြဖို့က လူ့ပြည်ကအပ်တစ်စင်း ဗြဟ္မာပြည်က ..”

“ကဲ .. မပြောတတ်ရင်လည်း မပြောစမ်းပါနဲ့ .. ဆိုရိုးစတားကို မုန်းလွန်းလို့ ..”

“မင်းက မုန်းမှာပေါ့ .. ရှေးဆိုရိုးထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို ဆန်တရွက်တိုက်ချင်တာကိုး ..”

“ကျော် ရာ .. မင်းကလည်း ဒီကောင့်စိတ်ကို သိသားနဲ့ ..”

ဇော် က ခန မျက်နှာကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဖြစ်နေပြီး ..

“ညစ်တာလည်း ညစ်တာပေါ့ကွာ .. အရောင် က ခင်မင်လေးကွ .. မင်း သူ့ကို ဟိုတုန်းကလို ..”

“ဇော် ..”

ကျော် က သတိပေးသလိုခေါ်၍ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လာပဲ လက်ညှိုးထိုးကာ ..

လရောင်ကျားရင်

“ပြီးခဲ့တာတွေ ခေါ်မနေနဲ့ ..”

“ငါက ဘာပြောနေလို့လဲ .. သူ့အသက်အရွယ်ကို သူ အားကိုးရင် ဘာပြောတာ ပြောပြရင်လို့ လူပျိုပေါက်စလေးတုန်းကလို မင်းပြောတဲ့ စတိုင်း ခေါင်းညှိတ်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“နေ့က ဝိစင်ကို ကောက်ခွာလိုက်ပြီး ဒေါက်ခနဲပြန်ချတာ ..”

“ဒီကောင် ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်တတ်နေပြီ ..”

“မင်းလည်း လက်ထပ်ဖို့ခွင့်ပြုလိုက်ပြီလား .. ငါက အဲဒါကို ခြာထား၊ သူလည်း ပညာတတ်တစ်ယောက်ပဲကွာ .. ပြီးတော့ မင်း ကြောင်းလည်း သူ့ဆီတယ်၊ သူကြိုက်နေတဲ့မိန်းကလေးက တစ်ခုခု တာ့ စောင်းကွက်ရှိလို့ဖြစ်မှာပါ ..”

ကျော် ပြောတဲ့ပုံက ရယ်ကျဲကျဲနို့ နေ့က မကြည်မလင်ကြည့် ပျဉ်။

“ငါ့နောက်နေတာမဟုတ်ဘူးနော် .. လက်ခံလိုက်ရမယ့်အတူတူ တာ့ ..”

“ငါလက်ခံမယ်လို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ ..”

“မင်းပဲ ..”

“ဟွန်း ..”

“နေ့ မျက်နှာပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်သည့် မှဲ့ပြုံးက အကျည်းတန်စွာဖြစ် ဆီလာခဲ့လျက် ကျန်နေသည့် ဝိစင်ကိုထပ်ခွာ၏။

“ကဲကွာ .. သားကိစ္စ မယားကိစ္စတွေထားလိုက်စမ်းပါ။ ငါ အခု ဝင်ကာပူကိုပြန်သွားရင် ဘယ်သူပါမယ်ထင်လဲ ..”

“အပိုတွေ လာပြောမနေနဲ့ ..”

“ဘာလဲ တင်းနေတာလား ..”

“နေ့နော် .. မင်း ဒီကိစ္စအတွက်တင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ငါနဲ့မင်းနဲ့ လည်း ရှောင်ရိတယ် ..”

“ဘာရှောင်မှမရှိဘူး ဇော် .. ငယ်မူတွေပြန်မနေနဲ့၊ လောကမှာ ဝါ့အမေကလွဲရင် ဘယ်မိန်းမကိုမှ ငါ အထင်မကြီးဘူး ..”

“အေးပါ သိပါတယ် ..”

ဒါက နေ့ရဲ့ ပြောနေကျလက်သုံးစကားမှန်း သူတို့သိပြီးသား.. ကိုယ်လက်ထပ်ထားတဲ့ ဇနီးမယားရှေ့မှာတောင်မှ ..

“ငါလက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမကစပြီး မိန်းမအားလုံး ဒီလိုပုံတွေ ချည်းပဲ” လို့ ပြောခဲ့တဲ့သူ ..။

ပြန်တွေးမိရင်း ဇော်က ရယ်ကာ ..။

“ဘုံက ငါတို့သုံးယောက်ကို အတူတူတွေ့မှန်း သိတဲ့ပုံမပေါ်ဘူး ကွ ..”

“သိသိ .. မသိသိ မသိသလိုနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

ဒီလိုစကားဆံထွက်လာပြီဆို နေ့ ဆီကပဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စီးကရတ် မီးညှိရင်း ဇော်ကို ကြည့်ကာ ..။

“မင့်မိန်းမက ကိုယ့်အကျင့်စီက ချာတိတ်မနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျား ပြီးနေတာတောင် မရိပ်မိဘူးလား ..”

“မရိပ်မိဘူး .. မဟုတ်ရင် ငါ အေးဆေးဆက်လိမ့်နေလို့ဘယ်ရ မလဲ၊ မင်း သူ့အကြောင်းသိသားနဲ့ ..”

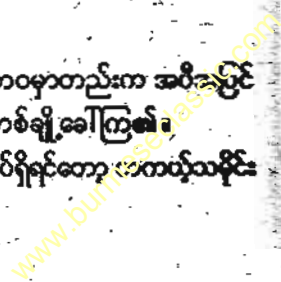
“ငါ့မိန်းမလည်း မသိဘူး .. ဒါပေမယ့် သမီးကြီးကလည်တယ် ကွ .. တစ်ခါ ငါ့ဖုန်းထဲက ဖတ်မိသွားပြီး ဘုံ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို အတင်း လိုက်စုံစမ်းတာ .. ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလဲ ..”

“ညဏကျော် ပဲကွာ .. ဟဲ .. ဟဲ ..”

သူတို့သုံးယောက်မလုံး ကျောင်းသားဘဝမှာတည်းက အပီအပြင် ကဲကြတာကြောင့် သူတို့ကို ဒု သ န လို့ တစ်ချို့ခေါ်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ် .. ဘေး တစ်ယောက်ထပ်ရှိရင်တော့ ဘာကယ့်သမိုင်း သစ်ဖြစ်လာမှာပဲ ..”

လေးရောင်ကျားရင်

လို့ ကျောချမ်းသလို မကြားဝကြားပြောကြတာလည်းရှိ၏။ သုံးထောင့်စလုံးရဲ့ မိဘတွေက ကျိကျိကက်ချမ်းသာကြသည်။ သုံးယောက်စလုံးက ရုပ်ရည်ချောသည်။

သူတို့ခေတ်အခါမှာ သုံး ဂဏန်းက ခေတ်စားလာတဲ့အထိ ဓနဉာဏ သီဟ တို့က ပေါ်ပြူးလာဖြစ်ကြသည်။ ထို့ထက်ပိုတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မျက်စိကျပြီဆို အဲဒီမိန်းကလေးမှာ ချစ်သူရှိရှိ မရှိရှိ ဓရမကလိုက်၏။ လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်လွန်းသဖြင့် ပါးရိုက်နားရိုက်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ဖူးသည်။

သုံးယောက်မှာ ဓန အဆိုးဆုံးဖြစ်ကာ သူ့ကို အရှက်ရအောင် ငြင်းသည့်မိန်းကလေးဆိုလျှင် မိဘ မိဘားစုအထိ လိုက်ဒုက္ခပေးတတ်သည့်အကျင့်ရှိသည်။

နောက်ဆုံး အဲဒီမိန်းကလေးက ချစ်သူနဲ့ကွဲ၊ မိဘားစုအရှက်ဒုက္ခရောက်ကာ တစ်ဖြူတစ်ရွာပြောင်းရွှေ့သွားခံရတဲ့အထိ ...။

“ဒီသူဌေးသား သုံးကောင်တော့ တော်တော်လွန်နေပြီ ..”

လို့ ဒေါသတွေထွက် ရွံရှာကြပေမယ့် မိဘတွေရဲ့ အရှိန်အဝါတတစ်ချို့နေရာတွေထိ ဖြန့်ကျက်လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်မို့ မကောင်းသော သတင်းဆိုးဆိုး အပြင်ကိုမပေါက်ကြားနိုင်ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်သာ ...။

ထိုသူတို့က အသီးသီးလက်ထပ်ယူလိုက်တာကျတော့ တကယ့် ဒိတ်ဒိတ်ကျသူဌေးသမီး ချောပူလှတဲ့သို့သို့ မိန်းမမျိုးတွေဖြစ်လျက်...။

ရည်းစားဆို စီးပြားတောင် မစားခဲ့ဘူးပါလို့ ပြောရလောက်အောင် သန့်သန့်ခန့်ခန့်လေးတွေဖြစ်နေခဲ့၏။ ဒါက မိဘအားကိုးနဲ့ ခေါင်းညိတ်နာခွဲတာလည်းမဟုတ်။ သူတို့လည်း ချစ်ခင် ဖိုမက်လွန်းလို့မဟုတ်ဘဲ ပွဲတက်မယားအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ပြောသံတွေလည်း ထွက်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ...။

အာဟုဉ်

“တော်တော် လူရည်လည်တဲ့ကောင်တွေ” လို့ မကျေနပ် မချီးမွမ်းဘဲလည်း မနေနိုင်ကြပေ ...။ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်တွေအပြည့်နှင့် မိန်းမဆိုတာ သူတို့ထင်သလိုကြီးဆွဲခိုင်းစေအပ်သော အထင်ကြီးဖွယ်မရှိသူများအဖြစ် သတ်မှတ်ချက်တွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဓန ဉာဏ သီဟ တို့၏ ဒီနေ့ထိ လက်တွဲညီညီ ခံယူချက်တွေ တူညီခဲ့ကြသော နေ့စွဲများစွာအတိုင်း ...။

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်းတို့တောင် ရာဇဝင်မပျက်ခဲ့ဘဲနဲ့ ဉာဏကျော် က မိန်းမကို ဂရုစိုက်နေရတယ်ဆိုရင် ငါ့ရာဇဝင်ရိုင်းသွားမှာပေါ့ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. မသိအောင် လျှို့ဝှက်နေရတာလည်း ကြောက်ရခြင်းတစ်မျိုးပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး ဓန .. ကိုယ့်အကန့်နဲ့ ကိုယ်ပဲနေချင်လို့ မိန်းမတို့ ဂရုမစိုက်ပေမယ့် သားသမီးတွေက အရွယ်ရောက်လာပြီလေ ..”

“ဒါတော့ ဟုတ်စာယ်ကွ .. ငါ့သားနှစ်ယောက်ကလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဂျင်ပေါ်က ထုံးဖြစ်မယ့်အခြေရှိတယ် ..”

ဇော် က ပြောပြီးရယ်၏။ တစ်ယောက်မှာ သားသမီးနှစ်ယောက် စီရှိကာ ကလေးတွေကလည်း မတိုမ်းမယိုမ်းလေးတွေပဲဖြစ်သည်။

မိဘဖြစ်နေကြပြီမို့ သားသမီးတွေမျက်နှာကို ဦးစားပေးခဲ့ညွှာကြတာရှိခဲ့သော်လည်း ...။

“အခု ဘုံ က မင်းနဲ့ လိုက်မယ်ပေါ့ ..”

“အေး ...”

ကျော် မျက်နှာက သဘောတွေ လွှတ်ကျနေလျက် ...။

“ဘုံ က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာကွ .. မင်းရဲ့ ချာတိုတ်မလေး ဓနနဲ့သိပေမယ့် စည်းမစောင့်ချင်အောင်ပဲ ..”

“ဘာကို စည်းစောင့်ရမှာလဲ ငါနဲ့က ပြီးပြီ ..”

“ငါနဲ့ကတော့ မပြီးသေးဘူး ..”

ဇော် အသံက အီလည်လည်နှင့်ပေမယ့် မျက်နှာကတော့ ပြုံးနေကာ ..

“မတွေ့ဖြစ်တော့ပေမယ့် ငါ သူ့ကို သတိရနေတုန်းပဲ။ မိန်းမဆို ရောက်သွားတိုင်း သူ့ကိုမြင်လိုက်ရမှ အစောပြေခဲပေမယ့် ကျော် လက်ထဲ ရောက်သွားတည်းက မတွေ့ရတော့ ဘာလိုလို ..”

“သေလိုက် ..”

“ငါ့တူက ငါ့ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီး ဘာပြောလဲသိလား .. အန်ကယ် လေးတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က မုန့်သာဝေမစားကြတာ အချစ်တော့ ဝေမျှ ချစ်နိုင်ကြသားတဲ့ ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

ဇော် စကားကို သူတို့မရယ်နိုင်ဘဲ ကျော် အသံကလည်း ထိတ်ထိတ် ပျာပျာနှင့် ..

“မင်း ဒိုင်ယာရီကို ကလေးတွေဖတ်အောင်ထားဗာယ် ဟုတ်လား။ မင်းကွာ ..”

“ကလေးမဟုတ်ပါဘူးကွ .. ငါ့တူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ပါ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ငါမြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး။ ဒိုင်ယာရီဆိုတဲ့ ကိုယ့်အတွက်အရေးကြီးတဲ့ ..”

“မိုးပါ .. ငါ ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်။ အဟွန်း .. ငါ့ရဲ့ ဒိုင်ယာရီ မှာ ဟောင်းခဲ့တဲ့ ရင်စုန်သံတွေ လုံးဝမပါဘူး။ အသစ်သစ်သော ရင်စုန်သံ တွေချည်းပဲ .. ဥပမာ ဘုံ ဘယ်လောက်ရင်စုန်ဖို့ကောင်းလဲဆိုတာတွေ .. အဟွန်း ..”

ကျော် နဲ့ ခန ရဲ့ အကြည့်တွေက ဘဝင်မကျသော သံသယအကြည့် တို့နှင့်ရိုနေဆဲဖြစ်ကာ ဇော် က နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်၍ ..

“မယ့်ကြဘူးလား .. မယ့်ရင် ငါ ဒိုင်ယာရီယူလာပြမယ် ..”

ခန အရင်မျက်နှာလွှဲကာ ..

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ .. ဘုံ ဆိုတာကစပြီး ဒိုင်ယာရီထဲကရော ရင်ထဲကရော ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ ..”

“ဘာ .. ဘယ်လို ..”

“ခန ..”

ကျော် နဲ့ ဇော် ရဲ့ မျက်နှာတွေက မှန်ကုတ်ကုတ်တွေဖြစ်သွား ကြလျက် ..

“မင်းခန့် .. မင်း ..”

“အေးလေ .. သူတို့နေတော့ အကောင်း ..”

ခန က ကျော် နဲ့ ဇော် ကို ခပ်စောင်းစောင်းပြန်ငဲ့ကြည့်ကာ ..

“ငါ တွဲခဲ့တာ ခဏပဲ ..”

“မင်းကမင်းပဲလေ .. ဘုံ က ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ် ..”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“မင်းပြီးပေမယ့် .. ငါ မပြီးနိုင်လိုပေါ့ကွ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဘုံ က ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ သူ့စိတ်ထားလေး ကလည်း ဖြူတယ်။ ငါတို့ကို တစ်ဆက်တည်းကောင်တွေမှန်း မသိပေမယ့် ဇင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တွဲခဲ့တာ သူ ပြောပြတယ် ..”

“သိလို့ပြောတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

သုံးယောက်ထဲမှာ ခန က စိတ်ဓာတ်အယူအဆအားလုံး သူတို့ထက် ပို၍စာကြောသည်။ ဘုံနဲ့ တွဲခဲ့တာလည်း ခဏပဲဖြစ်ကာ ကျော် နဲ့ ဇော် ကသာ ဘုံ နဲ့ ကျမှ နောက်ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားရင်း ရှေ့တိုးနေမိကြတာဖြစ် သည်။

မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေအတွက် လိုအပ်သောပစ္စည်းတစ်ခု ထာဖြစ်သည်ဆိုသော တစ်ညတစ်ညပွတ်တည်းသတ်မှတ်ထားသည့် အမှန် တရားကပဲ မှားယွင်းနေသည်လား ..။

“ခန မင်း အတည်ကြီး ကန့်ကွက်နေတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် ..”
 “ဘာကြောင့်လဲ ..”
 “ငါတို့က မိန်းမကြောက်နေရတဲ့ကောင်တွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကွာ .. ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ် နှိပ်ညှဉ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”
 “ဘာမှမဖြစ်ဘူး .. မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပအောက်မှာ မင်းတို့ ဝပ်စင်းနေကြတာ ကြည့်မကောင်းဘူး ..”
 “ငါတို့က ဝပ်စင်းလေနေကြတယ်ဆိုရင်တောင် တန်ပါတယ် ကွာ .. ဘုံ က ခုမှ ချာတိတ်လေးပဲရှိသေးတာ ..”
 “ပြီးတော့ သူ ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသမျှ ငါတို့ကို အားလုံးပြော ခဲ့တယ်။ သူ့ဘဝအတွက် အချစ်စက် အရိပ်ကောင်းတစ်ခုလိုချင်တာ တဲ့ ..”
 ဓန ခပ်ခဲခဲ့ကြည့်၍ ...
 “ပြောတာပဲလေ .. အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ .. စိန်ပင်ရွှေပင်ကြီး ချတ်ချင်းပေါက်စေဆိုပြီး အရိပ်မိုးပေးချင်လို့လား ..”
 “ပေးလို့ရရင် ပေးလိုက်ချင်တာ၊ အဟွန်း .. လက်သပ်မွေးထားဖို့ တောင်းအောင် ချစ်ဖို့ကောင်းတာ ..”
 “သေချာတယ် .. မင်းတို့ အဲ့လိုဖြစ်အောင် သူ အကွက်ရွှေနေ တာ ..”
 “ဟား .. ဟား .. ဟား ..”
 “အဟွန်း ...”
 ကျော် နဲ့ ဇော် တို့က သူ့စကားကို ပြက်လုံးတစ်ခုလို ပခုံးတွေလှုပ် အောင် ရယ်ကြ၏။
 “မင်းရဲ့ နှလုံးသား မတုန်လှုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ ချီးမွမ်းတယ် ဓန၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကတော့ ..”
 “မင်းတို့ သူ့ကိုထားခဲ့လိုက်တော့ ကျော် .. ငါ အတည်ပြောနေ တာ ..”

အတည်ဆိုမှ မျက်နှာတွေမှာ ရယ်ရှိနဲ့သတ်ကုန်ကြ၏။ ဓန ကလည်း စားပွဲခုံမှာတည့်တည့်ပြန်ပြင်ထိုင်ကာ ..
 “ဘုံ က ငါတို့သုံးယောက်စလုံးနဲ့ ငြိနေတာ ..”
 “ဘာဖြစ်လဲ .. ငါတို့ချင်း ပြဿနာရှိကြတာမှမဟုတ်တာ ..”
 “ငါတို့ချင်းမရှိပေမယ့် ငါတို့မှာ သူစိမ်းဖက်နေပြီ၊ သားသမီးတွေ လည်း တဖြည်းဖြည်းငယ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကြီးပြင်းလာကြတာ ..”
 “ဓန ရာ .. ငါ့ဇာတ်ငါနိုင်ပါတယ် ..”
 “ဟုတ်တယ် .. ငါ့အတွက်လည်း မပူနဲ့ ..”
 ဇော် က ဘုံ ရဲ့ ဒုတိယမြောက်လူဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ...
 “ခုထိ ရင်ထဲမှာ မပြီးသေးပေမယ့် ကျော် လက်ထဲရောက်သွား တည်းက ငါ့ဘက်မှာတော့ ဘာရှောင်မှမရှိတော့ဘူး ..”
 “မဟုတ်ဘူး .. ဒီကိစ္စမျိုးနဲ့လည်း ဂုဏ်သိက္ခာကိုထိခိုက်မခံနိုင် ဘူး ..”
 ဓန ကလည်း ဒါဆိုမှ ဒါ ...။
 ကျော် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေကာ ပြောချင်ဆိုချင်တာက ဟိုတုန်းက ပျော်ခဲ့ရတာလေးတွေနဲ့ ဒီနေ့ထိ ရုံးပွဲမရှိ ဗိုလ်စွဲခဲ့တဲ့ သူတို့ရဲ့ အောင်မြင်မှု တွေအကြောင်း ...။
 ပြောနေရတာက အပျော်တွေကို ရှေ့ဆက်ခွင့်မရနိုင်သော စိတ်ပျက် ဖွယ်တွေဖြစ်နေရကာ ..
 “ဓန ရာ ..”
 “ဓန ရာ လုပ်မနေနဲ့ .. မင်းတို့တစ်ယောက်ယောက်ကိုထိရင် ငါ့လည်း ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး ..”
 “ဘာထိစရာရှိလို့လဲကွာ ..”
 ဘုံ က မျက်နှာကစပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အရမ်းအမောင်းအထိ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင်ပြီးပြည့်စုံသည့် အလှပိုင်ရှင်လေး ...။ ထိုပြင် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကိုယ့်သမီးလောက်လို့တောင် ပြောလို့ရသေးသည်။

လရောင်ကျားရင့်

ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်နှစ်သတ်မြတ်နိုးသူတွေ ပေါ်လာခဲ့ရင် ..

“ကိုယ်လည်း စိတ်ကြိုက် သုံးစားပျော်ပါးခဲ့ပြီးပြီ .. မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ..”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး ခနဲ .. ငါ့အိမ်က မျက်နှာကိုမမြင်တော့ဘူး၊ ဘုံ မျက်နှာကိုပဲမြင်နေတာ ..”

“ငါကတော့ ဧည့် လောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ..”

“အေး .. မင်းတို့ သဘောပဲ .. တစ်ခုခုပြဿနာရှိလာရင်တော့ မင်းတို့ကို ငါ ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး .. မပြောမရှိနဲ့ ..”

အပြီးသတ် ကြိမ်းဝါးပြီး စီးကရက်ကို ထိုးချေပစ်လိုက်သည်။ စိတ်က ညီဖြစ်သူအတွက် တင်းကျပ်နေတာ မပြေသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ကျော် တို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထထွက်လာခဲ့သည်။

“ခနဲ ...”

ကျော် က ပြေးလိုက်လာကာ ...

“မင်းကလည်း ငါ့ပွဲလေးကိုတောင် အချိန်ပြည့်အောင် မနေနိုင်ဘူး ကွာ ..”

“ငါဘာလုပ်ဖို့မှ စိတ်မပါဘူး .. ပြန်မယ် ..”

စကားပြောရင်း ကားဆိတ်နဲ့လျှောက်သွားခဲ့သည်။ မှောင်ရိပ်တစ်ဝက်နှင့် ကားပါကင်မှာ အချိန်ကောင်းမို့ ကားတွေများနေသေးသည်။

“အေးပါ .. ငါကလည်း မင်းဆန္ဒမပါဘဲနဲ့ ဇွတ်လုပ်ရမှာမျိုး စိတ်တစ်ဝက်ပျက်ပါတယ်၊ ဘုံ ကို စင်ကာပူခေါ်သွားဖို့ကိစ္စ မင်းစိတ်တိုင်း မကျဘူးဖြစ်နေတာလား ..”

ခနဲ က ကားနားရောက်မှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ ..

“ငါ့ပြန်မေးမယ် .. ဘုံ လည်း မိန်းမပဲ ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ ..”

ကျော် က သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်ပြီး ခါးနှစ်ဖက်ထောက်သည်။

အဟုည့်

“ငါ့သဘောပေါက်ပြီ ..”

“ငါ့ပြောတာ အားလုံးအတွက် ..”

“အေးပါ .. ငါ့ထက် ဇော် က ပိုဆိုးတယ်၊ ငါ သူ့ကိုပြောပြပါ့မယ် ..”

ဇော် က ဘုံ နဲ့ ကျော်နဲ့ ငြိနေသည့်ကာလမှာပဲ ဆက်သွယ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ ကျော် က သိသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ချင်းချင်း ဘာမှပြဿနာ မရှိပေ။

မိန်းမဆိုတာ သာယာမှုတစ်ခုအဖြစ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ရလူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာမဟုတ် ...။

“ဒါပေမယ့် ငါ့အခု ညစ်နေတာ မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး ကျော်၊ ဒီမှာ ဆက်ထိုင်နေလည်း ဘာမှထူးလာမှမဟုတ်လို့ ..”

“ဆော့ရိုးကွာ .. ငါ့တို့ကလည်း ထိုင်မိတာနဲ့ ဘုံ့ အကြောင်းပဲ ပြောနေမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကိစ္စကလည်း တကယ်အကြီးကြီးကွ .. ညီအစ်ကိုချင်းလည်းဖြစ်တော့ ..”

“ထားလိုက်ပါ .. ငါ့ပြန်မယ် ..”

“ခနဲ ...”

သူ လှည့်ထွက်မယ်ကြံတိုင်း ကျော် က မပြီးနိုင် ...။

“ငါတို့ကိုသာ တားဆီးပိတ်ပင်နေတယ်၊ အရောင် ကို ဒီတစ်ခါ ကျုပ်ပေးနေတာ မင်းလည်း ကြည့်လုပ်ဦး၊ နှစ်ခါကွဲတဲ့အသွယ်က ဒစ်ဆာကြီးတတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ အရောင် ကျွိုင်တက်ရင် ငါတို့လည်းပါမှာနော် ..”

အမှောင်တစ်ခြမ်း အလင်းတစ်ခြမ်းနှင့် မျက်နှာနှစ်ခု အမိဗွယ်တွေနဲ့ ခဏငြိမ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နှုတ်မဆက်ကြဘဲ ပြိုင်တူခြေတယ်လှမ်းစီ ဆုတ်လိုက်ပြီး ..

“ငါ့ကိစ္စအတွက်မပူနဲ့ ဘုံ့ ကို ထားခဲ့တော့မှာ ..”

လို့ ကျော် က ပြောပြီး ရှာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။ သံဝင်ရှည်ရှည် အရပ်မြင့်မြင့်လေးနှင့် နသောငယ်သော ပြူနဲ့သည် .. စတုရန်းမျက်နှာလေး

လရောင်ကျားရင့်

ကို သတိရသွားခဲ့သည်။

သူမနဲ့ အရင်ဆုံးပတ်သတ်ခဲ့မိတာ သူ ...။

ပြီးတော့ ဇော် နဲ့ ဖြစ်ကာ ကျော် လက်ထဲရောက်တော့ သူမလေး တပြောသည်တဲ့ ...။

“အဲဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုံက ချူတာမဟုတ်ပါဘူး ... လုံခြုံမှုတစ်ခု တကယ်ရချင်ခဲ့တာ။ သူတို့ကတော့ ဘုံ အလှနဲ့ဘဝကိုရပြီးတာနဲ့ ထားခဲ့ကြတယ် ...” တဲ့ ...။

“ဘုံက လှည့်ပတ်ချူနေတဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က ထားခဲ့ကြတာ ...” လို့လည်း ပြောခဲ့သေးသည်။

“မင်းနဲ့ ရွယ်တူ ချာတိတ်တွေနဲ့ မရင်းနှီးဖူးဘူးလား ... မင်း ပတ်သက်ခဲ့တာ မင်းနဲ့ ရွယ်တူတွေမှမဟုတ်ဘိ ...”

“ဘုံက ဘဝအတွက်ပဲ စဉ်းစားခွင့်ရှိတဲ့သူ ...” တဲ့ ...။

သူမကိုယ်မှာ အချစ်ခံကိုယ်ပလာပါလို့ ဖွင့်ပြောပေမယ့် သူမရဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံလေးတွေက ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ စကားပြောနေတိုင်း ဖြူစင်သည့် ကလေးအသံလေးကြောင့် ဟိုလိုဒီလို အထင်မြင်သေးရက်ဖွယ်လည်းမရှိပေ ...။

ဒါပေမယ့် သူမ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ယောက်ျားသုံးယောက်ဆိုတာ လည်း အသည်းမပါကိုယ်ပလာ နဲ့ပဲဖြစ်နေခဲ့လေရာ ...။

ဟင်! ...။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ဖို့ ကိုင်လိုက်ကာမှ မထိမိခင် လက်ပြန်ရုတ်၍ သေချာကြည့်လိုက်မိသည်။ မှန်ပေါ်မှာ စာတွေရေးထား၏။

အိတ်ထဲက ဖုန်းထုတ်ပြီး မီးဖွင့်ကြည့်လိုက်မှ အပြာဖျော့နှင့် စာလုံးတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင် ...။

ချစ်တေး ...

စာလုံးကြီးတွေရေးထားတာ နည်းနည်းနောနောအကြီးကြီးတွေ မဟုတ် ...။

“တောက် ...”

သူ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ဘေးဘိဝဲယာကိုလှည့်ဝတ်ကြည့်မိကာ ...။

‘ဒီနာမည်ဘယ်သူရေးသွားတာလဲ’ လို့ ရေရွတ်ရင်း ခြေထောက်တွေကပါ တောင်လျှောက်မြောက်လျှောက်ယောက်ယက်ခတ်သွား၏။

“ဘယ်ခွေးသူတောင်းစား လက်ကမြင်းတာလဲကွ ...”

ဘယ်လိုမှ မျိုသိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲဖြစ်ကာ ခါးထောက်ရင်း စိန်ခေါ်ထုတ်မိသည်အထိ ...။

သို့သော် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကားတွေချည်းရှိလျက် လူသူတစ်ခုတစ်ယောက်မှမရှိဘဲ သူသာ အခွေးတစ်ယောက်လို ...။

“တွေ့လို့ကတော့ကွာ ... ဟင်း ...”

မကျေမနပ် အံကြိတ်မိရင်း စာတွေကို လက်နဲ့ဖိပွတ်လိုက်လျှင် ...။

“ဟာ ... သွားပြီ ...”

နောက်ထပ် သေချာပွတ်ဖျက်ကြည့်တော့ သေချာသွား၏။ စာတွေကို အိမ်သုတ်ဆေးတွေနဲ့ ရေးထားတာဖြစ်၏။

မမြောက်တမြောက် ဆေးတွေက လက်ထိပ်တွေမှာ ပျစ်စေးစေးပါလာကာ အနံ့က ထောင်းထောင်းထနေ၏။ ဒါ ဘယ်လိုလူက လက်တွေ့သွားတာလဲ ...။

မဟုတ်ဘူး ...။

တိတ်ဆိတ်မြောက်ကပ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိရင်း ကမူးစူးထိုးထဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါသစိတ်တွေက သိပ်သည်းကျစ်ခဲသော အလွှာထူအသွင် ပြောင်းလဲသွားသည်။

ပြီးတော့ တက်ခေါက်ကြိမ်းဝါးသံတွေ ပျောက်ဆုံးသွားဖွဲ့ပြီး ကားထဲကို တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် ဒါ ဘာလဲ ...။

ရှေ့မှန်ပေါ်မှာ စာကြောင်းကြီးထင်းနေတာကို မြင်နေရပါလျှင် နဲ့ မယုံနိုင် ...။

လရောင်ကျွန်းရင့်

လျှော့ရိလျော့ရဲတိုင်လိုက်သည့် ကိုယ်က မတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
ထားရှေ့မှာပဲ ကျော် နဲ့ သူ စကားပြောနေကြသေးသည်။ ဒီစာတွေ
အစကရှိနေတာဆိုလျှင် ဒီလောက်ပြုံးပြဲကြီးစားသည့် စာလုံးတွေကို
မြင်စရာအကြောင်းမရှိ ...။

ကားပေါ်က ချက်ချင်းပြန်ဆင်း၍ ရှေ့ကနေ သွားဖတ်လိုက်မိ
သည်။

come back to you
ဘယ်သူပြန်လာမှာလဲ ...။
စဉ်းစားလိုက်တာနှင့် တံခါးပေါ်က နာမည်ဆီ အကြည့်တွေရောက်
သွား၏။
ချစ်တေး ...။

အခန်း (၅)

“မျက်နှာကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အရောင် ရယ် - ခရီးသွား
ဖို့ ဖြစ်လာတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ...”

“မတတ်နိုင်အောင် ကိုကြီး တမင်လုပ်တာ ...”

“အဲဒါလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ အရောင်၊ တစ်ခုခုဆိုရင် ရင်ဆိုင်
ဖို့ပဲကြီးစားမှပေါ့ - စိတ်ပျက်ညည်းညူနေလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်
ဘူး ...”

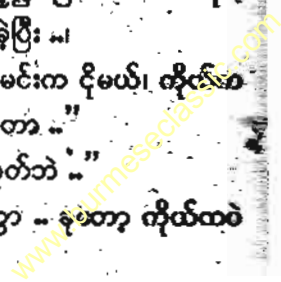
“ဟွန်း ...”

အရောင် က သူမ မျက်နှာလေးကိုကြည့်၍ ခြောက်ကပ်ထပ်ရယ်
သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးမဲ့မဲ့မျက်နှာကြီးဖြစ်သွားခဲ့ပြီး ...။

“ကိုယ် ခရီးဝေးထွက်ရတော့မှာမို့လို့ မင်းက ငိုမယ်၊ ကိုလ်မ
မျက်ရည်တွေသုတ်ပေးပြီးချော့ရမှာလို့ ထင်ခဲ့တာ ...”

“အရိပ် က အဲလိုမိန်းကလေးမျိုးမှမဟုတ်ဘဲ ...”

“ဟုတ်လိုက်ရင်လည်း ကောင်းသားကွာ - ခုတော့ ကိုယ်ထပ်
ပျော့ညံ့တဲ့ကောင် ...”

လရောင်ကျားရင့်

“အရောင်ရယ် ..”

အရိပ် က သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး ခါးကိုဖွဖွလေးဖက်သည်။ ကျောလယ်လောက်သာသာ ခိုပြာရောင်လဲ့လဲ့နှင့် ပျော့နဲ့နေသော စတက်(ပ်)ဆံပင်လေးတွေကို သူ တယုတယပွတ်သပ်ကိုင်တွယ်မိ၏။

ပြီးတော့ သူမ ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေထည့်ရင်း မျက်နှာနဲ့ ငုံ့ကပ်ထားမိသည်။ ပြီးတော့ နမ်းရှိုက်မိ၏။ ဆံနွယ်တို့၏ မွှေးပျံ့သော ရနံ့က နှာခေါင်းထဲကနေ တစ်ကိုယ်လုံးထိ ဆွတ်ပျံ့ထုံအိသွားခဲ့သည်။

သူမကို ပွေ့ဖက်လိုက်ရတိုင်း ရှိန်းရှိန်းထဆူပွက်ချင်လာသည့် စိတ်က ရောက်သည့်အရပ်မှာပဲ ပျော်အောင်မနေချင် ... ထိုအခါ ...

အနမ်းတို့နှင့်အတူ သူမရဲ့ သေးကျင်နုညှပ်သော ခါးလေးကို တပ်မက်မြတ်နိုးခြင်းများနှင့် ထွေးဖက်လိုက်မိလျှင် ထုံးစံအတိုင်း သူမက ထိုလက်တို့ကို ဖယ်ရှားရှောင်ထွက်သွားခဲ့ပြီး ..

“အရောင် ကို လက်ဆောင်ပေးစရာရှိတယ် ..”

အရောင် က ခေါင်းခါပြီး သူမကိုပဲ အတင်းပြန်ဆွဲဖက်ထားကာ...

“ကိုယ် အဲ့ဒီလက်ဆောင်တွေမလိုချင်ဘူး ..”

ပြောရင်း သူမကိုယ်ကို ပွေ့ပိုက်၍ နမ်းရှိုက်ဖို့ကြိုးစား၏။ အရိပ်က မျက်နှာလွှဲရှောင်နေရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ..

“ဒါက တိုက်ခန်းထဲမှာ အရောင် .. အနေနီးလွန်းရင် မှားကုန်လိမ့်မယ် ..”

“ကိုယ် နိုင်ငံခြားမှာအလုပ်သွားလုပ်ရမှာ လပိုင်းလောက်ပဲလား၊ နှစ်နဲ့ချီမလား မပြောနိုင်ဘူးလေ ..”

“အဲ့ဒါကြောင့် အရောင် က ဒီလိုသိမ်းပိုက်ခြင်းနဲ့ လက်ဆောင်လိုချင်တာလား -”

“စိတ်ဆန္ဒသက်သက်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး အရိပ် ရယ် .. ကိုယ် အရိပ်ကို စိတ်မချလိုပါ ..”

“မောင်ကို ပုံအပ်ပြီးမှ အရိပ် က ဒီတိုင်းကျန်နေခဲ့ရင်တော့ စိတ်ချတယ်လို့ဆိုလိုတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ်တို့ဘဝချင်းပေါင်းစပ်ပြီးပြီဆိုတော့ တစ်ဝတ်စိတ်အေးရတာပေါ့ .. ကိုယ်ပြောတာ မှားလို့လား ..”

“ဒါဆို အရောင် ထွက်သွားကာမှ အရိပ် က ကိုယ်ခန့်တွေဘာတွေရှိနေရင်တော့ ..”

“ဟာ .. အဲ့ဒါဆို ကိုယ့်ကို မလက် အကြောင်းကြားမှာပဲ၊ ကိုယ်ချက်ချင်းပြေးလာမှာပေါ့ .. မေးခွန်းတွေမေးမနေပါနဲ့ အရိပ် ရာ၊ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ရအောင်ကွာ .. ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးပြီး ကိုကြီးကို စာချုပ်ပြမယ် .. ဒီတိုင်းထားခဲ့တာထက် ကိုယ့်ဇနီးအဖြစ်နဲ့ဆိုရင် ..”

“ဟင့်အင်း ...”

အရိပ် က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း သူ့နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းထိလျှောက်ထွက်သွားသည်။ အရောင် ကလည်း ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါသွားလျက် -

“ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါ အရိပ် ရယ်၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကိုလိုချင်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေအများကြီးပဲ .. မင်းကျမှ ငြင်းနေတာ ကိုယ်ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး ..”

“အခွင့်အရေးလေးတစ်ခါလောက် အရမ်းလိုချင်ခဲ့တုန်းတ လူ့လိုခွင့်ကြွေးတာတောင် မရခဲ့လို့ အရိပ် ရဲ့ မျက်ရည်တွေ ချောင်းဖြစ်သွားမလားထင်ရဖူးတယ် ..”

“အဲ့ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့လေ .. အရိပ် ရဲ့ ဘဝ ဘယ်လောက်ပဲဆင်းရဲပင်ပန်းခဲ့ပါစေ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကိုယ် မင်းရဲ့အတိတ်ဟု စိတ်မဝင်စားဘူး ..”

“အရိပ် ရဲ့ အတိတ်ဖြစ်ဖြစ် ပစ္စုပ္ပန်ကိုဖြစ်ဖြစ် ဘာမှခံနိုင်စားဘူးဆိုရင် အရောင် က အရိပ် ရဲ့ ဘဝကို ချစ်တာမဟုတ်တော့ဘူးပေါ့ -”

“ဟား ...”

တွေကြရတဲ့ ဓထလေးမှာ သာယာမှုတွေကို ရှာဖွေခွင့်မရသည့် အဖြစ်ကြောင့် အရောင် မျက်နှာက မကြည်မလင်နှင့် မပြုံးနိုင်မရယ် နိုင် ..

“အရိပ် ရယ် .. ကိုယ်ပြောချင်တာက မင်းဘဝရဲ့ ဆိုးရွားမှုမှန်သမျှ ကို ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ကိုယ် လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတာကိုပါ ..”

“ရှင်က ထင်နေတာပါ .. အဲဒါ လက်ခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး အရိပ် ရဲ့၊ ရှင် အရိပ် ရဲ့ ဘဝကို မသိချင်တော့တာ .. မကြားရတာ ..”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွာ .. မင်းနဲ့စကားပြောရင် ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ အမှားတွေချည်းဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို အရမ်းချစ်တယ် အရိပ်ရယ် .. ကိုယ်မသွားချင်ဘဲသွားရမယ့်ခရီးမှာ မင်းကို ခေါ်သွားရရင် ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့လက်ထပ်ထားခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် ..”

“အဲဒါတွေက အရောင် ဖြစ်ချင်တာတွေချည်းပဲလေ ..”

“မင်းက မဖြစ်ချင်ဘူးပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

ကိုယ့်ကို ပွေ့ဖက်ဖို့ဟန်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည့် လက်တွေ့ကို အရိပ် က ဖယ်ချမှတ်ရင်း ..

“ခွဲလမ်းမှုတစ်ခုကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် မှာ လွှမ်းမိုးဖို့မကြိုးစားချင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် ရှင်လိုလူဆိုရင် ပိုဆင်ခြင် ရမယ် .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုလူတန်းစားတွေမှာ အရိပ် တို့လို မိန်းကလေးတွေကို ပစ်ပေါက်ချိုးနှိမ်ဖို့အတွက် လက်နက်တွေအမျိုးမျိုး ရှိနေလို့ပဲ ..”

ဘဝနဲ့ချီပြီး ခံစားနာကျင်လာခဲ့ရသည့် အရိပ် ရဲ့ ကြေညာခြင်းတွေ ကို အရောင် က ချစ်မထားနိုင်ဘဲ မကောင်းသော စကားတွေကိုသာ ကြားနေရခြင်းအတွက် စိတ်ညစ်ညူးလျက် ..

“အရိပ် က ကိုယ့်ကိုမယုံတာပဲ ..”

“ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို မယုံရဲသေးလို့ပါ ..”

“မင်းလောက် ယုံကြည်ချက်ခိုင်မာတဲ့မိန်းမမျိုး မင်းပါရှိတာ အရိပ် ရယ် .. တကယ်ဆို ကိုယ် မင်းကိုပေးတဲ့အခွင့်အရေးမျိုးကို တခြားမိန်းကလေး တွေဆိုရင် ..”

“အရိပ် က သူတို့လိုမဟုတ်ဘူးလို့ပြောပြီးပြီ အရောင် .. ဒါကြောင့် အရိပ် ရဲ့ ဘဝအစစ်ကိုလက်ခံတယ် အရိပ် လိုချင်တယ်၊ ရှင့်ရဲ့ အုပ်ထိန်သူ အနေနဲ့ သူတို့ငြင်းလို့မရအောင် အရိပ် က အမိဖမ်းအတွက်ကိုင်လိုက်တာ မျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အရိပ် ကို နားလည်ပါ .. ဒါကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ မပြောပါနဲ့တော့ ..”

“လက်မထပ်ဘဲ ကိုယ့်အိမ်မှာကျန်ခဲ့ရင် မင်း ပိုပြီးအဖြစ်ဆိုးမှာ ရော တွေးမိရဲ့လား .. ကိုယ့်တစ်မျက်နှာတည်းကို ထောက်ထားပြီး မင်းကို ကြည့်ဖြူစွာ လက်ခံထားမယ်ဆိုတာရော အဲဒါ ဘယ်လိုသေချာ မှာလဲ၊ ထွက်သွားရမယ့်ကိုယ်က မင်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ်ကာတွယ် နိုင်မှာလဲ ..”

“မေးခွန်းတွေ များလှချေလား ..”

အရိပ် က မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး အရောင် မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ..

“ဒါပေမယ့် အဖြေကိုတစ်ခါတည်းဖြေလိုက်လို့ရတယ်၊ အရိပ် ရဲ့ အနားမှာပဲရှိနေနေ .. အဝေးကပ်ဖြစ်ဖြစ် အရိပ် ကို ရှင်တောကွယ် နိုင်ပါဘူး ..”

အရောင် မျက်နှာက မတင်းပေမယ့် တည်သွားခဲ့သည်။ အရိပ် ရဲ့ အရိပ်ထင်နေအောင်ကော့နက်ညှိမှောင်နေသော မျက်တောင်လှည့် တွေကို စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းပြေပြစ်သွားခဲ့ပြီး ..

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် ကိုယ်မင်းနဲ့အတူ အေးအတူပူ အမျှရင်ဆိုင်ရတယ်၊ ကိုကြီး ဘယ်လိုပဲရှိရှိ သူ မင်းကို လက်ခံလာဖို့ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“အရိပ် ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါကြောင့် အရောင် ခရီးပြောင်ပြောင်သွားပြီး စီးပွားရေးကိုပဲ စိတ်နှစ်လုပ်စေချင်တယ်။ ရှင်ရဲ့ အရည်အချင်းကြောင့်သာ အရိပ် ကို ထောက်ပံ့နိုင်မှာ ရှင် သိရဲ့လား...”

ပြောလိုက်ရင်း အရောင် လက်မောင်းကိုဖက်၍ ပါးလေးနဲ့ ဖိကပ် ထားလိုက်မိသည်။ စိတ်တို့သည် ဘယ်လိုပဲပူတစ်လှည့်အေးတစ်လှည့် တင်းခဲနေပါစေ ...

သူမလေးရဲ့ နူးညံ့သော ထိတွေ့မှုလေးတစ်ချက်၊ စကားချိုချိုလေး တစ်ခွန်းမှာပဲ အားလုံးက ပုံမှန်လည်မတ်ခြင်းသို့ရောက်ခဲ့ရသည်။

အရောင် သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် လေးတွဲစွာချမိရင်း ... အရိပ် ရဲ့ ခေါင်းလေးကိုမိ ယုယကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးမိလျက် ...

“မင်းကိုကိုယ်ပြောပြချင်တာရှိတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဟင် .. ဘာလဲ .. ပြောပြလေ ..”

“ကိုယ် ဆယ်တန်းတက်ရမယ့်နှစ်မှာဖြစ်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရလေး ပါ ..”

“ဘာလဲ .. ချစ်သူရှိခဲ့တာလား ..”

အရိပ် မျက်နှာလေး မော့လာတော့ သူ ပျာပျာသလဲခေါင်းခါပြ လိုက်ရင်း ...

“သူငယ်ချင်းပါ .. ဒါပေမယ့် ..”

သူ့မှာ ဒါပေမယ့်တွေနဲ့ ဆွံ့အနေခဲ့၏။ တကယ်ကတော့ ချစ်သူ ပါ။ ဆယ်တန်းတောင်မတက်ရသေးဘဲ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာဆိုရင် ရှက်စရာကောင်းနေလိမ့်မည်။

ဒါပေမယ့် သူမနဲ့ သူ ချစ်ခဲ့ကြသည်။ သူမအချစ်ကိုရရှိအတွက် တစာစာတောင်းဆိုခဲ့ရတာလည်းမဟုတ် ...

သူမတို့ရဲ့ မြို့ကိုအလည်အပတ်သွားကြရင်း သူငယ်ချင်းတွေလို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရင်းနှီးခဲ့ကြပြီး ချစ်တာမေတ္တာတွေပြောဖြစ်ခဲ့ရင်း ...

အရည်

“နင်က ငါ့ကို တကယ်ချစ်တာဟုတ်လို့လား ..”

“တကယ်ချစ်တာပေါ့ .. ငါ နင့်ကိုပဲ လက်ထပ်မှာ ..”

“နင့်အစ်ကိုက ငါ့ကို မောင်းယုတ်လိုက်တာ ဆွေးမောင်းတာကျ နေတာပဲ .. သူက သဘောတူမှာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ငါတို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ကိုကြီးက ငါပြော ရင် ရပါတယ် .. ငါ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ် ..”

သူ့ကိုယ်တိုင် ကတိတွေပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ လိမ်ညာ လှည့်ဖျားတာတွေကိုလည်း မတတ်ပါ။ ဒါတွေ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်နေရမယ့် အရွယ်လည်းမဟုတ်သေးပေ ...

ထိုပြင် သူမက ဈာန်တောင်ကျော့ကျော့ ပါးမို့ရဲ့ရဲ့လေးတွေရှိကာ မလုံးမချန်သော မေးဖျားလေးကလည်း ထိကိုင်မိတိုင်း အိစက်နူးညံ့နေ တာလေးကို ခံစားမိနေခဲ့သည့်အဖြစ် ...

ထူပြည့်သည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ဆေးကျွမ်းမလိုအောင် ပန်းရင့် ရောင်သမ်းနေသဖြင့် ခြင်လိုက်တည်းက လှလိုက်တာလို့ သူ့နှုတ်မှ ရေရှက် မိခဲ့တဲ့အထိ ...

“ဘာလှတာလဲကွ .. ကြေးနီရောင်သမ်းနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ အင်္ကျီစုတ် ထမိစုတ်နဲ့ မိန်းကလေးကိုလား ..”

သူ သဘောကျနေမှန်းသိတည်းက ကိုကြီးက ပုန်းဒိုင်းကြခဲ့သည်။

“အဲ့ဒီအပိုင်းကို လုံးဝမသွားနဲ့ .. ငါလည်း ဒီမြို့ ခြံကိစ္စတွေပြီး အောင် မနေဘူး၊ ဦးတိုးလှိုင် နဲ့ လွှဲခဲ့ပြီးရင်ပြန်မှာ ..”

မြို့ကနယ်မြို့လေးတစ်မြို့ဖြစ်သည့်အပြင် သူမက မြို့ရဲ့အစွန်ပိုင်း မှာနေတာဖြစ်သည်။ အမေ မရှိတော့ဘဲ အဖေကလည်း ခြေထောက်လစ် ဖက်က မသန်ပေ ...

ပန်းပဲလုပ်ငန်းလေးရှိခဲ့ပေမယ့် သူနဲ့ သူမသိတဲ့အချိန်မှာတော့ သူမ အဖေက ပရိဘောဂလုပ်ငန်းတွေမှာ ကုလားထိုင်ကြိမ်ကွက်တွေထိုးသည့်

လရောင်ကျားရင့်

အလုပ်ကို လုပ်နေရသည်။

သူမကျတော့ ဖြို့ပေါ်မှာရှိသည့် ပွဲရုံငယ်လေးတွေမှာပဲ ပဲရွေးကြက်သွန်ရွေးကျပန်းလုပ်ရ၏။ အလုပ်က အမြဲရှိနေတတ်သောကြောင့် သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် စားဝတ်နေရေးက မပြည့်စုံ...။

သူမကိုယ်ပေါ်မှာ သစ်လွင်သည့် အဝတ်အစားဆိုတာ ဘယ်အခါမှ မတွေ့ရပေ။ ဒါပေမယ့် သူမက တော်တော်လှနေလေရာ...။

“အရောင်...”

“ဟင်... အဲ... ဆောရီး...”

သူ အားနာသလိုရယ်လိုက်မိရင်း...။

“ကိုယ် အတွေးလွန်သွားလို့ပါ...”

“ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းအကြောင်း ဒီလောက် နစ်ပျောနေအောင် တွေးမိသွားတာ အံ့ဩစရာပဲနော်... မညာနဲ့... သူငယ်ချင်းမဟုတ်ဘူးဆိုတာ အရိပ် သိနေပြီ...”

“မညာပါဘူး...”

သူ နောက်ထပ်ခေါင်းခါလိုက်မိကာ...။

“ချစ်သူအဆင့်မရောက်လိုက်ဘဲနဲ့တောင် အဲဒီမိန်းကလေးကို ကိုကြီးက ရင့်ရင့်သီးသီးခွဲခြားဆက်ဆံခဲ့တာ...”

“ဟုတ်လား... မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းထူးတာတောင် အဲလောက်ထိ ဖြစ်ခဲ့တာလား...”

တကယ်တော့ နွေဦးမှာ လေရွေးထတဲ့အချစ်မျိုးလို့ ပြောရမလား...။ ခုချိန်မှာ ဘာမှမရှိတော့သည့် ကိုယ့်နည်းသားရဲ့ သန့်စင်မှုအတွက် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်လေးစာစ်ခုကြောင့် အမည်းစက်မတင်စေချင်တော့ပေ...။

ဒါပေမယ့် ညာလိုက်ရတာကိုတော့ စိတ်သိပ်မလုံ...။

“ဟုတ်တယ်... ကိုကြီးရဲ့စိတ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု

အရည်

လွန်ကဲလွန်းတဲ့ အတ္တဓာနကြောင့် အရမ်းခက်ထန်နေတာ။ နောက်ဆုံးကွာ...။ သူမိန်းမကိုတောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ...”

“မပြောပါနဲ့တော့ အရိပ် နားလည်ပါပြီ...”

“ဒါဆို...။ ကိုယ်ပြောသလိုပဲ ကိုယ်တို့လက်ထပ်မယ်လေ။ ပြီးရင် အရိပ် ဒီအခန်းမှာပဲနေနေ...။ ကိုယ်ဝယ်ထားတဲ့တိုက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်...”

“အရိပ် က လက်မှတ်လေးနှစ်ချက်နဲ့ စာချုပ်ကိုကိုင်ပြီး ရှင်ဘုရင်ဘယ်တာကထွက်မလဲလို့ ထိုင်စောင့်နေရမယ်ပေါ့...”

“အရိပ် ရယ်...”

“ဘာအခက်အခဲတွေရှိရှိ အရောင် ကိုကြီး ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဆက်ဆံခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်တွေရှိနေနေ အရိပ် ကတော့ မူလအစီအစဉ်အတိုင်းပဲသွားမယ် အရောင်...။ အဲဒါ အရောင် ပဲ ခဉ်းစားပါ...”

“ဘယ်လို...”

“အရိပ် ကို တကယ်တန်ဖိုးထားပြီး လက်ထပ်ချင်တာဆိုရင် အရောင် အိမ်မှာ အရိပ် ကျန်နေခဲ့ခွင့်ရအောင်ကြိုးစားပေးပါ...”

“အရိပ် ရယ်... ကိုကြီးက ကိုယ့်ကိုတောင် ဂျပန်ချက်ချင်ကြီးကောက်လွှတ်နေတာ...”

“အရိပ် ကလည်း ဒီတိုက်ခန်းကိုပြန်အပ်ပြီပေါ့လေ။ ပြီးတော့ တိုက်ခန်းတွေပြောင်းပြီး တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ဘဝကို ပြီးငွေနေပြီ...”

သူ့ရဲ့ ပခုံးတစ်ခြမ်းမှာ မှီခိုခိုဝင်လာရင်း ပူဆာသလိုလေးပြောတော့ အရောင် ကြောက်စိတ်တွေ အနီရောင်တက်လာခဲ့၏။

“နော်... အရိပ် အဲဒီအိမ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ အရောင် ရဲ့ မရိုးနဲ့တည့်အောင်နေပါမယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အထီးကျန်ရုန်းကန်ရှင်သန်လာခဲ့ရသမျှ မိသားစုဘဝလေးနဲ့ နေချင်တယ်။ အဲလိုနေရမယ်ဆိုရင် ပဲခြားဘာအခက်အခဲဖြစ်လာလား အရိပ် ဂရုမစိုက်ဘူး...”

‘ကိုယ့်မရိုးကတော့ သဘောကောင်းပါတယ်’ လို့ ပြောလိုက်မိတာ

လရောင်ကျားရင့်

သူများခွဲပြီထင်သည်။ အရိပ် အိမ်မှာလိုက်နေချင်တယ်ဆိုတာ တကယ် ပြောနေတာလား။ လက်တွေ့မှာ တကယ်မဟုတ်ပါဘူးဖြစ်သွားမှာလား...။

ထိုကဲ့သို့ မသေချာမှုများနှင့် ရှိနေခဲ့ခြင်းက ဒီနေ့တော့ သူ ခရီးသွား ခါနီးဖြစ်လာပြီ။ တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်လက်ထပ်ကြဖို့ သူ လာခဲ့တာဖြစ် သည်။

တစ်ခုခုဆိုတဲ့အထဲမှာလည်း အရိပ် ဒီလို ကလေးမုန့်ပူဆာမျိုး မရမကဖြစ်လာမည်လို့ မထင်ခဲ့တာလည်းပါ၏။ သူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

“ပြန်ပြောဦးလေ အရောင် .. ရှင်ပဲ ကိုကြီးကိုဖွင့်ပြောပြီးပြီဆို ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ကိုကြီး ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ် ဘူးဆိုတာ အစတည်းက သေချာပြီးသား .. ခုလည်း လက်မှမခံခဲ့တာ ကိုယ်တို့လက်ထပ်ပြီးမှဆိုရင်တော့ ..”

“ဟင့်အင်း .. အရောင် ..”

သူ့ဘက်က လက်ထပ်ဖို့ကိုပဲ ဦးတည်နေပေမယ့် အရိပ် ကလည်း ခေါင်းခါနေပြီ ။

နောက်ဆုံး သူပဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ခိုင်မာစွာချလိုက်ရလျက်...။

“မင်းကို ကိုယ်ခေါ်သွားမယ် ..”

အခန်း (၆)

“ဘာ .. ခေါ်လာပြီ ဟုတ်လား ..”

ဒေါသ ငယ်ထိပ်ထိဆောင့်တက်သွားသလား မသိ ။

“တောက် ...”

ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့အောင်ဖြစ်လျက် ဖုန်းကို ကျွဲကြေတတ် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လက်က တွဲလွဲကျသွားခဲ့၏။

“ဟလို .. ဖောင် .. ဟလို ..”

တစ်ဖက်မှာ နားထောင်နေသည့် လက် မျက်နှာလေး ဂျက်လွင်း နေကာ ခေါ်လို့မရသည့်အဆုံးမှာ ဖုန်းကို နားမလည်စွာ ပြန်ကြည့်မိ လျက် ။

“ဖုန်းလည်း မချဘဲနဲ့ ..”

တိုးတိုးလေးရွေ့တ်ရင်း နားမှာပြန်ကပ်လိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောတော့သဖြင့် ခဏကြာတော့မှ သူ့ဘက်က ချစ်လိုက်ရ၏။

ဖုန်းကို ပုခက်ပေါ်မှာ ရွှေ့လေးပြန်ချလိုက်ကာ ဒီဘက်လှည့်ဆိုက် တော့ အရောင် က စိုးရိမ်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ...။

လရောင်ကျေးရင့်

“ကိုကြီး စိတ်ဆိုးသွားပြီမို့လား ..”

လက်က အင်း လို့ မဖြေသေးဘဲ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ..

“သူ့စိတ်ကို မင်းလည်းသိနေတာပဲ မောင်လေးရယ်၊ လုပ်ကို လုပ် တော့မှာဆိုရင်တော့ ဘာကိုမှ တွေးကြောက်မနေနဲ့တော့ ..”

“ကျွန်တော်က ညနေသွားတော့မှာပါ။ စိတ်ပူတာက သူ့အတွက် ပဲ ..”

“သူကလည်း ရင်ဆိုင်ရဲတယ်လို့ပြောနေတယ်မို့လား .. ဖြစ်လာ သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့သာမှတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ နောက်ပြီး မောင်လေး တို့ လက်ထပ်ထားကြတာမဟုတ်တော့ ..”

“ကျွန်တော် အဲ့ဒါကိုပဲပြောနေတာ ..”

လက်ထပ်ထားတာ မဟုတ်သည့်အတွက် ဒီအိမ်မှာ သင့်မြတ်အောင် မနေနိုင်ရင်သွားပေါ့လို့ စိတ်ခုံးခုံးချထားလို့ရသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ကသာ သူမထွက်သွားမှာကို ကြောက်နေရသည်လူမို့ ..

“ကျွန်တော်တို့က လက်ထပ်ထားကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးဘက် ကလည်း ဘာမဆိုလုပ်ခွင့်ရှိတယ်၊ သူက သည်းမခံနိုင်ရင်လည်း ဒီက ထွက်သွားရုံပဲ၊ သူတို့ပြတ်သားနိုင်ကြသလောက် နစ်နာမှာက ကျွန်တော်..”

“အဲ့ဒီတော့လည်း လက်မှတ်ထိုးပြီးကြပြီလို့ မောင့်ကို ပြောထား လိုက်ပေါ့ .. သူ့ဒယ်မဖြစ်နေပြီဆိုရင် သူ့ဘက်က ဆင်ခြင်ရတော့မှာတော့ ရှိလာမှာပဲ ..”

“သူက အဲ့ဒီလိုညာပြီး ဘာမှမလိုချင်ဘူးတဲ့ မလက် ရာ - ကျွန်တော် ရူးချင်နေပြီ ..”

“ခက်တော့တာပဲ ..”

ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲလို့ နှုတ်မှရေရွတ်မိတဲ့အထိ နားမလည် နိုင်ခြင်းက ပိုက်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ညစ်နေသည့်လူကို ပိုညစ် စေတော့နဲ့ နိပ်စက်သလိုမဖြစ်စေချင် ..။

အရည်

“ကဲပါ မောင်လေးရယ် .. မင်း ဒီတိုင်းလုပ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီပဲ၊ မောင့်ကိုလည်း အကြောင်းကြားပြီးပြီ ဘာမှတွေးမနေနဲ့တော့ မောင်လေး လေဆိပ်မဆင်းခင် သူ့ကိုသွားခေါ်လေ ..”

“ကိုကြီး ဘယ်အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မှာလဲ မလက် ..”

“ခါတိုင်းတော့ ပြည်မှာတစ်ညအိပ်ပြီးမှ ပြန်တာလေ ..”

ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ ပြည်မှာမအိပ်ဘဲ ပြန်လာပြီဆိုတာ သေချာ နေသဖြင့် ..

“မနက်မိုးမလင်းခင်လောက် ရောက်လာမလားပဲ .. ဒီထက်စော ရင်စောမယ် .. နောက်ကျမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အတော်ပဲပေါ့နော် .. အရောင့် ကိုကြီးမရှိတုန်း ဝင်နေလိုက်ရင် မျက်နှာမူရသက်သာတာပေါ့၊ သူ ငြင်းလို့လည်းမရတော့ဘူး၊ အရောင့် ချစ်သူကိုတော့ ဂုတ်ကဆွဲပြီး ခြံပြင်ထုတ်ပစ်မှာမဟုတ်ဘူးမို့လားဟင်..” တဲ့ ..။

မလက် ရဲ့ အဖြေကြောင့် အရိပ် ပြောခဲ့တာကိုသတိရလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူပေမယ့် ကိုယ်တောင်နားမလည်နိုင်သေးသည့်အဖြစ်က ထားခဲ့ဖို့ကို ဘယ်လိုမှ စိတ်မချနိုင် ..။

အရိပ် ရဲ့ မာနကိုသူသိသည်။ စိတ်ဝတ်စာရိတ္တခိုင်မာလွန်းသူဖို့ စကားပြောတိုင်း အဆင်မပြေဖြစ်ရတာတွေပဲ များခဲ့တာ ..

ကိုယ်ချည်းပဲ အလျော့ပေးလိုက်လျော့ခဲ့ရပေမယ့် နားကြည်းမှု မဖြစ်သည့်အပြင် သူမရဲ့ မာနကိုအထင်ကြီးလေးစားမှုတွေသာဖြစ်ခဲ့ရ တာ မနေ့တစ်နေ့ကအထိ ..။

ခုလည်း သူမကို အထင်မသေးရက်ပါ။ ဒါပေမယ့် နားလည်ခြင်း စားရင်း ရှုပ်ထွေးနေခဲ့သည်။

မာနကြီးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က လက်ထပ်ရသေးတဲ့ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အိမ်ပေါ်မှာ လိုက်နေဖို့ဆိုတာ မလွယ်တေ ထိုပြင် ဒီအိမ်က သူမကို ရိုက်လှဲစွာကြိုနေသည့်အိမ်လည်းမဟုတ် ..

လရောင်ကျားရင်

“ဟား ...”

စိတ်အိုက်လှအိုက်နှင့် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်တည့်၍ ပွတ်သပ် နေမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မောင်လေး .. မင်းအစ်ကိုကို ကြောက်နေတာ လား ..”

“အဲ့ဒါလည်းပါတယ် ..”

မလက် ကိုတော့ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်းပြောပြချင်တာမို့ အရိပ် ကို သူ နားမလည်တဲ့အတိုင်းပြောပြလိုက်မိသည်။ လက် က စိတ်ဝင် တစားနားထောင်နေကာ ..

“တစ်ချို့က ထူးဆန်းတဲ့အယူအဆတွေရှိတတ်ကြတယ် မောင်လေး ရဲ့၊ သူ့စိတ် ရိုးသားလို့သာ မောင်လေး ထောက်ပံ့မယ့်အစီအစဉ်အားလုံး ကို ငြင်းခဲ့တာပေါ့၊ သူ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း မိသားစုဘဝမျိုးကို တောင့်တ မက်မောနေတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဘာနားမလည်စရာရှိလို့လဲ ..”

မလက် ပြောပြတာကိုကြားလိုက်ရမှ ရင်ထဲမှာအပူတွေသိသာစွာ လျော့ကျသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ..

“တစ်ခုတော့ရှိသေးတယ် .. ချစ်တဲ့စိတ်ကို တိုးပါလျှော့ပါလို့တော့ ပြောလို့မရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မောင်လေးဘက်ကချည်းပဲ တစ်ဖက်သတ် လိုက်လျောမှုတွေများနေရင်တော့ ထွက်လာတဲ့အဖြေက ဘဲလန့်(စ်) ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ကျွန်တော့်ကို သေချာပြောပြပါလား ..”

“သေချာပြောလည်း ဒီလောက်ပဲ အရောင် .. လိုက်လေဝေးလေ တဲ့ .. ပြီးတော့ လိုက်ရင်ပြေးတယ်ဆိုတဲ့စကားတွေလည်းရှိတယ်၊ ချစ် တာတော့ချစ်တာပေါ့ .. သိပ်လည်းသိအောင်မပြရဘူး ..”

“အဲလို ကျွန်တော်နေလို့မရဘူး မလက် .. သူ့ကို နေ့စဉ်မမြင်ရရင် မလက် .. သူ မျက်နှာညိုနေရင် ဒီတိုင်းဘယ်လိုမှ မထားခဲ့ရက်ဘူး၊ သူ့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရပေးရ ..”

အပူညို

“တော်ပါပြီ မောင်လေးရယ် .. ဟွန်း .. ဟွန်း .. မလက် သဘော ပေါက်သွားပါပြီ၊ မင်းဘက်က အဲ့ဒီလောက်ထိချစ်နေတယ်ဆိုတာကို လည်း မောင့်ကိုပြောပြပေးမယ်၊ ဒါမှ သူ့ဘက်က ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောဆိုသင့်တာတွေကို သတိရမှာ ..”

သူ ပြုံးနေလိုက်ရပေမယ့် ကျေနပ်သွားခဲ့တာမဟုတ်ပေ။ သူ့အတွက် ကိုကြီးအစစအရာရာဖြည့်ဆည်းလိုက်လျှော့ပေးခဲ့တာတွေမှာ နှလုံးသား နဲ့ ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာတွေမပါခဲ့ပေ။

သူ ဆယ်တန်းအောင်တော့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆိုနေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနေ့တုန်းက အမှတ်တရတွေဖြစ်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ သူ မမေ့နိုင် ..။

ဒါပေမယ့် ပျော်ရွှင်စရာအကြောင်းတွေတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

“ညီ .. ဟေ့ .. အရောင် .. အဲ့ဒီသီချင်း ခု တိတ်စမ်း ..”

.. ကြင်နာသူအတွက်ဆို .. မိုးကောင်ကင်ဒူးနဲ့တိုက်မယ် ..

.. ဘဝကိုပေးရင်း ချစ်ရဲတယ် .. ချစ်လူမိုက် ချစ်လို့မိုက်ပုံရယ် ..

.. အမြဲရင်တော့ ခေါင်းမောထားမယ် .. ချစ်သူအတွက် ကိုယ့်ဘဝ

ဖြစ်ခဲ့တယ် ..

ကိုကြီး ဒေါသတကြီးအော်လိုက်တာကိုသိလိုက်သည်။ ကိုယ် သီချင်းဆို နေတာကို ဒီလောက်ဒေါသတကြီးဖြစ်ပြီး အော်လိုက်တာမှန်းတော့ မသိခဲ့ ပေ။

.. ကြင်နာသူပြောရင် .. ပြောသမျှအကုန် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ် ..

.. ချစ်သူသမိုင်းရေးထိုးလောက်တယ် .. ချစ်လူမိုက် ချစ်လို့မိုက်

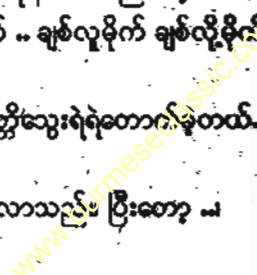
ပါတယ် ..

.. ချစ်သူအတွက်သတ္တိရှိတယ် .. သတ္တိသွေးရဲရဲတောက်ခိုတယ် ..

“ဟိတ်ကောင် ..”

သူ့ရှေ့ကို ကိုကြီး ဘွားခနဲရောက်ချလာသည့် ပြီးတော့ ..

“ရဲချင်ဦးကွာ ..”

လရောင်ကျွန်းရင့်

ခွပ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး မီးပွင့်သွား၏။ လက်သီး တစ်ချက်တည်းကြောင့် သတ်လစ်မတတ်နာကျင်စွာ ခံစားလိုက်ရတာ တောင် ဘာကြောင့်ဆိုတာ သူ မသိသေးပေ ...။

သို့သော် ...။

“မိုက်ချင်တယ်ဟုတ်လား .. အေး .. လူမိုက်ဖြစ်ချင်ရင် မင်းလက်ထဲ ကို ငါ ဓားတစ်ချောင်းထည့်ပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ် သေနတ်လိုချင်သလား တစ်လောကလုံးကိုစိန်ခေါ်ပြီး ကြိုက်သလောက်မိုက်ပစ်လိုက် ..”

ပြောပြီး သူ့ပါးစပ်တစ်ဖက်ကို လက်ဖျားနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်၍--

“ဒါပေမယ့် ချစ်လူမိုက်လုပ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့။ အဲဒီဓားက သူ့ဖျား ကိုထိုးဖို့မဟုတ်ဘဲ မင်း ရင်ဝကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ထိုးမယ့်ဓားဖြစ်သွားလိမ့် မယ် ..” တဲ့ ...။

ပြောနေသည့်အချိန်မှာ ကိုကြီးမျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေ တာကို သူ အံ့သြခဲ့သည်။ အထိုးခံလိုက်၍ နာကျင်သည့်ဒဏ်ရာထက် ကိုကြီးရဲ့ ဒေါသတွေက အံ့သြဖို့ကောင်းနေခဲ့သည်။

လူမိုက်လုပ်ချင်ရင်တောင် ချစ်လူမိုက်တဲ့ ချစ်လူမိုက်ဖြစ်ခွင့်မရှိ

ရ ...။

ထိုပြင် - သူ တကယ်မမိုက်ရသေးပါဘဲ သိချင်းလေးညည်းလိုက် မိတ် အဖြစ်လား ...။

ဒီနေ့ သူ တကယ်ပဲ ချစ်လူမိုက်ဖြစ်သွားပြီဆိုတာ ကိုကြီး သိပြီးရင် ဘာဖြစ်မလဲ ...။

အခန်း (၇)

“အရေးမကြီးရင်လည်း ပြောမနေနဲ့တော့ ဇော် .. ငါ ရန်ကုန်တို့ ဝင်နေပြီ ..”

“ရန်ကုန်ဝင်တာ ဘာဖြစ်လဲကွ .. မင်းကို အဲဒါသတိပေးစေလို့ပဲ။ အရောင့် ကို တခြားလွတ်ထားလိုက်ပြီပဲ။ ကျန်တာ မင်းကြိုက်သလို စီရင်လို့ရတယ် .. အလကားနေ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသတွေထွက်ပြီး ထိုထို ကိုယ်ကိုယ် အသက်တိုအောင်လုပ်နေရတာလဲ ..”

ဒေါသနဲ့ပြောနေသလို ကားက ရှင်းပြောင်နေသော လမ်းမကြီးပေါ် မှာ ရိပ်ရိပ်ပါအောင်ပြေးနေ၏။ မနက်ပိုင်းလိုသာ ကားတွေရွာနေရင် မလွယ် ...။

“တောက် .. အဲဒါပဲ .. အရူးဆိုပြီး အိမ်ဦးချွေးတက်ပန်းတာ၊ အလှို လိုက်ထားခဲ့သမျှ သူ လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာပြပြီး ငါ့ကို ဖော်ကာသွားတာ ..”

“ပြောလေကလေးပဲ နေ ရာ .. မိန်းမတွေဘယ်လောက်ခဲလိုရဇွတ် ကြီးတယ်ဆိုတာလည်း သိသားနဲ့။ အရောင့် ကို ဒီလို ပုပ်ဖြစ်အောင် ဟိုမိန်းကလေးက ဘယ်လိုမြို့ဆွယ် ဖြားယောင်းလေးလဲမှမသိဘဲ ..”

မိန်းမနဲ့ပတ်သက်လာလျှင် သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရဲ့အမြင်

လရောင်ကျွန်းရင့်

က တစ်သားတည်းထပ်တူညီခဲ့သည့်အတိုင်း ...။

“မင်း အိမ်ပေါ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ အဲဒီမိန်းမရွပ်လေးကို ကောင်းကောင်း ဝညာပေးပြီး ကန်ချပစ်လိုက်၊ လိုအပ်ရင် ငါ့ကိုခေါ် .. ဟိုကောင်မရှိလည်း အင်အားမနည်းစေရဘူး ..”

“ဟွန်း .. ငါကလည်း အဲဒါကိုပဲ သေချာဖွယ်အားချနေတာပါ။ တွေ့မယ် .. သင်း ..”

“ချသာချ .. လက်မထပ်ရသေးဘဲ သူတောင်လိုက်နေရဲသေးတာ၊ ဟဲ .. ဟဲ .. မင်း ဒီပညာတွေတတ်ပါတယ် .. ဟုတ်တယ်မို့လား ..”

အံ့ကြိတ်ထားသည့် ခပ်ဖိဖိနှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ ပြုံးလိုက်တော့ ကောက်ကျစ်သည့်မဲ့ပြုံးတို့ဖြစ်လာခဲ့၏။ ထို့ပြင် ..။

“မင်းပြောမှပဲ .. ငါ့စိတ်တွေ ဟိုတုန်းကလို ပူနေ့လာတယ် ..”

“အဟွန်း .. ဟွန်း .. ဒါပေါ့ကွ .. ကိုယ့်ဒေါသနဲ့ကိုယ် ပိတ်မိပြီး သောကများနေဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒီကောင်မလေး အရောင် ဆိုတာ နေခနနဲ့ ညီမှန်းသိရက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ ကံဆိုးပြီပေါ့၊ ဒေါသရှေ့မထားနဲ့ သူငယ်ချင်း အေးဆေး၊ ရာသီဥတုက အမြဲတမ်း ငါတို့ဘက်မှာ ..”

ဇော် က ဖုန်းချသွားသည်။ သူ နားကျပ်တန်းလန့်နဲ့အတိုင်း ကားမောင်းနေရင်း ဒေါသက ခုနကလို ပွက်ပွက်ဆူနေတာ မဟုတ်တော့ဘဲ ရေခဲပြင်ပေါ်က ရေငွေ့တွေကဲ့သို့ ..။

“ဟလို ..”
မကြာမီ ဖုန်းခေါ်သံက ထပ်ဝင်လာသဖြင့် ဖွင့်ပေးလိုက်ကာ ..။

“ဟလို .. ဇော်လား .. ပြောလေ ..”
တစ်ဖက်က အသံသည် လုံးဝတိတ်ဆိတ်နေတာမဟုတ်ဘဲ စကားသံ တစ်ခုပဲထွက်မလာခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ဟလို ..”

သူ့ကံအစဉ်း ဇော် လို့ပဲထင်ပြီး ပြန်မကြည့်ဘဲ ဒီတိုင်းနားစွဲခေါ်နေမိသည်။

“ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. မလုပ်ပါနဲ့ .. မလုပ်ပါနဲ့ .. မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ် .. ကျွန်မ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ် ..”

“ဘာခုမှ တောင်းပန်ပါတယ်လဲ .. ဒီထိလိုက်လာပြီးမှ .. မင်း ..”
“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်မ .. ကျွန်မ လိုက်လာတာကလေ ..”

“ဝုန်း ...”
“အား ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ချစ်တော့ချစ်စရာလေးကွ ..”
“လှပါတယ် မင်းကလည်း .. ကဲပါ မြန်မြန်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ဝီဒီယို

ရက်ကော့ဒ်ယူနေပြီ ..”
“မလုပ်ပါနဲ့ .. ကိုကြီး .. ကိုကြီး ကျွန်မကိုကယ်ပါဦး .. ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် ..”

“လာစမ်းပါ ..”
“မကိုင်နဲ့ .. ရှင်တို့လူယုတ်မာတွေ ..”

ဒါ .. ဒါ .. ဘာလဲ ..။
“ဂျီ ..”

ကားက လမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ ပုံပန်းမကျတိုးရပ်သွား၏။ ဓန ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ ဗရမ်းဗတာဆောင်ခါနေလျက် လက်တွေက စကားသံတွေ နားကျပ်ဖြုတ်ဖို့ကိုမရောက်ဘဲ စတီယာရင်မှာပဲ ကတုန်ကယင်ဖီအုပ်ထားလိုက်မိသည်။

စကားသံတွေက ပီပြင်လာလိုက် ရယ်သံတွေ ဝုန်းဒိုင်းဆူညံသံတွေနဲ့ ရောထွေးပေးပါးသွားလိုက် ..။

“ဟင့်အင်း .. ကယ်ကြပါဦး .. မလုပ်ပါနဲ့ .. အား ..”
“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“ဂျီမင်း ...”
တံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ ကျန်ရစ်သည့်ရယ်သံတွေမှာ သူ့အသံ ..။

“ခုလောက်ဆို .. ဒီအကြောင်းတွေကိုများ ပြန်သတိရနေလား

လရောင်ကျူရင့်

လို့ .."

မိဒီယိုဖွင့်လိုက်သည့်အသံတွေ တိတ်ကျသွားသည့်နောက်မှာ မိန်းကလေးသံကိုကြားလိုက်ရ၏။ သူမရဲ့အသံကို မကျက်မိပေမယ့် ဘယ်သူဆိုတာခံစားမိလိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် မဖြစ်နိုင် ..

"ဦးနေနေ .."

"မင်း .."

နောက်ထပ် မေးခွန်းထွက်လာဖို့ အသက်နှစ်ရှက်လောက်သွင်းပြီး နှုတ်ခမ်းဖျားတို့ပေါ်က ချွေးစတို့ကို အရင်ထုတ်ပစ်ရ၏။

"မင်း ဘယ်သူလဲ .."

"ရှင် ဒါတောင်မသိဘူးလား နေနေ .. မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ရှင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ .."

"တိ .. တိ .."

နောက်က Express ကားကြီးနှစ်စီးက ဟွန်းသံပေးပြီး သူ့ကားကို ဖတ်ရှောင်တက်သွား၏။

"ကြည့်ရတာ ရှင် ခုထိ လမ်းမပေါ်မှာပဲရှိနေတဲ့ပုံပဲ၊ ကားလည်း သတိထားမောင်းပါဦး၊ ခြေတုန်လက်တုန်ထဖြစ်ပြီး ကားအက်ဆီးဒန့်နဲ့ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေသွားဦးမယ် .."

"ဟေ့ .. မင်းက .."

"ကျွန်မက ရှင်ကိုသေချင်းဆိုးနဲ့ သေစေချင်နေတဲ့သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းသေလို့တော့မရဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်သတ်မှာ .."

"တောက် .. ခုပြောစမ်း .. မင်းက ဘယ်သူလဲ .."

"ချစ်တေး လေ .. ရှင်တို့ယုတ်မာတဲ့ တောကြီးဒုက္ခကြားက ချစ်တေး.."

နေ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ချပစ်လိုက်ရင်း 'မဟုတ်ဘူး' ဆိုသည့်စကားကို တစ်စက္ကန့်မှာ ကြိမ်ရေကိုးဆယ်နှုန်းနှင့် ရေရွတ်နေမိ၏။

"အိုနေ .. ရှင် အသက်ထွက်မသွားသေးဘူးမို့လား .. ချစ်တေး"

ဆိုတဲ့ နာမည်ကြားတာနဲ့ ရှင့်အကြောအချဉ်တွေဆိုင်းပြီး ပါးစပ်တောင် ပိတ်သွားတယ်ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ကျွန်မ စောင့်ခဲ့ရကျိုးနပ်တယ် .."

မဖြစ်နိုင်ဘူး .. သူမက ချစ်တေး ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး ..။

ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးမှာ ဒီလိုအတတ်တွေမရှိဘူး။ ဒီလို ရယ်ဖို့လည်းမရှိဘူး ..။

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

သူမ၏ အားရပိုင်နိုင်သောရယ်သံက နားစည်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဆိုရွေးရွာ ရိုက်ပုတ်နေလေသည်။ ပြီးတော့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည့်စကားသံတွေ ..။

"ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မရဲ့ ရယ်သံတွေပဲ ရှင်တို့ကြားနေရတော့မယ်၊ ကမ်းကုန်အောင်ယုတ်မာရက်စက်ကြတဲ့ ရှင်တို့သုံးယောက်လေ၊ ဟား-ဟား .. ဟား .. ရှင်တို့ဘယ်လောက်ရက်စက်နိုင်ပါစေ ရှင်ဘယ်လောက်ပဲ တော်နေနေ ကမ္ဘာကြီးလုံးနေသရွေ့ အလှည့်ဆိုတာ ပြန်ရောက်လာမှာပဲ .. လူယုတ်မာတွေ သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါစေ .. အသက်မထွက်ခင်ချင်း နေ့စဉ် သေရခြင်းတွေနဲ့ အဖန်တလဲလဲသေပါစေ .."

ဘယ်လိုအသံကြီးနဲ့ ..။

သူ နားကျပ်ကိုဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး နံပါတ်ဖွင့်ကြည့်မိ၏။ ဝုန်းထဲမှာ ဘာနံပါတ်မှမပေါ် ..။

"အသေဆိုးနဲ့ သေပါစေ .."

"နေ့စဉ်အဖန်တလဲလဲသေပါစေ .."

"လူယုတ်မာတွေ သေချင်းဆိုးနဲ့သေပါစေ - သေပါစေ - သေပါစေ"

"ဟာကွာ .."

"ဒုန်း .."

ကြားနေရသည့်ကျိန်ဆိုသံတွေကြောင့် နားကျပ်ကို ဖြုတ်ဖို့သက်တရောက်၏။ နားကျပ်မရှိတော့ဘဲ ကြားနေရသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဒေါသထ ဝုန်းခနဲခနဲထသည်။

လရောင်ကျားရင့်

စတီယာရင်ကို လက်နဲ့ထုပ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းနဲ့တိုက်ဆောင်ချင်
စိတ်တွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာလျှင် ..

"သေချင်းဆိုးနဲ့ သေပါစေ .."

ဆိုသည့်အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာပြန်၏။ နားစည်တွေထဲကို သံချွန်
နဲ့ ထိုးစိုက်ပစ်လိုက်ရင်တောင် ဒီအသံကြီးပျောက်ပါ့မလား .. ဗျာများ
နေသည့်စိတ်နှင့် လက်က ဖုန်းဆီရောက်၏။

"ဟလို .. ဟလို .."

"အေး .. ငါလေ .. ငါထူးနေတာလေ ခန .. ဘာလို့အတင်း 'ဟလို'
လုပ်နေတာလဲ .."

ဇော် ကို ဖုန်းခေါ်ပြီး ဟိုဘက်က ကိုင်လိုက်လား မကိုင်သေးဘူး
လားလည်း သတိမထားမိ ..။

"ဇော် .."

"အေး .. ဟုတ်တယ် .. မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ .. ခုနကတော့
ငါ့ကို မြန်မြန်ဖုန်းချခိုင်းတယ် .."

"ဇော် .. ချစ်တေး .."

"ဟမ်း .. ဘာပြောလိုက်တာလဲ .."

"ချစ်တေး .. ငါ့ကို ဖုန်းဆက်တယ် .."

"ဟာ .. ဒီကောင် .. လာနောက်နေပြန်ပြီ .."

"ဟိတ်ကောင် .. ငါ တကယ်နေပြောနေတာ .."

"ချစ်တေး က ဘယ်ကပေါ်လာတာလဲ .. သေချာတယ် .. မင်း
တစ်ခန်းလွတ်နေပြီ .."

"တောက် .."

အစတည်းက စိတ်မရှည်တတ်သည့်အကျင့်ကြောင့် ရှင်းပြမနေတော့
ဘဲ ချပစ်လိုက်မိသည်။ အစတုန်းက အိမ်ကိုအမြန်ရောက်ချင်စောနဲ့
မောင်းလာသည့်ကားက ဦးတည်ချက်မဲ့သွားခဲ့၏။

ကားကိုခေါင်းထွက်လာလိုက် .. ဘေးချပြီးထိုးရပ်ထားမိလိုက် ..။

အပျဉ်

သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. ဒီကောင်မလေးရဲ့ ခြိမ်းခြောက်စကား
လောက်ကို ဘာဖြစ်လို့သတ္တိကြောင့်နေတာလဲ ဒါ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တာပဲ..။

ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်တင်းပြီး ကားမောင်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဒီတစ်ခါ
စိတ်သွားရာ ကိုယ်မပါတော့ဘဲ လက်က စတီယာရင်ပေါ်ကနေ မခွာ
ဖြစ်ခဲ့ ..။

ဒီကောင်မလေးက တောက အနုပင်စုတ်စုတ် ဘာအင်အားမှ
မရှိပါဘူး။ သူ့အတွက် ပြဿနာရှိလာမှာ မင်းမပူနဲ့ ..။ ဘေးမှာ နေဓန
တစ်ယောက်ထပ်ပေါ်လာပြီး သူ့ကို အပြေးတို့နှင့်အားပေးနေသည်။

ဟုတ်တယ် .. ဒီဗီဒီယိုကို တစ်ယောက်ယောက်ရသွားပြီး ခြိမ်း
ခြောက်တာ ..။

စိတ်ပြေရာပြေကြောင်းတွေးယူလိုက်ပေမယ့် ပို၍မျက်လုံးပြူးသွား
ခဲ့၏။ ဗီဒီယိုထဲမှာ သူတို့ ..။

ရုတ်တရက် ဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။ သူ ကောက်ကြည့်လိုက်
တော့ ဇော် ..။

"ခန .. မင်း နားထောင်နေလား .. ငါ့ဆီကိုလည်း ဗီဒီယိုရောက်
လာတယ်ကွ .."

ဟင်! ..။

နားကျပ်တန်းလန်းနှင့် သူ ကြက်သေသေသွား၏။

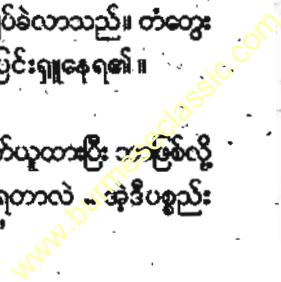
ကျော် ရော ..။

ကျော် ဆီကို ရောက်သွားပြီလား ..။

လည်းချောင်းထဲမှာ ချက်ချင်းခြောက်သွေ့ကျပ်ခဲ့လာသည်။ တံတွေး
ချိုချရတာတောင် အဆင်မပြေဘဲ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေရ၏။

"ခန .. ဟေ့ကောင် .."

"မင်း ငါ့ကို ခေါ်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ ဒါတွေကို ရိုက်ယူထားပြီး ဘာဖြစ်လို့
ကိုယ့်လည်ပင်းကိုကြိုးကွင်းစွပ်မယ့်သဲလွန်စချန်ရတာလဲ .. အဲဒီပစ္စည်း
ဘယ်သူလက်ထဲကနေ ခုန်ထွက်သွားတာလဲ .."

လရောင်ကျားရင့်

“ဖြည်းဖြည်းမေးပါကွ .. ငါလည်း ချွေးတောင်ပြန်လာပြီ၊ ဒါနဲ့ ခနဲ .. မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တာ အဲဒီကောင်မလေး သေချာလား ..”

“မသိဘူး ..”

“ဘာတွေပြောသွားလဲ ..”

“ငါ့ကိုမမေးနဲ့ .. မင်း ငါမေးတာပဲဖြေ .. အဲဒီ ဝီဒီယိုကိုအမှတ် တရသိမ်းထားတာ ဘယ်သူလဲ ..”

“ငါပဲ .. ဒါပေမယ့် ..”

“သီဟဇော် ..”

ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် စတီယာရင်ကို ထုချလိုက်ရင်း တအားအော် လိုက်မိသည်။

“မင်းကွာ ..”

“ငါ အမှတ်တရသိမ်းထားတာမဟုတ်ဘူးကွ .. မဖျက်မိတာ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီစတစ်ဘယ်ရောက်သွားမှန်း ဘယ်တုန်းတည်းကမရှိတော့ တာမှန်း ငါ လုံးဝမသိဘူး ..”

“ဒီကိစ္စမျိုးကို ဒီလောက်တောင်ပေါ့ဆရသလား .. မင်း ..”

“ဖြစ်မလာသေးဘဲနဲ့ တွေးမူနေတတ်တဲ့အကျင့် ငါတို့မှာရှိခဲ့သလား ခနဲ .. ဒါတွေက ဟိုး လေးငါးခြောက်နှစ်လောက်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ..”

“ဒါကို မင်းပြောနဲ့ .. ငါတို့လုပ်ခဲ့ကြတာက .. ကျွတ် .. တော်ပြီ ကွာ - မပြောချင်တော့ဘူး .. မင်း ကျော့ ကို ဖုန်းဆက်လိုက်၊ လူစုံရင် ငါတို့တွေ့မယ် .. ဒါပဲ ..”

ဖုန်းချက်တင်မဟုတ်ဘဲ နားကျပ်ကိုပါဆောင်ဆွဲဖြုတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကျော့မှာပတ်ခနဲနီချလိုက်ရမ်း ဟိုတုန်းကကိစ္စတစ်ချို့ဆီ အာရုံ တွေ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

မျက်လုံးတွေ မှိတ်ချလိုက်ပေမယ့် ပြန်ပျောက်မသွားခဲ့ဘဲ ..

“ဒါ ..”

လက်အောက်ရောက်နေသည့် ဖုန်းက ခေါ်ဆိုသူရှိနေကြောင်း သတိ

အလှည့်

ပေးလာ၏။ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ နားကျပ်ပြန်တပ်ပြီးဖွင့်လိုက်သည်။

“ဟလို .. မောင်လားဟင် .. ဖုန်းကိုပဲပြီး ဘာလို့မထူးတာလဲ ..”

သူ့မျက်နှာကြီး ညိုမှောင်ရှုံ့တွနေကာ ကားမီးထိုးထားသည့် အလင်း ကြောင်းနှစ်ခုဆီ လှမ်းငေးနေခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေဆဲ ဖြစ်ကာ ကားမီးရောင်တွေကတော့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။

နားကျပ်တပ်ပြီး ပြောသမျှကိုကြားနေရပေမယ့် သူ့စိတ်အစဉ်က အိမ်ပြန်ခြင်းအတွက်မဟုတ်ခဲ့ဘဲ ..

“ချစ်တေး ..”

နှုတ်မှ ရေရွတ်ရင်းကျိခနဲအံကြိတ်မိသည်။ အရှေ့ဘက်ဆီမှာ ရောင်နီ ဖျိုတော့မည်။ သို့သော် ..

သူ့ရဲ့ရှေ့တူရွာမှာတော့ ကားမီးနှစ်လုံးမှိတ်ချလိုက်တာနှင့် မှောင်နဲ့ မည်းမည်းဖြစ်သွားခဲ့၏။

ထိုအမှောင်ထုကိုပဲ တဖြည်းဖြည်းထင်လင်းလာတဲ့အထိ စူးစိုက် ကြည့်နေခဲ့သည်။ အလင်းရောင်ကိုရှာဖွေမတွေ့သေးဘဲ သူတွေ့လာခဲ့ သည်က အတိတ်က ပုံရိပ်တွေပဲဖြစ်လျက် ..။

အခန်း (၈)

“ပြီးခဲ့ပြီလား ..”

“ပြီးသွားပြီ အစ်ကိုလေး ..”

“နောက်ဆက်တွဲပြဿနာရှိလာနိုင်သလား ..”

“လုံးစမရှိဘူး .. ရွာအစွန်မှာ သူတို့တဲလေးတစ်လုံးတည်းရှိတာ တဲထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှလည်းမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ပေးထားခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံက သူတို့တဲမျိုးအလုံးသုံးဆယ်လောက်ဆောက်လို့ရတယ်၊ တဲအစွန်ကိုပဲ ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် - အထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းအစုတ်အပြတ်တွေ အပါအဝင်ပြောတာ ..”

“ငါ့ အလုပ်ခိုင်းတာအဆင်ပြေတယ်ပေါ့ ..”

“သိပ်ပြေတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရာ .. သူ့သမီးကိုလုံးဝမလာစေရပါဘူးတဲ့ ..”

ကြားရတာ နားထဲမှာ ခါးနေသည်။

ရွာအစွန်မှာ သူတို့တဲလေးတစ်လုံးတည်းရှိသည် တဲ့ ..။

ဇာတာဆိုတာတောင် အများသူငါလို တောသူတောင်သားမဟုတ်ဘဲ ရွာအစွန်အဖျားမှာ တဲထိုးနေရသည့် အဆင့်အတန်း ..။

မအေက ခြေထောက်မသန်တဲ့ ခုက္ခိတ၊ သမီးက ရွာကြီးပေါ်က လယ်ခင်းယာခင်းပိုင်ရှင်တွေဆိုမှာ ပဲရွေး နှမ်းရွေးလိုက်နေရသည့် ကူလီ..။

တော အခေါ်ဆိုရင်တော့ စာရင်းငှားဆိုလား ဘာလား ..။

ဒီကောင်မလေးက ရွာလယ်က အခေါ်မိသားစုအိမ်မှာခိုက်နေရ၏။ တစ်နေ့ကုန်ရွာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ညနေမိုးချုပ်စမှာ ဖအေဆိုပြန်ရသည်။ ဘယ်လောက်အိမ်တဲဘဲ ဘဝလဲ ..။

“အဲဒီကောင်မလေးက သနားပါတယ် .. အခေါ်တွေက နှိပ်စက်လိုက်ကြတာမှ နို့ညှစ်ခံရတဲ့နွားဆိုရင်တောင် မြက်ကျွေးဖော်ရသေးတယ်၊ မဝရေစာ တစ်လုပ်တစ်ဆုပ်ကျွေးပြီး မိုးလင်းက မိုးချုတ်အသေခိုင်းတာ..”

အတွေးတွေနဲ့ ရွာလယ်လမ်းကနေ လျှောက်လာရင်း ခြံစည်းမိုးတစ်ခုအနီးက ဖြတ်လာခဲ့စဉ်က အတင်းအဖျင်းစကားသံတွေကိုကြားလိုက်ရသည်။

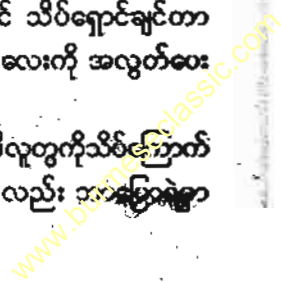
သူ ခြေလှမ်းတွေ နှေးသွားကာ နားစွဲလိုက်မိသည်။

“အဲဒီအိမ်မှာ လူတွေများသလောက် အပေါက်အစကလည်းများပါ့၊ လူဆယ်ယောက်ရှိ ဆယ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်တစ်မျိုးခိုင်းကြတာ ..”

“ဟုတ်ပဲ .. တကယ်စာရင်းငှားဆိုရင်လည်း ဘယ်စာရင်းငှားက ထမီကအစ လိုက်လျှော်ပေးမှာတုန်း၊ နောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှာ မူးနေတဲ့ သားမက်တွေက လက်ဆော့ခြေဆော့နဲ့ ..”

“ငါ့အထင်တော့ ကောင်မလေးလည်း ဂျိုးကြီးနဲ့ ကင်းမယ်မထင်ပါဘူးနော် .. ဒီငမူးက သူများသားမယားတောင် သိပ်ရှောင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နနုငယ်ငယ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လေးကို အလွတ်ပေးလေး ..”

“ဖြစ်နိုင်တယ်တော့ .. ချစ်တေးလေးက အဲဒီလူတွေကိုသိပ်ကြောက်တာ၊ ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထပဲ .. ဇော်ကားခံရရင်လည်း ဘာပြောခဲ့မှာတုန်း ..”

လရောင်ကျူရင့်

ချစ်တေး ..

ဒီနာမည်ကြားလိုက်ရတော့ သေချာသွားသည်။ ဒီတောင်မလေး အကြောင်း ပြောနေကြတာပဲ ...။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ဆက်ခဲ့ပေမယ့် စကားသံတွေကို ကြားနေရဆဲပင်။

"ဆန်စက်ပိုင်ကြီးအိမ်မှာ ချစ်တေး အလုပ်သွားလုပ်ရင် ဂျိုးကြီးက တစ်နေ့နှစ်ခေါက်လောက် သွားသွားကြည့်တာလေ။ အဲဒါ လူတိုင်း သိတယ် .."

"ဟုတ်တယ် .. အစက လိုက်မသွားဖူးဘူး။ မြို့ကရောက်လာတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ထဲက အငယ်ကောင်လေးနဲ့ ချစ်တေးက ဘာလိုလို ဖြစ်နေတာကိုး .."

"အဲဒါသိလား .. အစားမာန်ခတ် (စမာန်ခတ်)တာလေ။ ငါတော့ သူများစော်ကားခံနေမယ့်အစား မြို့ကသူဌေးနဲ့ ညားသွားစေချင်တာ..."

"ဟုတ်ပေအေ .. ချစ်တေးက မင်းကြီးကစီးကြိုက်လေးပါ။ အတည် တကျယူမယ့်သူဌေးတွေပေါ်လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ .."

ခြံစည်းရိုးတန်း တစ်တန်းလုံးမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ပင်တွေနဲ့ အုပ်ခံနေသည်။ ထိုအပင်အုပ်အုပ်တွေက မလွန်မြောက်ခင် သူ့ခြေလှမ်းတွေက နေ့သွားလိုက် မြန်သွားလိုက် ...။

ထိုစဉ် မျက်လုံးက လှုပ်ရှားနေသည့် အရိပ်လေးတစ်ရိပ်ကို သတိထားမိလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် ...။

ချစ်တေး ...။

သူ့ရှေ့မှာပဲ ခြံဝင်းကြီးတစ်ခုထဲကနေ ထွက်လာတာဖြစ်သည်။ ဒီခြံထဲက မိန်းမတွေ သူမကိုမြင်လိုက်လို့ သူမအကြောင်းတွေကို ပြော ဖြစ်ကြတာရှိလိမ့်မည်။

သူ့ခြေလှမ်းတွေကို အေးဆေးဆုံးပေါင်းပစ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမနောက်တစ်အိမ်ထဲထပ်ဝင်သွားတာကို မြင်လိုက်ရကား ...။

"ရှေ့ .. ရှေ့ .. မနက်ဖြန် အလုပ်မရှိတော့ဘူးနော် .. ပဲက အထွက်

အပျည်

နည်းလို့ အလုပ်သမားတွေကို မျှခင်းနေရတာ .."

အိမ်မြင့်မြင့်တစ်အိမ်၏ လှေထားခြေရင်းမှာ သူမကို ပိုက်ဆံပေး နေရင်း စကားသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

သူ ထွက်လာခဲ့တာ ဟိုကောင်တွေအလုပ်လုပ်တာသေချာရဲ့လား သိချင်လိုပါ။ ဒါပေမယ့် ချစ်တေး ရဲ့ဘဝကို စုံစမ်းဖို့ဖြစ်နေခဲ့၏။

သိရသမျှသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်တွေသာဖြစ်နေခဲ့လျက် တခြား သူတွေ သနားစရာမိန်းကလေးလို့သတ်မှတ်ပေးမယ့် သူ့အတွက်ကတော့ သနားရင်ဖွယ်တစ်စက်မှမရှိသော မုန်းတီးစရာအကောင်းဆုံးမိန်းကလေး။

ခြေလှမ်းတွေက ပိုမြန်သွားသည်။ သူမထက် ကိုယ်ကဦးပြီး ရှေ့ ရောက်နေမှဖြစ်မည်။ ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ကိုတွေ့သွားလျှင် အတင်းလှမ်း ခေါ်ပြီး ပရောပရီစကားတွေပြောနေနိုင်၏။

မခေါ်ဘူးတာ ခေါ်ဖူးတာတွေ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူဌေးဆိုသည့် အဆင့် အတန်းကိုမက်မောပြီး မျက်နှာပြောင်တိုက်ခေါ်လိမ့်မည်။ သိသိမသိသိ သူများကခေါ်ချင်ချင် မခေါ်ချင်ချင် သိက္ခာဗျာပါဒတွေဘေးချိတ်ပြီး မခေါ်ဘူးမပြောနိုင် ...။

"ကိုကြီး ..."

ဒါကိုပဲတွေးနေတုန်း ခေါ်သံကြားလိုက်ရ၏။ နေ တစ်ကိုယ်လုံး ရှက်၍ ရွံရှာသော ဒေါသသွေးက ရှိန်းရှိန်းထလာသည်။ ဒီလိုမိန်းကလေး မျိုးနဲ့ စကားရပ်ပြောလိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်သိက္ခာသွားပြီ ...။

"ကိုကြီး ခဏ .."

သူမက ခေါ်ပြီးပြေးလိုက်လာပုံပေါ်၏။ သူလည်း အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်မိကာ ခြံပိုင်းကျယ်ကျယ် လူသွားလူလာရှင်းသော လမ်းကလေး ရဲ့ထောင့်မှာ တုံ့ခနဲရပ်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။

"ဘာလဲ ..."

"ဟိုလေ .. အဲဒီလမ်းက .."

"တော်စမ်း .. အခုရပ် .. အဲဒီမှာ ခု ရပ်လိုက် .."

လရောင်ကျားရင်

သူမက ဆန်ကောလေးတစ်ချပ်ကို ထောင်လျက်သား ချိုင်းမှာ ညှပ်ထားလျက် နေရာမှာပဲ ရပ်သွားရှာ၏။

“နင်က ငါ့ကိုစကားပြောရအောင် ဘယ်လောက်အဆင့်ရှိလို့လဲ..”

“ရှိနီ!...”

“ငါ ဒီနားမှာမသွားသေးဘဲ အဲဒီကနေ တစ်လှမ်းမှရှေ့မတိုးနဲ့၊ နောက် ဘယ်မှာတွေ့တွေ့ ငါ့ကိုခေါ်ဖို့မလိုဘူး။ နင် နောက်ထပ် ငါ့ညီနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ .. ဟွန်း ..”

“ကိုကြီး .. ကျွန်မက ..”

“တိတ်စမ်း ..”

“အဲဒီတည့်တည့်သွားရင် ခွေးကိုက်တဲ့ရှေ့ရောက်သွားမှာစိုးလို့ပါ..”

“အေး .. ကိုက်ပေစေ .. နင်နဲ့စကားပြောရတာ ခွေးကိုက်ခံရတာ ထက် နာဖို့ကောင်းတယ် ..”

ခွဲတောက်နေသည့်မျက်လုံးပိုင်းလေးတွေက အကြာကြီးငေးကြည့် နေတာတောင် မျက်တောင်မခတ်ဘဲနေနိုင်၏။

ပြီးတော့ သူမရဲ့ အသားအရည်အလှအပတို့ဟာ တောနဲ့မတန် လောက်အောင် အရိုင်းဆန်စွာလှနေတာဖြစ်သည်။

မြို့မှာလို ပြင်ဆင်ခြယ်သမှုတွေနဲ့ဆိုလျှင် သူမရဲ့ စနစ်တကျအလှ တွေ ဘယ်လောက်ထိ အရောင်ထွက်လာမလဲ ..။

သူ မျက်ချင်းမျက်နှာလှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီကောင်မလေးကို စေ့စေ့ စပ်စပ်ကြည့်လိုက်မိတာ ဒါ ပထမဆုံး ..။

သို့သော် မြင်တာနှင့် နားလည်သွား၏။

မဖြစ်ဘူး ညီဆိုရင် ဒီမျက်နှာမျိုးကိုလှတာလေးပဲမြင်မှာ၊ တန်ဖိုး အဆင့်အတန်းတွေ ဘာမှထည့်တွက်မှာမဟုတ်ဘူး ..။ ညီဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်မှတ်က ဒီရေထပ်မြန်ဆန်စွာတက်၏။ ထိုပြင် ဒီရေလိုပြန်ကျမသွား ခဲ့ဘဲ

ခု မျက်ချင်းပြန်မယ် ..”

အရည်

“ဟာ .. ကိုကြီး ..”

မျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည့် တစ်စုတစ်ဆီသွားကြည့်မနေတော့ဘဲ နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ အေးအေးလူလူလဲလျောင်း ရယ်မောနေသည့် အရောင် ကို လက်ဆွဲခေါ်ချလာခဲ့ပြီး ..။

“ငါ မင်းကို ဒီလောက်စုတ်ပြတ်တဲ့ရွာထိ ငါ့ကိုယ်တိုင်လိုက်လည် ပြီး အလိုလိုက်ခဲ့ပြီးပြီ ..”

“ဟုတ်တယ်လေ .. ကိုကြီးပဲ အေးဆေးနေမှာဆို ဆယ်တန်းမှာ အောင်ဒီထွက်စေရပါ့မယ်လို့လည်း ညီ ကတိပေးထားခဲ့သားနဲ့ ..”

“ငါလည်း တည်ခံတယ်လေ၊ ကိုကြီးတို့လာခဲ့တာက မိရွာကိုပဲ၊ မင်းသူငယ်ချင်းဆီသွားလည်မယ်ဆိုလို့ ဒီထိဆက်လာခဲ့တာ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုကြီး .. ထွက်လာကြတည်းက လမ်းကြောင်း က နှစ်ကြောင်းပါလာတာပါ၊ ကိုကြီးက ဘကြီးရဲ့ကျန်းမာရေးအတွက် ညီက ..”

“တော်ပြီ .. အေးဆေးနေလို့မရအောင် မင်းလုပ်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ ကိုကြီးကို ကတိတွေသစ္စာတွေနဲ့ လာမည့်နဲ့ .. မရတော့ဘူး ..”

“ကိုကြီး ..”

အရောင့် လက်ကိုဆွဲခေါ်ချလာပြီဆိုတည်းက လုံးဝမလွှတ်တော့ ဘဲ ကားလမ်းထိ ပို့ပေးဖို့ နွားလှည်းခေါ်သည်။ အရောင့် သူငယ်ချင်း နေလင်းအောင်ကို အရောင့် ခရီးဆောင်အိတ်ယူချခဲ့ဖို့ ပြန်လှည့်အော် လိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့ အထူးတဆန်း တအံ့တဩရောက်လာပြီး မေးမြန်သမှု ကို သူချည်းပဲ ဒိုင်ခံဖြေရင်း ..။

“ဟုတ်တယ် .. အခုပဲပြန်ဖို့အကြောင်းရှိလာလို့ ..”

“ဖြစ်ရတယ်ကွာ .. ငါတို့ကတော့ တို့တောမှာလည်း ရေတံခွန်ရှိ ပါတယ်ဆိုတာ လိုက်ပြပြီး ကြားမလို့၊ အေးဆေးနေဦးလှပဲဆိုပြီးတော့ ..”

“အေးလေဟယ် .. ထမင်းတောင် ဖိတ်မကျွေးလိုက်ရဘူး ..”

လရောင်ကျားရင့်

မြို့က ဧည့်သည်တွေရောက်နေသည်ဆိုတည်းက တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ထမင်းစားခေါ်ခဲ့တာ အလှည့်မကျသေးသည့်အိမ်တွေက ပြေးလာပြီး တချစ်တောက်တောက်ပြောကြ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးကလည်း ကိုကြီး ပြန်ချင်ပြန်လေ၊ အရောင့်ကို ကျွန်တော်တို့ ခုံရွာပြန်ဖို့ပေးပါမယ် ..”

“ဘာကွ ..”

ဒေါသက ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်နေကြသည့်လူတွေကိုလည်း မေ့၏။

“တက် .. လှည်းပေါ်ကို ..”

အရောင့် ကို လှည်းပေါ်တွန်းတင်မတတ် ဖို့လိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“ငါ့ညီကို ထားခဲ့ရမယ်ဟုတ်လား ..”

နေလင်းအောင် ရဲ့ မရဲတရဲအပြုံးတွေက ဓန ရဲ့ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးတွေကြောင့် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားခဲ့၏။

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော်ပြောတာက ..”

“မပြောနဲ့ နေလင်း .. သူငယ်ချင်းကောင်းဆိုတာ ပြာပူထဲခန့်ချချင်အောင် တွန်းထိုးပေးရတာမဟုတ်ဘူး ..”

နေလင်းအောင် မျက်နှာနားကပ်၍ အံ့ကြိတ်သံနှင့် ပြောလိုက်ရင်း...

“ငါ့ညီကို ဒီလိုနေရာမှာထားခဲ့ဖို့စိတ်ကူးဖြစ်လာရင်တော့ ဒီတိုင်း မထားခဲ့ဘူး၊ တစ်ခါတည်း မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်ခဲ့မှာ ..”

သူ ဘာပြောလိုက်မှန်းသိသွားကာ နေလင်းအောင် မျက်နှာငဲ့ကျသွားသည်။ အရောင့် မျက်နှာလည်း လှည်းပေါ်မှာ ထားစရာမရှိဖြစ်သွားခဲ့လျက် ခုံရွာထိ ဓန မျက်နှာကိုတကြည့်ကြည့်နှင့် ..။

ဓန ကလည်း သိသည်။ ဒါပေမယ့် အရောင့် စိတ်ပျော့တာကို သိသောကြောင့် အားနည်းချက်နင်းကာ ...

“ဘာလဲ .. တောက အကျပန်းလေးဆို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုကြီး အဲ့ဒါ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင် ..”

ဒါကိုပြောချင်လို့ တမင်စလိုက်တာမို့ အရောင့် မေးလိုက်တော့

အလှည့်

လှလှပပ မဲ့လိုက်ရင်း ...။

“ချစ်တော့ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး .. ဘာလဲ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးပြောမလို့လား ..”

အရောင့် တစ်ခွန်းမှမဟာရဲပေ ...။ ကိုကြီး ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ ဆိုသည့်အကြည့်လေးတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး မျက်လွှာချပစ်၏။

“သူငယ်ချင်းထားတာတောင် မိန်းကလေးတွေ မပါနေလို့ ခင်းဆိုငါ သတိပေးထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် တောရောက်တာနဲ့ နေလင်း နဲ့ ပတ်သက်သူမျှ အထီးအမ အားလုံးနဲ့ ခင်း ပရောပရီနေတယ် ..”

ဓန က ဘကြီးဖြစ်သူရဲ့ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ထင်တိုင်းပြောနေရင်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းတွေပါလာခဲ့၏။

“အားလုံးထဲမှာ အဆိုးဆုံးမိန်းကလေးနဲ့မှ ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တယ်...”

အရောင့် မျက်နှာ ပိုငဲ့သွားသည်။

“တောကိုရောက်သွားတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသေးလို့လဲ၊ ဟိုကောင်မလေးကရော မြို့ကသူဌေးသားဆိုပြီး ဘယ်က ဘာကောင်တွေမှန်းမသိဘဲ အစီအရပ်မရှိကြိုက်တာပဲ .. ကြိုက်မှာပေါ့ သူ့ဘဝက ပျက်ပြိုသားကြီးကို ..”

“ချစ်တေး က အဲ့လိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရာ ..”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ .. မင်းရည်းစားမီးထားတာတောင် ငါ့သီနေသေးတာ၊ အဲ့ဒီကောင်မလေး ကျိုး ဆိုတဲ့ ငမူးကောင်နဲ့ ဧကင်းသွားလို့ ငါပြောတာ မင်းမယုံဘူးလား ..”

အရောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့အစ်ကိုမှာ အသက်စွန့်ကူညီမယ့် သူငယ်ချင်းတွေရှိသည်။ ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ ကြိမ်ကြောနဲ့ ရိုက်ခေါ်လိုက်သလို မျက်ချင်းရှေ့ရောက်လာကြမည့် တပည့်ထပန်းတွေလည်းရှိ၏။

မနေ့က သူ့တပည့်တွေ ရောက်လာကြတာမြင်တည်းပဲ ထူးဆန်းနေခဲ့ပေမယ့် ...။

“ငါ အားလုံးစုံစမ်းပြီးပြီ .. ဒီလောက်စုတ်ပြတ်သပ်နေတဲ့ အခြေခံ

လရောင်ကျားရင့်

အနေမဲ့လေးကို မင်း တွဲလိုက်တာ မရှက်ဘူးလား အရောင် ..

“ညီတို့က ..”

“မင်းကိုမပြောခိုင်းဘူး၊ မေးနေတာလည်း ဖြေဖို့မလိုဘူး၊ ခေါင်းထဲထည့်ပြီး စဉ်းစားဖို့ပဲ .. မင်းကြောင့် ငါတို့မိဘဘိုးဘွားတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ မြောင်းထဲရောက်ကုန်မှာ မင်း တွေးမိလား ..”

အတိုက်အခံစိတ်မရှိသလောက်နည်းပါးသည့် အရောင် ကို ဓနုဖိဆုပ်လိုက်သည်။

တောမှာ ကိုယ့်တပည့်တွေလွှတ်ပြီး ချစ်တေး တို့ အိမ်ကို စိတ်ကြိုက်ဖျက်ဆီးခိုင်းခဲ့တာတွေ မပါစေရ ..။ ငွေထုပ်ပစ်ချပြီး နောက်ထပ် မပတ်သက်ဖို့ ခြိမ်းခြောက်တားဆီးခဲ့တာတွေလည်း ဘာမှမသိစေခဲ့ဘဲ ..။

“မနက်ဖြန်ပြန်မယ် .. အခုကစပြီး မပြန်မချင်း အိမ်ပြင်လုံးဝ ဓထွက်ရဘူး၊ ဖုန်းမကိုင်ရဘူး၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းလာလာ ထွက်မတွေ့ရဘူး .. အေး ကိုကြီးမသိဘဲ တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ရင်တော့ မင်း မလွယ်ဘူး ညီ .. မပြောမရှိနဲ့ ..”

သူ ညီကို အပြတ်အသတ်ကြိမ်းဝါးထားခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုနေ့က စွေနေသည့်မိုးကြောင့် နောက်နေ့မှာ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပေ ..။

ဒီမိုးကြောင့် ဘယ်သူတွေကဆိုး၍ ကံကောင်းခဲ့တာက ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ သိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ ..။

ပြောင်းလဲခြင်းအရာရာသည် အမှားမှားအယွင်းယွင်းနှင့် ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်နေခဲ့လျက် ..။

မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် ဖျက်စီးကြွေလွင့်ခဲ့သော အသက် အရှက် ဘဝတို့သည်ကား ..။

အခန်း (၉)

“ဂျိမ်း ...”

“ဟာ .. တိုက်ပြီ ..”

“သေကုန်ပြီဟာ ..”

နားထဲမှာ ပေါက်ကွဲသံကြီးကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် လူက ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီဖြစ်ကာ မိုးတွေသည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေ၏။

စိတ်ပင်ပန်းလှပင်ပန်းနှင့် ကူရှင်မှာ ဖျက်နာမော့ဖို့ရင်း အတိတ်ဆီပြန်ရောက်သွားသည့်စိတ်အစဉ်က ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပြန်မငြိဘဲ ဘယ်လောက်ကြာအောင် လွင့်မျောသွားခဲ့သည်မသိ ..။

မိုးတွေရွာနေတာလည်း အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန် မကွဲပြား ..။

ဂျိမ်းခနဲအသံကြီးနှင့် ဆူညံလှုပ်ရှားသွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နေရတာလည်း ရုတ်တရက် ကြောင်တောင်တောင် ..။ ထိုစဉ် ဖုန်းလာတာကိုသိလိုက်ကာ ကုမန်းကတန်းကောက်ဖွင့်လိုက်လျှင် ..။

လရောင်ကျားရင့်

“မောင် ...”

“ဟင် .. အင်း ..”

“မောင် အဆင်ပြေရဲ့လားဟင် .. မိုးတွေညှို့မည်းနေတာပဲ၊ ဒီအချိန်ထိ ပြန်ရောက်မလာလို့ လက် စိတ်ပူနေတာ .. အခု ဘယ်မှာလဲဟင်..”

“အင်း .. ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်နေပြီ ..”

“ဟုတ်လား .. မောင် ကားသတိထားမောင်းနော် .. ဒီမိုးတော့ မောင် လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး ..”

လက် ပြောနေတာတွေကို သူ မကြားတော့ပေ ..။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ လူအုပ်ကြီးနဲ့ မီးခိုးတွေလွန်နေတာကိုမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ ကြားလိုက်သည့် ဂျိမ်းခနဲအသံကို နားလည်သွားသည်။ သူ့အနီးအနားမှာပဲ ကားချင်းတိုက်မိသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကပျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်မိ၏။ ကားကြီးနဲ့ ကားလေး ကန့်လန့်ဖြတ်တိုက်ထားကာ အတိုက်ခံရသည့်ကားလေးက လမ်းဘေးမှာ ရပ်ထားသည့် လမ်းကြိုတံစက်ကားကြီးနဲ့ ထပ်ညစ်နေ၏။

ဘယ်ကားက ထွက်မှန်းမသိသော မီးခိုးငွေ့တို့နှင့် မိုးစက်တွေသည်မည်းနေသည့်ကြားက လူအုပ်စုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက တော်တော်လေးအကျည်းတန် နေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ ဒီလောက်ထိ သတိလက်လွတ် နစ်မျောသွားခဲ့တာမျိုး မကြုံခဲ့ ဖူးသဖြင့် စိတ်လန့်သွားခဲ့မိသည်။ သူ့အတွေးထဲမှာ နစ်မျောသွားတာလား ..။

တကယ်ကို အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာလား ..။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလိုက်ခြင်းက ပို၍ထိတ်လန့်ဖွယ်ဖြစ်စေခဲ့၏။

ပင့်သက်တပကြီး ရိုက်သွင်းရင်း ကားပြန်မောင်းခဲ့ပေမယ့် သူ့ကိုယ်

အပျဉ်

သူ နားမလည်စွာရှိနေဆဲ ..။ *
ဒီအတိတ်က သူ့ကို ဒီလောက်တောင်ခြောက်လှန့်လာနိုင်မည်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့ပေ ..။ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မှာခဲ့သည်လို့ မထင်ခဲ့ဘဲ ခုမှ ဘာကိုထိတ်လန့်နေရမှာလဲ ..။

ခေါင်းတစ်ချက်ခါပစ်မိကာ အားလုံးကိုဖယ်ထုတ်လိုက်မှ နေသာ ထိုင်သာရှိခဲ့လည်။
ဘာတွေဖြစ်လာလား .. ငါ မမှားဘူး ..။

လရောင်ကျမှရင့်

အခန်း (၁၀)

“နိုးပြီလား မောင် ..”

“အင်း .. ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ .. အရမ်းပင်ပန်းလာတာနဲ့ ..”

“နာရီ မေးမနေပါနဲ့ မောင်ရယ်၊ မောင့်မှာ အလုပ်ကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အမြဲတမ်းလုံးတွေးနေတာ ခရီးပမ်းလာတာတော့ စိတ်အေးလက်အေး နားလိုက်ပါ ..”

“မဖြစ်ဘူး ..”

သူ အိပ်ရာထဲက ငေါက်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။ လမ်းခရီးမှာ ကြည့်ခဲ့ ကြားခဲ့သမျှအားလုံးသည် ညို့ကို သတိရလိုက်တာနှင့် ညီမှလွဲ၍ ဘာမှ မရှိတော့ဘဲဖြစ်လျက် ..

“ဟိုကောင်မလေး ဘယ်မှာလဲ ..”

“မောင့် ..”

သူ ဖြစ်ပုံက ချက်ချင်းဆွဲထုတ်ပစ်တော့မလိုကြီးမို့ လက် ထိတ်လန့် တကြားဆွဲထားလိုက်ရင်း ..

“သူ ရှိပါတယ် .. မောင်နဲ့ တွေ့မှာပါ၊ ကိုယ့်ခယ်မလောင်းဖြစ်နေ ပြီ မောင်ရယ် ..”

“ကိုယ်က ဘာလုပ်မှာမို့လို့လဲ .. ဖယ်စမ်းပါ ..”

အလှည့်

စိတ်ကြောင့် လူက ငေါက်ခနဲထထွက်လာတာဖြစ်သည်။ သို့သော် အပြင်ထွက်လိုက်တာနှင့် ကျောင်းသွားကြဖို့ထွက်လာကြသည့် သားနဲ့ သမီးကြောင့် ရည်ရွယ်ရာတို့ ဦးတည်ချက်လွဲသွားခဲ့ရလျက် ..

“ဒယ်ဒီ ..”

“ဟေး .. သမီးတို့ ကျောင်းသွားကြတော့မလို့လား ..”

“ဟုတ် .. ဒက်ဒီ ..”

“ဒက်ဒီ ..”

သားငယ်က သူ့လက်ကိုပြေးကိုင်လိုက်ပြီး ..

“ဒက်ဒီကို သားမှာလိုက်တဲ့ စက်ရုပ်ပါလာလား ဒက်ဒီ ..”

“ပါတာပေါ့သားရဲ့ သား .. ဒက်ဒီက အိမ်ပြန်ခါနီးတိုင်း ရှေးကြီး သုတ်ပျာဖြစ်တတ်လို့ အစောကြီးဝယ်ထားတာ ..”

“ဟေး ..”

“ဒက်ဒီ .. မီး အထွက်ရော ..”

“သမီးအတွက်လည်းပါတယ် .. မော်ဒယ်ရိုးပွဲတွေချည်းပါတာ သေချာရှာဝယ်ခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ .. သမီးမှာတဲ့ ဘရန်နဲ့ ကော့စမတ်တစ် တွေအားလုံးပါတယ် ..”

“ဟီး .. ဟီး .. အဲဒါကြောင့် ဒက်ဒီကိုချစ်တာ ..”

သားနဲ့ သမီး တစ်ဖက်တစ်ချက်ကနေ လက်ကိုဆွဲဖက်ထားလိုက် တော့ သူ့စိတ်တွေချမ်းမြေ့သွားသည်။

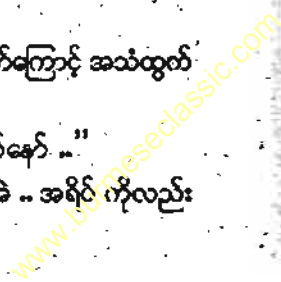
သို့သော် .. ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ ..

“သမီးတို့ ဧည့်သည်နဲ့တွေ့ပြီပြီလား ..”

ညို့ ကောင်မလေးကိုသတိရသွားကာ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် အသံထွက် ရှေ့တလိုက်မိသည်အထိ ..

“သူဌေး .. ထမင်းပွဲပြင်ထားလိုက်တော့မယ်နော် ..”

“ပြင်လိုက်တော့ ဒေါ်ကျော့ .. ဧည့်သည် .. အဲ .. အရိပ် ကိုလည်း သူ့အခန်းထဲသွားပို့ပေးလိုက်နော် ..”

လရောင်ကျားရင့်

"ဘာကွ ..."

ခန မျက်နှာတင်းသွားကာ နောက်ကလိုက်ပါလာသည့် လက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"သွားဖို့ပေးရအောင် သူက ..."

"နေမကောင်းဖြစ်လာလို့ပါ မောင်ရယ် .. မနေ့ညတည်းက ဘာမှ မစားဘဲလို့နေတာ၊ မနက်လည်း မကပ်စကားထွက်ပြောပြီး .."

"လက် ..."

"ဟင် .. မောင် .."

"မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံနေတာလဲ .."

လက် မျက်နှာလေးပျက်သွားကာ ဒေါ်ကျော့ ကိုကြည့်၍ ...

"ကလေးတွေ ထမင်းဘူးသေချာပြင်ထားရဲ့လား ဒေါ်ကျော့ .."

"ပြင်ပေးထားတယ် မလက်၊ လာ .. ကလေးတို့လာ .. ကလေးတို့

ဘကြီးပြီး ကားနားကစောင့်နေပြီ .."

ဒေါ်ကျော့ ကလည်း ပါးနပ်သူမို့ ကလေးတွေကိုခေါ်ထုတ်သွားခဲ့၏။

ခန ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ထားသဖြင့် ဖအေကို နှုတ်ဆက်မလိုဟော့ကြည့်ပေမယ့် ကလေးနှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်စွာထွက်သွားခဲ့ကြ၏။ ထိုအဖြစ်ကို ခန ကလည်းသိသည်။

"ငါက ကလေးတွေရှေ့မှာ ဘာစကားဖြစ်ဖြစ်ပြောမယ့် ဖအေမျိုးလို့ မင်းထင်တယ်ပေါ့ .. ဟုတ်လား လက် .."

"မဟုတ်ဘူး မောင် .. မောင်ကို မထင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒေါသဆိုတာ အမှောင်တိုက်ကြီးတစ်ခုပဲ .. ဒေါသကြောင့် ပြောမှားဆိုးမှားဖြစ်သွားမှာနဲ့လို့ပါ .."

ခန က ခါးထောက်ထားခြင်းကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး လက် ရဲ့ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

"အခု ပြောမှားဆိုးမှားဖြစ်လို့ ရပြီဆိုဟော့ မင်းအရင်ပြော .. ညီဘယ်လိုမှာသွားသလဲ .. ဘယ်ကာလထိတာဝန်ယူပေးပါပြောခဲ့သလဲ.."

"မောင် ..."

"ငါဖေတာကိုပဲဖြေ .. ငါ့အိမ်မှာ အိမ်ရှင်ခွင့်မပြုဘဲ လာနေတဲ့ကိစ္စတို့ ငါ့ညီမျက်နှာကြောင့် ငဲ့ညှာပေးလိုက်ရတယ်ဆိုတောင် ဧည့်သည်အဖြစ် ဧည့်သည်လိုပဲနေရမယ် ပြီးရင် ပြန်ရမယ် .. ကျန်တာ ဘာမှထပ်မမျှော်လင့်နဲ့ .."

"တိုးတိုးပြောပါ မောင်ရယ် .. မောင်ကိုတားနေတာ သူ့ကိုမပြောစေချင်တာတစ်ခုကြောင့်မဟုတ်ဘူး၊ မောင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်မှာနိုးလို့ပါ .."

"ဘာဂုဏ်သိက္ခာလဲ လက် .. ညီတစ်ယောက်လုံးက ထင်ရာလုပ်လာတည်းက အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ကောင်မှာ ဘာသိက္ခာမှမရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တက်လာတဲ့ အစွယ်ငေါင်ခေါနဲ့ ဘီလူးကို ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးလို သိက္ခာတော်တွေပြနေရအောင် ငါက အရူးမှ မဟုတ်ဘဲ .."

ပြောလေကဲလေ .. တိုးတိုးပြောဖို့တားလေ ကျယ်လောင်လာလေ .. ထို့ကြောင့် လက် ဘာမှဆက်မပြောရဲတော့အောင်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

"အရေးကြီးတာရှိသေးတယ် .. အဲ့ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ငါ့သားသမီးတွေ လုံးဝစကားမပြောစေနဲ့ .."

"တစ်အိမ်တည်းနေကြတာတော့ မောင်ရယ် .."

"တစ်အိမ်တည်းပဲနေနေ တစ်ခန်းတည်းပဲနေနေ .. ထမင်းတစ်ပိုင်းတည်းမစားစေနဲ့ .. စကားလက်ဆုံမကျစေနဲ့၊ ဒီမှာ လက် .. မင်းကို ညီက သူ့ရဲ့ အမေလို အစ်မလိုခင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အိတ်သွန်ဖာမှောက်တိုင်ပင်တယ်၊ မင်း စကားကိုနားထောင်တယ် .. ညီ ခုလို လုပ်ရဲလာတာ မင်းမှာ တာဝန်မတင်းဘူး .."

ဟင် ...

ခန က တိုက်ရိုက်စွပ်စွဲပြီး မျက်နှာဆူဆူကြည့်၍ ရှေးခင်းဆတ်ခန ညီတကာ ..

လရောင်ကျားရင့်

“ဟုတ်တယ် .. သူရင်ထဲမှာဘာရှိတယ် .. သူ ဘာလုပ်တော့မယ် ဆိုတာ ငါ ဘာမှသိခွင့်မရခဲ့ပေမယ့် မင်းသိတယ် ..”

“လက် ကို သူပြောပြတာတွေက ..”

“ရှေးပေါက်တာလာမပြောနဲ့ ငါပြောနေတာ ရေပါလာတဲ့ အကြောင်း ..”

“ဒါပေမယ့် .. မောင့်စကားကို ..”

“ငါလိုချင်တာ ရှေ့ကောင်းရောနဲ့ပဲ လက် .. အရောင် အနီ အရသာ မရှိတဲ့ရေ ..”

“အဲဒီရေကို သူလိုချင်သလောက် သူကြိုက်တဲ့ နေရာကခပ်ယူလာ တာ ဘာဖြစ်လို့ လက် ရဲ့ တာဝန်ချည်းပဲဖြစ်ရတာလဲ မောင် .. အရောင် က ချီပွေ့ထားလို့ရတဲ့ ကလေးအရွယ်လည်းမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ငါတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ ဘဝကိုက ချီပွေ့ထိန်းကျောင်းခံပြီး ကြီးပြင်း လာခဲ့ကြတာမှမဟုတ်တာ၊ ကလေးဘဝတွေနဲ့ ဒရာမာခင်းနေလည်း လွမ်းစရာမရှိဘူး ..”

ဘာပြောပြောမခဲဘဲ ရေချိုးခန်းဆီတောက်လျှောက်သွား၏။ လက် က တဘတ်နဲ့ သူ သုံးနေကျဆပ်ပြာတူးကို ကမန်းကတန်းယူပြီး အမိ လိုက်နေရကာ ..

“မောင် မကျေနပ်သေးတာရှိရင် လက် နဲ့ပဲ လင်မယားချင်းပြော လို့ရပါတယ် မောင် .. ထမင်းခိုင်းမှာတွေ့ကြရင်တော့ သူ့ကို မောင် လေးစားသမှုလေးထားပြီး ..”

ဇန က သူမတို့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး ဓာဘတ်နဲ့ ဆပ်ပြာတူးကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ..

“ငါ့ကို မင်း သင်ပေးဖို့မလိုဘူး ..”

လက် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ညှိ ကိစ္စကို အဆင်ပြေစေချင် နေတာလဲ ..။

ရေချိုးခန်းနားရောက်လာကာမှ ပြန်လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။ လက်

ကို မတွေ့တော့ ခြေစုံရပ်လိုက်မိရင်း ညှိ ကိုလည်း စိတ်တိုလက်စနှင့် သတိရမိ၏။

ညှိနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ .. ခုလည်း ဘာတွေထပ် လုပ်ရဖို့ရှိနေသေးလဲ ..။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဆိုးတယ်လို့ မထင်သော်ငြား သူများအတွက်တော့ သူ့လုပ်ရပ်က မကောင်းနိုင်ဘူးဆိုတာသိနေသည်။

ဒါပေမယ့် သူ အေးဆေးရပ်ကြည့်နေဖို့တော့ ဘယ်တော့မှစဉ်းစား မှာမဟုတ်ပေ ..။

ညှိ ကို သူ့ရစ်သည်။ အေးဆေးနူးညံ့တဲ့ ညှိ စိတ်ရင်းဓာတ်ခံကြောင့် ပို၍စိတ်မချနိုင်ပေ ..။

ထို့ပြင် ညှိအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိထားသည့် အမွေ ပစ္စည်းတွေက နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ် ..။

‘နေအရောင် လအရောင်’ ၏ အရှိန်အဝါကြောင့် သူတို့ဆိုရင် အချိန်မရွေးကြည်ဖြူလိုက်လျော့ဖို့အသင့်ရှိနေကြသည့် မိန်းကလေးတွေ ကိုလည်း အထင်ကြီးလေးစားမနေနိုင် ..။

ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေအပြည့်နှင့် မိန်းမတို့ဂုဏ်ကျက်သရေတွေပြနေ သည့် မိန်းကလေးတွေကျတော့လည်း တစ်မျိုးထွင်နေတဲ့ ဓာယာတွေလို့ ပဲမြင်သည်။

သူ့အမြင်တိုင်းမှာ မိန်းမဆိုတာ တန်ဖိုးထားဆက်ဆံသင့်သည့် အလွှာတစ်ရပ်အဖြစ်ရှိမနေခဲ့တာ အမှန်ပင် ..။ ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ မိန်းမ သားတွေအပေါ်အရေးထားဦးစားပေးကြသည့် မူဝါဒကို သူ့ကျမှ ရွပ်ရွပ် ချွန်ချွန်ဆန့်ကျင်ရပ်တည်နိုင်သည့်အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူနေခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းတရားများနှင့် ပတ်သက်၍ ညှိ အတွက် ဘာဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က ရပ်တည်ကာကွယ်ဖို့အဆင်သင့်ရှိနေရမည်ဆိုသည့် အဖြေသာ ထွက်ခဲ့ပြီး ..။

ဟင်!..။

၈၆

လရောင်ကျွန်းရင်

ရေချိုးခန်းတံခါးကို အမှတ်တမဲ့ တွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးမှ အထဲက လူရိပ်ကြောင့် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ သို့သော် မကြည့်ပေမယ့် မြင်လိုက် မိမြဲဖြစ်သည် မျက်လုံးတွေက ထိုင်ရိပ်မှာပဲ ကပ်ငြိသွားခဲ့ပြီး ...

သူမက ဘယ်သူလဲ ...။

ရေချိုးခန်းထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားတာလား .. သူ့မျက်လုံးတွေမှာ ပဲ မီးပွင့်သွားခဲ့သလား ...။

ဖြူနုဝင်းထိန်နေသည့် ပရုံးသားနေနု ရွှေရင်မို့မို့နှင့် သူမ၏အလှ တရားများက ရုတ်တရက် အရာရာကိုမေ့လျော့ပြီးငေးမောသွားစေခဲ့၏။

အလှဆုံးသည် ပြာလုံညိုမှောင်သော မျက်ဝန်းတွေပဲဖြစ်ကာ ရှည် ကော့သော မျက်တောင်နက်တိုက ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားနိုင်လောက်၏။ သူ ငေးမောနေမိဆဲမှာ သူမရဲ့ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန်ပုံကျလှပသော နှုတ်ခမ်း သားတို့မှ အပြုံးကြောင့် အသိတရားတို့ မျက်ခနဲဝင်၏။

တန်ဖိုးနည်းအလှတွေ ...။

ဒီအလှအပတွေနဲ့ ငါ့ညီကို ဆွဲဆောင်ထားတာ ...။

သူမက အရိပ်ဟောင်း ဆိုသည့် မိန်းကလေးမှန်းသိလိုက်တာနှင့် ဓန ရဲ့အကြည့်တွေ အတွေးတွေချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားခဲ့လျက် ...။

"မင်း တံခါးပိတ်ထားဖို့မေ့နေတာလား .. တစ်ဖွင့်ထားတာလား"

သတိလက်လွတ်ကြည့်လိုက်မိသည့် အဖြစ်အတွက် ရှက်ကွယ်ကွယ် သည့် မေးခွန်းမျိုးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ သူမကတော့ ကြည့်လဲရီဝေနေသော အပြုံးတို့ဖြစ်တည်ဆဲနှင့် ...။

"ဟုတ်တယ် .. ရှင်က ကျွန်မကိုသိပ်တွေ့ချင်နေတာမို့လား .. တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် လိုက်ဖွင့်မနေရအောင်လို့ ..."

ပြောရဲလိုက်တဲ့ မျက်နှာ ...။

သိက္ခာမဲ့တဲ့ အပြုံးနဲ့ ဒီမိန်းမ ...။

ဓန မျက်ဝန်းမှာ ဓဝအတွင်းမှာ ရဲဘက်လာ၏။ သူမက ခပ်ထော့ထော့ အပြုံးနှင့်စိုက်ကြည့်ရင်း ...။

အရည်

၈၇

"ရှင်လည်း ကျွန်မကိုမြင်လိုက်တော့ ငေးငိုင်သွားတယ်မလား။ လအရောင် ဆိုတဲ့ ယောက်ျား အရိပ်ဟောင်း ကို စွဲလမ်းသွားခဲ့တာ အဲ့ဒါ"

"ကောင်းတယ် .. မင်းကစပြောပြီဆိုတော့လည်း ပြောရတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ .. ဒီနေရာမှာပဲ ဆက်ပြောလို့ဖြစ်မလား .."

"သိပ်ရတာပေါ့ .."

သူမက ကြွေကန်ဘေးကနေ လှလှပပလေးလျှောက်လာသည်။ အဖြူရောင်တာဘက်ကို ချိုင်းအောက်ကနေ သိုင်းဖတ်ထားပေမယ့် တကယ့် ဆက်(ဂ်)ဆီ ဒီဇိုင်းလုပ်ထားသဖြင့် မျက်နှာပူဖွယ်ပါ။

ထိုပြင် သူမကပဲ သတိထားမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် လှနေတာ လား .. ရေချိုးခန်းသုံးတဲ့တာဘက်တွေကပဲ သူမကိုယ်ပေါ်ကျမှ တို့နေတာ လားဆိုတာမသိ ...။

ကိုယ်မှာပတ်ထားသည့်တာဘက်က ပေါင်လယ်လောက်ပဲရှိကာ ဖွေးထိန်သွယ်လျသော ခြေတံအစုံက သူမ ကိုယ်ခန္ဓာအလှကို ကောက် ကြောင်းဆွဲပေးထားသလိုပင် ...။

မျက်နှာကြီးတင်းထားသည့်ကြားက မျက်လုံးရောက်သွားမိတာကို ဘယ်လိုသတိနဲ့ ချုပ်ထိန်းဖို့မှ အချိန်မရလိုက်ပေ ...။

သို့သော် လှလိုက်တာကို မခံစားမိဘဲ ဒေါသတွေက ဖြစ်လာခဲ့ လျက် ...။

"မင်းကို ဒီအိမ်မှာ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ တစ်ပတ်တိတိနေခွင့်ပြု မယ် .."

"ဟွန်း ..."

"ငါ့မိသားစုတွေနဲ့ ရောနှောပတ်သက်ဖို့ကြိုးစားရင် ငါကစပြီး ငါ့အိမ်က အလုပ်သမားယောက်ျားတွေရှိသမျှအပေါ် ပတ်သက်ဖို့ကြိုးစား ခဲ့ရင် တစ်ပတ်နေခွင့်က တစ်ရက် တစ်နာရီလည်းဖြစ်သွားနိုင်တယ် ..."

"ပြီးတော့ကော ..."

"အရောင် ဒုပ်ထိန်းသူဖြစ်တဲ့ ငါက မင်းကို လုံးပမလိုလာဆွားဆို

လရောင်ကျားရင့်

တာပဲ ..

“ပြီးတော့ကော ..”

“ငါပြောခဲ့သမျှကို မင်း လိုက်နာနိုင်ရင်ပြီးပြီ၊ မလိုက်နာရင်တော့ မင်းမျက်နှာပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်သွားစေမယ့်စကားမျိုး ထပ်ပြောရဖို့ရှိလာမှာပဲ ..”

“ရှင်ပြောလိုပြီးရင် ကျွန်မအလှည့်ပေါ့ ..”

သူမက တံခါးတစ်ဝက်ဟထားသည့် အတွင်းဘက်ကနေ လက်ပိုက်ပြီး ခပ်နွဲ့နွဲ့ရပ်လိုက်ကာ နေ့ မျက်နှာကို ဆွေဆွေစပ်စပ်ကြည့်၏။ ပြီးမှ--

“ရှင်ရဲ့ တစ်ချက်လွတ်အိမ်နဲ့တွေ့က ပြင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် နာခံမယ့်သူမရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..”

သူမကပဲ မေးဖျာလေးပင့်၍ မေးခွန်းပြန်ထုတ်၍ မျက်နှာကိုတင်းပစ်လိုက်ပြီး ..

“ရှင် ခွင့်ပြုပြုမပြုပြု ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်တွေပြီးဆုံးမပြန်မယ်..”

“ဘာပြောတယ် ..”

“ရှင်မိသားစု .. ရှင်အိမ်က ရှိသမျှ အလုပ်သမားယောက်ျားမိန်းမအားလုံးနဲ့ ရောနှောမယ် .. ရင်းနှီးပတ်သက်မယ် ရှင်ကြိုက်ကြိုက်မကြိုက်ကြိုက် ..”

ပြောပြီး မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ စိန်ခေါ်ကြည့်ကြည့်ကာ ...

“ရှင်လိုလူ လိုလားတာမလိုလားတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲလာခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်အချိန်ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် ဘာအကြောင်းနဲ့ပဲရင်ဆိုင်ရရင်ဆိုင်ရ ..”

“မင်း ...”

“ရှင် ဘယ်လိုစကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်ပါစေ .. ရှင်က တစ်ဆိုရင် ကျွန်မက နှစ် .. ရှင်က ကိုးဆိုရင် ကျွန်မက တစ်ဆယ်ပဲ၊ ရှင်ထက်နောက်မကျစေရဘူးဆိုတာ ကတိပေးတယ်၊ နောက်ထပ်ရှိသေးတာက ရှင်ကို ကျွန်မ လုံးဝဂရုမစိုက်ဘူး ..”

အလှည့်

“မင်း .. မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲ .. ဟင် ..”

ဒေါသကြောင့် လက်သီးပြင်ရင်း ရှေ့တိုးမလိုခြေလှမ်းပြင်လိုက်မိသည်။ သူမက သူ့လက်သီးဆုပ်နဲ့ ခြေလှမ်းလိုက်တာနဲ့ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်းချကြည့်နေလျက် ..

“ဟွန်း .. ဟွန်း .. ဘာလဲ .. လုပ်လေ .. ရှင် အထဲဝင်လာလို့ပေါ့တယ် .. ကျွန်မတို့ရေချိုးကြတာချင်းအတူတူပဲ၊ အဝတ်ပြေးလဲဖို့တောင် မလိုဘဲနဲ့ ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

ဘယ်လိုမှ ချုပ်တီးမရသည့်အဆုံးမှာ တံခါးကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရင်း ရှေ့တိုးဝင်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သူမနဲ့ ရင်ဘက်ချင်းမထိတထိ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ထိုအခြေအနေမှာ နေ့ကသာ နောက်ပြန်မဆုတ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ မသိနိုင် ..။

အရိပ် က ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပုံလည်းမပြ ..။ နည်းနည်းလေးတောင် တွန့်ဆုတ်မသွားခဲ့ဘဲ ..။

“ဘာကို ဒေါသထွက်သွားတာလဲ နေနေ .. ရှင်အတွက် အချိန်အခါကောင်းမဟုတ်သေးလို့လား ..”

“ဟေ့ .. မင်း ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ..”

မျက်နှာချင်းထိမတတ်ငုံ့ကပ်ပြောလိုက်ပြီးမှ ရွှံ့ရှာသလိုနောက်ပြန်ခွာ၍ ..

“ငါက အရောင့် အစ်ကို .. မင်းကို အထင်မြင်သေးနေတဲ့လူ သူညီနဲ့ ဘယ်တော့မှ သဘောတူမှာမဟုတ်တဲ့ ယောက်ျား၊ မင်းစကားတွေ မင်းပြောရဲပေမယ့် ငါလိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကလေးပင် နားမထောင်ရဲဘူး ..”

“အို .. အိုး .. အထင်ကြီးစရာကြီးပါလား .. နေချာစဉ်းစားပါဦး ကျွန်မကော ကျွန်မချစ်တဲ့ ယောက်ျားက အရောင် ပဲဆိုတာ မှော့ခါးလေး

လရောင်ကျားရင့်

ကျွန်မ ချစ်ခဲ့တာ လအရောင် ပဲလေ ..”
အရိပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပို၍ ဝိုင်းစက်တောက်ပလာခဲ့လျက်...
“ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဘယ်သူ့ချစ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင့်ညီနဲ့ ပတ်သက်
နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ရှင့် ဒီအခန်းထဲမှာပဲ
စော်ကားလိုက်လို့ရတာပဲ ..”

ဟင်!...
ဓန မျက်လုံးတွေစူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ အရိပ် ကို ထွင်း
ဖောက်မတတ်ကြည့်ရင်း ကြက်သေသေခဲ့၏။
“နေဓန .. ဟွန်း .. ‘နေအရောင် လအရောင်’ ရဲ့ အကြီးအကဲ
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ..”

သူမ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးသည် မဲပြုံးကြောင့် ရေခဲငွေ့တွေထွက်
နေသကဲ့သို့ အေးစက်နေခဲ့လျက် ...
“ရှင့်လို နာမည်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ ညီလေးကို အခြေမဲ့အနေမဲ့
မိန်းမက ဖြားယောင်းနိုင်တယ်။ ဒီနေရာထိ ရောက်လာတယ် .. အဲဒါရှင့်
ကို နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်လို့ဆိုတာ ထည့်တွေးစမ်းပါ ..”

“မင်း ဘယ်သူလဲ ..”
“အရိပ်ဟောင်း ..”
မေးခွန်းရဲ့အဖြေက တစ်ယောက်တည်းက ဆက်တိုက်ပြောချသွား
သလို ထပ်တူနီးပါးဖြစ်ကာ ...

“သူ့ချစ်သူက အရိပ်ဟောင်း လို့ ရှင့်ကို အရောင် က ပြောပြပြီး
အား မဟုတ်ဘူးလား ..”
“ပြောတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းမှာ ဟောင်းတာဘာမှမရှိတော့
နဲ့ညီလို့ မင်း ဒီလောက်ခေတ်ရှေ့ပြေးနေမှတော့ ငါ့ဘက်က အများ
ကြီးပြောပြနေဖို့မလိုတော့ပါဘူး ..”

သူမရဲ့ အကြည့်တွေအပြောတွေက တစ်စုံတစ်ရာဆီဦးတည်နေသလို
စားမိလာသဖြင့် သူမရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောနေချင်စိတ်

အလှည့်

တို့ပါ ကုန်ခမ်းလာစေလျက် ...။
“မင်းကို ငါ့ညီနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး ..”
“သိတယ်လေ .. ရှင့်သဘောကို ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ ကျွန်မ ဒီလောက်
ပြောနေတာကို နားမလည်တာက ရှင်ပဲ ..”

“ငါ နားလည်တယ် ..”
ဒေါသကြောင့် သူ ရှေ့ပြန်တိုးမိပြန်ကာ ...။
“ငါနားလည်ဖို့ထက် မင်းနားလည်သွားအောင် သေချာမှတ်ထား၊
ခုနေ မင်းနောက်ဆုတ်ရင် အမြတ်မရပေမယ့် အရင်းတော့ ကျန်လိမ့်
မယ် .. အေး ရှေ့ဆက်တိုးပြီးမိုက်မဲခဲ့ရင်တော့ ..”

“ရှေ့ရှေ့က လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း အရောင် ချစ်သူကို ယောက်ျား
တွေထပ်ခေါ်ပြီး အမဲဖျက်ဦးမယ်ပေါ့ ..”
“ဟင် ...”
“ပြီးရင် တစ်ခါတည်း မီးရှို့ပြီး နှုတ်ပိတ်လိုက်ရုံ ..”
“မင်း .. မင်း ဘယ်သူလဲ ..”

ဓန ခြေလှမ်းဆုတ်သွားခဲ့လျက် မျက်လုံးတွေပြူးထွက်လာသည့်
အတိုင်း ...။
“ပြောစမ်း .. မင်း ..”
“အရိပ်ဟောင်း လို့ ပြောနေတာ ရှင် မကြားသေးဘူးပဲ ..”
ပြောလိုက်ပြီးတာနှင့် သူမ၏ လျှပ်တပြတ်လှုပ်ရှားမှုသည် ဓန
အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆောင့်ခနဲဆွဲ၍ ရေချိုးခန်းရဲ့ အတွင်းနံရံအစပ်မှာပဲ
ကျောနဲ့ ဖိကပ်ထားလိုက်ပြီး ...။

“အဲဒီ နာမည်ကို ရှင့်ရဲ့ နားနဲ့ကြားရုံမဟုတ်ဘူး ရှင့်ရင်ထဲ အသွား
အသားထဲက ကြားစေချင်တာ ..”
အရိပ် ရဲ့ ညာဘက်လက်ချောင်းလေးတွေက ဓန လျှောင်းလှေလှေ
ပေါ်မှာ လည်မျိုညှစ်သလို ဖိကပ်ထောက်ထားလိုက်ရင်း ...။
“အရိပ်ဟောင်း ဆိုတာ ဘယ်သူရဲ့ အရိပ်ဟောင်းလို့ထင်နေလို့

လရောင်ကျဉ်းရင့်

လဲ ..

“မင်းသတ္တိရှိရင် တည့်တည့်ပြောလိုက်စမ်း ..”

“သတ္တိလား .. ကျွန်မ သတ္တိဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ အခု ရှင်လည်မျိုကို တစ်ချက်ဖိလိုက်တာနဲ့ ရှင် သိသွားမှာ .. ဒါပေမယ့် ရှင် ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်ဝံ့မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“မင်း .. အ .. အင့် ..”

သူ လှုပ်လိုက်တာနှင့် လက်ရဲ့ ဖိအားက ပြင်းထန်သွားကာ လည်မျိုထဲကို တုတ်ချောင်းတွေနဲ့ မပေါက်မချင်း နဲ့ထိုးနေသည့်နယ် ..

“နေဓန .. ရှင် ဒီနေ့ကစညာပီး အရိပ်ဟောင်း ရဲ့ ခြေဖဝါးအောက်က မြေကြီးဖြစ်သွားပြီဆိုတာ မှတ်ထား ..”

“အစ် .. အ .. မင်း .. အား .. လွှတ် .. အား ..”

ဓန မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြည်ပုပ်နာကြီးလို မည်းညိုလာခဲ့လျက် စကားပြောဖို့ကြိုးစားရင်း အသံထွက်နိုင်ဘဲ လူကသာ တုန်ယင်လာခဲ့၏။

မရအရ ဖယ်ချပစ်လိုက်လို့ရသည့်တိုင် ..

“ရှင် ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့နော် .. အခု ဒီထဲမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပဲ ..”

လို့ ကပ်ပြောထားပြီးမှ ..

“ခုဆိုရင် ရှင် ကျွန်မကိုသိနေပြီလို့ ယူဆလိုက်မယ် .. အဲဒီတော့ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကျွန်မနာမည်ကိုခေါ်ရရင်ခေါ် .. အဲဒီနာမည် ရှင်မခေါ်သရွေ့ ကျွန်မက အရိပ်ဟောင်း ပေါ့ ..”

ပြောပြီး လက်ကို တစ်ချက်ဖိပစ်လိုက်၏။ ပြီးမှ လွှတ်လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်ရပ်သည်။

“အား .. အဟွတ် .. အဟွတ် .. အင်း ..”

ရှုတ်တရက် ချောင်းဆိုးလိုက်မိပြီး လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး တစ်ဆို့အောင့်တက်သွားကာ ဓန ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ နားထင်ပါးရင်းတွေ

အဟုဉ်

အူထူမှူးမိုက်နေသဖြင့် မျက်လုံးပြာနေတာတော်တော်နဲ့ မလျှောက်နိုင်ဘဲ ခူးတွေပါ ညွတ်ကျသွားတဲ့အထိ ..။

သူ့ရှေ့မှာ ဈေးနသော ခြေသလုံးသွယ်သွယ်လေးနှင့် ခြေဖမိုးနုနုတတဖြည်းဖြည်းကျမှ ထင်ရှားလာ၏။ ထို့အတူ ဘယ်ဘက်ခြေကျင်းဝတ်မှာ စိန်လုံးလေးတွေ ပြုံးပြက်လက်နေသောကြိုးပျော့-ပု(တ်)ချိန်းလေးတစ်ဖက် ..။

ထိုဆီမှာ သူ့အကြည့်တွေ စူးစိုက်သွားခဲ့သည်။ စိန်တွေရဲ့တန်ဖိုးကို တွက်လိုက်မိကာ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်မိလျက်သားဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ပြီးတော့ ဖြည်းလေးစွာထရပ်လိုက်ရင်း ..။

“မင်းကို ငါ့မသိဘူး ..”

“ဘယ်သိမလဲ .. ကျွန်မက အရိပ်ဟောင်းပဲ ..”

“မင်း .. အင့် .. အဟွတ် ..”

လည်ချောင်းက စကားပြောလို့မရလောက်အောင် နာကျင်သွား၏။ ထပ်ပြောဖို့ကြိုးစားရင်း ..။

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“ရယ်ရတယ် .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သူ့မက လှပသည့် သွားစွယ်လေးတွေပေါ်အောင် ရယ်နေလျက် ..။

“ရှင်သိတဲ့တစ်ယောက်က သေသွားပြီလေ ..”

“မင်း .. မင်းက ..”

“ဒါပေမယ့် .. ကျွန်မက သူပဲ ..”

“မ .. မဟုတ် .. အဟမ်း .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“ကြိုးစားမနေနဲ့တော့ နေဓန .. ရှင်မယုံနိုင်စရာတွေ တဖြည်းဖြည်းပိုပိုသိလာလိမ့်မယ် .. အခုပြောမှာက ရှင် မှတ်ထားဖို့ ..”

သူ့မက သူ့လေသံအတိုင်း တစ်ထပ်တည်းပြော၍ ..

“ရှင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ယုတ်မာခဲ့တဲ့ပုံရိပ်တွေ သုံးယောက်စလုံး

လရောင်ကျားရင့်

ရဲ့ ဝီဒီယိုရိုကော့(ဒ်)တွေ ကျွန်မမှာရှိတယ် .."

မျက်လုံးချင်းဆုံနေမိကာ အတန်ကြာ မလှုပ်မယမ်းစူးစိုက်နေခဲ့လျက်...
"နောက်ထပ် လက်စပျောက်ပစ်ဖို့ ရှင် ကြံစည်မှာပဲဆိုတာ ထည့်
ဓတွက်ဘဲနဲ့ ကျွန်မ ဒီနေရာထိမလာဘူး ဓန .. တစ်ခုခုလုပ်ကြဖို့ ရှင်
ကြိုးစားလိုက်တာနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်မကို လက်ဦးအောင်သတ်နိုင်ခဲ့ရင်
တောင် ကျွန်မက နှစ်ခါ သေရတဲ့အဖြစ်ကို ရောက်ရုံပဲ .. ရှင်ကတော့.."

ဓန ရဲ့ မျက်နှာကြီး ကွက်ခနဲ မှောင်ကျသွားတာကို အရသာခံ
ကြည့်နေပြီးမှ ...

"လူမသေသေးပေမယ့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
သေနေရလိမ့်မယ် .. အဲဒါ ရှင်မယုံဘူးမလား .. ထပ်ပြောလိုက်မယ်
ကျွန်မမှာ ကျွန်မသိသမျှအားလုံးသိတဲ့ ပါတနာတစ်ယောက်ရှိသေး
တယ်၊ ကျွန်မ ခံစားချက် ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်သမျှကို သူ ပိုင်ထားတဲ့သူ .."

အရိပ် က နောက်ထပ်ဆုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကိုခြေထောက်နဲ့ ကန်
ပိတ်၏။ သိပ်မကြာလိုက်ခင် ...

"မောင် ..."

လက် ...

ဓန မျက်လုံးတွေကျွတ်ထွက်မတတ် ပြူးထွက်သွားခဲ့၏။ အရိပ်
က နောက်ထပ်ဆုတ်ပြီး လက်ပိုက်ထားလိုက်ကာ ...

"ရှင် ဘာလုပ်မှာလဲ .." ဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် အေးဆေးကြည့်နေ၏။

"မောင် ..."

နောက်ထပ်ခေါ်သံက တံခါးနားမှာ နားကပ်ထောင်ရင်း ခေါ်လိုက်
သည့်အသံမျိုး၊ ဓန ငြိမ်သက်နေစဉ် အရိပ် က တံခါးဆီလက်လှမ်း
လိုက်လျှင် ...

"ဟိ ..."

ဟိတ်မျိုး အော်လိုက်သည့်အသံက မရိုးသားစွာ မျှီသိပ်လိုက်ရသဖြင့်
ဟိတ်သံမထွက်နိုင်ဘဲ ...

အလှည့်

"မင်း .. တောက် .."

တက်ခေါက်သံကတော့ ကျယ်လောင်သွားခဲ့၏။ ဓန တက်ခေါက်
လိုက်တာကိုကြားသွားကာ လက် ဘယ်လိုအမိပွယ်ကောက်သွားသည်
မသိ ...။

ဆက်လက်ခေါ်သံထွက်မလာတော့ဘဲ ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်
သွားလေသည်။ နံရံမှာ ဖိကပ်ခံထားရသည့် အရိပ် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ
က ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေဟန်လုံးဝမရှိဘဲ ရယ်မြူးရိပ်တို့နှင့် ရှုန်းလှ
နေကြ၏။

လူချင်းထပ်၍ ကပ်ဖိထားသည့် အခြေအနေမှာ သူမ နှုတ်ခမ်းသား
လေးတွေပေါ်မှာ ကပ်ဖိထားသည့် ကိုယ့်လက်ကိုခွာဖို့ ရုတ်တရက်
သတိမရဘဲ မျက်နှာလေးကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

လှလွန်းလို့ ငေးငိုင်နေမိတာလည်းဟုတ်ပေမယ့် သူမက ချစ်တေး
ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ခြင်းကို အတည်ပြုနေမိရင်း ...

"မင်း .. မင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး .."

သူမက ထပ်ကပ်ထားသည့် ဓန ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်
နဲ့ ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ကာ ...

"နာမည်တပ်ပြောကြည့်စမ်းပါ .. ဘယ်သူမဖြစ်နိုင်တာလဲ .."

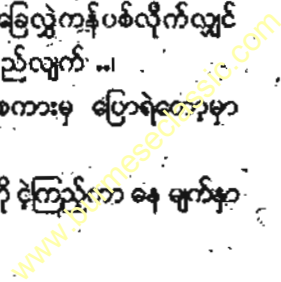
ဓန မျက်လုံးပြူးနှင့်ငေးကြည့်ရင်း ဘာသံမှမထွက်နိုင် ...။

"ရှင် အဲဒီနာမည်ကို မခေါ်ရဘူးမို့လား .."

အရိပ် က ကြမ်းခင်းကြွေပြားပေါ်မှာရှိနေသည့် ဆပ်ပြာဘူးကို
သူမရဲ့ ခြေဦးထိ လှမ်းဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ ခြေလှဲ့ကန်ပစ်လိုက်လျှင်
ဆပ်ပြာဘူးက နံရံနဲ့ ပြေးရိုက်သံဟောင်းခနဲမြည်လျက် ...

"နောက်ဆိုလည်း ရှင်ပါးစပ်က ဘာစကားမှ ပြောရဲတော့မှာ
မဟုတ်ဘူး .."

သူ လွတ်ကုန်ခဲ့သည့် ဆပ်ပြာဘူးရဲ့အဖြစ်ကို ငိုကြည့်ကာ ဓန မျက်နှာ
တင်းမာသွား၏။

လရောင်ကျားရင့်

“မင်း ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ငါက ဘာလို့ ဂရုစိုက်ရမှာလဲ .. ချစ်တေးက မီးလောင်ပြာကျပြီးသေပြီ၊ ဒီအဖြစ်ကိုသိထားတဲ့သူဆိုရင် ငါ့လိုလူဆီက တစ်စုံတစ်ခုရဖို့အတွက် နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ချဉ်းကပ်မှပဲ .. အခု မင်းလိုပေါ့ ..”

ဓနက သူ့စကားကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေသည့် အရိပ် ကို စိုက်ကြည့်ကာ ခုနက ထိတ်လန့်နေသည့်မျက်နှာမျိုးနှင့် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..

“ဒါပေမယ့် မင်းလျှော့တွက်ခဲ့တာ မှားတယ် အရိပ်ဟောင်း၊ ငါ့လိုလူက သူများခြိမ်းခြောက်တိုင်းကြောက်မယ့်လူမဟုတ်ဘူး၊ မင်း မျက်နှာက ချစ်တေးနဲ့ ဆင်ဆင်တူခဲ့ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ .. ဟွန်း ..”

အရိပ် က ဘာမှမပြောဘဲ အေးစက်စက်တည်ငြိမ်နေဆဲ ..

“ငါ့သားသမီးတွေရှေ့မှာ ဘာမှမပြင်ဆင်လိုက်နိုင်ဘဲ ရွပ်ထွေးကုန်မှာစိုးလို့ မင်း ပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေမှာ ငါ ပျာသွားခဲ့တာ၊ မင်း နုပါသေးတယ် ..”

“အင်း .. ဟုတ်ပါပြီ .. ကျွန်မက ရှင်ပြောသလို မခုတ်တတ်ခုတ်တတ်ကြောင်ပေါက်စလောက်ပဲထားပါ။ အခု ရှင်ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ ..”

“ဖြေရှင်းဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါတွေက လူပြောလူယုံ ခွေးပြောခွေးယုံပါ .. မင်းလို့မိန်းမ ပါးစပ်က စကားနဲ့ ငါ့လိုလူရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကိုချလိုရမယ်ထင်နေသလား ..”

“ကျွန်မမှာ ရှင်တို့သုံးယောက်ရဲ့ ယုတ်မာမှုတွေ မိဒီယိုရီကော့(ဒ်) ရှိတယ် ..”

“လုပ်ကြံဖန်တီးပြမယ့် အရူးကွက်တွလာရွတ်ပြမနေနဲ့ အရိပ်ဟောင်း၊ သုံးယောက်စလုံးဆိုတည်းက မင်း လောဘတတ်ပြီး မွန်သွားတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူများသိတာမကြိုက်လို့ ဒိုင်ယာရီရေးတဲ့အကျင့်ထောင်မလုပ်ဘူး ..”

“ဟွန်း .. ဟွန်း ..”

အပျဉ်

အရိပ် က ပခုံးလေးတွေလှုပ်အောင် ရယ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့ထိတိုးလာသည်။ ဓန ကလည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူမက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ရပ်မလိုလှုပ်ပြီးမှ သူနဲ့ ပခုံးချင်းထိကပ်ရှောင်သွားပြီး သူ့နောက်ရောက်သွား၏။

သူမ ဘာလုပ်တာမှန်းမသိဘဲ လည်ပင်းလိမ့်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြည့်မိလျှင် သူမ မျက်နှာက သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်က ကပ်ပေါ်လာသဖြင့် မျက်နှာချင်း ထိလှထိခင်ဖြစ်သွား၏။

သူကလည်း နောက်ပြန်မတွန့် .. သူမကလည်း ဒီတိုင်းနေလျှင် နှုတ်ခမ်းချင်း နှာခေါင်းချင်း ထိကပ်တော့မယ့်အတိုင်းနှင့် ..

“ရှင် ဒိုင်ယာရီရေးပေမယ့် သူများသားသမီးကို ဖော်ကားဖျက်ဆီးလိုက်နိုင်တဲ့ ရှင်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေအတွက် မှတ်တမ်းတင်ထားဖို့တော့ သတိရခဲ့ပါတယ် .. ဟုတ်တယ်မို့လား၊ ‘ငါ့ညီအတွက် လိုအပ်ရင်သုံးဖို့’ လို့တောင် ပြောခဲ့သလားလို့ ..”

ဟင် ..

ဓန ခေါင်းထဲမှာ ဒိန်းခနဲထပ်ဆောင့်၏။ သူ့မျက်နှာ တွန့်သွားသည့် နောက်ကို အရိပ် မျက်နှာလေးက လိုက်ကပ်၏။

ထိုအခါ သူ့ပခုံးထက်မှာ သူမရဲ့ မေးဖျားလေးချိတ်တင်ထားသလို ရှိကာ ..

“နင် အဲ့ဒီလိုမိန်းမဆိုတာ တစ်လောကလုံးသိဖို့လိုသေးတယ် .. ဆိုပြီး ရှင်ဖုန်းကိုဖွင့်တယ် .. ပြီးတော့ နေရာသေချာရွေးပြီး ..”

“မင်း ..”

ဓန သူမရှေ့မှာ ကျောပေးလျက်ရှိနေသည့် အနေအထားကနေ ဖျတ်ခနဲခြေလှမ်းရွေ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်၏။

သို့သော် သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာကျသည်နှင့် အရိပ် ၏ ထက်တစ်ဖက်က အရှိန်နှင့် မြောက်တက်သွားကာ ..

“ဖြန်း ..”

လရောင်ကျားရင့်

ဘာမှပြင်ဆင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ မျက်နှာနှင့်အတူ လူတစ်ကိုယ်လုံး ယိုင်ထွက်သွား၏။

“လူယုတ်မာ .. အဲဒီဖုန်းကို ရှင် ပေါ့ပေါ့ဆဆထားခဲ့တာ ခုတော့ နောင်တရသွားပြီလား။ ပံင် .. ပြောစမ်းပါဦး ကျွန်မလို မိန်းမရဲ့ စကားနဲ့ ရှင် ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ပြောစမ်းပါ လုပ်ကြံဖန်တီးတဲ့အရူးကွက်တွေလို ထပ်ပြောစမ်းပါဦး ..”

သူ ယိုင်သွားသည့်အတိုင်း သူမက လိုက်ကပ်ပြီး မျက်နှာကို မုန်းတီး ရွံရှာစွာကြည့်၏။

“ရှင်က ဗာစ်ကိုယ်တော်စိုက်ရိုင်းထားတာပဲဆိုပြီး ဗီဒီယိုရိုကော့(ဒ်) မှာ ငါမပါဘူးလို့ပြောချင်သေးတာကိုး ..”

“မင်း .. မင်းနဲ့ ချစ်တေး နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ ပြော စမ်း ..”

“လေသံတွေမာနေတုန်းပါလား ..”

အရိပ် မျက်နှာ လှောင်ရိပ်လေးတောင်မထင်တော့တဲ့ မဲ့ပြုံးတွေအစား နာကြည်းမုန်းတီးသည့်အကြည့်တွေသာဖြစ်ခဲ့လျက် ..

“ရှင်လေသံကို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ပြင်လိုက်တော့ နေဓန .. ရှင်က နေဓန ပဲ ဖြစ်နေခွင့်ရှိပေမယ့် ‘နေအရောင် လအရောင်’ ရဲ့ မျိုးဆက် သွေးသိက္ခာတော်အနန္တနဲ့ နေဓန က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ့်ခြောက်နှစ်ကျော် တည်းက မရှိတော့တာ။ အခု နေဓန က .. ကိုယ့်ညီရဲ့ချစ်သူကို အဓမ္မ ဇော်ကားဖျက်ဆီးပြီး အနိုင်ယူခဲ့တဲ့ နေဓန ..”

ဓန ရှေ့ကို ရောက်လာပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆောင့်တွန်း ပစ်၏။ ဓန ယိုင်ထွက်သွားသည့်နောက်ကို တစ်လှမ်းချင်းထပ်တိုးလိုက် သွား၍ ..

“စာကုပ်လေးနဲ့ နေရတဲ့ ဒုက္ခိတသားအဖကို ဒုက္ခလေးသွားတယ်။ သူတို့က ရှင်တို့ကို ဘာများလုပ်ခဲ့လို့လဲ .. ဟင် .. အဲဒီတဲကုပ်လေးကို ရှင်တို့ ဖျက်ဆီးသွားတဲ့အတွက် မိုးသက်လေပြင်းတွေကျတော့ ကျွန်မတို့

သားအဖ ဘာတွေဖြစ်သွားခဲ့လဲ ရှင်သိလား .. အဲဒါ ရှင်သိရဲ့လား ..”

အရိပ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်၏အရောင်ကြောင့် ဖိတ်ဖိတ်လက် လက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် ဗြူမကျခဲ့ဘဲ သူမက အကြိတ်လျက်..

“လူယုတ်မာတွေ ရိုက်နှက်သွားတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့ မိုးတွေထပ်မိပြီး ကျွန်မအဖေ သေဆုံးသွားခဲ့တယ် ..”

ဒါ .. ဘာလဲ ..

တပည့်တွေကို တဲအိမ်ကို ဖျက်ဆီးခိုင်းလိုက်တာ လူကို ရိုက်နှက် ဖို့မပါခဲ့ပေ ..။

“ကျွန်မကတော့ နှိပ်စက်တဲ့အခေါ်တွေအိမ်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ် လေ။ ကျေးဇူးတင်တယ်။ နေဓန .. မင်းသားခေါင်းဒေတင်ထားတဲ့ လူယုတ်မာ လူဘီလူးတွေအကြောင်း လူတွေအကြောင်း ရှင်ပညာတွေ လေးခဲ့တာ ..”

“ငါ .. ဝါက ..”

“ပြောလေ .. ဘာလို့ထစ်ငေါ့နေတာလဲ။ အဲဒီအကြောင်းတွေ ရှင် ဝါးစပ်က ပြန်ပြောစမ်းပါ .. မကြားရဲလောက်အောင် ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ် ဖွယ်ကောင်းပေမယ့် ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းပဲ။ ကျွန်မက ဝဋ် ကြွေးဆပ်ခဲ့ရတာ။ ဒါ ပြန်ပြောလည်း မကြားရဲစရာမရှိပါဘူး။ အလှည့် ကျရင်သာ မနဲ့နဲ့ပေါ့ ..”

“မင်းက ချစ်တေး မဟုတ်ဘူး ..”

“ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ ..”

သူမက ကိုယ့်မျက်နှာကို လက်ညှိုးညွှန်၍

“ဒီမျက်နှာကြောင့်လား .. ရှင်တို့က မီးရှို့လက်စဖျောက်ခဲ့တော့ မျက်နှာရှေ့ပြန်ရောက်လာဖို့မရှိဘူးဆိုပြီး .. ဟုတ်လား ..”

အဲဒါလည်း သူ လှစ်စေချင်ခဲ့တာမဟုတ်ပေ ..။

ချစ်တေး ဆိုတာ မအုမလည် တောသူအညတြလေးပဲဖြစ်သည်။ ဆိုလိုစိတ်ကြိုက် နင်းလိုနင်း ရွှေလိုရွှေ ဘာပြဿနာမှလည်း ဖြစ်လာဖို့

လရောင်ကျားရင်

မရှိ ..။

ထို့ကြောင့် သူ ဖြစ်စေရင်ခွဲတာ ညီနဲ့ မဆုံဆည်းနိုင်ဖို့တစ်ခုတည်း...။

“ဟေ့ .. ဟိတ်ကောင် .. ကျော် .. မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“အသာနေစမ်းပါ .. ဒီထက်ကောင်းတာတောင် ဒီလောက်မကောင်းဘူး၊ မီးလောင်တဲ့ထဲပါသွားရင် ပြီးပြီ ..”

ကျော် နဲ့ ဇော်ကို သူ တားတော့ မီးထောက်တွေဖြစ်နေပါပြီ။ မထင်မှတ်ဘဲ အကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည့် ခြံဝင်းပေမယ့် ခြံစောင့်က ပြေးလွှားရောက်လာတော့ မဖွယ်ရာသည့် ကြံစည်မှုကို လူသိမခံနိုင် ...။

ဇော်က မျက်စိပစ်လိုက်တာနှင့် ကျော် က ခြံစောင့်ကို မီးလောင်နေသည့်အခန်းထဲမှာ တွန်းထည့်ပိတ်ထားလိုက်၏။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် ခြံစောင့်က မိန်းကလေးခေါ်သွင်းပြီး ဇယားရှုပ်နေသည့်အဖြစ်နဲ့ပဲ မီးလောင်မှုပါ ရောထွေးပျောက်ပျက်သွားခဲ့သည်။

ဓန အာရုံထဲမှာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေက ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူ နားမလည်နိုင်၊ အခု သူ့ရှေ့ရောက်လာတာ ချစ်တေး ဆိုရင် မီးထဲကရဲ့တဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်းက ဘယ်သူ့အလောင်းတွေလဲ ..။

သူ့ရင်ထဲက ပယောဋ်များစွာအတိုင်း မျက်နှာကြီးမှာ မေးခွန်းတွေပေါ်နေခဲ့သလားမသိ ..။

သူ ဘာမှမမေးရဘဲ အရိပ် က ဆက်တိုက်ပြောချသွားခဲ့ပြီး ...။

“ရှင် သတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မက မသေဘူး၊ ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူ၊ ကျွန်မကို ခုလိုလှပမှုတွေနဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်လာနိုင်အောင် အသက်သွင်းပေးခဲ့တဲ့သူ၊ အဲဒီကျားစူးရှင်လတ်ထဲမှာ ကျွန်မအသက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ရဲ့ ရွံ့စရာဇာတိရုပ်တွေပေါ်နေတဲ့ ဗီဒီယို၊ အဲဒီအဖြစ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှအကြောင်းအရာသက်သေတွေအားလုံးကလည်း သွလက်ထဲမှာပဲ ..”

အရည်

တခြားသော ဖြစ်နိုင်ဖွယ်တွေကို ထပ်မံပြောပြခဲ့ပြီး သူမက အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ...။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့ကို ကြီးဆွဲခိုင်းစေမယ့် နှင်တံရှင် နတ်သမီးပေါ့၊ ကျွန်မကို ရှင်တို့နဲ့တူပေးဖို့တစ်ခုရကြိတ်စည်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်လည်ဝင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ကြိုးစားနေပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရင် တစ်ခါပဲသေတယ်၊ ရှင်တို့ကြောင့် နှစ်ခါသေရလည်း ကျွန်မဂရုမစိုက်ဘူး ..”

“မင်းမှာရော - အရှက်သိက္ခာတွေမရှိတော့ဘူးတဲ့လား အရိပ်ဟောင်း၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေ ရှုပ်တယ်ပွေတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ အဲဒီဗီဒီယိုပြန်နဲ့ သွားရင် မင်းရဲ့ သိက္ခာလည်း ရေစုန်မျှောပြီပဲ ..”

တုန်လှုပ်မှုမပြေသေးပေမယ့် မခံရင်စိတ်နဲ့ တူးဆွမေးလိုက်မိသည်။ အရိပ် မျက်ဝန်းတွေစူးတောက်သွား၏။

“ဟွန်း .. သိရင်တယ်ဟုတ်လား .. ငါ့ဘဝက သေပြီးသားပါ၊ ငါ့ကြောင့် မျက်နှာပျက်အရှက်ရမယ့် မိဘဆွေမျိုးလည်းမရှိဘူး၊ နင်ကတော့ အထီးကျန်မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ..”

ဓန မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်၏။

“ယောက်ျားတိုင်း ပွေရှုပ်ခွင့်ရှိတာပဲဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားတွေနဲ့ နင့်လုပ်ရင်နဲ့ တူသလားဆိုတာ စမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ ငါ့ဆီမှာ အဲဒီဗီဒီယိုဝါတယ် .. ခုပဲ နင့်မိသားစုတွေကို သွားဖွင့်ပြလိုက်မယ် ..”

“ကလစ် ...”

“ဟေ့ ...”

“ဂျိမ်း ...”

အရိပ် က တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဟသွားပြီးမှ ဓန က တစ်ခါတလဲနဲ့ ခြံစောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး ...။

“မင်း အရမ်းထွက်သွားလို့မရဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ငါကလေးပဲ၊ နင်ရော့ဆိုရင်တော့ သူ့အသေပါး

လရောင်ကျူးရင့်

ကြည့်လေ ..

လက်လေးဝိုက်ပြီး အေးဆေးပြန်စောင့်နေလိုက်၏။ ဓန တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ချီတုချတုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒီအချိန်အလုပ်သမားတွေ ဘယ်နေရာမှာတာဝန်ကိုယ်စီနဲ့ရှိနေကြသည် လက်အယ်မှာရှိနေသည်ကို သူသိသည်။

တစ်ချက်လေးတံခါးဟာပြီး အပြင်က လှုပ်ရှားသံနားစွဲလိုက်လို့လည်းရသည်။ မရတာက သူ စိန်ခေါ်မိသည့်ကိစ္စ ..။

“ထွက်လေ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ .. သူမမှာ ဒီဗီဒီယိုတကယ်ရှိနေတာလား။ တကယ်ဖွင့်ပြလိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..။

ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာ .. သမီးကြီးရဲ့ ပါးနပ်လိမ္မာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ..။

စိတ်အိုက်မိခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးပူရှိန်းတက်လာ၏။

“ဘာလဲ နေနေ .. ဗီဒီယိုတကယ်ဖွင့်ပြလိုက်မှာ ကြောက်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် .. ငါ့မှာ တကယ်ရှိမရှိ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတာလား ..”

အရိပ် က သူ့နောက်ကနေ ကပ်ရီနေခဲ့၏။ ဓန ပျက်ပျက်ယွင်းယွင်းဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးကို ကျောနဲ့ကပ်လိုက်ပြီး သူမဘက် ပြန်လှည့်ရပ်ကာ ..။

“မင်း ဘာလိုချင်သလဲ ..”

“ဪ .. ဪ .. အင်း လက်ခံသွားပြီကိုး ..”

“ပြောစမ်း အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ ..”

“ရှင်ကို စကားပြောဆင်ခြင်ဖို့ ပြောပြီးပြီထင်တာ ..”

“အဲဒါတွေလျှောက်ရိမနေနဲ့ .. ဘာလိုချင်သလဲ ဣစ္စရတနာလား .. ငွေသားလား တိုက်တာ အဆောင်အယောင် ကြိုက်တာပြော၊ မင်းအတွက် နစ်နာကြေး ငါ လေးမယ် ..”

“ကျွန်မ နစ်နာခဲ့တာအတွက် ရှင်ဆီကပဲ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုတိရစ္ဆာန်

အရည်

နှစ်ကောင်ဆီကလည်း ရမှဖြစ်မှာ ..”

“သုံးယောက်စလုံးအတွက် ငါပေးနိုင်တယ် ..”

“ရှင် မပေးနိုင်ပါဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ထက် ရှင်က သုံးဆချမ်းသာတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ လိုချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်သေးဘူး ..”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမက သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ..”

သူ ယိုင်ထွက်သွားသည်နှင့် တံခါးဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။ သို့သော် .. သူမရဲ့ လက်ပေါ်ကနေ သူ့လက်ကလည်း ထပ်တိုင်လိုက်ပြီး ဖြစ်ကာ ..။

“မင်း ထွက်လို့မရသေးဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်လေ ..”

“နေနေ ..”

အရိပ် ရဲ့ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းကြီး နီရဲတင်းမာလာကာ ထပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို မျက်တောင်ဖျားတို့ စိုက်ချကြည့်၏။ ပြီးတော့ စက်စုပ်ရွံရှာသလို နှာခေါင်းတွန့်မဲ့ကာ ..။

“နှင့်လက်ကို ခုချက်ချင်း ပြန်ရုတ်လိုက်စမ်း ..”

သူမရဲ့ မျက်နှာထားကြောင့်လား ဘယ်လိုပီအားချိုးလဲဆိုတာ မသိ။

ဓန ကိုယ်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရုတ်သည်။

“နေဦး .. မင်းနဲ့ ငါ ပြောလို့မပြီးသေးဘူး ..”

“ပြီးတာ မပြီးတာ ရှင် ဆုံးဖြတ်ဖို့မလိုဘူး ..”

“အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ဘာမှမလှုပ်ရှားပါနဲ့ ..”

တံခါးကို ဖွင့်ထားပြီးပြီဖြစ်ကာ သူမရဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလည်း အပြင်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ရေချိုးခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေရသည့် အဖြစ်ကို ကြောက်ဖို့သတိမရတော့ပေ ..။

ဓန အပြင်ကို တိုးထွက်လိုက်ပြီး သူမရှေ့က ရပ်နေလျက် ..။

“ငါ မင်းနဲ့ ဆေးဆေး ..”

လရောင်ကျားရင့်

“နေစမ်းပါ ..”

အရိပ် က ဘာပြောပြော နားထောင်မည့်ပုံမရှိတဲ့ ဒီတိုင်းလှည့်ထွက် သွား၏။ ဓန ခဏရပ်နေခဲ့ပြီးမှ ဆက်လိုက်သွားမိကာ ..

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ဆက်လိုက်မလာနဲ့ နေဓန .. ငါ ဘာလုပ်မှာ ဘယ်လိုနေမှာ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. မင်းနဲ့ ..”

“နင်နဲ့ ညှိဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး ..”

သူ အတင်းလိုက်နေတုန်း တုံးခနဲရပ်ပြီး မျက်နှာလှည့်လိုက်သဖြင့် သူ့နဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ဓန ကမန်းကတန်း ပြန်ဆုတ်လိုက်ရ ပေမယ့် သူမက ကျောက်ရုပ်လေးအတိုင်း ..။

“ဒီမှာ နင် နားထောင် ..”

သူမ မျက်လုံးအစုံသည် လူသေတစ်ယောက်လို အသက်ခွဲပျိုးရော် နေသည်လား ..။

ထို မျက်လုံးတွေနဲ့ ဓန မျက်နှာကို စူးဖိုက်ကြည့်၍ ...

“ရကစပြီး ငါ လိုချင်တာယူမယ်။ ငါ ပြောချင်တဲ့စကားကိုပြော မယ်။ မယူသေးတာ .. မပြောသေးတာတွေရှိလာရင်လည်း ငါ မယူချင် မပြောချင်သေးလို့ပဲ ..”

သူမက ဓန ပါးစပ်ပြင်နေသေးတာကိုကြည့်ပြီး နာကြည်းသည့် ခွဲပြားနှင့် ..။

“နားမလည်ဘူးထင်တယ် .. ဆောရီးပဲ .. ငါ တိရစ္ဆာန်စကားမပြော တတ်ဘူး ..”

“ဘာ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

ဒေါသက ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွား၏။ ဘယ်လိုမှ နားမခံသာသည့် စကားလုံးတွေကြောင့် သူမနောက်ကို လွှားခနဲလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် သူ့ရှေ့ မှာ အရိပ်တစ်ရိပ်ပေါ်လာကာ ..။

“မောင် ..”

လက်သည် စိုးရိမ်တကြီးမျက်နှာလေးနဲ့ ကြားထဲကနေ သေလူချောင်း ဝင်ဆွဲရှာတာ ..။

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ် .. လက် သေချာတောင်းပန်ထားသားနဲ့ မောင်ကို သဘောထားသေးတယ်ထင်သွားပါ့မယ်။ ခုထိ ရေမချိုးရသေး ဘူးလားဟင် .. လက် က ရေချိုးခန်းထဲ မောင် ဝင်နေပြီထင်လို့သွားဆောင် ခေါ်နေသေးတာ .. အပေါ်ထပ်မှာသွားချိုးလည်းရရဲ့သားနဲ့ ..”

လက် က ဘယ်လိုထင်သွားပြီး စိုးရိမ်ကြီးနေသည်မသိပေမယ့် လူကို တိရစ္ဆာန်လုံးလုံးပြောသွားသဖြင့် ဒေါသဖြစ်သွားခြင်းက ခုထိ လက်သီးဆုပ်မဖြေမိသေး ..။

“တောက် .. တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမ ..”

“မောင်ရယ် ..”

ကိုယ့်ယောက်ျားနှုတ်ဖျားကနေ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ သားပြောမယားပြောပြောဆိုတာမျိုး သူမ သဘောမကျတေ။

ဒါပေမယ့် ဓန ဒေါသကြီးတတ်တာ ဘယ်လောက်ထိဓာနကြီး တာကိုလည်း သိထားသဖြင့် နားလည်ဖို့ပဲကြိုးစားရ၏။ ထို့ပြင် ဓန ဆိုသည့် ယောက်ျားဟာ သူ့ညီငယ်နဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ဘယ်တော့မှ မျိုသိပ်သည်းခံခဲ့တာမရှိမှန်းလည်း သိထားခဲ့သည်မို့ ..။

အရိပ်ဟောင်း နဲ့ အရောင် တို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အရာရာအပေါ်မှာ မျှတစာနာစိတ်ထားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါလား..။

လရောင်ကျွန်းရင့်

အခန်း (၁၁)

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ..”

ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောမှန်းတော့မသိ .. ကျော် လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားပေါ်တောင်မတက်နိုင်သေး ..

“ဇော် ..”

“ကဲ .. ကားပေါ်အရင်တက်ဦး၊ မင်းအိမ်ကို လာကြည့်ခိုင်းထားသေး လား ..”

“မခိုင်းထားပါဘူး .. ငါ ဒီလိုပဲ ငါးရက်တစ်ပတ်သွားနေကျပဲ၊ ငါ့ကို မမေးပါနဲ့ .. မင်း ကြောက်ချေးပါနေတဲ့ကိစ္စကိုအရင်ပြောစမ်းပါ ..”

နှစ်ယောက်စလုံး လေဆိပ်ကထွက်လာခဲ့ပြီးမှ စိတ်ကူးလိုက်ကြ သလို စားသောက်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထိလည်း မသွားနိုင်ကြတော့ဘဲ လူရှင်း သည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားရပ်ပြီး ..

“မင်းကို ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ .. ချစ်တေး ပြန်ပေါ်လာတဲ့ ကိစ္စက အခု ..”

“ပြန်ပေါ်လာရင် ပြန်သတ်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွ ..”

“ဟ .. ငါတို့က လူသတ်သမားဒုစရိုက်ကောင်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ..”

“လူသတ်တဲ့လူတိုင်း ဒုစရိုက်သမားတွေမဟုတ်ဘူးလေကွာ ..”

အပျဉ်

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြတာ ဝါသနာပါလို့ ပျော်လိုဆိုတာ မင်းကြားဖူးလား ..”

“ငိုချင်းချပြီး လူသတ်လည်း ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပဲ .. ငါတို့က အခု လူလွတ်တွေမဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဟိုတုန်းကလည်း လူလွတ်မို့လို့ ဒါလုပ်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“အဲဒါတွေ ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့ ကျော်ရာ .. ခု ငါတို့မိသားစု တွေကို ထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး၊ သားသမီးတွေက ပြန်လက်ညှိုးထိုးလာရင် ..”

“ခက်တာပဲ ဇော် .. ငါတို့အဲဒီလို အကျပ်ရိုက်မယ့် အခြေအနေ ကို တစ်ဖက်က အခွင့်ကောင်းယူနေတာကွ .. ငါ အားချင်းပြန်လာခဲ့ တာ မင်းလို ကြောက်ချေးပါနေလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်လန့်ပြီး မင်း ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်မှာစိုးလို့ ..”

“ကျော် ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်း တကယ်ဂရုမစိုက်ဘူးလား ..”

“ဘာကိုစိုက်ရမှာလဲ ..”

လမ်းဘေးမှာ လေကတဟူးဟူးတိုးတွေနေသည်။ ကျော် က လေနဲ့ ပါချင်နေသည့် ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်၍ လေလာရာဘယ်ကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ပြီးမှ ..

“အဓိကက နောက်ကျောကနေ ဓားနဲ့အထိုးမခံရဖို့ပဲ .. ငါတို့ကို အရင်သတိပေးလိုက်တာ ဒီကောင်မလေး ကံဆိုးတာပဲ ..”

ကျော် မျက်နှာက လေကိုဆန်၍ ရှင်းပြောင်နေကာ ဇော် ကတော့ တဖတ်ဖတ်ရိုက်ပုတ်ရွပ်ထွေးနေသည့် ဆံပင်တွေကို မျက်နှာပေါ်က သပ်ဖယ်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်ရွပ်နေတာကိုလည်း သတိမရ ..

“မဟုတ်သေးဘူး ကျော် .. မင်း သေချာမသိသေးလို့ ပြောနေတာ .. အခု ..”

ဇော် မျက်နှာက ပြောမည့်အကြောင်းအရာပေါ်မှာ အာရုံစိုက်လွန်း

လရောင်ကျွန်းရင့်

သဖြင့် ကျွန်းကမ်းတောင်မှောက်ဖြစ်လာသည့် မျက်လုံးတွေက ကြောက်ရွံ့စွာ ဖော်ပြနေကာ ..

“ငါတို့နဲ့ ..”

“ကဲ .. ပြောစမ်းပါကွာ .. ငါ မသိသေးတာ ဘာတွေလဲ၊ မင်းနဲ့ ဓန ဘာတွေသိထားသေးလို့လဲ ..”

“ချစ်တေးက ဓန အိမ်မှာ ..”

“ဘာ! ..”

ကျော် ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် လေနောက်ပါသွားသည့် ဆံပင်တွေက မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ရိုက်ပုတ်ရှုပ်ပွသွားသည်။ ဆံပင်တွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ သပ်တင်လိုက်ရင်း ..

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ .. ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ဟာလေးက မီးလောင်သွားပြီလေ ..”

“အေး .. ဓန လည်း မင်းလိုပဲ လက်မခံခဲ့ဘူး .. ဒါပေမယ့် .. ငါတို့က မီးရှို့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာ မီးလောင်ပြာကျသလား မကျဘူးလား အလောင်းဘယ်မှာလဲ ဘာမှ ပြန်မကြည့်ခဲ့ကြဘူးလေ ..”

ဓန ဆီက သိရသမျှအကုန် ပြောပြလိုက်တော့ ကျော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နေရောင်မပေါက်သော အုံပျက်ပျက်မိုးသားတိုင်း၏ အရောင်လို ဖြူဝင်းနေသည့်မျက်နှာက ညိုဖိုင်းသွားကာ ..

“ဒါ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ..”

“ဓန အကြောင်း မင်းလည်း သိသားနဲ့ .. ငါတို့ထဲမှာ မိုက်ရူးရဲ အလုပ်ဆုံးက သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလည်း ..”

“နေပါဦး .. မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျူရီလုပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးမှတ်နေလို့လား .. သူ့လို စားစရာမရှိ နေစရာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးက ..”

“ဒါပေမယ့် သူ ဝတ်ထားတဲ့ ဖု(တ်)ချိန်းတစ်ဖက်ကပဲ သိန်းရာ

အလှည့်

ကျော်နိုင်တယ်လေ၊ သူက ဓွဲတေပေမယ့် သူ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့မသိတာ ..”

“ဒီလိုပြောင်းလဲမှုတွေက ဇာတ်လမ်းထဲမှာပဲရှိတယ် ဖော် ..”

“အပြင်မှာ ပြောင်းလဲတာတွေက ဒီထက်ထူးဆန်းတယ်ဆိုရင် မင်း ယုံမလား ..”

“ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ် .. ဒါပေမယ့် မရှိရှား ပေါများတဲ့တွဲ မရှိလေရှားလေပဲ .. ဒါပေမယ့် ပေါတဲ့နေရာမှာပေါတယ်၊ ပြီးတော့ ‘ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်ရွာ’ တဲ့၊ ကံဆိုးခြင်းဆိုတာ တစ်ခုတလေပဲလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်နဲ့ အပေါင်းနဲ့လာတာ ဆိုးပြီးရင်းသာဆိုတာ ..”

“ဒါဖြင့် ဆိုးတာတွေထဲကနေ အကောင်းမလာနိုင်ဘူးပေါ့ ..”

ကျော် က မဖြေ ..။

“အရိပ်ကိုရောက်ဖို့အတွက် နေပူကိုဖြတ်နေတာပဲ၊ ဆိုးလွန်းရင် ကောင်းစာတ်တယ်ဆိုတာလည်း မေ့လို့မရဘူး၊ ငါတို့ မြန်မာစကားပုံတွေ အများကြီးရှိလာခဲ့တာ ဘာလို့လဲ မင်းသိလား၊ ကံ၊ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကြလို့ပဲ ထိုင်နေလို့ဘာမှဖြစ်မလာတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်လုပ်ရင်း နစ်မွန်းသွားတာတွေ၊ ကြီးစားသလောက် အောင်မြင်သွားတာတွေက ဘာလဲ .. အဲဒါ ကံတရားက အဆုံးအဖြတ်ပေးသွားတာပဲ ..”

ဧရာ မျက်နှာက တော်တော်ကြီးထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရှိကာ သံသရာတစ်တတ်လည်ခြင်းကို တွေးရင်း ကြောက်ရင်းဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

“ဝါတော့ ယုံတယ် .. ချစ်တေး ဘဝပျက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူ့အသတ်သေလုမျောပါးထိလည်း ကံဆိုးခဲ့ပြီးပြီ .. အခု ..”

“အခု ထပ်သေရမယ်ကွာ .. မင်းတို့မလုပ်ရဲရင် ငါလုပ်မယ် ..”

“ကျော် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. သူ့ရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ ဘယ်လိုအင်အားရှိ

လရောင်ကျနေရင်

နေနေ ငါတို့ကတော့ အင်အားမဲ့နေလို့လား - ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အလောင်းချင်းထပ်သွားပေမေ .. ရှင်းကိုရှင်းရမှပဲ ..

ဇော်က ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြစ်နေကာ ..

“ငါတို့အစက မကျူးလွန်းခဲ့မိရင် အကောင်းသား ..”

ဟု လှိုက်လှဲကြေကွဲစွာညည်း၏။ ပြီးတော့ ကားဘော်ဒီမှာ လျှော့ရုံလျှော့ရုံ မှီပစ်လိုက်ရင်း ..

“အဲဒီအချိန်တုန်းကသာ ခုလို စိတ်မျိုးရှိရင် ..”

“ညည်းလိုက်တာ ခိုထက်ဆိုးတယ်ကွာ .. ဘာဖြစ်လဲကွ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့ .. လောကမှာ ငွေပဲကွ ..”

“ငွေစကားပြောကြားဆို ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေအနှစ်တွေအားလုံး အရပ်မလျှော့ ဆက်ခံလာခဲ့တဲ့ ဓန က ငါတို့ထက်ပိုတာပေါ့ကွ .. ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေလို့ပြောနေတာ၊ သူပြောသာမျှ နှာခံရမယ်တဲ့ .. မကျေနပ်လို့ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်လည်း သူသာသေသွားမှာ ဒီပြဿနာက မအေးဘူးတဲ့ ..”

နောက်ထပ် ဒီနေရာလေးကိုပဲ ထပ်ပြောပြလိုက်ကာ ..

“ငါတို့က သူ့ကိုသတ်လည်း ..”

“တမင်ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

“ဘယ်နှယ်၊ မင်းက မကြောက်ဘူးရည်းပဲ လာလုပ်နေတာလဲ ကျော် .. ငါတို့ကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချီးစိမ်းပါအောင် ကြောက်နေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်တာတွေလုပ်ခဲ့မိလို့ ..”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာကို မှားပြီဆိုပြီး အဖြစ်တွေထပ်တင်တော့ ဘာလုပ်လို့ရလို့လဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်ဘူးဆိုတည်းက မင်း ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါတော့ မကြောက်ဘူး ပျော့ကောင် .. အခု အိမ်မပြန်သေးဘူး၊ ဓန အိမ်သွားပြီး မြင်ဖူးအောင်ပြေးကြည့်လိုက်ဦးမယ် ..”

အရည်

“ဘာ .. ဘာရယ် ..”

ဇော် က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားလျက် ..

“မင်းက သူ ရှာမတွေ့မှာစိုးလို့ မျက်နှာသွားပြမှာလား ..”

“တွေ့လား မင်း ဒါကျမှ တုံးနေတယ်၊ ဓန ကို တွေ့နေတာမှ ငါတို့ကို မတွေ့နိုင်ဘူးထင်နေသလား ..”

“မထင်ပါဘူး .. ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် မင်းဆီ ဘာမှမရောက်တာ၊ နေသာရင် နေလိုက်ဦးပေါ့ကွ ..”

“ဘယ်လိုလုပ် နေသာမှာလဲ .. ဒီပြဿနာအစပေါ်ပြီဆိုတည်းက ငါတို့သုံးယောက်စလုံးပဲလေ၊ ဒီကောင်မ ငါတို့ကို တမင်အသံပေးပြီး ခြောက်လှန့်နေတာ၊ ကြွက်ကို ကြေခင်ကစားသလိုလုပ်လာလို့ကတော့ ဘယ်သူက ကြောင်လဲဆိုတာ သိအောင်ပြရမှာပဲ ..”

မယုံကြည်သလို မကြောက်သလိုလုပ်နေပြီးမှ ကျော် ဒေါသတကြီး ထဖြစ်လာ၏။ ဓန ကိုယ်တိုင် အကျစ်ရိုက်နေသည့်အဖြစ်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်တိုသွားတာဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ဓန က ခေါင်းဆောင်နေသလိုမျိုး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဓန ပါမှပြီးသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ရှိနေနေ ဓန ရဲ့ စိတ်ကူးကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့ကြပြီ ..။

ခုတော့ ဓန ကစပြီး ဦးတောက်ခြောက်နေရသည်။

ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုအကွက်ရွှေနေတာလဲ ..။ သူ့ရဲ့ နောက်ကွယ်က ရှိနေသေးတာ ဘယ်သူလဲ ..။

“မဖြစ်ဘူး .. ငါတို့ ဒီတိုင်းကျိုးလန့်စာစားနေလေ ဒီဟာလေး သဘောကျလေဖြစ်နေမှာ ..”

“အေး .. သဘောကျနေရုံပဲဆိုရင်တောင် သူ ကျေနပ်ပိုင်ပြီးတာပဲလို့ ထားလိုက်နိုင်တယ်၊ အဖြစ်က ဒီထက်အများကြီးပဲထွေးလာနိုင်တယ်ကွ .. ချစ်စား ဘာတွေလုပ်ဖို့ကြံစည်ထားသလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ

လစရောင်ကျူးရင့်

ခန့်မှန်းလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို အပေးအယူမရှိ ရွက်ကုန်ဖွင့်ချမယ့်သူက အဆင်သင့်...”

“တောက် ...”

“ငါတို့ အဲဒါကို ဦးထောက်ခြောက်နေကြတာ၊ ကွယ်ရာကနေ အသံပေးရုံ ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ပြောင်ပြောင်မိန်းခေါ်တာ ...”

ဒီတစ်ခါ ကျော် ဆီက မယုံကြည်သည့်အသံထွက်မလာတော့ပေ။ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ပြောဖို့လည်း အင်အားမဲ့နေသည်လား မသိ ...။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဘယ်သူဆီကဖုန်းမသိသဖြင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ သို့သော် ကျော် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“ငါ့ဖုန်းက အိတ်ထဲမှာ ပါဝါတောင်မဖွင့်ရသေးဘူး ...”

“ဟုတ်လား ...”

ပြောလိုက်မှ ဖော် က ဂျာကင်အိတ်ထဲမှာ လိုက်စမ်း၏။

“ဟုတ်တယ် .. ဘုံ့ ဆီက ...”

ပြောပြီး ကျော် ကို ကြည့်၍ ...

“မင်း ပြန်ရောက်လာတာ သူ သိနေတာလား ...”

“သိချင်လည်း သိမှာပေါ့ ..”

“ဘာလဲ .. ခေါ်မသွားလို့ မင်းကို တင်းနေတာလား ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. ဟိုကောင်ကလည်း တားနေတော့ ...”

တကယ်တမ်းက ကိုယ့်အိမ်မှာလည်း ဘုံ့ နာမည်ကို သတိထားမိနေကြပြီမို့ ခြေလှမ်းမှားတာမျိုးမဖြစ်ချင် ...။

အိမ်မှာ ‘ငါ’ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဆိုသည့် မာနနှင့် အပျော်ရှာတာက သပ်သပ်၊ စီးပွားရေး အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း မလစ်ဟင်းအောင်ကြိုးစားခဲ့သည်။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာကာမတော့ ‘ဒက်ဒီရော ဘာကောင်းလို့လဲ’ ဆိုတာမျိုး အမှားထောက်မခံနိုင်ပါ။

ကိုယ် အပြင်မှာ ပျော်ရာရာပြီး ပျော်သလိုဘယ်လိုနေနေ အိမ်ပြန်တဲ့အချိန်မှာ ‘အိမ်ဦးနတ်’ ပဲဖြစ်သည်။

“ပြောလေ .. ခနဲ က တားတုန်းကတော့ မင်း အကျွတ်တရားရတဲ့ပုံ မပေါ်ခဲ့ပါဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့သမီးတွေက ကွဲကွဲအရွယ်လေးတွေမကတော့ဘူးတဲ့ .. သားမယားကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာလည်း စိုက်စရာမလိုလို့ မစိုက်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ဘက်က မှားလာရင် မယားကိုဖြစ်ဖြစ် သမီးကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကပြန်ကြောက်ရမှာ မင်း သိလား ...”

“သိပုံသိတော့ပေါ့ ကျော် ရာ .. ဒါပေမယ့် မင်းက ဂုဏ်တိဂုဏ်ကန်သာနိုင်တာ ဆုံးဖြတ်ပြီဆိုရင် ပြတ်သားတယ်၊ ငါကတော့ မင်းလိုမဟုတ်ဘူး .. ငါ သူ့ကို ...”

“ကဲ .. နောက်ထပ်ပြန်ခေါ်နေပြီ .. မင်းလိုမဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုင်လိုက်တော့လေ ...”

ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဖော် ချီတုံချီတုံဖြစ်နေ၏။ ကျော် ကတောင် ပြတ်သားခဲ့ပြီဆိုရင် သူက ရှေ့ဆက်နေသင့်သလား ...။

ဘုံ့ ဘယ်လောက်ပဲလှနေပါစေ သူမကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မရမက ယူပါလားဆိုရင်တောင် သူမကို ပွဲတက်မယားအဖြစ်တော့ နေရာမပေးနိုင်ပါ။

သို့လှခြင်း မလှခြင်းကြောင့် မိန်းမချင်းမတူကြရင်တောင် လှတာဇလှတာမှာ တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့မရပေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အလှတစ်ခုပေါ်မှာပဲရှိနေတာမဟုတ် ...။

“ဟ .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

ဖော် က ဖုန်းကိုပါဝါပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲပြန်ထည့်လို့ ...။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ .. ခုန မင်း ပြောခဲ့သလို ကံဆိုးခြင်းဆိုတာ သူ ရောက်လာရင်အဖော်နဲ့ အပေါင်းနဲ့လာတာ ... ဒီမှာ ပြဿနာ

လရောင်ကျားရင့်

ဘစ်ခကို သယ်လိုရှင်းရမယ်မှန်းမသိသေးဘူး၊ နောက်ထပ်တစ်ခုဖြစ်လာရင် သွားပြီ ..”

“အေးပေါ့ သားတွေမွေးထားတာဆိုတော့ ပူရတာပေါ့ ..”

“သားလည်း ပူရတာပဲ ကျော် ခြေရာချင်းတိုင်းမယ် .. ပခုံးချင်းတိုင်းမယ်၊ ပခုံးချင်းယှဉ်မယ်ဖြစ်လာရင် သားတွေပဲ၊ သမီးနဲ့ နွယ်တာက မိခင်တာဝန်၊ သားနဲ့ နွယ်တာက အဖေ၊ သားတွေမွေးထားတာမို့လို့ ငါက စံပြဖြစ်သင့်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဘုံ့ ကို မင်းသိနေတာပဲ သူက လှသလောက် လောဘကြီးတယ်၊ စိတ်ရင်းလေးဖြူနေတော့ သူလောဘကြီးတာ ပိုသိသာတယ် ..”

“လောဘမဟုတ်ပါဘူးကွာ .. သူက တကယ့်အရိပ်ကောင်းကို လိုချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ တော်ရုံ မိန်းကလေးက ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ ဘာကြောင့် ပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုကွဲသွားတယ်ဆိုတာတွေ ပြောမပြပါဘူး၊ သူက သူ့ကိုအလိုလိုက်တာလိုချင်တယ်၊ အဲဒီယောက်ျားက ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေတာဖြစ်စေချင်တယ် ..”

“ဒါကတော့ကွာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက ဖြူစင်ပေမယ့် ရယူချင်တဲ့ လောဘက မဖြူဘူးဖြစ်နေတော့ လမ်းကြောင်းမှားနေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေတဲ့ ငါတို့သုံးယောက်စလုံးနဲ့ သူ ပတ်သက်မိနေတာပေါ့၊ ငါတို့မှာ အိမ်ထောင်တွေရှိမှန်းသိနေပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ သူ မှီခိုချင်နေတုန်းပဲ ..”

“ခက်နေတာက ငါတို့ကလည်း အပျော်ထက်မပိုနိုင်ဘူးလေ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ငါ့ ခုထိ သူ့ကို တစ်ခါတလေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားက အလိုဆန္ဒတစ်ခုအတွက်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ ခု နားလည်နေပြီ .. ဟူး”
“ဇော် က ပင့်သက်မောကြီးကို ရှည်လျားစွာ မှုတ်ထုတ်ပစ်ရင်း ..”

အရည်

“သူနဲ့ အရင်ဆုံဆည်းမိခဲ့တာဆိုရင်လည်း ကောင်းသား ..”

ဘုံ့ ရဲ့ ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲ နေလိုက်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဇော် မချီမဆန့် မျိုသိပ်ခံစားလိုက်ရမှန်း ပြိုကျမလိုမျက်နှာကြီးက သက်သေခံနေသည်။

လောလောဆယ် ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်အောင် ခြောက်ခြားနေရသည့် ပြဿနာကိုတောင် မေ့လျော့သွားပုံရှိလျက် ..

“နေဦး မင်းကို ငါ ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်၊ ပြောလက်စ စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲတောင် မသိတော့ဘူး ..”

“မင်း ဘယ်သိတော့မလဲ .. အချစ်နတ် ဖမ်းစားသွားတာလေ၊ ပြောရရင် ဘာလဲ .. ဘုံ့နတ် ဖမ်းစားခြင်း ..”

“အေးပါပြောပါ .. မင်းတို့ကတော့ ပြတ်နိုင်စေနိုင်ကြတာကိုး..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါကတော့ ထိရင်ထိတယ်မှတ်၊ သိရင်သိတယ်မှတ်ပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါလည်းသိပြီ .. မင်းကို ဓန သီကရထားတဲ့ပုံတွေ ဖြစ်လို့ ..”

“ချစ်တေး လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခုမဟုတ်တော့ဘူး ‘အရိပ်ဟောင်း’ တဲ့ ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

ထပ်ပြီး ရေရွတ်ရင်း ကျော် က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြီးရယ်၏။

“ဒီကိစ္စကို တော်တော်ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ နာမည်ကတော့ ဒဏ္ဍာရီပဲ ..”

“အေး .. လူကရော ဒဏ္ဍာရီဆန်ရဲ့လား ကြည့်ပါဦး ..”

“ကြည့်ရတာ တော်တော်လန်းတဲ့ပုံပဲ၊ ဇော် မင်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပုံကိုကြည့်ပြီး မနောက်နဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ငြစ်မှာပြီးလို့လဲ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ဟေ့ကောင် .. လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ လှမ်းထောင်း

လရောင်ကျားရင့်

လို့ သူ ရိုပေးလိုက်တာ ဖွင့်တောင်မကြည့်ရသေးဘူး ..”

“ဟုတ်လို့လား ဇော် .. တော်တော်လှတယ်လို့ မင်းပဲ ပြောလိုက်တာ လားလို့ ..”

“ငါပြောခဲ့ရင်လည်း ငါ့ကို ဓန ပြောထားတာပဲနေမှာ၊ ငါ ဖွင့်ကြည့် နေတုန်း အိမ်မှာ လူမလစ်တာနဲ့ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရတာ တစောင်းပုံ လားဘာလားပဲ .. သူလည်း အလစ်ရိုက်ထားတာနေမှာပေါ့ ..”

စကားပြောနေရင်းမို့ ဖုန်းကိုင်နေရတာ မပြီးမြောက်နိုင် ..။

ထိုစဉ် လင့်ခရူဇာကားကြီးတစ်စီးက သူတို့ဆီတည့်တည့်ကြီး မောင်းဝင်လာ၏။ ဘေးမှာ လမ်းအကျယ်ကြီးပါ။ ပြီးတော့ ဒါက မီးပျံင့် တွေလည်း နီးတာမဟုတ်သော မြေနီလမ်းကြမ်းဖြစ်၏။

“ဘာလဲဟ .. ငါတို့နဲ့သိလိုလား ..”

“လာတဲ့ပုံကတော့ ငါတို့ဆီကိုပဲကွ .. ဘယ်သူလဲမသိ .. သိ .. ဟား .. သောက်တုံး .. ငရွေး .. ငအေး ..”

“ဟာ .. ဟာ .. ရွေးသူတောင်းစားကား ..”

သိလို့လာတာမဟုတ်ဘဲ မျိုးတုံးပစ်ဖို့မှန်းသိလိုက်ရချိန်မျှ နောက် ကျောမှာကား ရှေ့မှာကားနှင့် နံပြားဖြစ်ရန် လက်တစ်ဝါးလောက်အလို-

“ကျွါ ...”

“ဥတ် .. ဥတ် .. ဖျော့ ..”

ကားဘာရိုက်အုပ်သံ .. ကျောက်ခဲလုံးတွေစင်ထွက်၍ ဘီးပွတ်သွား သည့်အသံတွေပါ ဆူညံသွားခဲ့၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီတစ်ခါတော့ သွားပြီဆိုသည့်အသံနှင့် မျက်နှာတွေလှဲ၍ မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်ပစ်လိုက် မိကြသည်။

လူကိုပြေးစင်လာကြသည့် ကျောက်စလစ်ခဲလေးတွေကြောင့် မြေထောက်တွေ တင်ပါးတွေလည်း စပ်ဖျင်းနာကျင်ကုန်ကြကာ ..။

“ဂိုမ်း ...”

အသံဗလံတွေတိတ်ကျသွားပြီး တံခါးပိတ်သံကြားလိုက်ရကာ ..။

“ဆောနီးပါနော် .. ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ဝါ တယ်၊ ကျွန်မ ကားသိပ်မမောင်းတတ်လို့ပါ ..”

စကားသံလေးက ချိုကြည်နေသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အုံ့ ဖျက်သည့်မိုးသွားတွေအောက်မှာ ပန်းသွေးရောင်ရဲရဲနှင့် ပခုံးသာသာ ဇလာက်ပဲရှိသည့် ဆံ့ရွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေက ကော်ဖီရောင်လက်နေ၏။ နှစ်ရောင်ပြေးနေသည့် မျက်မှန်က သူမရဲ့ လေးထောင့်ဆန်ချင် သည့် မျက်နှာနုနုလေးထက်မှာ လိုက်ဖက်စွာရှိနေ၏။

ကျော် နဲ့ ဇော် တို့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပါလာသည့် ဒေါသတွေက သူမ မျက်နှာလေးထက်မှာပဲ ပျောက်ရှုပျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီး ..။

“တော်တော်လန့်သွားတယ်ထင်တယ် .. ကျွန်မလည်း ရှောင်ဖို့ ပြီးစားပါတယ်၊ ဟိုလေ .. တအားကြောက်သွားတာနဲ့ ဘာလုပ်လိုက် မိမှန်းကိုမသိလိုက်တော့ဘူး၊ အဲ့ .. အဲ့ဒါ မဆီသေးလို့တော်သေးတာပေါ့ ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်နော် .. ကျေနပ်တယ်မို့လားဟင် ..”

“အင်း .. ရပါတယ် ..”

ကျော် အချိန်မီ ဣန္ဒြေဆယ်နိုင်ပေမယ့် ဇော် က ငေးနေဆဲ ... ထို့ကြောင့် ဇော် ရှေ့ကနေ ခပ်ကွယ်ကွယ်ရပ်လိုက်ကာ ..။

“နောက်ဆို သတိထားမောင်းပေါ့ ..”

ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့အိုရောင်လင့်ခရူဇာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကား နှစ်စီးကြားထဲက ထွက်လိုက်သည်။ သူမက နောက်ဆုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ .. သေဖို့နီးသွားတာတောင် ခွင့်လွှာပဲ ဘယ်နော် ..”

ပြောချလိုက်တာ တစ်တစ်ခွေ့ ..။

ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ နိမ့်နိမ့်နုနုမြင်နေသော ပါးပြင့်လေးတွေကို ချန်း

၁၁၈

လရောင်ကျားရင့်

လက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် ကျော် ဘယ်လိုပဲ ခပ်တည်တည် ဟန်လုပ်နေပေမယ့် 'လှလိုက်တာ' လို့ ရေရွတ်ခြင်းက ရင်ထဲမှာမဲ ထင် ဟပ်သွားခဲ့၏။ ငေးသွားမိတာကိုလည်း မရုတ်သိမ်းနိုင် ...။

သူမက ကားသီးရှေ့မှာ ကြိတ်လှကြိတ်ခင်ရှိနေသော ဇော် ဖုန်းကို ကောက်ယူပေးလိုက်ရင်း ...။

"ရှင်တို့က သဘောထားကြီးတာလား .. တကယ်မသေလိုပဲ ခွင့် လွှတ်နိုင်တာလားတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးပါပဲ ..."

ပြောလိုက်ပြီး မျက်မှန်ပြန်တပ်သည်။ နောက်ပြန်နှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

ကိုယ်မှာ ကပ်ချပ်နေသည့် စကတ်ရှည်ကြီးက ခြေသလုံးအထက် နားထိ ခွဲချထားသဖြင့် ဖွေးနုသွယ်လျသော သလုံးသားတို့၏ အလှက ဒီတိုင်း ...။

ပွိုင့်ဒေါက်ကြီးက ခြေထောက်အလှလေးအောက်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ခြင်္ဍားနေသော်လည်း သူမ စီးသွားသည့်ပုံက ပေါ့ပါး လွန်းနေသည်။

ကားပေါ်တက်သွားသည်အထိ သူမရဲ့ နောက်ပိုင်းအလှမှာ နစ်မျော နေခဲ့ကြကာ ...။

"ဂျီး ..."

"ဂျွတ် .. ကျလစ် .."

"ဟ ..."

ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ပစ်လိုက်တာ အကြမ်း ပတမ်း ...။

ထို့ပြင် လမ်းပေါ်ပြန်ပိုက်တက်စဉ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ နောက် တစ်ကြိမ်ဦးတည်လာပြီး ဝင်တိုက်တော့မလို နီးကပ်လာမှ ဆါခနဲပိုက် ကွေသွား၏။

"ကြည့်စမ်း .. ဒါ .. ဒါလား မမောင်းတတ်တာ ..."

"အေးကွ .. ဒါ တမင်လုပ်တာ .."

ဒီထိ ကျော် ရင်ထဲမှာ ဒေါသမောဟ အံ့သြခြင်းဘာမှမပါသေးဝေ။ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တပ်မက်မေ့မှားဖွယ်ကျောရှင်းလှပနေသည့် ကိုယ်လုံး အလှလေးက မျက်စိထဲကမထွက်နိုင် ...။

ထို့ပြင် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြစ်ထွန်းလာရင်း ...။

"နောက်ထပ် ဘုံ တစ်ယောက်များ ထပ်တိုးလာတာလား ..."

ဟု မချီမချည်မျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်၍ ...

"ဇာတ်လမ်းလာလုပ်နေတာ ..."

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေသည်။ ထိုစဉ် ...

"ဟာ .. ဒီ .. ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ..."

သူမ ပြန်ကောက်ပေးသည့် သူ့ဖုန်းမှာ ထမင်းစားနေသည့် မျက်နှာ တစောင်းနှင့် ရေသောက်လို့ မော့နေသည့် မျက်နှာလေးသည်။

"ဒါ .. ဒါ သေချာကြည့်စမ်း .. ငါ မျက်စိမှားတာလား ..."

ဇော် ကယောင်ချောက်ချားကြီးဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ပြုတ်ကျ သဖြင့် စခရင်(မ်)ကြောင်သွားကာ ဒီတိုင်းပွင့်နေသည့်ဖုန်းကို ကျော် လက်ထဲထိုးထည့်သည်။

"ကျော် .. ဒီမှာကြည့်စမ်းဆို ..."

သူ ဒီပုံကိုပြမလိုဖွင့်နေတုန်း ကားကြောင့် ပြုတ်ကျသွားတာဖြစ် သည့် ကျော် က ဖုန်းကြောင်သွားတာကို ပြနေသည်ပဲထင်ကာ ...။

"ဒီလောက်ပြုတ်ကျမှတော့ ..."

"မဟုတ်ဘူးကွ .. ဒီမှာ .. အရိပ်ဟောင်း .."

ဟင် ...။

ကျော် မျက်လုံးတွေစူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ကမုန်းကတန်း ကပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...။

လရောင်ကျားရင့်

“အရိပ်ဟောင်း .. ဟုတ်လား ..”

ဟင် ...

ကျော် မျက်လုံးတွေ စူးရဲကျဉ်းမြေ့စင်းသွားသည်။ ကမန်းကတန်း ကပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အရိပ်ဟောင်း .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ ခုန ကောင်မလေးမို့လား ..”

‘ဟုတ်တယ်’ ဆိုသည့်စကားက နှုတ်မှမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ ကျယ် လောင်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း .. ငါတို့ကို သက်သက်လုပ်ပြသွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ သတ်ပစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ပညာပြသွားတာ ကွ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ကားပေါ်တက် ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

ကျော် က ဘာမှမဖြေဘဲ ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး လင့်ခရူဇာကို ရှာပုံတော်ဖွင့်၏။

“မင်းကလည်းကွာ .. သွားတာကြာလှပြီဦးစွာ .. ဘယ်တွေ့ .. ဟင်”

“ဘာလဲ ...”

ဘက်ခံမှန်ထဲကိုကြည့်၍ ဇော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထိုကားက သူတို့နောက်မှာ ...။

ကျော် ကလည်း လှည့်ကြည့်ကာ ...။

“ဟုတ်တယ် .. ဒီအရောင်မျိုးက အများကြီးမရှိနိုင်ဘူး .. သူပဲ”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ကျော် .. သူပဲပဲကြည့်ရတာ ငါတို့ကို ဂရုမခိုက် လို့သာ သူ့ကိုယ်သူ သားကောင်အဖြစ်မခံဘဲ မုဆိုးလိုနေနေတာနော် ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ..”

မီးပွိုင့်မရောက်ခင် ကျော် က ကားကိုအရှိန်လျှော့ချပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ လင့်ခရူဇာက သူ့ကို ကျော်တက်လာ၏။ သို့သော် ကားချင်းယှဉ် နားကန် သူမရဲ့ဘေးမှာ လျှော့ခနဲကျသွား၏။

ကျော် ကလည်း မှန်ချပစ်လိုက်လျှင် ...။

“ဖက် ...”

“ဘာလဲ .. ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

အဖြူရောင်တစ်ခုခု သူတို့ရှေ့ကိုကျလာတာမြင်လိုက်ပြီး ပြန်မော့ ကြည့်လိုက်တော့ သူမက ပီကောဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းခပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် ပြူး၍ မှန်ကိုပြန်တပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အေးဆေးမောင်းထွက်သွား၏။

“စာကွ ...”

ကိုယ့်ဆီရောက်လာသည့် အရာပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ကျော် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ဇော် အသံကိုသာ နားစွဲနေလိုက်မိသည်။

စာရွက်လုံးကိုဖြည့်လိုက်တော့ ချက်ချင်းကောက်ကက်ခြစ်ထား သလို ဆော့ပင်နီနှင့် ရေးထားသည့်စာလုံးတွေက မညီမညာ ...။

... သွေးလန့် ရောက်ချားမနေနဲ့ နင်တို့အလှည့်မလာသေးဘူး -

“တောက် ...”

မိန်းမသားတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်တာခံနေရတာတောက် အသည်းယားဖို့ကောင်းတာမရှိ ...။ တက်ခေါက်မိပေမယ့် စွဲလောက် အောင်လှနေသည့် မျက်နှာကိုလည်း မချောက်နိုင် ...။ ဒေါသကိုလည်း ချုပ်တီးဖို့ခက်နေ၏။

မကျေနပ်ရင် ရှင်းကြရုံပဲမဟုတ်ဘူးလား ...။

ဒါ .. ဘာအချိုးမျိုးလဲ ...။

အခန်း (၁၂)

“ဟင် .. မောင် အစောကြီးပြန်လာတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. စိတ်သိပ်မကြည်တာနဲ့ ..”

ဒါပဲ ဖြေခဲ့ပေမယ့် လက် အတွက် တွေးစရာတွေဖြစ်သွား၏။ ဘာမှဆိုဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည့် နေ အတွက် ခေါင်းခဲနေရသည့် အဖြစ်မျိုးက ရှိခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ တစ်ခါမှလည်း ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပျက်တိတ်ဆိတ်နေတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပေ။

“မောင် ရေချိုးလိုက်လေနော် ..”

“သံပုရာရည်တစ်ခွက်ပဲလုပ်ကွာ .. ခေါင်းတွေနောက်နေတယ် ..”

ကိုင်လာသည့် အိတ်ကို ပေးလိုက်ပြီး ချိုင်းကြားညှပ်ထားသည့် အိတ်ကိုတော့ ဒီတိုင်းပဲ စာဖွဲ့ပေါ်ချထားပြီး ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မျက်နှာကို ဒီပွတ်ပစ်လိုက်ရင်း နောက်မှီမှာ ပက်ခနဲမှီ၍ မျက်နှာတော့ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်၏။ ဒီမျက်လုံးတွေ မှိတ်မှိတ်မမှိတ်မှိတ်အလုပ်တွေ မနားမနေ ဘယ်လောက်ပဲ ဖိလုပ်နေပါစေ ချစ်တေး ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ပျောက်လို့မရပေ။

‘အလှည့်ကျရင်တော့ မနွဲ့နဲ့ပေါ့’ ဆိုသည့် စကားသံတွေလည်း ကြားဖန်များလွန်းလို့ ကိုယ့်နားတွေကိုတောင် စိတ်နာမိသည်။

“အလှည့် ..”

“အလှည့် ..”

ဒီစကားကို သတိရလိုက်တိုင်း ‘အလှည့်’ ဆိုတာကိုပဲ တွေးမိနေသည်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့သည့်ကိစ္စတစ်ခုက သူ့ရဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို ဓမ္မနောက်ပစ်နိုင်သည်လား။

“မောင် ..”

အနားကပ်ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ လက် က သူ နဖူးပေါ်မှာလက်ခုံလေးကပ်ထိကာ။

“နေကောင်းရဲ့လား မောင် ..”

“ကောင်းပါတယ် ..”

သံပုရာရည်ကို ယူလိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုဖြေကာ။

“သမီးတို့ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား ..”

“မရောက်သေးဘူးလေ မောင်ရဲ့။ ဒီအချိန်လောက်မှ ကျောင်းဆင်းမှာကို မောင်ကို ပြောရဦးမယ် သမီးနဲ့ သားက အရိပ် ကို ချစ်ကြတယ် သိလား .. အရိပ် ကလည်း ဂရုစိုက်တယ်။ ခုလည်း သူပဲ သွားကြိုလိုက်မယ်ဆိုပြီး ..”

“ဘာ ..”

“အို .. မောင် ..”

နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိခါနီးမှ ဒေါသနှင့် လက်တွန့်သွားသဖြင့် သံပုရာရည်တွေ ဖိတ်စင်ကာ။

“မောင်ရယ် ..”

လက် ကိုရော သူပေါင်ပေါ်မှာ စွတ်စိုကုန်လျက်။

“ဒေါက် ..”

လရောင်ကျားရင့်

ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် ခန ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဖန်ခွက်ကို ဒီတိုင်းဆောင်ချ လိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာလဲ လက်၊ ငါ မကြိုက် ဘူးလို့ပြောထားတာကို မင်း တမင်လုပ်တာ ..”

“မောင် မကြိုက်တာသိပေမယ့် တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး မောင် ..”

ခန ဝုန်းခနထရပ်လိုက်သလို ထမီပေါ်က ရေစိုကွက်တို့ကို ခါချ ရင်း လက် ကလည်း ထရပ်လိုက်ကာ ..

“မောင် မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ နေထိုင်ပုံတွေ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေ လက် သူ့ကိုပြောပြတယ်။ သူ အတတ်ဆုံးပြုပြင်ပါ့မယ်တဲ့၊ ကလေးတွေ ကလည်း စိမ်းနေသေးတယ်။ ဒါကို သူ့ဘက်က ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစား ခွင့်ရှိတယ်လေ ..”

“မရှိဘူး .. ငါ့သားသမီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်လုံးဝမရှိရဘူး ..”

လက် ရဲ့ စကားကို ခန ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံ ..။

အနီးအနားမှာ ခန်းဆီးတွေဖြုတ်၊ ကြမ်းတိုက်လုပ်နေကြသည့် အိမ်အကူ မိန်းကလေးတွေက လင်မယားနှစ်ယောက်စကားများကြပြီ ထင်ကာ နောက်ထပ်ဝင်သွားကြ၏။

ထို မိန်းကလေးတွေကို လှည့်ကြည့်၍ လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ မျက်ရည်စတို ထုတ်လာ၏။ ခန က ဂရုမစိုက် ..။

“သူ့ကို ဒီမှာတစ်ပတ်ပဲ နေခွင့်ရှိတယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပေးပြီးသား..”

“လက် ကလည်း မိသားစုတွေအပေါ် သည်းခံပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရရှိကြိုးစားပါလို့ ပြောခဲ့တယ် မောင် ..”

ခန က ဇနီးဖြစ်သူကို အံ့သြသော မျက်ဝန်းတို့နှင့်ကြည့်၏။ အိမ် ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူ့ကို သူမ ခုလို အတိုက်အခံပြန်ပြော ခဲ့ဖူးတာမရှိ ..။

အလှည့်

“ဘာ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် လက် ..”

“မောင့်လိုပဲ ဒီအိမ်မှာ လက် လည်း ဆုံးဖြတ်ပေးခွင့်ရှိတယ်မို့လား မောင် .. မောင်က တစ်ချက်လွတ်အမိန့်လို့ မပြောသရွေ့ မောင့် ဆုံးဖြတ် ချက် မောင့် သဘောကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လာအောင် လက် က ကြိုးစား ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်ဘူးလား ..”

“တစ်ချက်လွတ်အမိန့်လို့ ထည့်ကြေညာရအောင် ငါက နိုင်ငံတော် သမ္မတမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“လက် ကလည်း သမ္မတတော်မဟုတ်ဘူးလေ .. မောင့် အမိန့်ကို လက် က မနာခံသလိုဖြစ်သွားရင်တောင် မောင် နားလည်ပေးသင့်ပါ တယ်။ အိမ်အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ လက် ကို မောင် ဒီလောက်ထိ ဆူပူမာန်မဲဖို့မလိုပါဘူး ..”

“ငါ အမြဲ ဒီလိုပဲ ပြောနေကျ ..”

“အခု သူစိမ်းဖဲက်လာပြီ.. ဒီအိမ်မှာ မောင့်သဘောတစ်ခုပဲ တည် တယ်ဆိုရင် လက် က ဘာလဲ ..”

“ဟေ့ .. မင်း ပြောနေသလောက်မကြီးကျယ်ဘူး။ အခု .. ငါပြော နေတာ အရိပ်ဟောင်း နဲ့ပဲ ပတ်သက်တာ ..”

“အရိပ်ဟောင်း က မောင့် ညီလေး သိပ်စွဲလန်းနေတဲ့ မိန်းကလေး ပါ မောင် .. မောင် သဘောတူတူ မတူတူ သူ အခု အိမ်ပေါ်ရောက်နေ ပြီ ..”

“အဲဒါ သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်လား ..”

“ဒီမိန်းမကိုမှ စွဲလမ်းနေတဲ့ မောင့်ညီရဲ့ မျက်နှာကို မောင် ခုလို မရဘူးလေ။ သူ့ကို မောင်တစ်ခုခုစော်ကားမော်ကား ဆက်လုပ်တာလို့ သူ ဒီကဆင်းသွားရင် အရောင် က မောင့် ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဟိုအရင်ဘုန်း ကလို ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ကျန်နေခဲ့မယ် မောင် ကလေးသား ..”

“တောက် ...”

လရောင်ကျားရင့်

သူ ဘာမှထပ်မကြားချင်တော့ပေ ...။ ချထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကောက်ယူလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ကျောင်းကို ..”

လက် မျက်နှာလေးမဲ့သွားကာ ဘာမှလည်းမပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။ ဒီရိုင်ဘာတိုခေါ်ပြီးတော့ သော့ယူလိုက်ကာ ဓန က ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားပြီး ...။

“တောက် ...”

တက်ခေါက်လိုက်မိကာ ဒေါသက လက် ကိုပဲ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ မိန်းမတွေ တစ်ခုခုဆို ဘာဖြစ်လို့များ ဗရာဏသီချဲ့ချင်နေကြမှန်းမသိ ...။

ဇနီးမယားရဲ့အလုပ်က လင်ယောက်ျားရဲ့ ဦးဆောင်မှုနောက်က ဖဝါးထပ်မျှလိုက်ပါရမှာမဟုတ်ဘူးလား ...။ တမင်တကာ အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ ရွှေလက်ဖြာ ဆိုတဲ့ အေးစက်စက်ခပ်ထုံထုံမိန်းမကို ယူထားခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမိတဲ့အထိ ဒေါသက အကင်းမသေနိုင် ...။

“ဆရာမ ..”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးကို ကိုမ်းခနဲဆောင့်ပိတ်၍ ဆရာမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အကွာအဝေးက လှမ်းနေသေးတာမို့ အဖြူနဲ့ အစိမ်းဝတ်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်လောက်ခပ်ဝဝ ဆရာမတစ်ယောက်က ရပ်စောင့်နေ၏။

“ကျွန်တော်က ..”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်နေရတာလည်း စိတ်မရှည်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းကိုလာခဲ့တာမို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ မသိခဲ့တာလည်း

အမှန်ပင် ...။

“ကလေးတွေကို သူ့အိမ်က လာကြည့်သွားတယ်လေ ..”

“အထဲက ..”

“အထဲက ကလေးတွေက ဖယ်ရိန်ပြန်မယ့်ကလေးတွေကွယ်... ဖယ်ရီနောက်ကျနေလို့ ..”

ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆရာမရှေ့မှာ တက်မခေါက်မိအောင် တော်တော်ထိန်းလိုက်ရ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တာတောင် သင်းက ပြန်မရောက်သေး ...။

“လက် ..”

“လာပြီမောင် ..”

လက် ကလည်း ကားသံကြားတည်းက ထွက်လာတာဖြစ်မည်။ သူ ခေါ်လိုက်တာနှင့် အနားရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ...။

“သားတို့လား .. သားတို့က နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်ဝင်စားနေကြတယ်တဲ့ မောင် ..”

“ဘာ ...”

“သားငယ်လေးက နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်သိပ်ကြိုက်တာ မောင် သိသားနဲ့ ..”

“မောင် သိသားနဲ့ ဟုတ်လား .. ကလေးတွေကို သူတို့ချည်းပဲ အပြင်စာဘယ်တုန်းက ဝယ်စားခိုင်းခဲ့လို့လဲ ..”

“သူတို့ချည်းပဲမှ မဟုတ်တာ မောင်ရယ် ..”

“လက် .. မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ..”

“အရိပ် ကလည်း ကိုယ့်မိသားစုဝင်ဖြစ်လာမယ့်သူပဲ မဟုတ်ဘူးလား .. လက်က ကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးသွားတာကိုပဲ ..”

“လက် ...”

ဓန က-လက် ရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆောင်ခါပစ်လိုက်ပြီး...

လရောင်ကျားရင့်

“အရိပ်ဟောင်း ရဲ့ အကြောင်း မင်း ဘယ်လောက်သိလို့ ယုံကြည်နေတာလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် အရောင် က သူ့ သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ..”

“မလိုဘူး .. ငါ့သားသမီးတွေကို ငါ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရောနှောတာ တောင် ငါ မကြိုက်တာ မင်းသိတယ် ..”

“မောင်ရယ် .. တစ်အိမ်တည်းအတူတူနေကြမယ့်လူတွေ ဒီနေရာမှာ မတွေ့ ဟိုနေရာမှာတွေ့မှာပဲ .. ဒီလောက် နှစ်ထပ်တိုက်အကျယ်ကြီးမှာ ရက်ရှည်လများ မဆိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ် ..”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မဆိုဆဲနဲ့ ..”

သူ ဇွတ်ပြောနေမိတာ အရူးနဲ့တူနေပြီလား ..
အရိပ်ဟောင်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုအသံကြားတည်းက မလိုလားစိတ်တွေဖြစ်ခဲ့မိသည်။ ခုတော့ မုန်းတီးတာတွေ တုန်လှုပ်နေရတာတွေကြောင့် အချိန်တိုင်းသတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်တွေပါ ပိုတိုးနေလေသည်။

သူ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ပျက်နေတာကြောင့် လက် ဆိုတဲ့မိန်းမကလည်း အရိပ်သုံးပါးနားမလည် ..

သူမ ဒီအိမ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာ ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ.. ကလေးတွေကို သူမနဲ့အတူ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်လေးမှ စိတ်မချရတူးဆိုတာ ဘယ်လိုဘကိုးအတားတွေနဲ့ လှည့်ပတ်ပြောရမလဲ ..

အလှည့် ..

“အလှည့်ကျရင်တော့ မနဲ့နဲ့ပေါ့ ..”

သူမ ဘာလုပ်မှာလဲ။ သူမ ရည်ရွယ်ချက်တွေထဲမှာ သူတင်မကဘဲ တစ်မိသားစုလုံးကို ဒုက္ခပေးချင်တာလား ..။ ဆံပင်တွေကို ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်တင်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီးချမိသည်။

တစ်ယောက်တည်း သွေးပျက်နေတာကို လက် မမြင်စေချင်သဖြင့်

အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ နာရီမော့ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်နေမိတာလည်း ဘယ်နှစ်ခေါက်ဖြစ်နေပြီမသိ ..။

ဟိုနေ့ ညတုန်းက ကလေးတွေနဲ့ တီဗီကြည့်နေခဲ့သည်။ သမီးကြီးကြည့်ဖို့ က သူမရဲ့ အလှအပတွေမှာ ငေးမောရင်း တိတ်တိတ်လေးနေသလောက် သားငယ်က သွက်လွန်းသည်မို့ သူမနဲ့ ဓဏအတွင်း ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ခုလောက်ဆို သမီးနဲ့လည်း ရင်းနှီးနေပြီတင်သည်။ သမီး မျက်နှာလေးပေါ်လာတာနှင့် ‘အလှည့်’ ဆိုတာကိုသတိရသွား၏။

“လက် ...”

“ရှင် .. သူဌေး လာပါပြီ ..”

“နင့်ကို ခေါ်နေလို့လား .. သွား .. လက် ကို ခေါ်လိုက်စမ်း ..”

သတိရသွားတာနှင့် တံခါးဖွင့်ပြီး အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်မိ၏။ အနီးဆုံးမှာရှိသည့် လူကပြေးလွှားရောက်လာပေမယ့် ဒေါသတကြီးအော်ထုတ်ပစ်မိကာ ..

“တောက် .. အရိပ်ဟောင်း ..”

တံခါးရွက်ကို လက်ပြန်ထုချလိုက်မိကာ ..

“ဒါ တမင်သက်သက်လုပ်နေတာ .. ဘီလူးမ ..”

“မောင် ..”

“မင်းက ချက်ချင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ .. ဒီလောက်တောင် ခေါ်မကြားအော်မကြား ..”

“မောင်ပဲ စကားပြောနေရင်း စာကြည့်ခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ်လိုက်တာကို နားချင်လို့ပဲဆိုပြီး ..”

“တော်တော့ ..”

အိမ်အလုပ်သမားတွေကို အော်ခေါက်တဲ့ပုံစံအတိုင်း တစ်လပ်တည်း အောင် အော်ခံနေရသဖြင့် လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပူးစူးရဲရဲလေး

ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် .. ပင့်သက်လေးရွိုက်၍ စိတ်ကိုဖြေသိမ့်လိုက်ရင်း ..

“ဒီလောက်မအော်ပါနဲ့ မောင် .. အခု မောင် ဘာလိုအပ်နေသလဲ ပြောလို့ရပြီပဲ ..”

“ငါ့သမီးနဲ့ သား ခုထိ မရောက်သေးဘူး ..”

“ရောက်လာပြီ မောင် .. သူတို့ပါဆယ်ဝယ်လာတဲ့ စားစရာတွေ သွားသိမ်းနေလို့ လက် နောက်ခန်းထဲရောက်နေတာ ..”

ခန မျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုတွေ တစ်ထစ်တော့ ပြေကျသွား သည်။ သို့သော် ..

“လက် ..”

သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး အပြင်တံခါးနားကျမှ အတူမျက်နှာ ရှင်းဆိုင်ရစ်လိုက်ကာ ..

“ငါ မင်းကိုပြောထားတယ်နော် .. နောက်ထပ် ကလေးတွေနဲ့ သူ့ကို လွတ်လပ်စွာ ရောနှောနေထိုင်ခွင့်ရသွားစေမယ့် လမ်းကြောင်းမျိုး လုံးဝမပေးမိစေနဲ့ .. သူ့ကို ငါ့စယ်မလောင်းအဖြစ်လည်း မင်း ထည့်တွေး ဖို့မလိုဘူး ..”

“ဒါဆို မောင်က ..”

“ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ လက် .. ငါ မင်းကို ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကျင့်စရိုက်တွေကို ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ငါ့သမီးနဲ့ ရင်းနှီးသွားမှာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး .. ဒါပဲ ..”

ခန ရဲ့ စကားတွေက ရင့်သီးလွန်းနေသည်။ အရောင် ရှိတုန်းက သဘောမတူဖြစ်နေတာထက် အခုပိုဆိုးလာသလိုခံစားမိလာခဲ့သည်။ သူ မျက်လုံးတွေ အထင်မြင်ဆေးသည့်စကားလုံးတွေမှာ အရိပ်ဟောင်း က ဘယ်လိုမိနိုးကလေးမျိုးဖြစ်နေပြီလဲ ..။

ဒီလောက်ထိ နိမ့်ကျဆိုးရွားသည့် မိနိုးကလေးကိုမှ ချစ်တဲ့စိတ်

တစ်ခုတည်းနဲ့ အရောင် က ရွေးချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာနေခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အထိ လက်ခံခဲ့တာကိုက ကိုယ်နဲ့ တော်သက်ခွင့်ပြုခဲ့တာပဲမဟုတ်ဘူးလား ..။

လတ် မျက်နှာလေးက ရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် အိုစာနေခဲ့သည်။ ကလေး တွေ ဒီအရွယ်ထိ သူ့တာဝန်ကိုယုံဝတ္တရားကျေပြန်၍ စောင့်သိနားလည် စွဲများနှင့် လက်တွဲခဲ့ကြတာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမားလည်းမရှိခဲ့ဘူးပေ။။

အရိပ်ဟောင်း ရောက်လာပြီးမှ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းတွေထဲမှာ သားမယားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတောင် ချန်မထားချင်တော့အောင် မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..။

အခန်း (၁၃)

ညက အပျိုစင်ဖားဖားဖြစ်လို့ အပျိုကြီးအသွင် ရင့်ရော်စပြုခဲ့၏။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ လက် ..”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး .. ဒီမှာ မောင့်သားနဲ့ သမီးက မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုလို့ ..”

နေ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကလေးနှစ်ယောက်ဆီရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တီဗီဆီ ထပ်မံရွေ့လျားသွားခဲ့၏။ ကြည်ဖြူ က ဖအေကို မျက်နှာချိုသွေးသလိုလေး လှည့်ရယ်ပြပေမယ့် သားငယ် ထည်ဝါ က တီဗီဆီမှ မျက်နှာမခွဲဘဲ ဖအေရောက်လာတာကို မသိသလိုမျိုး ..။

ဒီကလေး ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် သရဲထွေ ဂမ္ဘီရဆန်ဆန်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ ..။

“တီဗီပိတ်လိုက်တော့ လက် ..”

“ဟင် ..”

သူပြောတဲ့အထိ သားက လှည့်မကြည့်ပေ ..။ ဖွင့်ထားသည့် တီဗီ စာတ်လမ်းတွဲက ဝိညာဉ်မလေး စာတ်လမ်းမှာပဲ စိတ်ဝင်တစား ..။

“သားငယ် ..”

“ဟင် ..”

သူ ခေါ်တာတောင် မျက်နှာမလှည့်ဘဲ ထူးကာ ..။

“ဗျာ .. ဒက်ဒီ ..”

“အိပ်လို့မရရင် စာသွားကျက် ..”

“သား စာကျက်ပြီးပြီ .. ရေးလည်း ရေးကြည့်ပြီးပြီ၊ မမနဲ့ သားနဲ့ စာကျက်ပြီးမှ ထွက်လာကြတာ မာမီ သိတယ်။ စာတ်လမ်းတွဲကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ မာမီပဲဖွင့်ပေးတာ ..”

ကြည့်စမ်း ။ ပြောချသွားလိုက်တာ ဒီဘက်ကို တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ဘဲ ..။

သားငယ် စကားပြောလည်တာလေးကို ချစ်ခဲ့ရသမျှ ဒီစကားတွေဟိုတော့ နားခါးသွားခဲ့၏။ တစ်ညနေတုန်းကလည်း အရိပ် နဲ့သားငယ် ဒီဇည့်ခန်းမှာပဲ ဝီဒီယိုခွေဖွင့်ကြည့်နေခဲ့တာ သူ တွေ့သည်။

သားငယ်က မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို သင်းပြန်ဖြေနေတာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့လဲ ..။

“တီတီ .. သရဲရှင်းအတူတူကို အဲဒီသရဲကတော့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သတ်ချင်နေတာလဲဟင် .. ဟိုသရဲကြီးကတော့ လိုက်ကယ်နေတယ် ..”

“လိုက်ကယ်နေတဲ့ သရဲက သူ မသေခင်တုန်းက ရန်ငြိုးရန်စ ဧည့်ခန်းလို့ပေါ့။ လိုက်သတ်နေတဲ့ မိန်းကလေးသရဲကတော့ သူ့ကို မတရားအသတ်ခံခဲ့ရတော့ သူ့ကိုစော်ကားခဲ့တဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ မကျေနပ်နိုင်ဘူးလေ ..”

“ဒက်ဒီ ပြောတော့ သရဲဆိုတာ သားတို့ကိုဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးဆို”

“သားဒက်ဒီက ခုထိ သူ့ကို ငြိုးနေတဲ့သရဲ မရှိသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သားရဲ့ .. ရန်ငြိုးကြီးလွန်းရင် အဲဒီသရဲမှာလည်း အခွင့်အရေးရလာတာပဲ ..”

“ဘာအခွင့်အရေးလဲဟင် ..”

“သူ မုန်းနေတဲ့လူကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေါ့။ သရဲစာတွေတွေရဲ့ ရန်ငြိုးကို လူတိုင်းမသိမမြင်နိုင်ပေမယ့် သရဲ ဖြစ်ခင်တုန်းက

၁၃၄

လရောင်ကျားရင့်

နာကြည်းမုန်းတီးနေတဲ့လူတွေက ကလဲ့စားချေဖို့ ပြန်လာရင်တော့ သူ့ မျက်လုံးနဲ့ မြင်ရရင် ယုံသွားမှာပါ ..”

“ဘယ်သူလဲဟင် .. သား ဒက်ဒီလား ..”

“အင်း .. သရဲက ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တဲ့လူတွေပေါ့ကွာ .. သေသွားရင် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ပါဘူးထင်ပြီး တစ်ချို့က လူသတ်နှုတ်ပိတ် တာတွေ သေသွားတဲ့အထိ နှိပ်စက်တာတွေလုပ်နေကြတာ ..”

သူ မှတ်မိနေတာတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ဒေါသထွက်ရသည်။ ကလေးက သိချင်စိတ်လေးနဲ့ မေးလိုက်တိုင်း သင်းက အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ဖြေသည်။

သရဲကမ္ဘာတွေ .. ရန်ငြိုးတွေအကြောင်းသိလာလေ ဒီကလေး အရွယ် လေးတွေက စိတ်ဝင်စားလေ ..။

“ထ .. ဒါတွေမကြည့်ရဘူး .. ခုထ ..”

“မောင် ..”

“လက် .. မင်း ဆုံးမနေရင် ငါ ဝင်မပြောဘူးနော် ..”

မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ လက် ဘာမှမပြောသာတော့တဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“လာ .. မောင်လေး ထ .. မကြည့်တော့နဲ့နော် .. ဒက်ဒီ စိတ်ဆိုး နေတယ် ..”

ထည်ဝါ နှုတ်ခမ်းစုနေတာကို ကြည့်ဖြူလေး က ချောမောပြောပြီး မောင်နုမနှစ်ယောက်ထလိုက်ကြ၏။ ခန က ရီမု(စ်)ကောက်ယူပြီး ပအိပိတ်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး လက် ကို တင်းမာသည့်မျက်နှာ နှင့် ကြည့်၍ ..

“မင်းနဲ့ ..”

“တင်း .. တောင် ..”

“ဟာ .. တီတီ ပြန်လာပြီ ..”

“ကီကီ ..”

အားလုံးလှည့်ကြည့်မိကြကာ ကလေးနှစ်ယောက်က တံခါးဖူးတို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“တီတီ .. တီတီ ဘယ်သွားနေတာလဲ ..”

“မာမိ .. တီတီကို တံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ ..”

သားငယ် အသံချည်းပဲ လှိုင်နေကာ လက် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ..။

“ဒေါ်ကျော့ .. ဒေါ်ကျော့ .. ဘာလုပ်နေသလဲ ..”

“မောင် .. ဒေါ်ကျော့ အိပ်နေပြီလေ ..”

“လာပါပြီ သူဌေး ..”

တစ်တိုက်လုံး ဟိန်းထွက်သွားသည့်အသံကြောင့် ဒေါ်ကျော့ အိပ်ရာ ဝင်ပြီးမှ ပြန်ထလာပုံပေါ်၏။ ဘီးနဲ့ ဆံပင်ကို ရစ်ပတ်လက်စနဲ့ အပြေး တစ်စိုင်းထွက်လာ၏။

“ဟိုမှာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. သူဌေး ..”

“သားငယ်နဲ့ သမီး လာခဲ့စမ်း ..”

သမီးက ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး လှည့်ထွက်လာကာ သားငယ်က တံခါး ဆားမှာ ကျန်ရစ်၏။ သမီးက ပြန်လှည့်ခေါ်မှ ပါလာကာ ..။

“ဒက်ဒီကလည်း အော်ချည်းပဲ အော်နေတာပဲ ..”

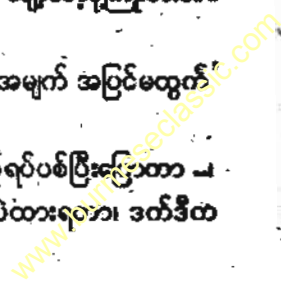
“သားငယ် ..”

လက် က သားလေးကို လက်လေးပြေးဆွဲ၍ ချောမောပိုကြီးစား၏။

“သားတို့ တီချယ်ကပြောတယ် 'လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်' တဲ့ ..”

နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့် ဖအေရှေ့ကျမှ ခြေစုံရပ်ပစ်ပြီးပြောတာ ..။

“လူလိမ္မာဆိုတာ အမျက်ကို မိုက်ထဲမှာပဲထားရတာ။ ဒက်ဒီထ အပြင်ထွက်နိုင်ဇာယ် .. မလိမ္မာဘူး ..”

လရောင်ကျားရင့်

“လာ .. မောင်လေး .. ဒွက်ဒီ ရိုက်လိမ့်မယ် ..”

ကြည်ဖြူ က သိတတ်တဲ့အရွယ်လေးမို့ မောင်ဖြစ်သူကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေး ဖက်ခေါ်သွား၏။ ဒါတောင် ထည်ဝါ က မပြီးနိုင် ..။

“သားလည်း ဗိုက်ထဲမှာမထားတော့ဘူး .. တီချယ်ကမေးရင် ဖြေမယ် .. တီချယ်လို့ သားတို့ ဒွက်ဒီလည်း ဗိုက်ထဲကနေ ထွက်ခိုင်းတာပဲလို့ ..”

လူသာ ပျောက်သွားပေမယ့် အသံမပျောက် ..။

ဓန မျက်နှာကြီးနီရဲတင်းမာလာကာ လက် မျက်စိမျက်နှာပျက်၏။ ဒေါ်ကျော့ ရှေ့ကနေ အရိပ် က ဝင်လာရင်း ..။

“ဘယ်သူမှ မအိပ်ကြသေးတာလားဟင် .. အရိပ် ..”

“မအိပ်သေးတာမဟုတ်ဘူး .. ကလေးတွေကြောင့် မအိပ်ရသေးတာ။ မင်းကို ဘာကြောင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်သွားလာနေတာလဲလို့ ငါ မမေးဘူး။ နောက်ကို ရှစ်နာရီကျော်တဲ့အထိ မင်း အပြင်မှာပဲရှိနေသေးရင် ဘယ်သူမှ တံခါးထဖွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး .. အဲဒါ မှတ်ထား ..”

ဓန က ခါးထောက်ထားလျက် လက်ညှိုးထောင် အမိန့်ပေးနေပုံက ဝယ်မလောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားသမှု ဘာမှမပါ။ ပြီးတော့ အရိပ် မျက်နှာလေးကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်သည်။ အရိပ် က လွယ်ထားသည့် ဆလင်းဘတ်စ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားကာ မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့၍ ..။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီး .. အရိပ် မှတ်ထားပါ့မယ် ..”

ဟင်! ..။

ဓန အံ့ဩသွားသည်။ သူမထံမှ ဒီလိုပုံစံတုံ့ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ ..။ ကိုယ်က လျှို့ဝှက်ချင်တဲ့သူဖြစ်ကာ သူမက ဖော်ထုတ်ဖို့ လာစေခဲ့ရုံ ..။ သို့သော် ..။

“ဟိုလေ .. အရိပ် နောက်ကျမယ်ဆိုတာ မလက် ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်ဆိုပြီး ..”

ပြောနေရင်း လက် နဲ့ ဓန မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတာကို အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ ..။

“သားသား မှာထားတဲ့ သိပ္ပံကားတွေနဲ့ သမီးအတွက် ..”

အပြောနဲ့အတူ လက်တွေ့ထုတ်ပြချင်တာမျိုး ..။ အရိပ် က လက်ရဲ့ နောက်က ရှိုးကော်စ်ပေါ်မှာ ဆလင်းဘတ်စ်ကို သွားဖွင့်၍ အထဲကို တစ်တစ်ရာကိုရှာသည်။

သူမ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်နေတာတွေကို ဓန က တစ်ချက်မှ အလွတ်မလေးဘဲ လိုက်ကြည့်နေရာ ..။

ဟာ .. ကြည့်စမ်း ..။

ဓန ကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲတောင့်တင်းသွားသည်။ သူမ ကိုင်လိုက်တာ Porn အခွေကြီး ..။

အခွေကလာမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ တစ်ပိုင်းပုံကြီးက မြင်မကောင်း ဖွဲ့မကောင်း ..။

အရိပ် က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်ရင်း ..။

“ဒီမှာ မလက် .. သမီးလေးမှာတာ ဒီစာအုပ်လေ။ အဲဒါ လိုက်ရှာနေရလို့ပါ ..”

လက် ရဲ့ လက်ထဲကို ဘာစာအုပ်ထည့်လိုက်တာမသိ။ ဓန မျက်လုံးတွေကတော့ မီးတောက်မတတ်ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. သူ စာစီစာကုံးရေးဖို့တွက် အဲဒါကို သိချင်နေတာ။ ကျေးဇူးပဲ ညီမရယ် .. သမီး ဝမ်းသာသွားအောင် စာအုပ်ရလာပြီလို့ သွားပြောလိုက်ဦးမှ ..”

လက် က စာအုပ်ကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေ၏။ အရိပ် က အိတ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဓန နဲ့ ချစ်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားကာ ..။

“ဟွန်း ..”

မျက်လုံးချင်းတည့်တည့်ဆုံအောင်ကြည့်ပြီး ပုံစံလိုက်သည်။ ပြီး

လရောင်ကျားရင့်

တော့ ပခုံးချင်းမတီတထိ ကပ်ရောင်သွားခဲ့ပြီး ...

“ပြောထားသေးတယ် .. ဒီည ရှင့်သမီးက ချစ်တေးနဲ့ လာအိပ်ဖို့”
ဟင်!...

ဓန မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ လွန်သွားသည့် အရိပ် ရဲ့
ကျောပြင်ကို တစ်ပတ်လည်မတတ်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ဒီမိန်းမယုတ်မာ
လှချေလား ..။

အနီရောင်ရဲရဲပြောင်ကပ်နေသည့် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံက တင်ပါးလုံရုံ
တိုတိုလေးနှင့် တင်းပြည့်လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာအလှက အသက်ရှူမှား
လောက်ပေသည်။

ခြေသလုံးသားဝင်းဝင်းက အနီအနက်စင်းနှင့် ပျိုင့်ဒေါက်ကြီးထက်
မှ နုရှလှပနေ၏။ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအလှတရားများက
လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့နေ၏။

တရားလွန်းလှနေသည့် ဆက်(ဂ်)ထီအလှတရားတို့က သူ့မျက်လုံး
ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေသော်လည်း ..

“မောင် ..”

လက် နှုတ်ဖျားမှ မယုံနိုင်စွာ ရေရွတ်မိရင်း ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်
လေးကို ဖိဆုပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အရိပ် ရဲ့ နောက်ကျောအလှမှာ မျက်နှာ
ကြီးကပ်ငြိသွားသလို မောင် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ပတ်လည်နေပြီထင်၏။

အရိပ် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း ရှူးရှူးရှားရှားထဖြစ်တတ်တဲ့
မောင့် ဒေါသတွေက ဘာကြောင့်လဲ .. ဓန ကတော့ ဘာကိုမှ သတိမရပေ။
သူ့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်တာနှင့် စူးစမ်းငေးစိုက်နေသည့် လက် ရဲ့
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးကာမှ ..

“ဟို .. ကိုယ် ..”

ကိုယ့်စိတ်က ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ရှင်းဖို့လွယ်သည့် အခြေအနေ
မှာ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိအောင် ပူထူသွားမိကာ ..

“မင်း မြင်တယ်လို့လား .. ဒီလိုမပေါ်တပေါ်ဝတ်စားပုံမျိုးနဲ့ ဒီအချိန်ထိ

အလှည့်

အပြင်မှာလေ ..”

လက် က မျက်ဝန်းတွေ မလွှဲမဖယ်ရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ..
“ပြီးတော့ အိမ်မှာ သမီးလေးရှိတယ်၊ အတူမြင်အတတ်သင်တဲ့၊
ဒါကိုကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူးကွ ..”

“မောင် ကြည့်နေတည်းတ .. လက် နားလည်ပါတယ် ..”
“ဘာ ...”

ဓန ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။
“မင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ လက် ..”
“မောင် ကြည့်နေတာ သူ့လှလိုကြည့်နေတာလား ..”
“ဟ .. ဒီလောက်ရွံ့စရာကို ငါက လှလိုကြည့်တယ်ဖြစ်ရမလား”

“လက် ကလည်း မောင်ကို လှလိုလည်ပင်းကျိုးမတတ်ကြည့်နေ
တာလို့ မပြောပါဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မောင် ဒီလိုပြောတော့မယ်ဆိုတာ
သိနေတယ်လို့ပြောတာ ..”

လက် က ဉာဏ်ငြိမ်စွာပြောပေမယ့် ဓန တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်
ဖို့ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့မရ ..။ သူမက လျှောက်လာပြီး နေဓန ရှေ့မှာ
ရပ်၍ ..

“အရိပ် ကို လက် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ် .. နောက်ကို မောင့် မျက်စိ
ရှေ့မှာ ဒီလိုဝတ်စားမလာဖို့ ..”

လက် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောသွားတာလဲ ..
ဓန မခံချင်စိတ်တော့ဖြစ်သွားပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်တွေက ပိုက်နေ
တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသည်။
သူ ဘာမှားသွားလို့လဲ ..

လရောင်ကျားရင့်

အခန်း (၁၄)

“ဘယ်လို မောင် ...”

“ဪ... ဒီည သမီးနဲ့ မင်း သွားအိပ်လိုက်ပါလို့ပြောတာကွာ...”

လက် ရဲ့ နားမလည်နိုင်သည့် မျက်လုံးတွေကို နေ ကရုမစိုက်နိုင်ပေ ...။ သူ သိနေတာက ဟိုနေ့က အရိပ် ရဲ့ အိတ်ထဲမှာပါလာသည့် အပြာရွှေ ပဲဖြစ်သည်။

ညက သူတစ်ညလုံး ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ သမီးက သူမနဲ့ သွားအိပ် မည်ပြောသဖြင့် မယ်ပျာယာ ကို သမီးနဲ့ သွားအိပ်ခိုင်းခဲ့သည်။

သို့သော် သူမ နာမည်ကိုက မယ်ပျာယာ ဖြစ်သည်။ ကြည်ဖြာ နာမည်ကနေ ဘာလုပ်လုပ် ပျာယာခတ်လွန်းသဖြင့် မယ်ပျာယာ ဖြစ်ခဲ့ ရခြင်းကြောင့် သူမကို စိတ်ချမထားနိုင် ...။

လက် ကို ဖွင့်ပြောလိုဖြစ်သည့်ကိစ္စလည်းမဟုတ်သည်။ တစ်ညလုံး သမီးအခန်းရှေ့ကိုပဲ သွားစောင့်လိုက် ပြန်လာခဲ့လိုက်နဲ့ တစ်မေးလောက် တောင် ကောင်းကောင်းမပျော်ခဲ့ရ ...။

အလုပ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းစနစ်တကျရှိခဲ့သမျှ မနက်ကတော့ ပြောမှား ဆိုမှားတွေဖြစ် ဒေါသတွေထွက် ...။

“သမီးနဲ့ လက် ကို ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ကိုယ့်သမီးနဲ့ သွားအိပ်ရမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ လက် ... ဒီနှစ်ည သုံးညပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လက် က မောင့်စိတ်ကူးထို သိချင်ရုံပါ ...”

“သမီးက ဟိုတစ်ယောက်ကို ခင်တွယ်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား...”

အနည်းအကျဉ်းလောက်မှ မပြောရင်လည်း ဇနီးဖြစ်သူတစ်ဦး တစ်မည်ထင်တော့မှာနို့ ...။

“တော်ကြာ ညပူညတာ အဲဒီအခန်းကိုကူးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ ...”

“သမီးက ပြောထားရင် နားလည်နေတဲ့အရွယ်ပါ မောင်ရယ်၊ ဒါပေ မယ့် မောင် စိတ်အရမ်းပူနေတာကို လက် သွားအိပ်မှာပါ ...။ မောင့်ကို ပြောချင်တာက သူ့ကို မောင် ဘယ်လောက်ပဲအထင်သေးနေနေ သူ သိလောက်တဲ့အပြောအဆိုအမူအရာတွေတော့ မပြစေချင်ဘူး မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...”

“ဆက်ပြောနဲ့တော့ လက် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ရဲ့နောက်မှာ မင်း ငါ့ကို ဘုန်းကြီးစာချလုပ်လာမှာတွေ ငါသိတယ် ...”

“မဟုတ်ဘူး ... လက် က ...”

“ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာလို့ ပြောမလို့လား ... မင်း တစ်ခါပြောတိုင်း ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုကြွေကျနေတာ မင်းသိလား ... အဲဒီတော့ မင်း ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ဖို့မလိုဘူး၊ ငါပြောသလိုလုပ်ဖို့ပဲကြိုးစား၊ သားနဲ့ သမီးကို အရိပ်ဟောင်း နား လုံးဝမကပ်စေနဲ့ ဒီလောက် ရက်ဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့ကို ကလေးတွေ ဒီလောက်ရင်းနှီးသွားကြတာ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ် ...”

“ဘယ်လို ...”

“အဲဒီတော့ ဖအေကိုကျော်ပြီး သူများကို ခင်တွယ်နေတဲ့ မင့် သားသမီးတွေကြောင့် မင်း သိက္ခာအဖက်ဆယ်လို့ရအောင် လေးလေးတွေ ကို ပြန်စည်းရုံးပါ ...”

“အဲဒါမျိုးကို ဂုဏ်သိက္ခာကျတယ်လို့ လက် ကမဟုတ် စေထင်ဘူး...”

လရောင်ကျွန်းရင့်

“ဘာ ...”

“ကလေးသဘာဝက အလှအပကြိုက်တယ်၊ တားရင် ပိုလုပ်ချင်တယ်၊ ယောက်ျားတွေတောင် လည်ပင်းလိမ်အောင်ပေးရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ကလေးတွေမြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားကြတာ သဘာဝကျတာပဲ မောင်ရဲ့ .. သူတို့ အရိပ် ကို ဘယ်လောက်ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြပါစေ ဧည့်သည်ကို ဧည့်သည်လိုပဲချစ်တာပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မောင်မောင် ချစ်သူဆိုတာ သိထားကြလို့ ..”

“အဲ့ဒီလို သိစရာအကြောင်းမရှိဘူး .. မင်း ပြောလို့သိတာဆိုရင်လည်း ..”

“ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် လက် မှာ အပြစ်ရှိသလား မောင် ..”

“ရှိတာပေါ့ကွ ..”

မွေ့ရာပေါ်ကနေ ဝန်းခနဲဆင်းရပ်ကာ နေ က တလွှားလွှားလျှောက်လာ၏။

“ငါ ဒီလောက် မပတ်သက်ချင်ပါဘူး .. ဆွေမျိုးမတော်ချင်ပါဘူး ပြောနေတာတောင် မင်းက ဆွေမျိုးစပ်ပြထားတာ ရိုက်သတ်ပစ်သင့်တယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်လိုက်ပါ ..”

ကလေးတွေကို ဖတ်ပြဖို့ စာအုပ်ရွေးနေရာကနေ လက် က သူ့ဘက်လှည့်ရပ်လိုက်ကာ ..

“မောင်ပဲ စီစဉ် .. မောင်ပဲဆုံးဖြတ်ခဲ့သမျှ လက် ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာစကားပြောရမယ် .. ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာထိ ..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“လက် က ဘာလဲ ..”

“မင်းကိုယ်မင်း သတ်မှတ်နေတာပဲ .. ငါပြောနေတာ ငါ့အိမ်ထောင် ငါ့သားသမီးအတွက် ..”

“ဒီအိမ်ထောင် ဒီသားသမီးအတွက် လက် ကတော့ ဘာမှပြောဆို

စွက်ဖက်ခွင့်မရှိဘူးလား ..”

“မင်းက ညှိကိုစွကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေတာ လက် ..”

“ဘာ .. ဘယ်လို ..”

လက် မျက်ဝန်းတွေက အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသည့်နှယ် ..

“မင်း အရိပ်ဟောင်း အတွက် ငါနဲ့တောင် တိုက်ခိုက်ရဲတယ်၊

အဲ့ဒီသတ္တိတွေက ညီနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတာ၊ အဲ့ဒါကိုပြောတာ ..”

“မောင် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ ..”

လက် ရဲ့ စကားသံက အေးစက်စက်လေးဖြစ်နေကာ သူတစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသော မျက်ဝန်းစိမ်းများနှင့် ..

“မောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ဒီဘာအုပ်ထိန်းသူမရှိကြဘူး၊ အဲ့ဒီထဲမှာ မောင်က ကိုယ့်မူဝါဒနဲ့ကိုယ် ဦးဆောင်သူနေရာက တစ်လက်မမှ မရွေ့ဘဲ ညီကို မွေးမြူခဲ့တာ၊ အထီးကျန်ဆန်ဆန်နေလာခဲ့တဲ့ သူ့ဘဝမှာ လက် က သူ့အမေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အစ်မကြီးဆိုလည်းမှန်တယ်၊ လက် ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ ကိုယ့်မောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်လိုပါ ..”

“ဟား ...”

ဓန ဒေါသထွက်လာကာ ဆံပင်တွေထဲ လက် ထည့်၍ ဆောင်ခဲ့ဖူးပစ်မိ၏။

“ဘာလို့ အများကြီးလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အဲ့ဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရ ဒရာမာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးဖို့နေရာမရှိဘူး၊ တော်တော် ..”

ခြေရောလက်ပါခါ၍ တအားအော်ပစ်မိသည်။ ပြီးမှ လက် ရဲ့ ဝန်းနှစ်ဖက်ကို မျက်နှာချင်းကပ်အောင်ဆောင်ခဲ့ဖူးလို့ကိုးပြီး ..

“မင်းကို ညီနဲ့ သမုတ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေး သူ့ဘယ်လိုရှိရှိ သူ့ကို ကလေးသာသာလိုပဲမြင်ပြီး မတော်တာကို ဟားဆီးရမယ်၊ ငါ့ညီဘက်က ရပ်တည်တာပဲဆိုပြီး မင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ရှေ့လက်ဖြာ .. အခု ဓနကြည်ဖြူ နဲ့ ဓနယည်ဝါ .. ဓန ရဲ့

လရောင်ကျားရင့်

ရင်သွေးတွေကို ထိခိုက်ဖို့ရှိနေပြီမို့လို့ ပိုလိုအပ်တယ် .. မင်းကို နောက်ဆုံးသတိပေးချင်တာက အရိပ်ဟောင်း ဘက်က မကာကွယ်နဲ့ .."

မိန်းမတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နေရာမပေးချင်တာ အဲဒါကြောင့်..။
"ရှိုမ်း ..."

တံခါးကို ဆောင့်ဆွဲဖွင့်ပြီးထွက်လာခဲ့မိသည်။ လင်နဲ့မယား နားလည်ခဲ့ကြလို့ပဲ သားသမီးတွေနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒါကို ဘာတွေထပ်လိုချင်သေးတာလဲ .. သူ့ဘက်က ဘာတွေလိုအပ်နေလို့ သင်းက နာကျင်သံတွေ ထွက်လာတာလဲ .. ကိုယ့်မှာ မပြောပြနိုင်တဲ့ပြဿနာနဲ့ လည်ပင်းနင်နေသည်။ သူမကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို မယုံသင်္ကာကျီးတိကြောင်းတိ..။

"ဟေ့ ..."

ခြေလှမ်းကွဲများက ဒေါသတွေကြောင့် ဦးတည်ရာမဲ့နေတုန်း သမီးက အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာသဖြင့် မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသလိုပင် ..။

"ရုပ်လိုက်စမ်း .."

"ဒယ်ဒီ ..."

"ဒါ ဘယ်ကိုလဲ .."

"ဖြူလေး .."

"အခု အပေါ်ပြန်တက် .."

"ဒယ်ဒီ ..."

"သမီး .."

သူ မျက်လုံးပြူးနဲ့ ထပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဖြူလေး ဇက်လေးပုသွားသည်။ ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်ကလည်း လှေကားကို နောက်ပြန်တင်ထားပြီးသားဖြစ်ကာ ..။

"ဖြူ .. ဖြူလေး က တီတီဆီမှာ ဟို .."

"ဟေ့ .. မယ်ဖျာယာ .."

"ရှင် .. သူဌေး လာပါပြီရှင် .."

အယုည့်

မယ်ဖျာယာ နောက်ပေးကနေ ပြေးထွက်လာတာ လက်ထဲမှာ ကော်ဖီမုန့်ပုလင်းကြီးနှင့် ..။

"သွား .. အဲဒါတွေပြန်ထားလိုက် .. ပြီးရင် သမီးတို့နဲ့ စာပိုင်းကျက်ပေးလိုက်။ သူတို့အမေလာတဲ့အထိ အခန်းထဲက တစ်ယောက်ကိုမှ ပေးမထွက်နဲ့ .."

"ဟုတ် ..."

သူ မှာပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင် အနက်ရောင်စာအပွင့်ကျနှင့် လည်ဟိုက်ဘေးကျယ်ပုံလေးနှင့် မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထားသော အရိပ် က အပြင်သွားမည့်ပုံစံနှင့် ထွက်လာ၏။

ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ဝတ်တော့လည်း ရိုင်းသည်။ မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထားတော့လည်း ထိုနည်းနှင့် ..။ လက်ရှည်ဝတ်ထားပြီး ဖွေးနင်းထိန်နေသော ရင်ဘတ်တစ်ပြိုင်လုံးကို ပခုံးခွန်နားထိ ဟိုက်ချထားတာ ဘာများ ထင်လို့လဲ ..။

ထမီလို ဝတ်ထားသည့် စကပ်ရှည်က ခြေဖမိုးပေါ်မှာ အိတ်ပုံကျနေတာပဲရှိသည်။ အသားမှာ ကပ်ချပ်ပြောင်အိနေတာ တော်တော်အသည်းယားဖို့ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ အပြင်ထွက်သွားတာကို သတိထားလိုက်မိကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား၏။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည ရှစ်နာရီခွဲတော့မည်။

ညအချိန်မှာ သူမ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ .. ဘာအတွက်လဲဆိုတာ တွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေက အရိပ် ရဲ့ အခန်းထဲဦးတည်ခဲ့ပြီး ..။

လရောင်ကျားရင့်

အခန်း (၁၅)

“ဘယ်မှာလဲ .. အရှေ့ ..”

သူမ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနှင့် မနေ့က လွယ်ထားခဲ့သည့် ဆလင်းဘတ်စ်ကို အရင်ဆုံးလိုက်ရှာလိုက်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ မှန်တင်ခုံပေါ်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကလွဲလျှင် ဘာပစ္စည်းအသုံးအဆောင်မှ ထုတ်ဖွယ်ထားတာမရှိပေ။

သူမ ရောက်လာခဲ့သည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာကလည်း သော့ခွတ်လျက်သား ဒီတိုင်း ..။

ထို့ကြောင့် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိတ်သီအိုရီနဲ့သွားကာ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

ဟင် !..။

အိတ်ကိုကြည့်လိုက်ကာမှ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့၏။ ဘာမှမဟုတ်သော ဒီဇိုင်းရိုးရိုးလေးနှင့် ဆလင်းဘတ်စ်နှင့် အိတ်ပျောလေးက U.S.A မိတ်ဖြစ်နေကာ သော့လည်းမရှိဘဲ ဖွင့်စရာလည်းရှာလိုမတွေ့ ..။

ဘယ်လိုဖွင့်ရမှာမှန်းလည်း မသိ ..။

အလိုလိုကာနီသို့သွားကျင့်သွားကြလုပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်လှေ့ဖြစ်နေတာမို့ ကြာကြာစဉ်းစားမနေနိုင် ..။

“တောက် .. တကယ့်အကြီးကြီးမိထားတာ ဒီဟာမလေး ..”

မချင့်မရဲရွှေ့တံရင်း အပြင်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုမလုပ်ခဲ့ဘူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချွေးပြန်နေတာတောင် သတိမထားမိခဲ့ပေ ..။

“ဟိုစဉ် အခန်းကျွဲကနေ သူ မရွှေ့လျားသေးမီ လက် က သူ့မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာခဲ့လျှင် ..။

“ဟင် !..”

နေ ခေါင်း ဆယ်ဆလောက်ကြီးသွား၏။ လက် က သမီးတို့အခန်းကို တက်လာတာဖြစ်ကာ အရိပ် အတွက် အခန်းက သမီးတို့အခန်းတွေနဲ့ လှေကားရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းစီဖြစ်သည်။

လက် က သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ခြေစုံရပ်သွား၏။ သူလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံးပြူးနှင့် ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ..။

ဘာဖြစ်လဲ .. ဒါ .. ငါ့အိမ် ..။

ဒီအခန်းကျွဲမှာ ရှိနေလို့မရဘူးလား ..။

ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းကာ ပင့်သက်ရှိထံ၍ ကိုယ်ကိုမတ်သည်။ ပြီးတော့မှ အခန်းကျွဲက လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း စူးစိုက်ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပြီး ခနဲ ရပ်နေခဲ့သည့်ရှေ့ထိ လျှောက်လာခဲ့သည်။

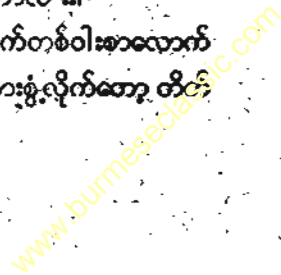
ဒါ အရိပ် ရဲ့ အခန်း ..။

ဒီအချိန်ကြီး ဒီကျွဲမှာ မောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ..။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ အခန်းတံခါးက လက်တစ်ဝါးစာလောက်ပာနေသဖြင့် အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ နားဖွဲ့လိုက်တော့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုစဉ် ..။

တံခါးက ရှုပ်ခနဲပွင့်သွားကာ ..

“အဲ့ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“မလက် ...”

အထဲကနေ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် အရိပ် ရဲ့ ဈာန်နာနှင့် ပက်ဝင်း တိုးလေသည်။ ရောင်းကြည့်နေမိတုန်းမို့ လက် ဈာန်နာ ပူသွားမိလျက်...။

“ဟိုလေ ...”

“မလက် ပြောစရာရှိလို့လား .. ဝင်လေ လာပါ .. အရိပ် မအိပ် သေးပါဘူး ..”

“နေပါစေ .. ညီမရယ်၊ ဒီကဖြတ်သွားရင်း တံခါးပိတ်မထားတာ နဲ့ လှမ်းကြည့်မိတာ ဆောရီးနော် ..”

ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်ခြင်းက ဗလောင်ဆူနေသည်။ အရိပ် ဈာန်နာ ထွက် လာခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ တဘက်လေးဆွဲမြှူထားသည့်ပုံစံက မပျောက်နိုင်...။

မောင့်ကို အခန်းရှေ့မှာ မြင်လိုက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးစရာ တွေ အများကြီးဖြစ်သွားတာက မသင့်တော်မှန်းသိပေမယ့် တွေးမိနေသည်။

မဖြစ်နိုင်တာတွေမှန်းသိလျက်နှင့် ဖြစ်နိုင်တာတွေက ဖယ်ထုတ် မရအောင်ဝင်လာနေခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ခမ်းနား သော အောင်မြင်မှုများနှင့် အရိပ်ဟောင်း က ကျွန်ုပ်တို့စွာပြုံးနေခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ပန်းထက်မှာ ပတ်မြှူထားသည့် တဘက်စောင်ကိုခွာချ ၍ တန်းပေါ်တင်လိုက်သည်။

ရှင်ခြေလှမ်းတွေကိုမှ ကြိုမတွက်နိုင်ရင် ရှင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့အရိပ်မိုး အောက်မှာ ကျွန်မ လာမနေဘူး နေစေန ...။

ဒါ အစပဲရှိသေးတယ် ...။ နောက်ထပ် ရှင် ကျွန်းမယ့်ပြကွက်တွေ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ထားတာအများကြီးရှိသေးတယ် ...။

အဲဒါတွေ ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာလဲဆိုရင်တော့ ...။

အခန်း (၁၆)

အဖြူနဲ့ အနီရောင် တစ်ထပ်စီပါသည့် နားပွင့်ကြီးကို ပန်ထား သည်။ ရင်ဘတ်မှာ အဖြူအနီရစ်ထားသည့် အပါးသားကို ပဝါမြှူသလို ပတ်မြှူထား၏။ ဒါပေမယ့် ပဝါမဟုတ်မှန်းလည်းသိသာကာ ထူးခြား သည့် အင်္ကျီဒီဇိုင်းကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံးမှာရှိကြသည့် လူတွေရဲ့ သတိထား ငေးမောခြင်းက သူမဆီမှာပဲရှိနေခဲ့ကြ၏။

ထိုအထဲမှာ ခန တို့ သုံးယောက်လည်းပါနေကာ ...။

“ဝတ်ထားတဲ့ မြန်မာဝတ်စုံက ပြောသာပြောတာ တော်တော် ဆက်(ဂ်)ဆီကျတယ်ကွ ...”

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတရားတွေကို ဖတ်ရှုဖို့ဆို တော့ အသံ ပဲ အရင်ထွက်လာ၏။ အရိပ်ဟောင်း တစ်ယောက်တည်း စားပွဲတစ်လုံး တည်းမှာ ထိုင်နေတာကို သူတို့အတွင်းခန်းထဲကနေ လှမ်းမြင်နေရသည်။

အနီရဲ့ရဲ့ ဂါဝန်ပျောက် မလေးရှားပုံ ရင်ပြတ်လေးပေမယ့် ဝဝါလို သိုင်းမြှူထားသည့်ဒီဇိုင်းက မြန် ဘဝတ်စုံလေးလို ယဉ်ယဉ်စေစေလေးဖြစ် နေ၏။

ဖြူနဲ့လုံးသွယ်သော လက်မောင်သားတွေပေါ်နေတာလည်း ရင် ပြတ်ပေါ်မှာ ရစ်သိုင်းထားသည့် ပဝါကြောင့် ရိုင်းသည်ယဉ်သည်စသည် တ်ရှိ၏။ ခြေရင်းရိုတ်ထိုင်နေသည်မို့ စီးထားသည့် အနီရောင်နံဖြင့် ဖိနပ်

လရောင်ကျားရင်

က ပုံတော်မိနပ်ပုံဖြစ်ပြီး ကတ္တီပါလည်းမဟုတ် ...။
 စားပွဲပေါ်မှာ အနီရဲ့ ကြိုးရှည်ဆလင်းဘတ်(ခဲ)လေးတင်ထား
 ကာ သူမရှေ့မှာ အအေးဘူးလေးတစ်ဘူးပဲရှိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမက
 နှုတ်ခမ်းလွှာကြားမှာ ပိုက်တံလေးတစ်လုံးကို ဘေးမှာဖွင့်ထားသည့် ဖိုင်
 ကို ဖတ်နေလိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ပုံအလျဉ်းမရှိပေ ...။
 ဆံပင်တွေကို ဘေးတစ်ခြမ်းသိမ်းထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ
 ပဲ ဆံပင်တွေပြိုကျကွယ်နေလျှင် ...။
 "ဘာလို့ ဆံပင်ကွယ်ထားတာလဲ မသိဘူး - သူ ငါတို့ကြည့်နေတာ
 ကိုတော့ မသိလောက်ပါဘူး -"
 "ကျော် ..."
 "ဟင် ..."
 "မင်း .. ဒီဟာမလေးကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေတာလား .. အလှ
 ထိုင်ကြည့်နေတာလား -"
 "သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်နဲ့ ကြည့်ရအောင် ရန်ငြိုးရှိခဲ့တာမှမဟုတ်
 တာကွ ..."
 "ကျော် ..."
 "ပြော .. ပြော .. ဟုတ်တယ် .. ကျော် .. ဉာဏကျော် ပါ၊ မင်းတို့
 ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..."
 ဇန နဲ့ ဇော် ကို ကြည့်၍ သူကပဲ စိတ်မရှည်သံနှင့် ...။
 "မင်းကပဲ မေးရတယ်ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား .. ကျော် ..."
 ဇန က စားပွဲကို ထုပစ်လိုက်ပြီးမှ ...။
 "မင်း မျှတ်လုံးကြီးက သူ့ကိုကြည့်ဖို့ ရေမီးအစုံဖြစ်နေပေမယ့်
 အဲဒါ မင်းကို တစ်စစီဖို့လွှာတဲ့ ဘီလူးမ ..."
 "ထူးဆန်းတယ်နော် .. ဘီလူးမက တော်တော်လှတာ ..."
 ကြည့်စမ်း ...။
 ဇန တကယ်ဒေါသထွက်လာတာဖြစ်ကာ အရိပ် ဆီကနေ မျက်လုံး

အကျဉ်း

မခွာနိုင်ဖြစ်နေသည့် ကျော် လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ထိုးပစ်လိုက်ပြီး...
 "ငါလာတာ အဲဒီကောင်မလေးလှတာတွေပြောဖို့မဟုတ်ဘူး -"
 "ဇန ရာ - မင်း ပြောတာတွေ ငါတို့နားထောင်ပြီးပြီလေကွာ ..
 သူ လာမယ်ဆိုတာလည်း ငါတို့ကြိုသိတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့်
 ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တိုက်ဆိုင်သလဲ ..."
 ကျော် က ဟိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါသတွေကို ဘယ်မြောင်းထဲမှာ
 သွားလွှင့်ခဲ့သည်မသိ ...။
 ဇော် ကတော့ 'ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ' ဆိုသည့် အတွေးနှင့် မိုးလင်း
 တိုင်း ကြောက်လန့်နေရသူဖြစ်ကာ ...။
 "ဒါ တိုက်ဆိုင်တာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ ငါတွေးနေတာ ..."
 ဟု ပြောရင်း သက်ပြင်းချ၏။ ဇန မျက်နှာ စူပူတင်းမာနေတာကို
 ပြန်ကြည့်၍ ...။
 "မင်းလည်း သတိထား ဇန .. အဲဒီညကအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်
 မဖြစ်မိစေနဲ့၊ သူ့အခန်းထဲ မင်းဝင်သွားမိတာ တကယ်ရှေ့ခံပဲ ..."
 ဇန က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ထိုညက လက် ရဲ့ ရှေ့မှာ
 သွေးဖျက်သိပ်ငယ်ခဲ့ရသည့် မလုံလဲခြင်းမျိုး သူတစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဘူး
 ပေ။ ခုထိလည်း ခံစားနေရတုန်းပဲဖြစ်သည်။
 လက် ကို ဂရုစိုက်တာက သပ်သပ်၊ ဒီလိုမှားကွက်မျိုးနဲ့တော့
 ထက်ညှိုးထိုးမခံနိုင်ပါ။
 ဒါပေမယ့် သူ ဝင်သွားမိတာရော လက် ရောက်လာပြီးမြင်သွား
 တာရော၊ ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်နေတာကိုတော့ ကြောက်သွားမိတာ
 အမှန်ပင် ...။
 နောက်တစ်ခါ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်မလာဖို့အတွက်က ...။
 "ဇန ..."
 ကျော် က မချိုမချည်မျက်နှာနှင့် ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ရလိမ့်သည်
 ဆိုက် နှစ်ယောက်စလုံးကိုလှည့်ခေါ်ကာ ...။

လရောင်ကျားရင့်

“အခု သူ ပြန်ရောက်လာတာ ငါတို့က ကြောက်စရာမလိုပါဘူး ကွ .. ငယ်ကြောက်ဆိုတာ အဝေးကနေ အသံကြားရင်တောင် လူမမြင် ရက်နဲ့ သေးပါအောင် ကြောက်တတ်တယ်တဲ့၊ သူက ငါတို့သုံးယောက် ကို ရုံးနှိမ်ခဲ့တဲ့သူပါ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောချင်တာလဲ ..”

“အဟွန်း .. မင်းက ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တိုနေတော့ ပြောရမှာ နည်းနည်းအားနာတယ် ..”

အားနာသည်ဆိုတည်းက ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ နေ က ရိပ်မိ လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဇော် ကတော့ မျက်နှာကြီးကြိုတင်ရှုံ့မဲ့နေကာ ..

“မတော်တရော်တွေ မပြောနဲ့တော့ ..”

“တော်တာရော်တာတွေချည်းလုပ်နေကြတဲ့လူတွေ မရှိပါဘူး ဇော် ရာ .. ပြောခွင့်တော့ရှိရမှာပေါ့ ..”

ပြောလိုက်ရင်း အရိပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာလှည့်ကြည့်နေ သေးသည်။ ပြီးမှ ..

“ဒုတိယတစ်ခါပြန်လာတော့လည်း နောက်ထပ်တစ်ခါ ပညာရေး လိုက်ရုံပေါ့ ..”

“ဘာ ..”

“အရောင် က ကလေးသာသာပါ။ အသက်အရွယ်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. ခုထိ သူ့စိတ်ကို သူ ခဏ်ပါဘူး၊ နေ က ဒါဆိုဟိုဟာ မလုပ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ ..”

“အေးပါ .. ဆက်ပြောစမ်းပါ .. မဖွယ်ရာတာတွေပါလာတော့ မှာသိပေမယ့် နားထောင်ချင်နေတယ် ..”

ဇော် စကားကြောင့် ကျော် က ရယ်တာ ..

“စိတ်ဝင်စားကြည့်လိုက် .. ချစ်တေး က ..”

“အရိပ်ဟောင်း လို့ပြော ..”

“အေးပါ .. ကဲ .. အရိပ်ဟောင်း က ငါတို့စားပြီးသား ပွဲတော်ကျ

အလှည့်

လေးပဲကွ၊ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်ဟောင်း အသွင်နဲ့ အရောင် ကိုကပ်ပြီး ငါတို့ရှေ့ ပြန်ရောက်လာတာ၊ ချစ်တေး ဆိုတာ အရောင် ကို သူ မပြော ရဲသရွေ့ ငါတို့အချိန်မရွေး ဆုပ်ချေပစ်လို့ရတယ် ..”

“မင်း .. ဒီကောင်မကို ပြန်ကောက်စားချင်နေတာလား ..”

“အသုံးတော်ခံတယ်လုပ်ပါ .. ငါတို့အတွက် ဒီကောင်မလေးက ဒါပါပဲ ..”

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကလည်း ဆယ်ကျော်သက် ဓနူးမနပ်လေးပဲဖြစ် သည်။ ခု ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုယ်တွေ့ထက်တော့ အများကြီးငယ်ရွယ် ပါသေးသည်။

စိတ်က တွေးဖြစ်ရင်း လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ထားသည်ဆိုသည့် မျက်နှာလေးက နုလိုက်တာ လှလိုက်တာများ အပျိုစင်အလှပကေးလေးတွေနဲ့တောင် မလဲနိုင် ..။

“ငါတို့လက်ထဲမှာပဲ ပြန်ပြီးပိတ်မိသွားရင် သူ ကလဲ့စားချေမယ် ဆို တာတွေလည်း ပျောက်သွားမှာပဲ၊ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန့်ထောင်မယ့် အလုပ် မှီ သူ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုလုပ်လိုက်လေ - ငါတို့က ယောက်ျားတွေ ..”

“တွက်ရေးတော့ စက်သူရွေး တွက်ကြည့်တော့ စက်မရှိဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနေမှာ ..”

“ဘာလဲ ဇော် .. မင်းက ငါ့ကို ပြောတော့လွယ်တယ်လို့ ဖွဲတာလား ..”

“မဖွဲပါဘူး .. ဖွဲဖို့ကိုမလိုတာ ..”

“မလိုဘူး မော့ကောင် .. ဖိုက်ရဲတော့ ဆောတာပန်၊ လိမ်နိုင်မှ သစ္စာ ရှင်တဲ့ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“အခုပြောတာတော့ ငါပဲ ..”

“ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ကို ရှေးလူကြီးတွေ နိမိတ်ရေးခဲ့တာပါ ကွာ .. မကြားဝံ့မနာသာတွေ ..”

“မကြားဝံ့ရင် ကြားဝံ့တဲ့နားက ထောင်လိုက်လော့ .. ဟိုမှာ ထသွား

လရောင်ကျားရင့်

၆ "

"ဟာ .. ဟောကောင် .."

"မရတော့ဘူး .. ငါက လိုချင်လာရင် ခုဆိုခုပဲ .."

"ကျော် .. ဟား .. ဒီကောင် .."

ကျော် က ပြောတဲ့အတိုင်း အရိပ် ထပ်ပြန်သွားတာမြင်လိုက်သည်နှင့် ထပ်ချုပ်မကွာ ထွက်လိုက်သွားလေသည်။

နေ့ ထဆွဲမတတ်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် တက်ခေါက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

"ကဲ မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ .."

ဇော် က မျက်လုံးအပြူးနှင့်ကြည့်ကာ ...

"ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ့ဘက်လှည့်လာတာတုန်း၊ အဲဒီမယ်ယကွ ခေါ်လာတည်းက ရင်ပူလွန်းလို့ ညဘက်အိပ်မရတာ ဘယ်နှစ်ညရှိပြီ မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး .."

"ကျော် ဆိုတဲ့ကောင်ကွာ .. ကျွတ် .."

ကိုယ့်ပြဿနာကိုပြောချင်လို့ ဒီမှာ လာစုမိကာမှ ဆွဲမရလွှဲမရ ထဖြစ်သွားသဖြင့် နေ့ နဲ့ ဇော် ရှုံ့ခဲ့သည်တွားကြရင်း ...

"သူ့ကိုယ်သူ လေးဆယ်ကျော်နေပြီဆိုတာ သတိရရဲ့လားမသိဘူး... ဝဲစား .."

"မရဘူး နေ .. ကျော် က ဒါမျိုးအတွက်ဆိုအိပ်အကုန်ခံတာ၊ ပြီးတော့ အကောင်းကလည်းကြိုက်မှကြိုက် .."

ထို့ကြောင့် သူပြောနေကျစကားရှိသေးသည်။

ကိုယ်ရှာတာ ကိုယ်ဖြုန်းတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ .. ယင်နားစာစားပြီး ရောဂါရမခံနိုင်ဘူး တဲ့ ..။

ဘုံ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မလေး နေ့ လက်ထဲကို ပထမဆုံးရောက်သွား တာတောင် သူ့မှာ မချင့်မရဲနှင့် ..။

"ဇော် .."

"ဟင် .. ဘာလဲ .."

အလှည့်

"ဒီကိစ္စ .. ညီ သိလို့မဖြစ်ဘူး .."

"ဘယ်ဖြစ်မှလဲ .. သိသွားရင် မင်းသွားပြီပေါ့ .."

"ဒါပေမယ့် .. ညီကို ငုတ်ဖဲထားပြီး ဒီမိန်းမ ငါ့ကိုတစ်သတ်လုံး နိုင်စားသွားမှာကို ငါ မခံနိုင်ဘူး .."

ဇော် က ခေါင်းညိတ် ခဏငြိမ်သွားကာ ...

"ဒါဆို မင်း သူ့ကို ညှိကြည့်ပါလား .. ညီနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ပေး မယ်၊ လက်ဖွဲ့အဖြစ် သူ ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ ပုံပေးမယ်ပေါ့ကွာ.. ပြီးရင် .."

နေ့ ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် သူ့စကား ဒီမှာပဲရပ်သွားသည်။

"သူ ဒါနဲ့ နိုင်ကွက်လုပ်ထားတာကို သွားပြောရင် ဟာသဖြစ်သွား မှာပေါ့ကွ .."

"အေး .. ဟုတ်တယ် .. ပြီးတော့ ငါတို့ကို ဝင်တိုက်ဖို့လုပ်သွား တဲ့ကားကိုကြည့်တာနဲ့ သူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေသလဲဆိုတာလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျော် ကိုတော့ ငါ အံ့ဩတယ်ကွာ .. ခုချိန်ထိ သူ စိတ် မလျှော့သေးဘူး၊ ငါဖြင့် ကိုယ့်အလှည့် ဘယ်နေ့လဲဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး .."

"ငါ့ထင်တယ် .. မင်းတို့ထက် သူ ငါ့ကို ပိုပြီးကလဲစားချေချင် မှာပဲ .. သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ ငါပဲ .."

ဇော် က နေ့ မျက်နှာကို အံ့ဩသလိုကြည့်ကာ ...

"မင်း နောင်တရနေတာလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန် ငုတ်မကျန် မရှင်းခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့လိုမိန်းမမျိုးကို ထင်သလိုတုံ့ပြန်လို့ မရတာ ခံပြင်းနေတာ၊ အသာလေးဆုပ်ချေပစ်ချင်နေတဲ့စိတ်က ငွှပ်လို့ မရလေ မွန်းကျပ်လာလေ .."

"ဒါတော့ ပြေနိုင်အောင်ဖြေ နေ .. ကျပ်လွန်းရင် မချောင်တယ်တဲ့၊ ချောင်နေတာကျတော့ သူ့အလိုလိုပြန်ကျပ်မသွားလတ်ပေမယ့် အသာ

လရောင်ကျားရင့်

လေး ပြုတ်ထွက်သွားတာပဲ။ ငါတို့က ရောင်လွန်းတဲ့စာရင်းထဲမှာပါတယ် ကွ -- သူ့အလိုလိုတော့ ပြန်ကျပ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်မှရမယ် .."

"ဘာကိုထိန်းရမှာလဲ -- သူ ကစားနေသမျှ ရုပ်သေးရုပ်လိုနေပေးဖို့လား .."

"ငါတို့ဘက်မှာ စနစ်တကျ တိုက်ခိုက်ဖို့နည်းလမ်းမရှိဘဲ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်လို့မရဘူး၊ ဒါတော့ မင်း လက်ခံနိုင်ရမှာပဲ .. ငါတို့ကိစ္စမှာ အဆိုးရွားဆုံးက .."

ဇော် အသံ တိုးကျသွားသည်။ ဘယ်သူမှမကြားနိုင်တာသိပေမယ့် မျက်နှာငဲ့ချလိုက်ပြီးမှ ခါးတောင့်၍ ရှေ့ကိုကပ်ကာ ..

"ကိုယ်ပေးနိုင်လို့ ဘယ်လိုပဲ အပျော်ရှာရှာ မထူးဆန်းပေမယ့် အခု ငါတို့က .."

"မပြောနဲ့တော့ကွာ .."

သတ္တိမရှိတာလား .. အမှတ်တမဲ့လူကြားသွားမှာစိုးတာလား ..

ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း မသိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူများသိဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ့်နားနဲ့ကိုယ်တောင် ပြန်မကြားချင် ..။

ငယ်ရွယ်စဉ်က မှားခဲ့သမျှက အသက်အရွယ်အချိန်ကာလတွေ ပြောင်းလဲလာရင် ရယ်စရာတွေဖြစ်သွားတာပဲလို့ သူများတွေကပြောကြသည်။

သူတို့အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါလား ..။

အခန်း (၁၇)

ရှေ့မှာပြေးနေသည့် ရွှေအိုရောင်လင့်ခရူဝေက ကျော် မျက်လုံးထဲမှာ အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ သွယ်ခွံနဲ့ ခါးအလှလေး နှဲ့ယိမ်းနေသကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နေခဲ့၏။

ကားနောက်ကို အစီလိုက်မောင်းနေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြူးနေသည်။ ကားကိုမမြင် လူကိုပဲမြင်ကာ နီးလိုက်ဝေးလိုက်ဖြစ်နေရသည့် အခြေအနေကို မချင့်မရဲဖြစ်လာတိုင်း လီဗာကိုပဲ ဖိနင်းနေမိသည်။

ချစ်တေး ...

မင်းက ချစ်တေး ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရိပ်ဟောင်း အရိပ်သစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ နမ်းရွိုက်ချင်စရာပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပါပဲကွာ..။

ဇန နဲ့ ဇော် တို့ ဘယ်လိုပုံကြီးချဲ့ခံစားနေခဲ့သည်တော့မသိ -- သူသိနေတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကြောက်နေဖို့မလိုပေ ..။

သူမလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဂုဏ်သိက္ခာတွေနင်းဆွဲပြန်သည်ဆိုလျှင် ကိုယ်က ယောက်ျား ..။ လက်ဖျစ်တီးပြီးတော့တောင် စိန်ခေါ်လိုက်ချင်သေးသည်။

"ဂျီ..."

လရောင်ကျားရင့်

“ဟေ့ .. ဘယ်လိုလဲကွ ..”

ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ပစ်လိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်လမ်းကြောက ကားနဲ့ ပွတ်မိတော့မလို သီသီလေး ..။ သူ လက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး ‘ဆောရီး’ လုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ကလိုက်နေရင်း သုဝဏ္ဏဘက်ကို ကြွေဝင်သွားသည့်နောက်ကို လိုက်ကြွေခဲ့စဉ် ..။

“ဟာ ..”

“ကျွါ ..”

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

“အင့် ..”

လမ်းက ကားရှင်းသည်မို့ အရှိန်ထပ်တင်ပြီး လင့်ခရူစာနောက်လိုက်ကပ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကမကပ်ရသေးခင် လင့်ခရူစာက ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ဖြတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ မတိုက်မိအောင် စတီယာရင်ကို အတင်းဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ရတာ ..။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ပြာခိုက်သွားသည့် မျက်လုံးတွေကို တော်တော်နဲ့မဖွင့်နိုင် ..။ အသက် .. ရှူမှားအောင် အောင့်တက်သွားသည့်ရင်ဘတ်က တော်တော်နဲ့ ရှူရှိုက်ခွင့်မပေးခဲ့ဘဲ ..။

“ဘုန်း ..”

သူ့ဘေးက တံခါးကို ဘာနဲ့ပိတ်ထူပစ်သည်မသိ ..။

“ဘယ်လိုလဲ .. ခုတော့ အရင်မလိုတော့ဘူးလား ဉာဏကျော်..”

သူမအသံ ..။

ပြီးတော့ အနီရောင်အရိပ်ကို သေချာမြင်လာရ၏။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းကို အရှိန်နဲ့ပစ်ဆောင့်မိသည့်အရှိန်က သူ့သာ မထိန်းနိုင်ခဲ့လျှင် လမ်းတစ်ဖက်က ချောက်ထဲကို ထိုးဆင်းသွားနိုင်၏။

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မင့် .. မင်းတော်တော် ..”

“ရက်စက်တယ်ပြောမလို့လား .. ဒီမှာ အသက်ရှူမှားနေလည်း နားကတော့ မမှားနိုင်ပါဘူး .. သေချာနားထောင် ..”

သူမက သူ မှန်ချလိုက်တာကို အားမရသည့်ပုံနှင့် မှန်ကြားထဲကနေ လက်လှည့်သွင်းပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်မှန်ကျအောင် ဖွင့်ပစ်လိုက်ရင်း ..။

“ငါ့ကို ပြဿနာလိုက်မရှာနဲ့ လော့လော့ဆယ် ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ နင်တို့မတိုးသေးဘူး။ အလှည့်ကျ မဆောင့်ဘဲ သွေးရူးသွေးတန်းထဖြစ်နေရင်တော့ အဆောစောလို့ နှချောလိုက်တာပြောမယ့်လူတောင်မရှိဘဲဖြစ်သွားမယ် နားလည်လား .. ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးစာတ်ခင်းထားတာတွေ သတိရ ..”

သူမ ချာခနဲပြန်လှည့်သွားတာ ချက်ချင်းကားမောင်းထွက်သွား၏။ အကြီးအကျယ် ကြိမ်းဝါးနေပြီး ပြောပြေးပြေးသည်ထင်ရပေမယ့် သူမ ထွက်သွားတာနှင့် လူတွေပြေးလွှားရောက်လာကြတော့ နားလည်သွားမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ဟိုကားနဲ့ဖြစ်တာထင်တယ် .. မောင်းပြေးသွားပြီ ..”

“လူ ဘာဖြစ်သွားလဲကြည့်ဦး ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးထင်တယ် .. သူ တစ်ခုခုပြောနေတယ်ကြည့်လိုက်ဦး ..”

“ဖုန်း .. ဖုန်းပေးနေတာဟာ .. ဘယ်ကိုဆက်ခိုင်းတာလဲမသိဘူး..”

သူ စကားသိပ်မပြောနိုင်ပေမယ့် ..။

“အဲဒီထဲမှာ ခန ..”

“ခန တဲ့ ..”

“မ .. မရရင် .. ဇော် ကို ..”

“ဟုတ်ပြီ .. ဟုတ်ပြီ .. ရှာနေပြီ ..”

လူတွေတစ်စုလားလာကြပေမယ့် ကျော် မျက်လုံးပူခဲ့တာ တာအထိ

လရောင်ကျားရင့်

ထ တွဲချပေးကြတဲ့အတိုင်း ယိုင်နဲ့နဲ့ထွက်လာခဲ့ရပြီး ...

“ကျော် .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..”

ဇန ကို ခေါ်မရပေမယ့် ဇော် ကိုတော့ ဆက်သွယ်လို့ရကာ သူ့ဆီ ပြေးလွှားရောက်လာခဲ့၏။ ဇော် ရောက်လာတော့ သူ တော်တော်သက်သာ နေပြီဖြစ်လျက် ...

“ချစ်တေး ..”

“အရိပ်ဟောင်းလို့ ခေါ်စမ်းပါကွာ .. အန္တရာယ်များလို့က်တာ ..”

တေးမှာ လူတွေမရှိတော့တာတောင် ဇော် က စိုးရိမ်သံနှင့်တား နေသေးသည်။ ကျော် က ကားထဲကိုခပ်နဲ့နဲ့ဝင်ရင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက် တာ ...

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမှန်း ငါ

လက်ခံသွားပြီ ..”

“တော်သေးတာပေါ့ ..”

အသက်တွေ ဘယ်အရွယ်ပဲရှိနေစေ သူတို့နဲ့စာရင်တော့ ချစ်တေး ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ချာတိတ်လေးပဲဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ခုထိလည်း ဒီတိုင်း ပြောနေမိတာဖြစ်သည်။

ထိုပြင် ပြန်ပေါ်လာသည့် အရိပ်ဟောင်း ဆိုသည့် မျက်နှာလေးက လည်း နုငယ်လှပနေသည်ဖြစ်ရာ ...

“ငါ တကယ် သူ့ကို လှနေတာကလွဲပြီးဘာမှ ..”

“မင်း ဘာမှမမြင်တော့အောင် မှန်သွားတာအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မျက်လုံးလွှဲချင်စရာမှမရှိ ဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ချစ်တေး ဆိုတာ သိထားကာမှတော့ သူ့အလှအပ တွေရဲ့ နောက်ကျယ်က လက်နက်ကို မေ့လို့မရဘူးကွ ..”

စကားပြောရင်း ဇော် က တံခါးပိတ်ပေးမလို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ...

“မင့်ကားကိုထားခဲ့ရမှာ ဒီနေရာက သိပ်တော့စိတ်မချရဘူးထင် တယ်။ ဘယ်လိုလဲ .. ဝပ်စ်ရှော့လာတဲ့အထိ စောင့်မလား ..”

အလှည့်

“ကဲ .. တက်စမ်းပါကွာ .. သူတို့နဲ့လမ်းမှာတွေ့မှာပါ။ ငါ့နံကြား ထဲက အောင့်နေတာ အသက်ဝဝရှူလို့မရသေးဘူး ..”

“ဒါနဲ့ .. ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို ..”

“ဒီလောက်အောင့်ခါပြီး နှစ်ချက်လောက်မြောက်သွားတာကို ကား တောင် ကံကောင်းလို့ ထက်ပိုင်းကျိုးမသွားတာ ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင့်ကား ရှေ့ဘားတွေသွားပြီ ..”

“သွားချင်ရာသွားပေစေ .. ဟိုကောင့်ကို သွားမပြောနဲ့ အလိုလို ထာမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုတောင် မင်းကို တော်တော်တင်းနေတာ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. ရင်ဘတ်ပူဆာမနေအာပဲ ..”

“ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာပါ ..”

“ဝမ်းကပူတာမဟုတ်ဘူး .. ရင်ဘတ်ကြီးက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ထဖြစ်တာ ..”

ကားမောင်းထွက်လိုက်ရင်း ဇော် က လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကျော် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ငုံ့ကြည့်ဦး ..”

“မင်းအရင်ကြည့် ..”

“သေနာ ..”

“မတရားသဖြင့်တွေ့လာမပြောနဲ့ .. မင်းနဲ့ ဇန စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်း”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါကို ငါပေါ့ဘဲနဲ့ပြော .. ဇန က ဒါရိုက်တာ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက နောက်ဆုံးကျမှချည်းပဲ ..”

မကျေနပ်တာတွေ ထွက်လာတော့ ဇော် က ရယ်ကဲ့ကဲ့ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ .. ဟဲ .. ဒါကတော့ ဇန ကလည်း ဇန ဖြစ်နေတာကိုးကွ ..”

“မင်းကရော ..”

“ငါကလည်း ဇော် လေ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

“အားနဲ့သူလေးမို့ပါ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“ဈေးသူခိုး .. ဒါကြောင့် အားကျမခံ သားနှစ်ယောက်တောင် မွေးထားတာ ..”

“ဟစ် .. ဟစ် .. ဟစ် ..”

ဇော် ပခုံးပုပြီးရယ်နေပြီဆို အလွန်နားဝင်ဆိုးသည့်ရယ်သံမျိုး ထွက် တတ်တာ တွေ့တတ်တတ်သည်။ အားနာတတ်လွန်းသည်ဆိုပြီး နှစ်ယောက် က သူ့ကိုဆိုညှာပြီးသား ..။

ဒါပေမယ့် တက်ညီလက်ညီလုပ်ရှားကြပြီဆို သူ မပါခဲ့တာလည်း မရှိ ..။

“မှတ်ထားဦးနော် .. ငါ အခုဖြစ်တာ ဟိုကောင်ကို မသိစေနဲ့ ..”

“မင်းလည်းပြောပါဦး .. အခု အကျွတ်တရားရသွားပြီလား ..”

ကျော် က အသက်ရှူမဝသေးသည့် အမူအရာတွေဘာမှမရှိဘဲ မျက်နှာတို မော့ထားလိုက်ပြီး ..။

“ငါ့ဟာနဲ့ငါပါ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မင့်ဆီမှာ မင့်ဟာပါပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

“မင်းက မာနကြီးစာယ်လေ၊ အရေးအငှားမလုပ်တတ်တာ မဟုတ် လို့လား ..”

ဒဏ်ရာနဲ့လူက ဆဲလိုက်တာ တစ်တစ်ခွခွ ..။

ပြီးတော့ လမ်းဘေးတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ..။

“ဟိုမှာ ချစ်စား ..”

“ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ ..”

“ဂျိ ..”

“တီ .. တီ ..”

ထိတ်လန့်ဖျားများသည့်အသံကို မောင်းနေသည့်ကားက ဗရန် ဗတာလူးခါသွားခြင်းဖြင့် သရုပ်ဖော်နေ၏။ ဘေးက ကပ်ကျော်သွား ကြသည့် ကားတစ်ချို့လှည့်ကြည့်ပြီး ဆဲသွားကြလျှင် ..။

အရည်

“ဒီနေ့ ပြဿဒါးက ဆဲဒေးဖြစ်မယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“မင်းက ငါ့ကို ကြောက်တတ်လိုက်တာဆိုပြီး လှောင်တယ်ပေါ့”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်းကြောက်နေတာက လွန်လွန်း ..”

“ဟိုမှာ ဒါက တကယ် ..”

“တော်တော့ ..”

“ဇော် .. ဟိုမှာ ရွှေဆိုရောင်လင့်ခရူစာကွ .. ကြည့်လိုက် .. ငါ တကယ်ပြောတာ၊ သူ ဘယ်မှာနေသလဲ ဘယ်သူနဲ့တွေ့မှာလဲသိရအောင် လိုက်ကွာ ..”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ..”

‘ခုမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးအစုံသတ်ရသွားသည်။ ကြည့်လိုက် တော့ လင့်ခရူစာကြီးကို နောက်ကသေချာမြင်လိုက်ရ၏။’ ဇော် မျက်နှာ ပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျော် ဘယ်လိုခံစားပြီး မက်စောနေခဲ့သည်မသိ ..။

သူ ခံစားလိုက်တာကတော့ ဘီလူးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တဲ့အတိုင်း ..။

လရောင်ကျွေးရင့်

အခန်း (၁၀)

ထမင်းပိုင်းမှာ သူမဝါနေသလိုလို၊ ဒေါ်ကျော့ ထမင်းစားဖို့လာခေါ်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်သွားတာ သူ သေချာမြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ညနေလုံး အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာကြောင့် ဗိုက်ကလည်းဆာနေ၏။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ယူလာခိုင်းတဲ့အထိ လုပ်ပြန်ရင်လည်း မကောင်း...။ ဒီမိန်းမစာပြေးမှ စားရအောင် သင်းက ဘာလဲ .. ကိုယ်က ဘာလဲ...။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ဒေါသနဲ့ ဆာလောင်နေသည့်ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်းကြီးခံစားနေရလေသည်။

ဒါ လက် ဆိုတဲ့မိန်းမ အစီအမံမတတ်တာတွေကြောင့် ..။

“ဒေါ်ကျော့ မောင့်ကိုမခေါ်ခဲ့ဘူးလား ..”

လက် ကလည်း ထမင်းပိုင်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရင်း လည်ပင်းတရှည်ရှည်နဲ့ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ဒေါ်ကျော့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ် မလက် ရယ် .. ချက်ချင်းထလိုက်လာတယ်ပဲထင်တာ။ ဟိုလေ .. သူဌေး ထရပ်လိုက်တာမြင်မှ ဒေါ်ကျော့ ထွက်လာခဲ့တာပါ ..”

ထမင်းစားဖို့မှာထိုင်လိုက်သည့် အရိပ် ကိုယ်လေး ဖင်ထိုင်မကျသေးဘဲ ပြန်ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားကာ ..။

“ဒါဆို အရိပ် နောက်မှပဲစားတော့မယ်လေ နော် ..”

“အို - မဟုတ်တာ ညီမရယ် .. ထိုင်ပါ .. မောင် အလုပ်တွေလက်စမသတ်နိုင်သေးလို့ဖြစ်မှာ ..”

တကယ်တော့ သူမ ဝင်လာတည်းက စိတ်လေးသွားမိတာဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆို မောင် ထမင်းစားတဲ့အချိန်မှာ သူမ ရှိမနေတတ်ခဲ့ဘဲ ဒီညစာကျမှ ဘယ်လိုတွေတိုက်ဆိုင်နေသည်မသိ ..။

မောင် နေ့လယ်ပိုင်းပြန်ပြန်လာတာလည်း သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်တာ သူမကလည်း ဒီနေ့ကျမှ ..။

“နေဦး .. ဒေါ်ကျော့ သွားထပ်ခေါ်လိုက်ဦးမယ် ..”

“နေပါ .. ညီမလည်း တစ်ခါတည်းပဲစားလိုက်ပါ။ မောင့်ကို လက်သွားခေါ်လိုက်တော့မယ် ..”

“အရိပ် လည်း နောက်မှပဲစားပါမယ် .. တော်ကြာ အရိပ် ရှိနေရင် ကိုကြီး လာစားမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အယ် .. ညီမရယ် အဲလိုတော့ ..”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး မလက် ရယ် .. ကိုကြီးကို အရိပ် နားလည်ပါတယ်။ အရောင့် ကိုလည်း ကတိပေးထားလို့ပါ။ သူ မရှိတုန်း အရိပ် အနေအထိုင်မတတ်လို့ နှင်ချခံလိုက်ရတာမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး ..”

“ဟာ .. တီတီက ဘယ်သွားမလို့လဲ .. ခုနကတော့ ဗိုက်အရမ်းဆာလို့ဆို ..”

မယ်ပျာသာ အထဲဝင်လာသည့် ဖြူလေးက ထမင်းစားဖို့မှာမထိုင်ဘဲ အရိပ် လက်ကို သွားဆွဲခေါ်ထားကာ ..။

“လာလေ .. မီးတို့နဲ့ အတူတူစားမယ်လေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ် ..”

“ဟင့်အင်း မလက် ..”

အရိပ် က လက် ကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ဖြူလေးကို ပြုံး၍ -

“အဲ့ဒီတုန်းက ပေါင်ခုန်မီးကင်တစ်ချပ်ယူစားလိုက်တာ မော့

လရောင်ကျွန်းရင့်

တော့လို့သမီးရဲ့ .. အခု ထမင်းစားဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး သမီးမာမိက ပြောစရာရှိလို့ခေါ်တာနဲ့ ဝင်လာတာ ..

အနိပ် ဇွတ်ထွက်သွားတော့ လက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ သူမ ကတယ်ဆာလို့ဝင်လာတာမှန်းသိလိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသည်။

"တီတီက ခုနလေးတင် ထမင်းဆာတယ်ဆိုပြီးတော့ ပေါင်မုန့် စားတာလည်းမတွေ့ဘဲနဲ့ .."

ပြောနေရင်း မယ်ပျာယာ ပြန်ထွက်သွားတာကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး-
"ပျာကြီး တီတီကိုပေါင်မုန့်လုပ်ပေးလိုက်တာလားဟင် .."

မယ်ပျာယာ က လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။
"ပျာကြီးက ချက်ပြုတ်ရတဲ့သူမဟုတ်ဘဲ ကလေးရဲ့ .. ဒေါ်ကြီး လုပ်ပေးလိုက်တာနေမှာပေါ့ .."

ဒေါ်ကျော့ ဟင်းတွေပြင်ဆင်ပေးရင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးနို့ နားလည်နေကာ လက် ဆီ မျက်လုံးတစ်ချက်ပေ ကြည့်မိရင်း ..

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကျော့ လုပ်ပေးလိုက်တာလေ မီးလေးရဲ့ အဟွန်း- ထိုင် မီးလေး .. ထိုင် .."

ဖြူလေး က နှုတ်ခမ်းလေးစုနေဆဲရှိကာ ..
"တီတီနဲ့ ထမင်းတူတူတစ်ခါမှမစားရဘူး။ မောင်မောင်လည်း ထမင်းမစားနိုင်ဘူး။ ဒက်ဒီကလည်း ထမင်းစားရင်းစကားပြောရင်ဆူ တယ် .."

"သမီး နှုတ်ခမ်းကြီးစုထားနဲ့လေ .. ဟိုမှာ ဒက်ဒီ ဝင်လာနေပြီ.."

သမီးကို သတိပေးလိုက်ရင်း လက် က ဟင်းတွေကို ခနဲ ပန်းကန်ထဲ ဦးချထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သမီးအတွက်ထည့်ပေး၍ လုပ်နေကျအတိုင်း ဝတ္တရားမပျက် ..

"မာမိ .. အဲဒီပဲဝင်ပေါက်တွေ မီး မကြိုက်ဘူး .."

"မကြိုက်လည်း နည်းနည်းတော့ စားပေးရတယ် သမီးရဲ့၊ ပဲဝင်

ပေါက်စား မျက်စိကြည်တယ်။ ဟင်းရွက်ကြော်တစ်နေ့တစ်မျိုးစားမှ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အာဟာရမျှတမှာပေါ့ .. စာကြည့်နော် ဟိုနေ့က မကျွတ်ကျက်ရေခွေးဖျောပြီးသုပ်ထားတာနို့လို့ သမီး မကြိုက်တာပါ။ အခု စိမ်းစော်မနံတော့ဘူး .."

"စားစရာကို ဒီလောက်ချောမော့ကျွေးနေရလား .. ဒါ ဆေးခါး တွေမှမဟုတ်ဘဲ သမီးက မောင်လေးထက်လည်းကြီးတယ်နော် .. ငယ် တဲ့လူရှေ့မှာ ဒီလိုတွေလုပ်နေရင် အငယ်ကို ဘယ်လိုဆုံးမမလဲ .."

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်လိုက်တာနှင့် အမြင်မတော်ခြင်းကစသည်။ စိုက်ဆာနေသည့်ဒေါသကြောင့် မြင်မြင်သမျှကို စိတ်မရှည်ဖြစ်နေရတာ လားတော့မသိ ..။

ထမင်းပိုင်းမှာ စကားများတာမကြိုက်သူဆိုကာမှ ချောမော့ကျွေး နေခြင်းနဲ့ စကားများနေရ၏။

ဖြူလေး က ဖအေကို မရဲတရဲမျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေး ငုံ့သွား၏။ ခနဲ က ထမင်းစားပွဲကို မျက်လုံးဝေ၍ ..

"ဟိုထစ်ယောက် ဘာလို့ထွက်သွားတာလဲ .."

လက် မျက်နှာမသိမသာတင်းသွားသည်။ ထမင်းပိုင်းမှာ သားငယ် ဘာလို့မရှိတာလဲ မမေးဘဲ မေးစရာမလိုတာကိုမေးနေသည်။ ဒီရက်ပိုင်း မှာ လင်မယားစကားပြောပိုင်း အဆင်မပြေကြတာမို့ လက် စကားနည်း ရန်စနေနေခဲ့တာပါ။

ထမင်းစားပွဲသွားခေါ်ခဲ့တာတောင် ခါတိုင်းလို မထမရင်းခေါ်မနေ ဘဲ သူ အလုပ်လုပ်နေတာမြင်တည်းက ..

"လက် .. မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ .."

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲပဲ စဉ်းစားနေတာ.."

"ကိုယ့်ကိုမေးခွန်း ပြန်ထုတ်တာလား .."

မေးလိုက်ရင်း သမီးကို ချောမော့သဖြင့် ကလေးရှေ့မှာ စကားမများ ဖို့ပါ သတိပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူသာ ပြော့ခွင့်ရှိနေတာ

လား ..။

“လက် စဉ်းစားနေတာကိုပြောပြတာပါ။ အရိပ် ကို မေးလိုက်တာ လားလို့ထင်ပေမယ့် သူ ရှိမနေတာအတွက်နဲ့တော့ မောင် ဒီလိုမေးနေ မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ သားကို မေးတာဆိုရင်လည်း ဟိုတစ်ယောက်လို့ ..”

“သားက ဘယ်မှာလဲ ..”

မေးသင့်သည့်မေးခွန်းက နောက်ကျစွာရောက်လာခဲ့၏။ လက် က မတည်မပြုံးမျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ ..။

“မနက်အစောကြီးတည်းက သားငယ် မှိုင်နေလို့ ကျောင်းမထည့် လိုက်ဘူး။ နေမြင့်လာတော့ ကိုယ်တွေပူလာတယ် ..”

“ဘာလို့ ကိုယ့်ဖုန်းကိုမဆက်တာလဲ ..”

“ကိုယ်တွေပူလာတော့ ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ မောင် ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတယ်လို့ မောင့်အတွင်းရေးမှူးကပြောတယ်။ နောက်ထပ် ခေါ်တော့ အစည်းအဝေးခန်းထဲရောက်နေပါတယ်တဲ့ ..”

အိမ်ကဖုန်းကိုတောင် အတွင်းရေးမှူးက ပြောခွင့်ပေးမှပြောရတာ

လား ..။

သူမ နာကျင်ခဲ့ပေမယ့် သုံးကြိမ်အထိခေါ်ခဲ့သေးသည်။ ခုလိုမေးခွန်း ထုတ်လာမှာစိုးလို့ပါ။

“ဆောရီးပဲ ..”

ပါးစပ်ထဲကို ထမင်းလုတ်သွင်းလိုက်ရင်း ဓန က ဆောရီးလုပ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာချနေတာလည်းမဟုတ်၊ ကြည့်လည်းမကြည့်ဘဲ ထမင်း ငုံ့စားနေသလိုမျိုးနှင့် ..။

“အရမ်းအရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေပြောနေရင် ဖုန်းပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“လက် သိပါတယ် .. မောင် အလုပ်ထဲရောက်သွားရင် အလုပ်ကိုပဲ စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်နေတတ်တာ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင် ကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုင်ပြီး ‘လက် ရေ ခဏကြာမှပြန်ခေါ်မယ်’ ဖြစ်ဖြစ် ‘ဘော့စ်ထ

ပြီးမှပြန်ခေါ်ပါ့မယ်တဲ့’ ဆိုတာမျိုး ..”

ဓန မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဇွန်းခပ်ရင်းကိုချထားလိုက်ပြီး ..။

“ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းရဲ့ စည်းကမ်းကို မင်း နားလည်သင့်တယ် လက် .. စကားပြောနေတဲ့ ကိုယ့်အထက်လူကြီးကိုစကားဖြတ်ပြောတဲ့ ဝန်ထမ်းမျိုးကို ကိုယ့်ဘေးမှာ ဘယ်တော့မှမထားဘူး ..”

“လက် ကလည်း မောင့်ကိုပြောမပေးရကောင်းလားလို့ ဝန်ထမ်း ကို အပြစ်တင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်အတွက် စည်းကမ်းသည်အဓိက စည်းကမ်းက ပဓာနဖြစ်နေတာကိုပဲ ..”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးလား ..”

“ကောင်းပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မောင့်အိမ်ထောင်မိသားစုအရေး ကို စီးပွားရေးနဲ့ တစ်တန်းတည်းထားနေတာက ..”

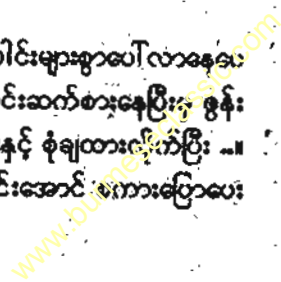
“ငါ့ကိုဘယ်လိုနေပါ ထိုင်ပါလို့ မင်း သင်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ ထပ် ပြောရဦးမှာလား ..”

သင်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး မောင် .. မောင် သတိမထားမိတာတွေ ကို ပြောပြတာ ..။

မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှု မောင် မရခဲ့ဘူး။ မိသားစု ဘဝ ဘယ်လိုလဲဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားရကောင်းမှန်း မောင် မသိ ဘူး ..။ လူဆိုတာ ကိုယ်က သွန်သင်ဆုံးမမှုခံခဲ့ဖူးမှ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ဆုံးမတတ်တာ။ သူများအပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခွမ်းရှိတာ မောင့် မှာ ဘာမှမရှိဘူး ..။

လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ စကားလုံးပေါင်းများစွာပေါ်လာနေပေ မယ့် နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ ဓန ကလည်း ထမင်းဆက်စားနေပြီး ဇွန်း ခပ်ရင်းကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချည်းနှင့် စုံချထားလိုက်ပြီး ..။

“ကျေးဇူးပဲ လက် .. စားသောက်ကောင်းအောင် စကားပြောပေး ဖော်ရတဲ့အတွက် ..”

လရောင်ကျားရင့်

နေ ထွက်သွားတာနှင့် လက် မျက်နှာလေးပျက်ပျက်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်ကို ပြိုင်ဘက်သွားတာနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ထားသည့်ကြားက မျက်ရည်စုတ်လာခဲ့၏။

လက်ထပ်ပြီးတည်းက ဆရာဝန်ဆိုသည့်ဘွဲ့ကိုရော အလုပ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ်က မောင်လို့ခေါ်ခဲ့ရပေမယ့် သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မောင်လို့တစ်ခါမှ ထည့်မပြောခဲ့သည့်ပြင် လူစိတ်အေးချမ်းနေတဲ့အခါ 'ကိုယ်' လို့ သုံးနှုန်း၍ ဒေါသဖက်လာပြီဆိုပြီး 'ငါ' လို့ ရင့်သီးစွာ ပြောတတ်သေးသည်။

တစ်ချို့မိတ်ဆွေက လက် နဲ့ သူ ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာတောင် မယုံချင်သလိုလို ...။

"မာမီ ..."

"ဟင် .. အင်း .. စားလေ သမီးလေး .. ဘာလို့ချင်လို့လဲ .."

ဖြူလေး က လက် ရဲ့ မျက်နှာကို မေးမြောနေရင်း ခေါင်းခါ၍ ...

"မာမီ ဝမ်းနည်းသွားတာလားဟင် .."

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် .. သမီး ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက ဒီတိုင်းပဲ၊ သူကလည်း ထမင်းခိုင်းမှာ စကားပြောတာမကြိုက်၊ မာမီကလည်း ဒီပြာပဲပြောနေမိတယ် .. အဟွန်း .."

မျက်ရည်စတို့က မျက်နှာဟိုလွှဲဒီလွှဲ မျက်တောင်တွေခတ်၍ သိမ်းဆည်းရင်း ...။

"အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့သူဆိုတာ နေရာတကာမှာ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေတတ်တယ် သမီးရဲ့ .."

"အေးမြမလာတို့ ဒက်ဒီဆိုရင် ဒက်ဒီလိုပဲ ဂုဗ္ဗဏီအကြီးကြီးပိုင်တာပဲ မာမီ၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကိုလည်း ခဏခဏလာကြိုတယ်၊ မှန်တွေအရမ်းကြီးစယ်လာပြီး သမီးတို့ကိုပါကျွေးတယ်၊ အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ .. ဒက်ဒီလို ဒေါသတွေပဲထွက်နေတာမဟုတ်ဘူး .."

သမီး နှုတ်ဖျားကပြောလာပြီကို ကြားလိုက်ရကာ လက် ဘယ်လို

အလှည့်

ဖြေရှင်းရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ မိသားစုတာဝန်ကျေမြန်ဖို့ဆိုတာ ငွေရှာပေးနေရုံနဲ့မပြီးမှန်း မောင်က နားမလည် ...။

ကလေးဆိုတာကလည်း မေတ္တာ စေတနာနှင့် ယုယကြင်နာခြင်းကလွဲ၍ ဘာမှမသိ ...။

သားလေးရဲ့အခန်းထဲကိုရောက်သွားခဲ့တဲ့အထိ လက် ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်သေးပေ ...။

"သားလေး အိပ်နေတယ် သမီး .."

ဒေါ်ကျော့ က ကလေးရဲ့စားပွဲပေါ်က ကစားစရာတွေနဲ့ စာအုပ်ဖွင့်လက်စတွေကို သိမ်းနေရင်း ခပ်တိုးတိုးလှည့်ပြောသည်။

"အဖျားမတတ်တော့ပါဘူး ကလေးက လန်းလည်းလန်းပါတယ်၊ မလက် ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏဆော့နေသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အိပ်သွားတာ .."

နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်ရင်း လက် က ခေါင်းညိတ်၍ ...။

"တော်သေးတယ် .. ဒီနေ့ကမင်းပွဲမှာ သားငယ်မရှိနေလို့ .."

ဟု တီးတိုးဆိုမိ၏။ ဒေါ်ကျော့ ကလည်း လက် တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ရိပ်မိနားလည်နေသူမို့ ...။

"ဒေါ်ကျော့ တို့က အလုပ်သမားတွေဆိုတော့ ပြောခွင့်တော့မရှိပါဘူး .. ဒါပေမယ့်လေ .."

"အင်း .. ရပါတယ် .. ပြောပါ .."

"ဒီလိုပါ သမီးရယ် .. ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီဆိုပေမယ့် မလက်တို့ အိမ်ထောင်သက်က နုပါသေးတယ် .."

"အသက်တွေလွန်မှ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာပဲ .. ဒေါ်ကျော့ ရယ်.."

"တစ်ခါတလေမှာ မေတ္တာစိတ်က အသက်အရွယ်နဲ့ မသက်တိုင်သလိုပဲ သမီးရဲ့ တစ်မိသားစုနဲ့ တစ်မိသားစု ပေါင်းဖက်ကြရင်းလည်း နားလည်မှုရှိကြဖို့ဆိုတာ သိပ်ကိုခက်ခဲပါတယ်၊ ကိုယ်က မိခင်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ နားလည်မှုရင်း အရေးကျဖို့မကြိုးစား

လရောင်ကျားရင့်

ဘဲ ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး မယိုင်လဲစေရတာဆိုတဲ့ သစ္စာတရားထားစေချင်တယ် ..”

ဒေါ်ကျော့ က စကားအများကြီးလည်းမပြောရဲရှာပါ။ ဒါပဲပြောပြီး ခေါင်းငုံ့၍ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား၏။ ဒီလိုစကားတွေကို နားထောင်ချင်စိတ်တွေ ဆက်ဖြစ်နေသေးသဖြင့် တားလည်းမတားမိလိုက်ဘဲ အခန်းဝထိ လည်ပင်းလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် လက် ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲကို အရိပ် မျက်နှာလေးဝင်လာကာ...

“မလက် .. ကလေး နေကောင်းသွားပြီလားဟင် ..”

“ဪ .. အင်း .. သက်သာနေပြီ ညီမလေး .. လာလေ ..”

“ထမင်းပွဲမှာမတွေ့လို့ ပျာယာကို မေးကြည့်လိုက်တော့ ..”

ပြောနေပြီး အခန်းဝကနေ ရှေ့တိုးမလာဘဲ ...

“တော်သေးတယ်နော် .. မလက် က ဆရာဝန်ဖြစ်နေတော့ သားလေး

ကံကောင်းတာပေါ့။ တစ်ချို့ကလေးတွေက ဆရာဝန်ဆိုအသံတောင် မကြားရဘူး။ ကိုယ့်အမေက ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ အေးဆေးပဲ ..”

“အဟွန်း .. ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် .. သားလေးက ဆေးထိုးရမှာ သိပ်ကြောက်တာ အရိပ် ရဲ့ ဆေးထိုးရတာဆိုရင် သူ့ကို ဘာဆေးတိုက်တိုက် ဘာလုပ်ခိုင်းခိုင်းအကုန်လုပ်တယ် ..”

လက် က နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ ...

“လာလေ .. ညီမလေး ဝင်လာခဲ့ပါ ..”

“ရပါတယ် မလက် .. တော်ကြာ ကိုကြီး အမှတ်တခွဲရောက်လာရင် အရိပ် ပြေးပေါက်မှားနေမှာ ..”

သူ့ခမျာ မောင့်ကို တော်တော်ကြောက်နေရှာသည်။

ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုကြောက်နေတာထက် လေးစားနေတာ ပိုမကောင်းဘူးလား ...။ ဒေါသကြီးနေတဲ့လူနဲ့ ခွင့်လွှတ်နေတဲ့လူ ဘယ်သူက လူတော်လဲ ...။

စိတ်မကောင်းခြင်းတွေနဲ့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ရင်း အရိပ် ရဲ့ ရှေ့

အရည်

မှာ ရပ်လိုက်ကာ ...။

“ညီမလေးက သူ့ခယ်မလောင်းအဖြစ်နဲ့နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလာခဲ့တာ ဖို့လား .. အမြဲတမ်းရှောင်နေလို့မရဘူးလေ ..”

“အရိပ် က ကိုကြီး ဆုဆုပြောပြောရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် .. ဒါပေမယ့်”

သူမ ဘာကို ပြောရခက်သွားသည်မသိ .. ဆက်မပြောဘဲ မျက်လွှာ ချပစ်လိုက်၏။ ကော့နက်ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်တွေက အတုတပ်ထားသလားထင်ရအောင်လှနေတာ အံ့ဩလောက်ပါ၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ပြီးတော့ သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအလှ...။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် အပြစ်ပြောစရာ ဘာမှမမြင်ပေ ...။ အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့် ရိုးရိုးချည်ထည်ချိတ်ထမီအပြာလေးနဲ့ အပြာနုရောင်လည်ကပ်ကိုယ်ကွပ်ခါးရှည်လေးကပဲ လှတဲ့လူတွေပိုလှအောင် အသည်းအသန်ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသလောက် လှနေ၏။

ဒါကြောင့် မောင်လေးက အရူးအမူးစွဲလမ်းနေရှာတာပဲ ...။

အရောင့် ကို နားလည်သွားခြင်းနှင့်အတူ လွန်ခဲ့သော ညတစ်ညက သူမ အခန်းရှေ့မှာ ပျာယံပျာယာမျက်နှာနှင့် ရပ်နေခဲ့သော ဓန ကို သတိရသွားမိ၏။

ပြီးကြည့်နေသည့် လက် ရဲ့ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ထားလိုက်ရင်း ...

“ပြောလေ ညီမလေး .. သူ ဆုတာကိုခံနိုင်ပါတယ်ဆိုတော့ ဒါပေမယ့် က ဘာလဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မလက် နဲ့ ကိုကြီး အရိပ် ကြောင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြမှာစိုးလို့ပါ ..”

မောင်နဲ့ သူမ ရင်ဆိုင်နေကြတဲ့ အခြေအနေကို အရိပ် သိနေတာလား .. တစ်အိမ်တည်းနေကြမှာတော့ မမြင်ရင်တောင် ကြားလာဖူးတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

“ညီမ ရောက်လာတော့ ညီမအကြောင်းပါလာတာမျှလေး ဒါ

လရောင်ကျားရင့်

ပေမယ့် သူနဲ့ တို့ အစတည်းက အဆင်မပြေမှုလေးတွေရှိခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့ တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်မကြီးတတ်ခြင်းကြောင့် ခုထိ သူ့ကိုနားလည် ဖို့ ကြိုးစားနေရတာ မလွယ်ဘူး ..

မပြောဘူးဆိုပေမယ့် အနည်းအကျဉ်းတော့ ပွင့်အံ့ခဲမိကာ ...

“ညီမကြောင့်လို့ပဲထင်မနေပါနဲ့ .. ကိုယ့်ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို သဘောထားပြီး ညီမလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မလက် ကို အရိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခု အရိပ် ဝတ်ထားတာအဆင်ပြေရဲ့လားဟင် .. မြန်မာဝတ်စုံဆိုပေမယ့် သီးသန့် ချုပ်ထားတာသိပ်မရှိတော့လေ ..”

“ပြေတာပေါ့ .. ညီမက အရမ်းလှတော့ အရိုင်းအယဉ်နှစ်မျိုးစလုံး နဲ့ လှတယ် ..”

တကယ်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ချီးမွမ်းမိတာဖြစ်သည်။ သူမလေး ရယ်လိုက်တော့လည်း ချစ်စရာ ...

“ညီမလေးက ဘယ်အရွယ်တည်းက တစ်ယောက်တည်းနေတာ လဲ ..”

နှစ်ယောက်အတူတူလျှောက်လာခဲ့ကြရင်း ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ဖြစ်ကြ ကာ ..

“ဒေါ်ကျော့ ရေ .. ခြံစီးတွေ လွှတ်လိုက်ပါဦး ..”

ဒေါ်ကျော့ ကိုလည်း သတိပေးလိုက်ရင်း ..

“မောင်လေးက နည်းနည်းပါးပါးပြောပြထားလို့ပါ .. ညီမက ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အရိပ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပြည့်ခင်တည်းက အဖေ ဆုံးသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဖေက လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွား တာမဟုတ်ဘူး ..”

ခနဲ ရဲ့ ဧည့်ခန်းကိုလှမ်းတော့မည့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အရိပ် ပြောနေတာမှန်းသိလိုက်သည်မို့ ရင်ထဲမှာတဒိုင်းဒိုင်းဆောင့်ချိန် လာတာက နှလုံးခုန်နေတာနဲ့တောင် မတူတော့ပေ ...။

အရည်

ဒီနေရာမှာပဲ ခဏရပ်ပြီး နားစွဲဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်တော့ လောက်အောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာခဲ့ပြီး ...

“လက် ...”

တည်တင်းသည့်မျက်နှာနှင့် အပြင်ထွက်သွားလိုက်ကာ ..

“မင့်သား နိုးနေပြီ ..”

ဟင်! ...

ခုလေးတင် သားအခန်းထဲကထွက်လာတာမို့ လက် အုံ့သြသွား သည်။ အရိပ် ကတော့ မအုံ့သြပါ။ လက် အထဲကိုဝင်သွားတာနှင့် စူးရဲ သည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ခနဲ ကို ပြန်စိုက်ကြည့်မိသည်။

အကြည့်ချင်းဆုံနေပြီးမှ ခနဲ လှည့်ဝင်သွားလျှင် ..

“နေခနဲ ..”

သူမ ခေါ်သံကြောင့် ခနဲ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ တိုက်ကြီးက အကြီးကြီးဖြစ်သလောက် ကျယ်လည်းကျယ်သည်။ ဧည့်ခန်းကို အထူး အလှဆင်ထားတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကွယ်ရပ်ဆိုတာမရှိသလောက်ဝင် ..

အထူးသဖြင့် သူမနဲ့ ခနဲ ရဲ့ အံ့ကွာအဝေးအရ မကြားအောင်ပြော သည့်စကားကို တခြားလူကြားရဖို့မလွယ် ..။ သူ ခြေလှမ်းရပ်သွားတာနှင့် အရိပ် က သူ့နောက်နားတန်းရောက်သွားကာ ..

“ရှင် သိပ်ပျာလွန်းတယ် မထင်ဘူးလား နေခနဲ .. နဲ့နှစ်နေပြီဆို တာ သိရက်နဲ့ အကြောက်အကန် ရှုန်းနေတာတော့ ရှင့်ကံတရာပဲ .. ကျွန်မရဲ့ အနေပြကွတ်တွေကို ဒီနေ့ကစပြီး အကွက်ရွှေတော့မယ် ..”

ဟင်! ...

ခနဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ..

လရောင်ကျွေးရင့်

အခန်း (၁၉)

“မင်း ခုထိ မအိပ်ရသေးဘူးလား ..”

ဧည့်ခန်းမှာ စာထိုင်ဖတ်နေရင်း လက် က လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် သူမ မဖြေရသေးမီ ဖုန်းသံမြည်လာကာ ဓန က ဖုန်းပြောရင်း လှည့်ထွက်သွား၏။

လက် နာရီကြည့်တော့ ည ကိုးနာရီပဲရှိပါသေးသည်။ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာထားသက်ချို က အကူအညီတောင်းထားသဖြင့် စိတ်နဲ့ ဆေးပညာအတွဲသုံးကို ဖတ်ပေးနေတာဖြစ်၏။

သားနဲ့သမီးလည်း ဖောင်နမနစ်ယောက်အခန်းထဲမှာ ဂိမ်းတစ်ခုနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြ၏။ အားလုံးအေးချမ်းနေပေမယ့် ဓန က မအေးချမ်းနိုင် ..။

“ဟုတ်တယ် .. ငါ မလာတဲ့နေ့က ..”

“.....”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ မနက်ပိုင်းကနေ လုံးဝမလာတာ အဲဒီနှစ်ရက် ပဲရှိတာ ..”

“.....”

“ကျွတ် .. မေမိုးထက် ကို လှမ်းမေးထားလို့က၊ ငါ့ကို မနက်ကိုးနာရီ

အလှည့်

အမိ ဖုန်းပြန်ဆက် ..”

နားနားမှာ ကပ်ပြောနေသည့်ဖုန်းကိုခွာလိုက်တာနှင့် နောက်ထပ် အသံတစ်ရပ်ဝင်လာခဲ့၏။ သူ့ခြေလှမ်းရပ်သွားပြီး နားစွဲကြည့်လိုက်တော့ အရိပ် ရဲ့ အခန်းထဲကဖြစ်နေကာ ..။

“အိုး .. Ah .. Ah .. I like it..”

“Arr .. Ha .. Ha... me too ...”

ကြည့်စမ်း ..။

ဒေါသသွေးတွေပွက်ပွက်ဆူသွားသည်။ အခန်းတံခါးရှေ့ကို ထပ် ထပ်ပြီး နားစွဲလိုက်လျှင်..။

“အယ် .. ကြည့်ပါဦး .. ခိ .. ခိ .. ဘောင်းဘီကျွတ်ကျသွားပြီ တီတို့ ..”

“ခစ် .. ခစ်ခစ် .. ဖင်ဟောင်းလောင်းကြီး ရှက်လည်းရှက်ဘူး၊ ထွက်မသွားဘဲနဲ့ မမ ဟိုမှာကြည့် ..”

“အသံမထွက်ကြနဲ့လေ .. တော်ကြာ သားတို့ ဒက်ဒီ သိသွားရင် ဆူခံထိလိမ့်မယ် ..”

ဓန လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ထားလိုက်ရင်း ဝုန်းဒိုင်းကြွဝင်သွားဖို့ စိတ်ကိုအတင်းအကျပ်တားဆီးထိန်းချုပ်နေမိသည်။ ဒီမိန်းကလေး ဉာဏ် နှားလွန်းသည်။

ဘာကိုမှ မဖျောက်ဖျက်နိုင်ခင် အလစ်ပိုက်ဝင်ဖမ်းရမည်။ သက်သေ ပြနိုင်မှ လက် နဲ့ စကားပြောမည်။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ ဆိုတာ လက် ကို အရင်နားလည်စေချင်၏။

သူ အခန်းတံခါးကို အသာလေးလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ကံကောင်း ထောက်မကာ အထဲကလည်းပိတ်မထား .. အသံလည်း မမြည်ဘဲ တံခါးက ဖွင့်သွား၏။

သူ ကြည့်လိုက်တော့ တီဗီက တစ်ခြားတစ်ဖက်မှာ ပိတ်လျက်သား နေကာ သားနဲ့ သမီးရယ် အနိပ် ရယ် ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ကာ လက်ပ်တော့က်

လရောင်ကျားရင့်

ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး --

“တောက် ...”

“ဟင်!...”

“ဒက်ဒီ ..”

“ဒက်ဒီ ..”

တောက်၏ကိုင်သံကြောင့် ခေါင်းလေးတွေ သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာကြသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးထရပ်လိုက်ကြကာ အရိပ် က လက်ဝဲတော့ပ်ကို ပိုက်လျက်သားဖြစ်လျက် မတ်တတ်ရပ်ပြီးမှ ကမန်းကတန်းပြန်၍ လက်ဝဲတော့ပ်ပြန်သိမ်း၏။

“ပေးစမ်း ..”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ခုန်ထုရောက်သွားသကဲ့သို့ လက်ဝဲတော့ပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ မိဒီယိုကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ကာတွန်းကားပေါ်လာလျှင်။

“ဘယ်မှာလဲ ဟိုခွေ ..”

မိဒီယိုကဲ့ထုတ်သည်။ စတစ်ကိုပါ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်မှာလဲ ခုန ဖွင့်နေတဲ့ခွေ ..”

“အဲဒါပါပဲ .. အရိပ် တို့ ..”

“တိတ်စမ်း ..”

သူ့ အော်ငေါက်သံကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက် ပျက်ခနဲလန့်ဖျန်ဆုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုဖာပေါ်နောက်ပြန်ထိုင်ကျသွားကြပြီး အရိပ်လက်လေးတစ်ဖက်ကာထား၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်နေကာ...

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုကြီးရယ်၊ အရိပ်တို့ အဲဒါပဲ ..”

“တိတ်စမ်း .. ခု ချက်ချင်း နင့်ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပြီး ငါ့ကို ခွေထုတ်ပေး ..”

“ဘာခွေလဲဟင် .. အရိပ် မှာ ဘာခွေမှမရှိပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

“မင်း ...”

“အား ...”

အလှည့်

အရိပ် ရဲ့လက်မောင်းနှင်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲခါမစ်လိုက်ကာ ...

“ငါ သိတယ် .. မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ငါ အကုန်သိတယ်၊ ကလေးတွေကို မင်း ဘာခွေတွေပြနေတာလဲ .. ငါ့ကလေးတွေကို မင်း ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ရှိခိုးပါတယ်၊ အရိပ် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး .. မေးကြည့်ပါ ကိုကြီးရယ် ကလေးတွေသိပါတယ် ..”

အရိပ် လက်အုပ်ချီတောင်းပန်ရင်း မျက်ရည်တွေပါကျလာကြ၏။ ညာနေမှန်းသိရက်နဲ့တောင် အရိပ် ရဲ့ မျက်ရည်အစစ်တွေကြောင့် ခနဲတုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ သို့သော် ..

“တောက် .. တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ် .. မင်း ..”

“ဒက်ဒီ .. ဒက်ဒီ တိတို့ကို မလုပ်ပါနဲ့ .. သားတို့ ကြောင်နဲ့ကြွက်ကြည့်နေကြတာပါ ဒက်ဒီ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ် .. တိတို့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး .. သမီးတို့ ..”

“တိတ်စမ်း .. အားလုံးထွက် .. ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန် ..”

မိုးကြိုးပစ်သလိုအသံကြောင့် ကလေးတွေ လန့်ဖျန်တုန်ခါသွားကြကာ မျက်ချင်းပြေးထွက်သွားကြ၏။

“အရိပ်ဟောင်း ..”

သူ့ အရိပ်ဟောင်း ကို ဒီတိုင်း ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်ထားကာ ...

“မင်းရဲ့ မျက်ရည်အတုတွေကို ခုချက်ချင်းပြန်သိမ်းလိုက်စမ်း ..”

ဒီမေးတာကိုပြော မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက အပြာခွေဝယ်လာတာ သိသိတယ်၊ အခု ကလေးတွေကို မင်းက .. တောက် ..”

“အား ...”

အရိပ် သူ့လက်ထဲက ရုန်းနေရင်း မျက်နှာလေးရှုံ့မူနေကာ ...

“မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင့်ကို ပြောနေတယ်ဆိုလား .. ဖယ်လွှတ် ..”

“မပြောရင် မင်းကို ငါ့အခု သတ်ပစ်လိုက်လို့ရလယ်နော် ..”

လရောင်ကျားရင့်

“လုပ်လိုက်စမ်းပါ .. ဘယ်သူက ဆေးမှာကြောက်နေလို့လဲ ..”

“မင်း .. မင်းကလား .. ငါ့ကို ..”

ဒေါသက တားဆီးမရဖြစ်လာကာ အရိပ် ကိုယ်လေးကို နံရံနဲ့ ကျောနဲ့ ပစ်ကပ်သွားတဲ့အထိ ဆွဲရမ်းပစ်လိုက်၏။

“အ ...”

နာကျင်မှုကြောင့် အရိပ် အံကြိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ကိုယ် သူ့ကို လုပ်ခဲ့သလို လည်ပင်းကို ညှစ်ပစ်တော့မလို လက်ဝါးကြီးနဲ့ ဖိကပ် အုပ်ထားလိုက်စဉ် ...

“ပြောလို့ မင်းကို ငါမေးနေတယ် ..”

“ဟို .. ဟိုထဲမှာ ..”

အရိပ် မခံနိုင်လွန်းကာမှ ထုတ်ပြောလိုက်သည့်အဖြစ်ကို ဓန က အကျည်းတန်အောင်မဲ့ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ ညွှန်ပြလိုက်သည့် သေတ္တာကို သွားဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက အဝတ်တွေကို ဖြုတ်မိစဉ် ...

“မောင် ...”

လက် ရဲ့ အလန်တကြားခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဓန လက်တွေရပ် တန့်သွားသည်။

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“ညီမလေး ..”

“အဟွတ် .. အား .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

အရိပ် လည်ပင်းကို လက်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ကိုင်ရင်း ရှုံ့မနေကာ ချောင်းဆိုးရင်းတွေကျသွား၏။

“ညီမလေး ..”

နံရံမှာ ရှိ၍ တအိအိတွေကျသွားသည့် အရိပ် ကို ပြေးဆွဲထားလိုက် ကာ အဝတ်သေတ္တာနားမှာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည့် ဓန ဘက်ကို မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ...

“မောင် .. အရိပ် ကို လည်ပင်းညှစ်လိုက်တာလားဟင် ..”

အလှည့်

သူ ဘာမှမဖြေရသေးခင် လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အဝတ်တွေ တန်းလန်းနှင့် သေတ္တာဆီရောက်သွားခဲ့၏။

“မောင် ...”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ လက် .. သူ .. သူ ငါ့ကလေးတွေကို မကောင်းတဲ့ကားတွေ ခေါ်ပြနေတာ ..”

“အို ...”

“အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

ချောင်းဆိုးနေသည့် အရိပ် က မျက်နှာမမောနိုင်သေးပေမယ့် လက်လေးကာပြရင်း ...

“အဟမ်း .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“အဲဒါ မူယာမာယာတွေများနေတာ .. တောက် ..”

“မောင် .. မလုပ်နဲ့ ..”

ဓန က အရိပ် ရဲ့ မွေ့ရာဆီသွားကာ ခေါင်းအုံးနဲ့ မွေ့ရာခင်းတွေ ကို ဆွဲလွဲဖယ်ပစ်ဖို့ပြင်လျှင် ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူလိုက်တာနှင့် လက် က ဝင်လှထားလိုက်ပြီး ...

“မောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ .. မောင့်စိတ်ကို မနိုင်တော့ဘူး လား ..”

“ဘာ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“မောင့်ကို ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အခု မပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ လောလောဆယ် ဒါ သူများအိပ်ခန်းပါ။ လာပါ .. သူများ အခန်းထဲမှာ ထင်သလိုမလုပ်ပါနဲ့ ..”

“မင်း ဘာသိလို့လဲ လက် .. ဖယ်စမ်း ..”

“ဟင့်အင်း မဖယ်ဘူး .. မောင့် ဒေါသတွေကြောင့် ဆင်ခြင်တဲ့ တရားမဲ့နေပြီ သိရဲ့လား ..”

“ဘာကွ ...”

လက် က မျက်နှာလေးတင်းသွားလိုက် စိတ်ပူပူသလို ရှုံ့မဲသွား

လရောင်ကျားရင့်

လိုက်နှင့် ခန ကို အတင်းဆွဲထုတ်ခေါ်သွား၏။

“ငါ့ကို ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့တယ် ဟုတ်လား .. မင်းက သူ့ကိုတော့ သနားနေတယ်ပေါ့ ..”

အထဲကနေ ပြန်ပါသွားခဲ့ရင်း ခန သမင်လည်ပြန်ကြည့်လျှင် အရိပ်သည် မျက်နှာလေးနီရဲနေပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်သိပ်နေသော်ငြား ..

“တောက် .. အလာကား ကစေမ ..”

မျက်ရည်ကျရင်း မဲပြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာကို ပြေးသွားပြီး လက်သီးနဲ့ အချက်ပေါင်းများ ထိုးပစ်ချင်သည်။ ကြက်ငှက်သတ်သလို ခြေနှစ်ချောင်းကဆွဲပြီး အရိုးတွေဆန်ကွဲစေဖြစ်သွားအောင် အကြိမ်ဖန်များစွာ လှဲရိုက်နေချင်၏။

ဒါ ဘယ်လို ပညာမျိုးလဲ ..

သင်းကတော့ သနားစရာမိန်းကလေးတစ်လောက်ဖြစ်နေကာ သူကတော့ သိက္ခာမဲ့အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ကောင် ..။

ထို့ပြင် ဒီနေ့ လက် ပြောခဲ့သမျှစကားတို့သည် ..။

“ကလေးတွေရှေ့မှာ မောင် ကိုယ့်သိက္ခာကိုထိန်းဖို့တော့ သတိရသင့်ပါတယ် ..”

“သူ့ခမျာ မောင်မကြိုက်တာမှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရှာဘူး၊ သူ မဝတ်တတ်တဲ့ ဖြန့်မာဝတ်စုံလေးနဲ့ အမြဲနေခဲ့တယ်။ မောင် ခြေသံကြားတာနဲ့ ထပြေးဖို့ပြင်နေရတယ် ..”

“မျောက်သားစားချင် မျောက်မျက်နှာကြည့်တဲ့ .. ခွေးရိုက်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာကြည့်ရတယ်၊ သူ့ကို မောင် ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်း မောင့်ညီလေးက အသက်လောက်ချစ်နေတာ ..”

“မောင် ပြောနေတာတွေက မောင့်ဘက်က ဖြစ်နေတဲ့ သံသယတွေ၊ တစ်ဖက်သက် အထင်သေးမှုတွေချည်းပဲ လက် ခြင်နေတာ အရိပ် က အဲလိုမိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး မောင် ..”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် သူ ကိုယ်ကို ပြုပြင်ချင်စိတ်ရှိတယ်၊ ကြောက်ရွံ့ရှိသေတတ်တယ်၊ သူ့မှာ ဟိရိသတ္တပုတရားရှိပါသေးတယ်၊ တစ်ဆုံးမပြောပါနဲ့ ..”

“အရိပ် ကို လက် ယုံကြည်တယ်၊ မောင် စွပ်စွဲနေသလောက် သူ မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း အခု မောင် ဖြစ်နေသလိုမျိုး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်မှာပဲ ..”

“ဘာကွ ..”

သူ့ဒေါသရဲ့ ဝေါက်ကွဲရာက လက် ရဲ့ မျက်နှာလေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လွန်ကျံသွားပြီဆိုမှ မှားမှန်းသိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တရစ်ရစ် ခံပြင်းစိတ်နှင့် လက်သီးဆုပ်ခံကြိတ်ထားမိလေသည်။

ဒီလိုတွေဖြစ်အောင် သင်းလုပ်နေတာ .. မိန်းမယုတ် .. ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ သူ သတိမရ ..။

လရောင်ကျွန်းရင့်

အခန်း (၂၀)

“တော်တော် ညစ်ပတ်တဲ့ ကောင်မ ..”

“ဟုတ်တယ် ခန .. ငါအခု အဲဒီဟာလေးကို ပတ်ရှာနေတာ ..”

“ငါလည်း သူ့ အပြင်ထွက်သွားတာသိလိုက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ ..”

တစ်နေရာစီကနေ ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောနေမိကြပေမယ့် ဒေါသတွေက ခန နဲ့ ကျော် ရင်ထဲမှာ အချိုးတူရှိနေကြလျက် ..။

“တကယ်ကွာ .. ထင်ကိုမထင်ရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လာပြီးပြောသွားတာ မင်းသိလား ..”

“ဟုတ်လား .. သူ့ကိုယ်တိုင်လား ..”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ငါ့မိန်းမကို တိုင်သွားတာ၊ သူ့ညီမကို မလာရမစေကားပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီမိမိကို ခုမှရှာတွေ့လာလို့ပါတဲ့၊ သူ့ညီမက သေပြီတဲ့၊ မင်း စဉ်းစားကြည့် .. ငါတို့လင်မယား ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကုန်မလဲ ..”

“ဟိုကောင်ရော ..”

“ငါက သူ့နောက်လိုက်ပြီး စိန်ခေါ်လိုက်လို့ ပညာပေးတာတဲ့၊ ငါတို့ပြဿနာကြီးတာနဲ့ သူ့ပဲ ဖုန်းတန်းဆက်တာ ..”

အလှည့်

“မင်းကို ငါပြောသားပဲ .. အဲဒါကို မင်းပဲ နတ်သမီးလေးထင်နေတာ၊ မြေပွေးမ .. ဘီလူးမ .. သင်းကိုတွေ့လို့ကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကားနဲ့တိုက်သတ်ပစ်မှာ ..”

ပြောနေရင်း ကားကိုအရှိန်ထပ်မြှင့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကလည်း ဘေးဘီဝဲယာကိုရှာဖွေနေရကာ ဖုန်းပြောနေတာနဲ့ ပါးစပ်ရော မျက်လုံးရော အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၏။

ကျော် ဘက်က ခဏတိတ်သွားကာ ..။

“မင်း အဲလိုမလုပ်နဲ့ဦး ခန .. ဇော် က လွတ်နေသေးတော့ ငါ့ကို ရှိခိုးမတတ်တောင်းပန်နေတာ၊ ပြီးတော့ ငါ စဉ်းစားမိတယ်၊ သူ့နောက်ကွယ်မှာရှိနေတဲ့လူက သူ့မှာအန္တရာယ်မရှိမချင်းတော့ ဘာမှလုပ်ရှားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ သူ့ကို ဒီတစ်ခါ ပိပိရိရိတုံ့ပြန်ရမှာ ..”

“ကျော် .. မင်း သူ့ကို စိတ်မကုန်နိုင်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုကွာ .. ဒီတစ်ခါစဉ်းစားတာက ငါတို့ကို မထိခိုက်ဖို့အများကြီးပါပါတယ် .. ပြီးတော့ ဇော် က တအားကြောက်နေတာ ငါတို့ ဒီကောင်မလေးကို ..”

“ကောင်မလေးတွေတာတွေခေါ်ပြီး နဂ္ဂမနေစမ်းပါနဲ့ .. ကျွတ် ..”

“ဟိုတို့ရှေ့မှာရှိရင် ဆွဲထိုးမိတော့မယ် ..”

ခန စတီယာရင်ကို တင်းခနဲဖိဆုပ်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်သေးသည်။

“အခု .. အိမ်မှာကလေးတွေက ငါ့ကိုမြင်ရင် ထွက်ပြေးကြတယ်၊ မိန်းမက စကားလုံးဝမပြောဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မချော့ခဲ့ဘဲနဲ့ ငါ သူ့ကို လိုက်ချော့တယ် .. လက် က စကားဆုံးအောင်ကို နားမထောင်တော့ဘူး မင်းသိလား ..”

“မင်းက ရိုက်လိုက်တယ်ဆို ..”

“ကျော် .. အဲဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်အောင် သူ လုပ်နေတာ ..”

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေတာပေမယ့် မင်း ကြိုမှမကွေးဘဲ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“မင်းရော အတင်းလိုက်တာနောတာတောင် ဇွတ်ထလိုက်သွားတာမဟုတ်ဘူးလား .. အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ..”

“အေး .. အပိုတွေပြောတော့ဘူး .. ငါတို့ သူ့ကို တစ်နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံဆွဲချုပ်ထားလိုက်မယ်၊ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်အောင် ထားလိုက်ရင် ငါတို့လက်ထဲမှာ ဒုတိယ ချစ်တေး ထပ်ဖြစ်သွားမှာပဲကွ ..”

“ကျွတ် .. မင်း ခုထိ စိတ်မကုန်သေးဘူးလား ..”

“ဓန ရာ .. ငါပြောတာလည်း မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အခု ငါတို့ .. ဟာ .. ဓဏနေဦး .. နေဦး ဓန ငါတွေ့ပြီ .. အရိပ် ..”

“ဘယ်မှာလဲ .. မင်း ခု ဘယ်မှာလဲ ကျော် ..”

သူ ရှိနေသည့်နေရာကိုပြောလိုက်ကာ ကားကို အရိပ် လျှောက်သွားနေသည့် ပလက်ဖောင်းဘက်တွေဝင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဓန နဲ့ ဖုန်းပြောခြင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ကာ သူမ နောက်ကနေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကပ်လိုက်လာခဲ့၏။

“ဒီတစ်ခါ ချစ်တေး ကိုတော့ ငါပထမဆုံးပဲဖြစ်ရမယ် ချစ်တေး .. အဟွန်း ..”

သူမကိုကြံစည်ဖို့အတွက် မြဲနေရာလည်းရှာဖွေထားပြီးပြီဖြစ်တာ တစ်ခါတည်းဆွဲတင်သွားရုံသာ ..

“ကျွတ် ..”

ကျေးကျေးနပ်နပ်ရွှေရွတ်နေမိရင်း စိတ်တွေစောကာ မချင့်မရဲဖြစ်လာခဲ့၏။

“ကားဆီ သွားနေတာလား .. ဘယ်ကိုလဲကွာ ..”

စတီယာရင်ကိုထု၍ စိတ်မရှည်ခြင်းက ပိုဆိုးလာသည်။ အရောင်ရင့်ရင့်တောက်တောက်တွေ အဝတ်များသည် သူမထံ ခုတော့ ဖေဒါရောင်လွင်လွင်ကို ဝတ်ထားကာ ဆောင်းဘီရှည်အညှိလေးနဲ့ဖြစ်၏။

ခြေလှမ်းကျွဲ၍ စမတ်ကျကျလျှောက်လှမ်းနေပုံက ပခုံးလောက်

ဆံနယ်လေးတွေ တဖတ်ဖတ်ခါလျက် ကျော် ဒေါသတွေကို ယုတ်လျှော့သွားစေခဲ့၏။

သူမလေးကို မြင်လိုက်တည်းက ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုလည်း သတိမရ၊ သူမမှာ အစွယ်တွေပေါက်နေပါသည်ဆိုရင်တောင် သွားနဲ့ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမှာမဟုတ် ..။

ထိုမျှလောက်ထိ ရင်ခုန်သံတွေက အရိုင်းဆန်စွာ ကိန်းဝပ်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ..

သူ့စိတ်ကူးတွေကို တပြောက်ပြောက်ခုန်ဆင်းလာကြသည့် မိုးစက်တွေက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလိုရှိကာ ..။

“မိုးရွာလာပြီ .. ဒီကောင်မလေးဘယ်ထိ .. ဟင် ..”

အရိပ် ပလက်ဖောင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး တစ်ဖတ်ကိုကူးရန် လမ်းပေါ်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် ..။

“ဂျွီ ...”

“အား ...”

ကျော် ကားသည် အရိပ် ကို ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ ပစ်စလက်စတ်လဲကျသွားကာမှ ..

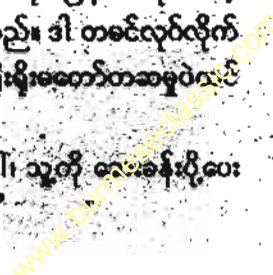
“ဟင် ... ရှင် ..”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ .. လူထိသွားတာလား ..”

“ကားပေါ်ကလူ ဆင်းလာပါပြီ ..”

အရိပ် ပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ ရုတ်တရက်ပြန်ထမရတေမယ့် ကျော် ကို မြင်လိုက်တော့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါ တခင်လုပ်လိုက်တာမှန်းသိပေမယ့် ဖတ်ဝန်းကျင်အဖြစ်မှာ ရိုးရိုးမတော်တဆစုပဲလည်ကြတာမို့ ..။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်မှားတာပါ၊ သူ့ကို လေးစားဖို့ပေးလိုက်ပါ့မယ် .. လုံးဝတော့ဝန်လှပေးမှာပါ ..”

လရောင်ကျားရင့်

ကျော် က လူ့အုပ်ကိုရှင်းပြရင်း သူ့ကိုယ်သူ အာမတွေခံနေကာ အရိပ် ကို ကားထဲပွေ့ထည့်လိုက်၏။ ကိုယ့်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို တွက်မိလိုက် ပေမယ့် ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုသည့်အသိကြောင့်တော့ ထိတ်လန့်ဖျားများသွား တာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူမဟာ ဟိုတုန်းက ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်အရွယ် ချစ်တေး လည်း မဟုတ်တော့ပေ ...။

ကျော် ကားပေါ်မှာ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိပိတ်ထားရင်း သက်မဲ့ ရုပ်လေးလို လိုက်ပါလာခဲ့၏။

“ကဲ .. ဘယ်လိုလဲ ချစ်တေး ..”

ကျော် မျက်နှာသည် ဝမ်းသာအားရကြီးထင်ရှားစွာဖြစ်နေခဲ့လျက် ကားမောင်းနေရင်း လှည့်ကြည့်ရင်းနှင့် ...။

“မင်းက ချစ်တေး၊ ဝဲဆိုတာနားလည်သွားပြီလား .. ဒါမှမဟုတ် ရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ .. မိန်းမက မိန်းမပါပဲကွာ ..”

အရိပ် က ရှေ့ကိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့ရင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေ၏။

“မင်း ငါ့ကို အိမ်ထိလာပြီး ဒုက္ခပေးသွားတာ ငါ မေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ ခုံလည်း မင်းက ချစ်တေး ပေမယ့် ဟိုတုန်းက ချစ်တေး လို ငါမဆက်ဆံ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညှိနှိုင်းမှုတော့ ရှိရမယ် ..”

သူ ရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး ကားကိုထိန်းတောင်းလိုက်ရင်း ဒီဘက်ပြန် လှည့်၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ .. မင်း ငါတို့နဲ့ အဆင်ပြေပြေဆက်ဆံမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် တစ်ဘဝလုံး လိုတရအခြေအနေမျိုးနဲ့ အေးချမ်းသွားစေရ မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်သေးဘူးဆိုရင် ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လက်ခံမယ့် အကြောင်း မင်း သူတို့နဲ့ ညှိလိုရတယ် ..”

အရိပ် က စိတ်ပျက်သွားသလိုမျက်နှာလေးတစ်ချက်တွန့်မဲ့၍ လမ်း ဘက်ကိုလွှဲအားလိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးစက်တွေ စိပ်စိပ်သည်းသည်းရွာ

နေပြီဖြစ်၏။

ကျော် က သူမ မျက်နှာလေးနဲ့ သူမ ကြည့်နေသည့်အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မရှည်သံနှင့် ...။

“မင်းကို ငါ ဒီတိုင်း ဓန လက်ထဲထည့်လိုက်ရင် သူ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးနော် .. ပြီးတော့ ငါကလည်း ..”

“တောက် ...”

“ဟ .. အား ...”

တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ မျက်နှာကို စပရေးတွေ ရှူးခနဲပစ်မှန်လာ သဖြင့် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ရကာ ကားလည်းကွေ့ပိုက်ရမ်းခါ သွား၏။

သို့သော် ဘာမှမထိခိုက်မိလိုက်ဘဲ ကားက လမ်းလေးမှာ ခပ်စောင်း စောင်းတိုးရပ်သွားခဲ့ပြီး ...။

“မင်း ကြည့်စမ်း ..”

“နင် ကြည့်မောင်းဖို့ပဲလိုတာ .. အခု ငါ့ကို ရှေ့ကကစားကွင်းမှာ မှာ ချထားပေးခဲ့ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

ဆင်းထွက်သွားလို့ရပေမယ့် သူမ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့က ဓသေချာ ပေ။ ခြေထောက်ထော့ရုံထော့သွားတာလား လုံးလုံးကျိုးသွားတာလား။ အကြီးအကျယ်မဖြစ်လောက်ဘူးထင်ပေမယ့် လျှောက်ကြည့်မှပဲသိမှာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေလက်ထဲကို ဒုတိယတစ်ခါထပ်ရောက်နေနိုင် ပါ။

စဉ်းစားစမ်း အရိပ် ...။

မှဆိုးလုပ်နေပြီးမှ သားကောင်ပြန်ဖြစ်မခံနဲ့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲ ပါစေ လွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားရမည်။ ဒီတလောရဲ့ကို အလျှော့ဆွဲနဲ့

စည်းရုံးပြီး ကြံဖန်ကြိုးစားလို့ရပေမယ့် ရွံစရာတွေပြောနေတာကို သည်း
မခံနိုင် ...။

“အား .. စပ်လိုက်တာ မင်း .. တောက် ..”

ကျော် စိတ်တိုသွားသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက် ပြန်ပိတ်လိုက်ရ
နှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း ယားကျိကျိစပ်မျှင်းမျှင်း ...။

“တွေ့မယ် .. မင်းနဲ့ ငါ ..”

မျက်နှာကို ဖိဖွတ်ပစ်ရင်း ကားကိုဂီယာချိန်းလိုက်၏။ သို့သော်
သူ့ကားထွက်ရသေးမီ ကားတစ်စီးက သူ့ရှေ့ကနေ ကန့်လန့်မကျတကျ
ပိတ်ရပ်သွားခဲ့လျက် ...။

ဘာတွေလဲ ...။

အရိပ် နဲ့ ပတ်သက်နေသည့်လူတွေမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျ
သွားခဲ့၏။ ကားက လူရှင်းကားရှင်းနေရာကိုရောက်နေသည့်ပြင် တစ်ဖက်
ကားပေါ်ကဆင်းလာကြတာ ဖိုက်တာပုံနှင့် လူထွားကြီးလေးယောက်
ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...။

“ဟိုတ်ကောင် .. ဖွင့်စမ်း ..”

လက်ကောက်ဝတ်တနေ လက်ခုံပေါ်ထိ လက်ပတ်တွေရှိနေသော
လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ မှန်ကို ထုပစ်လိုက်၏။ သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့်...

“ဒုတ် ...”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လိုက်မှန်းတောင်မသိခဲ့ဘဲ ခေါင်းတစ်ခု
လုံးပူဟူသွားကာ ဘာဆိုဘာမှမသိတော့ပေ ...။

အရိပ် ဒီတိုင်းလေးထိုင်ကြည့်နေခဲ့လျက် လှုပ်ရှားမှုတွေပြီးဆုံးသွား
မှ ဘေးမှန်ကိုရုလိုက်ပြီး ...။

“ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး ..”

သူမဘေးကို ရောက်လာသည့် လူနှစ်ယောက်က မျက်မှန်နက်တွေ
နဲ့ဖြစ်ကာ မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲသွားသည်

မသိပေမယ့် ခဏငြိမ်သွားကြ၏။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကလှည့်ထွက်သွားပြီး ရပ်ထားသည့် ကားဆီ
သွား၏။ ပြီးတော့ ပြန်လာကာ ...။

“ဆရာက ခေါ်ခဲ့ဖို့မှာလိုက်တယ် ..”

ခွင့်တောင်းတာလည်းမဟုတ်၊ လာပြောတာလည်းမဟုတ် ...။
ပြောပြီးတာနှင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ဓကို ဖွဲ့ယူလိုက်၏။

အရိပ် မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်မိကာ ...။

သူမ ကိုယ်ကို ဆိုဖာပေါ်မှာချလိုက်ပြီဆိုမှ ...။

“အရိပ် အလုပ်မပြီးသေးဘူး ..”

“ထားလိုက်တော့ .. ငါ လက်စသတ်ပေးမယ် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

ခေါ်ပေမယ့် အရိပ် က မျက်နှာလွှဲထားလျက်ရှိကာ ...။

“ဦးဒီ ဖြေရှင်းပေးဖို့မလိုပါဘူး ..”

သူမအသံလေး အဖျားခတ်တုန်ယင်နေကာ ဘယ်လိုပဲထိန်းထား
ပါစေ မိန်းမသားဟာ မိန်းမသားပဲဖြစ်လေသည်။

‘ဒီကမ္ဘာ’ ဆိုသော ပရော်ဖက်စာ ခေါက်တာတစ်ယောက်ရှေ့ထို
ရောက်လာခဲ့သည့်အချိန်မှာ သူမသည် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဆယ်ကျော်
သက် မိန်းကလေး ချစ်တေး ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး ...။

“ဒါတွေအားလုံးက အရိပ် နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာ၊ အရိပ် ပြီးဆုံးအောင်
လုပ်မယ် ..”

“အခု မင်းသွားမယ့်လမ်းတစ်ဆုံးကိုပဲပြောစမ်းပါ၊ ဒီကားလေးက
ဆင်းပြီး ဘယ်လိုလျှောက်မလဲ ..”

အရိပ် အသံလေးတိတ်သွားသည်။ သူမ ကားပေါ်ပေါ်လိုက်ရတာ
ကို ဦးဒီ မြင်သွားခဲ့သည်မှန်းသိလိုက်၏။ မျက်လုံးထဲစပ်ဖြည်းဖြည်း

လရောင်ကျားရင့်

လှည့်လိုက်တော့ စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ဆုံမိသွားသည်။

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ ...

မျက်နှာအနည်းငယ်ရှည်ချင်သလိုရှိကာ မျက်စိတွေက တူထဲနက် မှောင်နေသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ရှည်ပေမယ့် ချေးတာမျိုးလည်းမဟုတ်။ နှာတံက အနည်းငယ်ပွချင်သဖြင့် ပေါ်သင့်တာထက်ပိုချင်၏။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာရှည်နေခြင်းမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်က သာလွန်ခြင်း အားလုံးက ပြေပြစ်သွားခဲ့၏။

ထို့ပြင်နားသယ်စပ်ကနေ ဆင်းသည့် ဆံစတိုသည် နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးဖျားတစ်ပိုက်မှာ စိမ်းညိုသော ဝါးသိုင်းမွှေးတို့အဖြစ် နေရာယူ၏။

ဒီယောက်ျားဟာ ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပထမဆုံး ဆုံ ဆည်းခဲ့စဉ်ကတော့ မာန်မာန်တွေ အမုန်းတရားတွေနဲ့ ရောထွေးနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့လျက် လူငယ်လူလတ်ဆိုသည့် သူ့ဘဝ အချိန်များကို ဆေးပညာတွေနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးနေခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သူမသာ အခြေအနေဆိုး အဖြစ်အပျက်ဆိုးများနှင့် သူ့ရှေ့ရောက် သွားခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ...

ဦးထွတ်မြတ် ဆိုသည့် လူကြီးကသာ သူမ ဘဝကို မကယ်တင်ခဲ့ ပါလျှင် ...

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ ဆိုသူ၏ အရိပ်မှာ ခြေချနင်းခွင့်တောင်းရလိမ့် မည်မထင် ...။

“ဟေ့ .. မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ် ..”

သူမရဲ့ စိတ်တွေ အတိတ်ကိုပျံလွင့်အံ့ဆဲဆဲမှာ ရင်ခွင်ထဲကို တာဘက် လေးတစ်ထည်ကျလာခဲ့သည်။

“ဆံပင်တွေစိုနေတာပါ သုတ်ပစ်လိုက် ..”

အရိပ် ရှိုက်သံတွေမထွက်မီအောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကပ်ပိတ် ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မွှေးပျံ့နေသည့် တာဘက်လေးကို ငုံ့မိုးငေးမော

နေမိ၏။

ပြီးတော့မှ မျက်နှာနဲ့ ဖိနှစ်ကပ်၍ နမ်းပစ်မိသည်။ မျက်ရည်နဲ့ ရေခဲဆီပင်တွေကို ရွှေ့လှေးပွတ်သုတ်နေမိစဉ် သူမ ငိုမိတိုင်း ဒေါသတွေ နဲ့ တားဆီး၍ လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် ပစ်ပေးလာတတ်သည့် အတိတ်က ပုရိပ်တို့ကို သတိရမိပြန်၏။

ဒီကမ္ဘာ နားမှာရှိနေရတိုင်း သူမ အဆူခံရသည်။ ဘယ်လောက် ငိုနေနေ မျက်ရည်ခြစ်ချောင်းဖြစ်နေရှင်တောင် လေသံလျှော့ပေါ့သွား တယ်ဆိုတာ ဓရိခွဲဘဲ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ပစ်ပေးခြင်းဖြင့် အဆုံး သတ်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

“အရိပ် ဒီလူတွေကို အဆုံးသတ်ပေးရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးဒီ ပြော သလိုမဟုတ်ဘူး ..”

အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကိုဆက်စပ်၍ အရိပ် က ပြောလက်စကို ပြန်စ လိုက်ကာ ...

“သူတို့ကို ကလေးများချင်လွန်းလို့ အရိပ် အသက်ဆက်ရှင်ချင်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်လျက်နဲ့ သေနေခဲ့တဲ့ဘဝကို ဒီနေ့ထိ ဘယ်လိုမွှေး မြှူခဲ့ရသလဲဆိုတာ တယ်သူမှ မသိဘူး ..”

“ဝင်းက အဲဒါတွေကို ကြေညာချင်တာလား .. လုပ်စရာရှိတာ ထုတ်ရရှိလိုရင်းလဲဟေ့ ..”

“မကြေညာဘဲနဲ့ သိရမယ် ..”

ကာက ညင်သာစွာမောင်းထွက်သွားခဲ့လျက် ... မြိန်ငြိမ်အေးအေး လေးပြေးနေခဲ့၏။ ညနေခင်းသည် ည၏အသွင်သို့ တဖြည်းဖြည်းပြောင်း ထိတာ တရိပ်ရိပ်မှောင်စောခဲ့သည်။

မိုးစက်တိုသည်လည်း ပါးသွားလိုက် စိပ်လားလိုက်နှင့် ..

“မိုးတွေရွာတိုင်း အရိပ် ငိုခဲ့ရတယ်။ စုချိန်ထိလည်း ငိုတုန်းပဲ .. အထိတွေ့ကျသံက နားထဲမှာ မျောက်ဆိုးအောက်သလိုပဲ .. မိုးရေထဲမှာ

ထရောင်ကျားရင့်

သွားမိတဲ့အခါ သူများတွေအတွက် အေးနေတဲ့ ရေစက်တွေက အရိပ် ကိုယ်ပေါ်ကိုကျတော့ မီးပွားတွေစင်ကျနေသလိုပူတယ်။ အဲဒါတွေကို အဲဒါတွေအားလုံး သူတို့ ပြန်ခံစားရမယ် ..

"နားထောင်လို့ကောင်းပေမယ့် ဘဝဆိုတာ ကဗျာတစ်ပုဒ်မဟုတ်ဘူးကွ .. ခံစားရသမျှကို စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်လို့ရတယ် .. ဘဝကို စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်လို့မရဘူး။ မင်း ခုလေးတင် ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငါ အချိန်မီရောက်မလာရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ .."

"ဦးဒီ ရောက်လာမှာပဲဆိုတာ အရိပ် သိတယ် .."

"ဟုတ်ပြီ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ထိ ငါကလိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ .. ဥပမာ မင်းရဲ့ အဲဒီအိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချိန်တွေ ဒါမှမဟုတ် တခြားအဆောက်အဦးတစ်ခုခုထဲမှာ ပိတ်မိသွားတဲ့အခါ .."

အရိပ် က မျက်လွှာလေးချပ်စုံလိုက်ရင်း ငိုမိခဲ့လေးပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ..

"အရိပ် အတွက် ဦးဒီ ပူနံနဲ့ရတာတွေ ဒီနေ့ကစပြီး .."

"အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ခါးသီးခဲ့တဲ့ဘဝက သေသွားခဲ့ပြီဆိုတာ မင်း မေ့နေသလား .."

"မေ့ပါဘူး .."

"ဟုတ်တယ် .. မေ့လို့မရဘူး။ မင်း ပြန်လိုချင်နေတဲ့ ကြွေးတွေ အတွက်ကြောင့် အရိပ်ဟောင်း ဆိုတဲ့ နာမည် ငါပေးခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ မနုဿိန်းမပြုခဲ့တဲ့ နောက်ထပ်လူသားတစ်ဦးပဲ .."

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ က စကားရပ်ပြီး သူမတို့ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကိုငေးနေလိုက်ရင်း ..

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားရမယ်လို့ မင်းကို ငါ အမြဲပြောခဲ့တယ်။ အလွတ်လုပ်ရင် ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဇွဲစိတ် .."

"ဟုတ်ပါတယ် .. အရိပ် က .."

အရည်

"မင်းကိုယ်မင်း ပြည့်စုံနေပြီလို့ထင်သလား .. မင်းမှာ ဘာမှမရှိဘူး .."

"မရှိပေမယ့် အရိပ် မကြောက်ဘူး ဦးဒီ .."

"မင်းက မကြောက်ပေမယ့် ငါကလည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး .."

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ က သူမဘက်လှည့်လိုက်ကာ ..

"မင်းနောက်ကို တကောက်တောက်လိုက်ကြည့်နေတဲ့အတွက် ငါ့ကို မင်း တစ်မျိုးများထင်နေသလား .. အရိပ် .. ဟင် .. ပြောစမ်း .."

"ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .."

အရိပ် ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါရင်း ဒီကမ္ဘာ ဘက် လှည့်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ခြေထောက်နဲ့ အားပြုပြီး ဖင်ရွှေ့ထိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူမ ခြေထောက်တွေ အခြေအနေမဆိုးသေးမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

"အရိပ် ကို ဒီလိုစကားမျိုးတွေနဲ့ သွေးပျက်အောင် မပြောပါနဲ့ ဦးဒီ ရယ် .. ဦးဒီ နဲ့ အရိပ် က မိုးကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးလို ကွာပါတယ်" ပြောနေရင်း မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြန်ကာ ..

"ဦးဒီ ကို ဒီလိုထင်ဖို့မပြောနဲ့ အရိပ် ဘက်တတောင် စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူး .."

သူမ အသံလေးတုန်ယင်အက်ရှုနေခဲ့လျက် ..

"ကားရပ်ပေးပါ .."

ရှေ့မှာ မောင်းနေသည့် ဒရိုင်ဘာက နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဒီကမ္ဘာ ဆီက အသံကို နားစွဲ၏။ သူမ မျက်နှာကို စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ကာ ဒီကမ္ဘာမျက်နှာလွှဲသွားသည်။

"ကားရပ်ပေးပါ .. ကိုကောင်းကောင် .."

အရိပ် ထပ်ပြောလိုက်မှ ကားက လမ်းဘေးမှာ ခပ်ကြည့်ကြည်းရပ်သွားခဲ့သည်။ အရိပ် နေရာမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးထိုင်နေဆဲရှိ

လစရာင်ကျားရင်

ကား ...

"ဦးဒီ ကို စိတ်ပင်ပန်းအောင်မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အရိပ် ရဲ့ စကားတွေ ဖော်ကားသလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် .. နောက်ထပ်ပြီး အရိပ် ဆို..."

"ဝင့်ကြွေးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မဆင်သွားလို့ မနေရတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလို မိန်းကလေးကို ပစ်မထားနိုင်သေးတာလည်း ငါ့ဝင့်ကြွေးလို့ပဲ မှတ်ပါတယ် .. အခု မင်း ဆင်းသွားရလို့လား .."

"ဟုတ် .."

သူမ မျက်လွှာချလျက်ပြီးမှ ခေါ်ဝေးညွှတ်သည်။ ငြိုးတော့ ...

"အရိပ် အခုအထိုင်မတတ်တိုင်း ဦးဒီ ဝင်ပါနေရရင် ဦးဒီ မှာပါ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့မယ်။" တားမြစ်ခံရရုံသာမက ပြောရင်းမှာပင် မျက်လွှာချ အခွံနား ...

"ယေ ... အရိပ် က အရိပ်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးလူဆိုတာ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်လို့ မပြောထားတော့ ..."

"ဒီမှာ အရိပ် .."

ဦးဒီက သူ့စကားကြောင့်ပဲ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ခောင့်တတ်တာကြောင့် အရိပ် မရဲတရဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီကမ္ဘာ မျက်လုံးတွေက အေးစက်စွာရဲနေကာ ...

"မင်း စိတ်ကူးတွေကို ပုံဖော်ပါစေဆိုပြီး ငါ လွှတ်လေးထားတာ မှင်မပါချို့ဖို့ အထိုင်တွယ်မှာရင်နေရတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မင်းနားလည်လား ..."

"နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..."

"မလိုဘူး .. ဆင်းတော့ .."

သူမကြည့်မည်မည်မှာ ရှာချလာတာနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ အရိပ် ခပ်စစ်စစ် ဆင်းရဲတတ်တဲ့ ဒီကမ္ဘာ ပိုက်ကြည့်နေရုံမျှ မည်းနည်းလေး

အလှည့်

မှ မတား ...။

သူမ ခြေခိုင်ခိုင်ရပ်လိုက်ချိန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှေနေပြီဖြစ်ကာ ဒီတိုင်း လမ်းဘေးလျှောက်သွားတဲ့အထိ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ ...

"မောင်း ..."

ကားက ဖြည်းဖြည်းချင်းရွေလျားသွားခဲ့ပြီး ဒီကမ္ဘာ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ကာ ...

"ဗလ .. မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ .."

"ဆရာကားနဲ့ သိပ်မကွာတဲ့နောက်မှာပါ .."

"အေး .. ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသိတယ်မို့လား .."

"ဟုတ်ကဲ့ .. မြင်နေရတဲ့နေရာမှာပါ .."

သူ ဖုန်းချလိုက်ပြီး သည်းမည်းနေသည့် မိုးစက်တွေကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဒီမိုးစက်တွေကို ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မုန်းတီးနေခဲ့၏။

သူ့အတွက်ကတော့ မိုးစက်တွေနဲ့အတူ သူ့ဘဝထဲဝင်လာခဲ့သည့် သူမကြောင့်သာ ...။

လရောင်ကျဉ်းရင်

အခန်း (၂၁)

အိမ်ကွန်း ဘတ်စ်ကားကြီးတွေလည်း သွားနေကြသည်။ တက္ကစီ တွေကိုလည်း တွေ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ရပ်ကုန်ခံသည့်နေရာမှာပဲရှိ နေဆဲဖြစ်ကာ မိုးစက်တွေကို ကြုံကြုံခံနေခဲ့၏။

မိုးက အရှိန်လျှော့မသွားဘဲ စည်းချက်မှန်စွာသည်းနေခဲ့သည်။ သက်နုငယ်ညည်းရဲ့ အလှက မိုးကြောင့် အကျည်းတန်နေကာ လမ်းပေါ် မှာ လူသွားလူလာ ကာသွားကားလာ အဆက်ကျဲရှင်းလင်းနေလေသည်။

အချိန်ကို သတိမထားမိပေမယ့် ခြေထောက်တစ်ဖက်က နာကျင် လာသဖြင့် ရပ်နေရာမှ စတင်ရွေလျားမိ၏။ ထိုအခါကျမှ သူမ ဘယ် လောက်ကြာအောင်ရပ်နေခဲ့မိမှန်း သတိရလာသည်။

ထိုခံနေသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်က ခြေလှမ်းလိုက်တာတောင် ပါရဲ့လားလို့ထင်မိသည်။ သို့သော် .. သူမ ဒီတိုင်းပဲဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ ကတ္တရာလမ်းမညည်းကြီးက မိုးစက်တွေအောက်မှာ လှူးလှိုင်းဝပ်စင်း နေရပေမယ့် လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေ အကူအညီဖြင့် သူ ဘယ်လောက် မာကျောကြောင်း တပြောင်ပြောင်လင်းလက်ပြနေ၏။

ပြီးတော့ ကားတွေလူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြတ်ကျော်လျှောက် နင်းခေါက်ပေမယ့် သည်းညည်းလည်းမထွက် ခြေရာလည်းမထင် ...။

သူမရဲ့ ဘဝကတော့ မိုးစက်တွေ ကြွဆင်းနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်း မည်းကြီးပေါ် ပထမဆုံးနှင့်ဖြတ်ပြေးခဲ့သည့်အချိန်မှာ အညှာခိုင်တော့တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လိုလား ...။

ဒါမှမဟုတ် မိုးကြီးရေလျှံနေတဲ့လမ်းဘေးရေစီးချောင်းလေးတွေ ပေါ်မှာ ချောပါနေတဲ့ ပန်းအကြွေပွင့်တစ်ပွင့်လား ...။

မိုးရွာနေတဲ့အချိန်တွေမှာ သူမရဲ့ ကံဆိုးခြင်းအရာရာဖြစ်ခဲ့သည်။ မိုးစက်တွေနဲ့အတူ သူမ ဘဝ ရေစုန်ချောခဲ့ရ၏။ ဒါတွေဟာ တစ်ချိန်က ကံဆိုးခြင်းတွေပဲဆိုရင် ဒီနေ့ရွာတဲ့မိုးမှာ သူမ နောက်ထပ် ကံဆိုးချိန်ဖြစ် ခဲ့ရတာ တယ်လိုဝင်ကြွေးမျိုးလဲ ...။

လူတစ်ယောက်မှာ အဆိုးရွားဆုံးနှစ်ခါမဖြစ်တတ်ပါဘူးလို့ ဦးလေးမြတ်ထွတ် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူမ နှစ်ခါကြုံခဲ့ရတာ ဘာကြောင့် လဲ ...။

ဦးဒီ တို့သာ ရောက်မလာခဲ့ရင် သူမ လွတ်မြောက်ပါ့မလား ...။ “ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားရမယ်” တဲ့ ...။

ဒီလောက်တောင်နဲ့ချာတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ မွေးဖွားခဲ့ရတဲ့ သူမဘဝက လေးစားစရာတာရှိလို့လဲ ...။

‘ပေဖြစ်တုန်းခံ တူဖြစ်တော့နဲ့’ ဆိုသည့် စကားပုံက သူမနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးလား ...။

“ကိစ္စ! .. ဒီနန်းဒီလိန်း ..”

လျှပ်ရောင်တွေနဲ့အတူ မိုးကြိုမ်းသံတွေပါလာသည်။ မိုးရေထဲမှာပဲ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေခဲ့ရင်း အတိတ်ရဲ့ပုံရိပ်တွေက ပိတ်ခေါ်စရာမလို ဘဲ တရိပ်ရိပ်တက်လာခဲ့၏။

မွှင့်သစ်စ အလှဆွေးတွေကြွယ်လျက် ဘဝဆိုတာ ခါးသီးလှပေ့ ရဲ့လို့လည်း ရေရေလည်လည် ဓမံစားမိခဲ့သေးပါ။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့ သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းရူးအပြင် ဘာအရေးကိုလဲ ခေါင်းထဲ မထည့်နိုင်တာမို့ ရွာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ခောပောပန်း နှားပြန်လာချိန်

လရောင်ကျားရင်

မရှိ ..။

ထို့ကြောင့် သူ ဖြစ်စေရင်ခွဲတာ ညီနဲ့ မဆုံဆည်းနိုင်ဖို့တစ်ခုတည်း...။

“ဟေ့ .. ဟိတ်ကောင် .. ကျော် .. မင်း ဘာလုပ်တာလဲ ..”

“အသာနေစမ်းပါ .. ဒီထက်ကောင်းတာတောင် ဒီလောက်မကောင်းဘူး၊ မီးလောင်တဲ့ထဲပါသွားရင် ပြီးပြီ ..”

ကျော် နဲ့ ဇော်ကို သူ တားတော့ မီးထောက်တွေဖြစ်နေပါပြီ။ မထင်မှတ်ဘဲ အကြီးအကျယ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သည့် ခြံဝင်းပေမယ့် ခြံစောင့်က ပြေးလွှားရောက်လာတော့ မဖွယ်ရာသည့် ကြံစည်မှုကို လူသိမခံနိုင် ...။

ဇော်က မျက်စိပစ်လိုက်တာနှင့် ကျော် က ခြံစောင့်ကို မီးလောင်နေသည့်အခန်းထဲမှာ တွန်းထည့်ပိတ်ထားလိုက်၏။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးသည် ခြံစောင့်က မိန်းကလေးခေါ်သွင်းပြီး ဇယားရှုပ်နေသည့်အဖြစ်နဲ့ပဲ မီးလောင်မှုပါ ရောထွေးပျောက်ပျက်သွားခဲ့သည်။

ဓန အာရုံထဲမှာ အတိတ်ကပုံရိပ်တွေက ရုပ်ရှင်ပြကွက်တွေလို ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူ နားမလည်နိုင်၊ အခု သူ့ရှေ့ရောက်လာတာ ချစ်တေး ဆိုရင် မီးထဲကရဲ့တဲ့ အလောင်းနှစ်လောင်းက ဘယ်သူ့အလောင်းတွေလဲ ..။

သူ့ရင်ထဲက ပယောဋ်များစွာအတိုင်း မျက်နှာကြီးမှာ မေးခွန်းတွေပေါ်နေခဲ့သလားမသိ ..။

သူ ဘာမှမမေးရဘဲ အရိပ် က ဆက်တိုက်ပြောချသွားခဲ့ပြီး ...။

“ရှင် သတ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မက မသေဘူး၊ ကျွန်မအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူ၊ ကျွန်မကို ခုလိုလှပမှုတွေနဲ့ ပြန်လည်ရှင်သန်လာနိုင်အောင် အသက်သွင်းပေးခဲ့တဲ့သူ၊ အဲဒီကျားစူးရှင်လတ်ထဲမှာ ကျွန်မအသက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင်တို့ရဲ့ ရွံ့စရာဇာတိရုပ်တွေပေါ်နေတဲ့ ဗီဒီယို၊ အဲဒီအဖြစ်နဲ့ ပတ်သက်သမျှအကြောင်းအရာသက်သေတွေအားလုံးကလည်း သွလက်ထဲမှာပဲ ..”

အရည်

တခြားသော ဖြစ်နိုင်ဖွယ်တွေကို ထပ်မံပြောပြခဲ့ပြီး သူမက အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ...။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်တို့ကို ကြီးဆွဲခိုင်းစေမယ့် နှင်တံရှင် နတ်သမီးပေါ့၊ ကျွန်မကို ရှင်တို့နဲ့တူပေးဖို့တစ်ခုရကြစည်လိုက်တာနဲ့ ကိုယ့်လည်ဝင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့ကြိုးစားနေပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရင် တစ်ခါပဲသေတယ်၊ ရှင်တို့ကြောင့် နှစ်ခါသေရလည်း ကျွန်မဂရုမစိုက်ဘူး ..”

“မင်းမှာရော - အရှက်သိက္ခာတွေမရှိတော့ဘူးတဲ့လား အရိပ်ဟောင်း၊ ငါတို့ယောက်ျားတွေ ရှုပ်တယ်ပွေတယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး၊ အဲဒီဗီဒီယိုပြန်နဲ့ သွားရင် မင်းရဲ့ သိက္ခာလည်း ရေစုန်မျှောပြီပဲ ..”

တုန်လှုပ်မှုမပြေသေးပေမယ့် မခံချင်စိတ်နဲ့ တူးဆွမေးလိုက်မိသည်။ အရိပ် မျက်ဝန်းတွေစူးတောက်သွား၏။

“ဟွန်း .. သိချင်တယ်ဟုတ်လား .. ငါ့ဘဝက သေပြီးသားပါ၊ ငါ့ကြောင့် မျက်နှာပျက်အရှက်ရမယ့် မိဘဆွေမျိုးလည်းမရှိဘူး၊ နင်ကတော့ အထီးကျန်မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ..”

ဓန မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်၏။

“ယောက်ျားတိုင်း ပွေရှုပ်ခွင့်ရှိတာပဲဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားတွေနဲ့ နင့်လုပ်ရပ်နဲ့ တူသလားဆိုတာ စမ်းကြည့်လိုက်လေ၊ ငါ့ဆီမှာ အဲဒီဗီဒီယိုဝါတယ် .. ခုပဲ နင့်မိသားစုတွေကို သွားဖွင့်ပြလိုက်မယ် ..”

“ကလစ် ...”

“ဟေ့ ...”

“ဂျိမ်း ...”

အရိပ် က တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ဟသွားပြီးမှ ဓန က တစ်ခါတလဲနဲ့ ခြံစောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး ...။

“မင်း အရမ်းထွက်သွားလို့မရဘူး ..”

“ဟုတ်လား .. ငါကလည်း နင်ရောဘူးဆိုရင်တော့ သူ့အသေပါး

လရောင်ကျူးရင့်

ကြည့်လေ ..

လက်လေးဝိုက်ပြီး အေးဆေးပြန်စောင့်နေလိုက်၏။ ဓန တံခါးလက်ကိုင်ဘုကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ချီတုချတုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဒီအချိန်အလုပ်သမားတွေ ဘယ်နေရာမှာတာဝန်ကိုယ်စီနဲ့ရှိနေကြသည် လက်အယ်မှာရှိနေသည်ကို သူသိသည်။

တစ်ချက်လေးတံခါးပွားပြီး အပြင်က လှုပ်ရှားသံနားစွဲလိုက်လို့လည်းရသည်။ မရတာက သူ စိန်ခေါ်မိသည့်ကိစ္စ ..။

“ထွက်လေ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ ..”

သူ ဘာလုပ်ရမလဲ .. သူမမှာ ဒီဗီဒီယိုတကယ်ရှိနေတာလား။ တကယ်ဖွင့်ပြလိုက်ရင် သူ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ..။

ဇနီးဖြစ်သူရဲ့ မျက်နှာ .. သမီးကြီးရဲ့ ပါးနပ်လိမ္မာသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေ ..။

စိတ်အိုက်မိခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးပူရှိန်းတက်လာ၏။

“ဘာလဲ နေနေ .. ဗီဒီယိုတကယ်ဖွင့်ပြလိုက်မှာ ကြောက်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် .. ငါ့မှာ တကယ်ရှိမရှိ ဝေခွဲမရဖြစ်နေတာလား ..”

အရိပ် က သူ့နောက်ကနေ ကပ်ရီနေခဲ့၏။ ဓန ပျက်ပျက်ယွင်းယွင်းဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်မျက်နှာကို တည်ငြိမ်အောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးကို ကျောနဲ့ကပ်လိုက်ပြီး သူမဘက် ပြန်လှည့်ရပ်ကာ ..။

“မင်း ဘာလိုချင်သလဲ ..”

“ဪ .. ဪ .. အင်း လက်ခံသွားပြီကိုး ..”

“ပြောစမ်း အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ ..”

“ရှင်ကို စကားပြောဆင်ခြင်ဖို့ ပြောပြီးပြီထင်တာ ..”

“အဲဒါတွေလျှောက်ရိမနေနဲ့ .. ဘာလိုချင်သလဲ ဣစ္စရတနာလား .. ငွေသားလား တိုက်တာ အဆောင်အယောင် ကြိုက်တာပြော၊ မင်းအတွက် နစ်နာကြေး ငါ လေးမယ် ..”

“ကျွန်မ နစ်နာခဲ့တာအတွက် ရှင်ဆီကပဲ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟိုတိရစ္ဆာန်

အရည်

နှစ်ကောင်ဆီကလည်း ရမှဖြစ်မှာ ..”

“သုံးယောက်စလုံးအတွက် ငါပေးနိုင်တယ် ..”

“ရှင် မပေးနိုင်ပါဘူး .. ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ထက် ရှင်က သုံးဆချမ်းသာတယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မ လိုချင်တာ အဲဒါတွေ မဟုတ်သေးဘူး ..”

ပြောပြီးတာနှင့် သူမက သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ..”

သူ ယိုင်ထွက်သွားသည်နှင့် တံခါးဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်၏။ သို့သော် .. သူမရဲ့ လက်ပေါ်ကနေ သူ့လက်ကလည်း ထပ်တိုင်လိုက်ပြီး ဖြစ်ကာ ..။

“မင်း ထွက်လို့မရသေးဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်လေ ..”

“နေနေ ..”

အရိပ် ရဲ့ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းကြီး နီရဲတင်းမာလာကာ ထပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ကို မျက်တောင်ဖျားတို့ စိုက်ချကြည့်၏။ ပြီးတော့ စက်စုပ်ရွံရှာသလို နှာခေါင်းတွန့်မဲ့ကာ ..။

“နှင့်လက်ကို ခုချက်ချင်း ပြန်ရုတ်လိုက်စမ်း ..”

သူမရဲ့ မျက်နှာထားကြောင့်လား ဘယ်လိုပီအားချိုးလဲဆိုတာ မသိ။

ဓန ကိုယ်လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရုတ်သည်။

“နေဦး .. မင်းနဲ့ ငါ ပြောလို့မပြီးသေးဘူး ..”

“ပြီးတာ မပြီးတာ ရှင် ဆုံးဖြတ်ဖို့မလိုဘူး ..”

“အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ဘာမှမလှုပ်ရှားပါနဲ့ ..”

တံခါးကို ဖွင့်ထားပြီးပြီဖြစ်ကာ သူမရဲ့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းလည်း အပြင်ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ရေချိုးခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေရသည့် အဖြစ်ကို ကြောက်ဖို့သတိမရတော့ပေ ..။

ဓန အပြင်ကို တိုးထွက်လိုက်ပြီး သူမရှေ့က ရပ်နေလျက် ..။

“ငါ မင်းနဲ့ ဆေးဆေး ..”

လရောင်ကျားရင့်

“နေစမ်းပါ ..”

အရိပ် က ဘာပြောပြော နားထောင်မည့်ပုံမရှိတဲ့ ဒီတိုင်းလှည့်ထွက် သွား၏။ ဓန ခဏရပ်နေခဲ့ပြီးမှ ဆက်လိုက်သွားမိကာ ..

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ဆက်လိုက်မလာနဲ့ နေဓန .. ငါ ဘာလုပ်မှာ ဘယ်လိုနေမှာ ငါ့သဘောနဲ့ ငါ ..”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. မင်းနဲ့ ..”

“နင်နဲ့ ညှိဖို့ လာတာမဟုတ်ဘူး ..”

သူ အတင်းလိုက်နေတုန်း တုံးခနဲရပ်ပြီး မျက်နှာလှည့်လိုက်သဖြင့် သူ့နဲ့ တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။ ဓန ကမန်းကတန်း ပြန်ဆုတ်လိုက်ရ ပေမယ့် သူမက ကျောက်ရုပ်လေးအတိုင်း ..။

“ဒီမှာ နင် နားထောင် ..”

သူမ မျက်လုံးအစုံသည် လူသေတစ်ယောက်လို အသက်ခွဲပျိုးရော် နေသည်လား ..။

ထို မျက်လုံးတွေနဲ့ ဓန မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“ရုကစပြီး ငါ လိုချင်တာယူမယ်။ ငါ ပြောချင်တဲ့စကားကိုပြော မယ်။ မယူသေးတာ .. မပြောသေးတာတွေရှိလာရင်လည်း ငါ မယူချင် မပြောချင်သေးလို့ပဲ ..”

သူမက ဓန ပါးစပ်ပြင်နေသေးတာကိုကြည့်ပြီး နာကြည်းသည့် ခွဲပြားနှင့် ..။

“နားမလည်ဘူးထင်တယ် .. ဆောရီးပဲ .. ငါ တိရစ္ဆာန်စကားမပြော တတ်ဘူး ..”

“ဘာ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

ဒေါသက ဒိုင်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွား၏။ ဘယ်လိုမှ နားမခံသာသည့် စကားလုံးတွေကြောင့် သူမနောက်ကို လွှားခနဲလိုက်မိ၏။ ထိုစဉ် သူ့ရှေ့ မှာ အရိပ်တစ်ရိပ်ပေါ်လာကာ ..။

“မောင် ..”

လက်သည် စိုးရိမ်တကြီးမျက်နှာလေးနဲ့ ကြားထဲကနေ သေလူချောင်း ဝင်ဆွဲရှာတာ ..။

“မလုပ်ပါနဲ့ မောင်ရယ် .. လက် သေချာတောင်းပန်ထားသားနဲ့ မောင်ကို သဘောထားသေးတယ်ထင်သွားပါ့မယ်။ ခုထိ ရေမချိုးရသေး ဘူးလားဟင် .. လက် က ရေချိုးခန်းထဲ မောင် ဝင်နေပြီထင်လို့သွားဆောင် ခေါ်နေသေးတာ .. အပေါ်ထပ်မှာသွားချိုးလည်းရရဲ့သားနဲ့ ..”

လက် က ဘယ်လိုထင်သွားပြီး စိုးရိမ်ကြီးနေသည်မသိပေမယ့် လူကို တိရစ္ဆာန်လုံးလုံးပြောသွားသဖြင့် ဒေါသဖြစ်သွားခြင်းက ခုထိ လက်သီးဆုပ်မဖြေမိသေး ..။

“တောက် .. တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့ မိန်းမ ..”

“မောင်ရယ် ..”

ကိုယ့်ယောက်ျားနှုတ်ဖျားကနေ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ သားပြောမယားပြောပြောဆိုတာမျိုး သူမ သဘောမကျတေ။

ဒါပေမယ့် ဓန ဒေါသကြီးတတ်တာ ဘယ်လောက်ထိဓာနကြီး တာကိုလည်း သိထားသဖြင့် နားလည်ဖို့ပဲကြိုးစားရ၏။ ထို့ပြင် ဓန ဆိုသည့် ယောက်ျားဟာ သူ့ညီငယ်နဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ဘယ်တော့မှ မျိုသိပ်သည်းခံခဲ့တာမရှိမှန်းလည်း သိထားခဲ့သည်မို့ ..။

အရိပ်ဟောင်း နဲ့ အရောင် တို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို မခန့်မှန်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အရာရာအပေါ်မှာ မျှတစာနာစိတ်ထားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါလား..။

လရောင်ကျွေးရင့်

အခန်း (၁၁)

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ ..”

ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုတာ ဘာကိုပြောမှန်းတော့မသိ .. ကျော်
လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားပေါ်တောင်မတက်နိုင်သေး ..

“ဇော် ..”

“ကဲ .. ကားပေါ်အရင်တက်ဦး၊ မင်းအိမ်ကို လာကြည့်ခိုင်းထားသေး
လား ..”

“မခိုင်းထားပါဘူး .. ငါ ဒီလိုပဲ ငါးရက်တစ်ပတ်သွားနေကျပဲ၊ ငါ့ကို
မမေးပါနဲ့ .. မင်း ကြောက်ချေးပါနေတဲ့ကိစ္စကိုအရင်ပြောစမ်းပါ ..”

နှစ်ယောက်စလုံး လေဆိပ်ကထွက်လာခဲ့ပြီးမှ စိတ်ကူးလိုက်ကြ
သလို စားသောက်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထိလည်း မသွားနိုင်ကြတော့တဲ့ လူရှင်း
သည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ကားရပ်ပြီး ..

“မင်းကို ငါ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ .. ချစ်တေး ပြန်ပေါ်လာတဲ့
ကိစ္စက အခု ..”

“ပြန်ပေါ်လာရင် ပြန်သတ်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွ ..”

“ဟ .. ငါတို့က လူသတ်သမားဒုစရိုက်ကောင်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ ..”

“လူသတ်တဲ့လူတိုင်း ဒုစရိုက်သမားတွေမဟုတ်ဘူးလေကွာ ..”

အပျဉ်

ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြတာ ဝါသနာပါလို့ ပျော်လိုဆိုတာ မင်းကြားလား ..”

“ငိုချင်းချပြီး လူသတ်လည်း ပြစ်ဒဏ်ခံရမှာပဲ .. ငါတို့က အခု
လူလွတ်တွေမဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဟိုတုန်းကလည်း လူလွတ်မို့လို့ ဒါလုပ်ခဲ့ကြတာမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“အဲဒါတွေ ပြန်ပြောမနေနဲ့တော့ ကျော်ရာ .. ခု ငါတို့မိသားစု
တွေကို ထိခိုက်မခံနိုင်ဘူး၊ သားသမီးတွေက ပြန်လက်ညှိုးထိုးလာရင် ..”

“ခက်တာပဲ ဇော် .. ငါတို့အဲဒီလို အကျပ်ရိုက်မယ့် အခြေအနေ
ကို တစ်ဖက်က အခွင့်ကောင်းယူနေတာကွ .. ငါ အားချင်းပြန်လာခဲ့
တာ မင်းလို ကြောက်ချေးပါနေလို့မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်လန့်ပြီး မင်း
ထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်မှာစိုးလို့ ..”

“ကျော် ..”

“ဘာလဲ ..”

“မင်း တကယ်ဂရုမစိုက်ဘူးလား ..”

“ဘာကိုစိုက်ရမှာလဲ ..”

လမ်းဘေးမှာ လေကတဟူးဟူးတိုးတွေနေသည်။ ကျော် က လေနဲ့
ဝါချင်နေသည့် ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်သပ်၍ လေလာရာဘယ်ကို
မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ပြီးမှ ..

“အဓိကက နောက်ကျောတနေ ဓားနဲ့အထိုးမခံရဖို့ပဲ .. ငါတို့ကို
အရင်သတိပေးလိုက်တာ ဒီကောင်မလေး ကံဆိုးတာပဲ ..”

ကျော် မျက်နှာက လေကိုဆန်၍ ရှင်းပြောင်နေကာ ဇော် ကတော့
တဖတ်ဖတ်ရိုက်ပုတ်ရွပ်ထွေးနေသည့် ဆံပင်တွေကို မျက်နှာပေါ်က
သပ်ဖယ်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာ အလုပ်ရွပ်နေတာကိုလည်း သတိမရ ..

“မဟုတ်သေးဘူး ကျော် .. မင်း သေချာမသိသေးလို့ ပြောနေတာ
အခု ..”

ဇော် မျက်နှာက ပြောမည့်အကြောင်းအရာပေါ်မှာ အာရုံစိုက်လွန်း

လရောင်ကျွန်းရင့်

သဖြင့် ကျွန်းကမ်းတောင်မှောက်ဖြစ်လာသည့် မျက်လုံးတွေက ကြောက်ရွံ့ ဗူကို ဖော်ပြနေကာ ..

“ငါတို့နဲ့ ..”

“ကဲ .. ပြောစမ်းပါကွာ .. ငါ မသိသေးတာ ဘာတွေလဲ၊ မင်းနဲ့ ဓန ဘာတွေသိထားသေးလို့လဲ ..”

“ချစ်တေးက ဓန အိမ်မှာ ..”

“ဘာ! ..”

ကျော် ဒီဘက်လှည့်ကြည့်လိုက်တာနှင့် လေနောက်ပါသွားသည့် ဆံပင်တွေက မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ ရိုက်ပုတ်ရှုပ်ပွသွားသည်။ ဆံပင်တွေ တို့ လက်တစ်ဖက်နဲ့ သပ်တင်လိုက်ရင်း ..

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ .. ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ဟာလေးက မီး လောင်သွားပြီလေ ..”

“အေး .. ဓန လည်း မင်းလိုပဲ လက်မခံခဲ့ဘူး .. ဒါပေမယ့် .. ငါတို့ က မီးရှို့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာ မီးလောင်ပြာကျသလား မကျဘူးလား အလောင်းဘယ်မှာလဲ ဘာမှ ပြန်မကြည့်ခဲ့ကြဘူးလေ ..”

ဓန ဆီက သိရသမျှအကုန် ပြောပြလိုက်တော့ ကျော် မျက်နှာပျက် သွားသည်။ နေရောင်မပေါက်သော အုံပျက်ပျက်မိုးသားတိုင်း၏ အရောင် လို ဖြူဝင်းနေသည့်မျက်နှာက ညိုဖိုင်းသွားကာ ..

“ဒါ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ..”

“ဓန အကြောင်း မင်းလည်း သိသားနဲ့ .. ငါတို့ထဲမှာ မိုက်ရူးရဲ အလုပ်ဆုံးက သူပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူလည်း ..”

“နေပါဦး .. မျက်နှာကို ပလတ်စတစ်ဆာဂျူရီလုပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးမှတ်နေလို့လား .. သူ့လို စားစရာမရှိ နေစရာမရှိတဲ့ မိန်းကလေးက ..”

“ဒါပေမယ့် သူ ဝတ်ထားတဲ့ ဖု(တ်)ချိန်းတစ်ဖက်ကပဲ သိန်းရာ

ကျော်နိုင်တယ်လေ၊ သူက ဗွဲတေပေမယ့် သူ့ကို ကူညီခဲ့တဲ့လူက ဘယ် လိုလုပ်ခဲ့မှမသိတာ ..”

“ဒီလိုပြောင်းလဲမှုတွေက ဇာတ်လမ်းထဲမှာပဲရှိတယ် ဖော် ..”

“အပြင်မှာ ပြောင်းလဲတာတွေက ဒီထက်ထူးဆန်းတယ်ဆိုရင် မင်း ယုံမလား ..”

“ရှိကောင်းရှိနိုင်တယ် .. ဒါပေမယ့် မရှိရှား ပေါများတဲ့တွဲ မရှိ လေရှားလေပဲ .. ဒါပေမယ့် ပေါတဲ့နေရာမှာပိုပေါတယ်၊ ပြီးတော့ ‘ကံဆိုးမ သွားရာ မိုးလိုက်ရွာ’ တဲ့၊ ကံဆိုးခြင်းဆိုတာ တစ်ခုတလေပဲလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်နဲ့ အပေါင်းနဲ့လာတာ ဆိုးပြီးရင်းသာဆိုတာ ..”

“ဒါဖြင့် ဆိုးတာတွေထဲကနေ အကောင်းမလာနိုင်ဘူးပေါ့ ..”

ကျော် က မဖြေ ..

“အရိပ်ကိုရောက်ဖို့အတွက် နေပူကိုဖြတ်နေတာပဲ၊ ဆိုးလွန်းရင် ကောင်းစာတ်တယ်ဆိုတာလည်း မေ့လို့မရဘူး၊ ငါတို့ မြန်မာစကားပုံ တွေ အများကြီးရှိလာခဲ့တာ ဘာလို့လဲ မင်းသိလား၊ ကံ၊ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကြလို့ပဲ ထိုင်နေလို့ဘာမှဖြစ်မလာတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်လုပ်ရင်း နစ်မွန်းသွားတာတွေ၊ ကြီးစားသလောက် အောင်မြင် သွားတာတွေက ဘာလဲ .. အဲဒါ ကံတရားက အဆုံးအဖြတ်ပေးသွား တာပဲ ..”

ဧရာ မျက်နှာက တော်တော်ကြီးထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရှိကာ သံသရာတစ်တတ်လည်ခြင်းကို တွေးရင်း ကြောက်ရင်းဖြစ်နေခဲ့လျက် ..

“ဝါတော့ ယုံတယ် .. ချစ်တေး ဘဝပျက်ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူ့အသတ်သေ လုမျောပါးထိလည်း ကံဆိုးခဲ့ပြီးပြီ .. အခု ..”

“အခု ထပ်သေရမယ်ကွာ .. မင်းတို့မလုပ်ရဲရင် ငါလုပ်မယ် ..”

“ကျော် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ .. သူ့ရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ ဘယ်လိုအင်အားရှိ

လရောင်ကျနေရင်

နေနေ ငါတို့ကတော့ အင်အားမဲ့နေလို့လား - ကိုယ့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အလောင်းချင်းထပ်သွားပေမေ .. ရှင်းကိုရှင်းရမှပဲ ..

ဇော်က ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြစ်နေကာ ..

“ငါတို့အစက မကျူးလွန်းခဲ့မိရင် အကောင်းသား ..”

ဟု လှိုက်လှဲကြေကွဲစွာညည်း၏။ ပြီးတော့ ကားဘော်ဒီမှာ လျှော့ရုံလျှော့ရုံ မှီပစ်လိုက်ရင်း ..

“အဲဒီအချိန်တုန်းကသာ ခုလို စိတ်မျိုးရှိရင် ..”

“ညည်းလိုက်တာ ခိုထက်ဆိုးတယ်ကွာ .. ဘာဖြစ်လဲကွ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမှာပေါ့ .. လောကမှာ ငွေပဲကွ ..”

“ငွေစကားပြောကြားဆို ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေအနှစ်တွေအားလုံး အရပ်မလျှော့ ဆက်ခံလာခဲ့တဲ့ ဓန က ငါတို့ထက်ပိုတာပေါ့ကွ .. ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေလို့ပြောနေတာ၊ သူပြောသာမျှ နှာခံရမယ်တဲ့ .. မကျေနပ်လို့ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်လည်း သူသာသေသွားမှာ ဒီပြဿနာက မအေးဘူးတဲ့ ..”

နောက်ထပ် ဒီနေရာလေးကိုပဲ ထပ်ပြောပြလိုက်ကာ ..

“ငါတို့က သူ့ကိုသတ်လည်း ..”

“တမင်ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ..”

“ဘယ်နှယ်၊ မင်းက မကြောက်ဘူးရည်းပဲ လာလုပ်နေတာလဲ ကျော် .. ငါတို့ကလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချီးစိမ်းပါအောင် ကြောက်နေကြတာမဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်တာတွေလုပ်ခဲ့မိလို့ ..”

“ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လုပ်ခဲ့တာကို မှားပြီဆိုပြီး အဖြစ်တွေထပ်တင်တော့ ဘာလုပ်လို့ရလို့လဲ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်ဘူးဆိုတည်းက မင်း ဘာမှလုပ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါတော့ မကြောက်ဘူး ပျော့ကောင် .. အခု အိမ်မပြန်သေးဘူး၊ ဓန အိမ်သွားပြီး မြင်ဖူးအောင်ပြေးကြည့်လိုက်ဦးမယ် ..”

အရည်

“ဘာ .. ဘာရယ် ..”

ဇော် က ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားလျက် ..

“မင်းက သူ ရှာမတွေ့မှာစိုးလို့ မျက်နှာသွားပြမှာလား ..”

“တွေ့လား မင်း ဒါကျမှ တုံးနေတယ်၊ ဓန ကို တွေ့နေတာမှ ငါတို့ကို မတွေ့နိုင်ဘူးထင်နေသလား ..”

“မထင်ပါဘူး .. ငါ့ကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် မင်းဆီ ဘာမှမရောက်တာ၊ နေသာရင် နေလိုက်ဦးပေါ့ကွ ..”

“ဘယ်လိုလုပ် နေသာမှာလဲ .. ဒီပြဿနာအစပေါ်ပြီဆိုတည်းက ငါတို့သုံးယောက်စလုံးပဲလေ၊ ဒီကောင်မ ငါတို့ကို တမင်အသံပေးပြီး ခြောက်လှန့်နေတာ၊ ကြွက်ကို ကြေခင်ကစားသလိုလုပ်လာလို့ကတော့ ဘယ်သူက ကြောင်လဲဆိုတာ သိအောင်ပြရမှာပဲ ..”

မယုံကြည်သလို မကြောက်သလိုလုပ်နေပြီးမှ ကျော် ဒေါသတကြီး ထဖြစ်လာ၏။ ဓန ကိုယ်တိုင် အကျစ်ရိုက်နေသည့်အဖြစ်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်တိုသွားတာဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ ဓန က ခေါင်းဆောင်နေသလိုမျိုး ဘာဖြစ်ဖြစ် ဓန ပါမှပြီးသည်။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ရှိနေနေ ဓန ရဲ့ စိတ်ကူးကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ခဲ့ကြပြီ ..။

ခုတော့ ဓန ကစပြီး ဦးတောက်ခြောက်နေရသည်။

ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုအကွက်ရွှေနေတာလဲ ..။ သူ့ရဲ့ နောက်ကွယ်က ရှိနေသေးတာ ဘယ်သူလဲ ..။

“မဖြစ်ဘူး .. ငါတို့ ဒီတိုင်းကျိုးလန့်စာစားနေလေ ဒီဟာလေး သဘောကျလေဖြစ်နေမှာ ..”

“အေး .. သဘောကျနေရုံပဲဆိုရင်တောင် သူ ကျေနပ်ပိုင်ပြီးတာပဲလို့ ထားလိုက်နိုင်တယ်၊ အဖြစ်က ဒီထက်အများကြီးပဲထွေးလာနိုင်တယ်ကွ .. ချစ်စား ဘာတွေလုပ်ဖို့ကြံစည်ထားသလဲဆိုတာ ဘယ်လိုမှ

လစရောင်ကျူးရင့်

ခန့်မှန်းလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်။ ငါတို့ သူ့ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို အပေးအယူမရှိ ရွက်ကုန်ဖွင့်ချမယ့်သူက အဆင်သင့်...”

“တောက် ...”

“ငါတို့ အဲဒါကို ဦးထောက်ခြောက်နေကြတာ၊ ကွယ်ရာကနေ အသံပေးရုံ ခြိမ်းခြောက်နေတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ပြောင်ပြောင်မိန်းခေါ်တာ ...”

ဒီတစ်ခါ ကျော် ဆီက မယုံကြည်သည့်အသံထွက်မလာတော့ပေ။ ဂရုမစိုက်ဘူးလို့ပြောဖို့လည်း အင်အားမဲ့နေသည်လား မသိ ...။

ထိုစဉ် ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ဘယ်သူဆီကဖုန်းမသိသဖြင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ သို့သော် ကျော် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး ...

“ငါ့ဖုန်းက အိတ်ထဲမှာ ပါဝါတောင်မဖွင့်ရသေးဘူး ...”

“ဟုတ်လား ...”

ပြောလိုက်မှ ဖော် က ဂျာကင်အိတ်ထဲမှာ လိုက်စမ်း၏။

“ဟုတ်တယ် .. ဘုံ့ ဆီက ...”

ပြောပြီး ကျော် ကို ကြည့်၍ ...

“မင်း ပြန်ရောက်လာတာ သူ သိနေတာလား ...”

“သိချင်လည်း သိမှာပေါ့ ..”

“ဘာလဲ .. ခေါ်မသွားလို့ မင်းကို တင်းနေတာလား ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. ဟိုကောင်ကလည်း တားနေတော့ ...”

တကယ်တမ်းက ကိုယ့်အိမ်မှာလည်း ဘုံ့ နာမည်ကို သတိထားမိနေကြပြီမို့ ခြေလှမ်းမှားတာမျိုးမဖြစ်ချင် ...။

အိမ်မှာ ‘ငါ’ အိမ်ထောင်ဦးစီး ဆိုသည့် မာနနှင့် အပျော်ရှာတာက သပ်သပ်၊ စီးပွားရေး အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း မလစ်ဟင်းအောင်ကြိုးစားခဲ့သည်။ သမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာကာမတော့ ‘ဒက်ဒီရော ဘာကောင်းလို့လဲ’ ဆိုတာမျိုး အမှားထောက်မခံနိုင်ပါ။

ကိုယ် အပြင်မှာ ပျော်ရာရာပြီး ပျော်သလိုဘယ်လိုနေနေ အိမ်ပြန်တဲ့အချိန်မှာ ‘အိမ်ဦးနတ်’ ပဲဖြစ်သည်။

“ပြောလေ .. ခနဲ က တားတုန်းကတော့ မင်း အကျွတ်တရားရတဲ့ပုံ မပေါ်ခဲ့ပါဘူး ...”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့သမီးတွေက ကွဲကွဲအရွယ်လေးတွေမကတော့ဘူးတဲ့ .. သားမယားကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတာလည်း စိုက်စရာမလိုလို့ မစိုက်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ဘက်က မှားလာရင် မယားကိုဖြစ်ဖြစ် သမီးကိုဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကပြန်ကြောက်ရမှာ မင်း သိလား ...”

“သိပဲသိတာပေါ့ ကျော် ရာ .. ဒါပေမယ့် မင်းက ဂုဏ်တိဂုဏ်ကန်သာနိုင်တာ ဆုံးဖြတ်ပြီဆိုရင် ပြတ်သားတယ်၊ ငါကတော့ မင်းလိုမဟုတ်ဘူး .. ငါ သူ့ကို ...”

“ကဲ .. နောက်ထပ်ပြန်ခေါ်နေပြီ .. မင်းလိုမဟုတ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကိုင်လိုက်တော့လေ ...”

ဖုန်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဖော် ချီတုံချီတုံဖြစ်နေ၏။ ကျော် ကတောင် ပြတ်သားခဲ့ပြီဆိုရင် သူက ရှေ့ဆက်နေသင့်သလား ...။

ဘုံ့ ဘယ်လောက်ပဲလှနေပါစေ သူမကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေ။ စိတ်အလိုလိုက်ပြီး မရမက ယူပါလားဆိုရင်တောင် သူမကို ပွဲတက်မယားအဖြစ်တော့ နေရာမပေးနိုင်ပါ။

သို့လှခြင်း မလှခြင်းကြောင့် မိန်းမချင်းမတူကြရင်တောင် လှတာဇလှတာမှာ တန်ဖိုးသတ်မှတ်လို့မရပေ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးဟာ အလှတစ်ခုပေါ်မှာပဲရှိနေတာမဟုတ် ...။

“ဟ .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ...”

ဖော် က ဖုန်းကိုပါဝါပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲပြန်ထည့်လို့ ...။

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ .. ခုန မင်း ပြောခဲ့သလို ကံဆိုးခြင်းဆိုတာ သူ ရောက်လာရင်အဖော်နဲ့ အပေါင်းနဲ့လာတာ ... ဒီမှာ ပြဿနာ

လရောင်ကျားရင့်

ဘစ်ခကို သယ်လိုရှင်းရမယ်မှန်းမသိသေးဘူး၊ နောက်ထပ်တစ်ခုဖြစ်လာရင် သွားပြီ ..”

“အေးပေါ့ သားတွေမွေးထားတာဆိုတော့ ပူရတာပေါ့ ..”

“သားလည်း ပူရတာပဲ ကျော် ခြေရာချင်းတိုင်းမယ် .. ပခုံးချင်းတိုင်းမယ်၊ ပခုံးချင်းယှဉ်မယ်ဖြစ်လာရင် သားတွေပဲ၊ သမီးနဲ့ နွယ်တာက မိခင်တာဝန်၊ သားနဲ့ နွယ်တာက အဖေ၊ သားတွေမွေးထားတာမို့လို့ ငါက စံပြဖြစ်သင့်နေတာ၊ ပြီးတော့ ဘုံ့ ကို မင်းသိနေတာပဲ သူက လှသလောက် လောဘကြီးတယ်၊ စိတ်ရင်းလေးဖြူနေတော့ သူလောဘကြီးတာ ပိုသိသာတယ် ..”

“လောဘမဟုတ်ပါဘူးကွာ .. သူက တကယ့်အရိပ်ကောင်းကို လိုချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ တော်ရုံ မိန်းကလေးက ဘယ်ယောက်ျားနဲ့ ဘာကြောင့် ပတ်သက်ခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုကွဲသွားတယ်ဆိုတာတွေ ပြောမပြပါဘူး၊ သူက သူ့ကိုအလိုလိုက်တာလိုချင်တယ်၊ အဲဒီယောက်ျားက ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေတာဖြစ်စေချင်တယ် ..”

“ဒါကတော့ကွာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက ဖြူစင်ပေမယ့် ရယူချင်တဲ့ လောဘက မဖြူဘူးဖြစ်နေတော့ လမ်းကြောင်းမှားနေတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း ပေါ်ပြူးလာဖြစ်နေတဲ့ ငါတို့သုံးယောက်စလုံးနဲ့ သူ ပတ်သက်မိနေတာပေါ့၊ ငါတို့မှာ အိမ်ထောင်တွေရှိမှန်းသိနေပေမယ့် တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ သူ မှီခိုချင်နေတုန်းပဲ ..”

“ခက်နေတာက ငါတို့ကလည်း အပျော်ထက်မပိုနိုင်ဘူးလေ ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“ငါ့ ခုထိ သူ့ကို တစ်ခါတလေတွေနဲ့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားက အလိုဆန္ဒတစ်ခုအတွက်ပဲ ဖြစ်သင့်တယ်ဆိုတာ ခု နားလည်နေပြီ .. ဟူး”
“ဇော် က ပင့်သက်မောကြီးကို ရှည်လျားစွာ မှုတ်ထုတ်ပစ်ရင်း ..”

အရည်

“သူနဲ့ အရင်ဆုံဆည်းမိခဲ့တာဆိုရင်လည်း ကောင်းသား ..”

ဘုံ့ ရဲ့ ဖုန်းကို မကိုင်ဘဲ နေလိုက်ရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဇော် မချီမဆန့် ချိုသိပ်ခံစားလိုက်ရမှန်း ပြိုကျမလိုမျက်နှာကြီးက သက်သေခံနေသည်။

လောလောဆယ် ခြေတုန်လက်တုန်ဖြစ်အောင် ခြောက်ခြားနေရသည့် ပြဿနာကိုတောင် မေ့လျော့သွားပုံရှိလျက် ..

“နေဦး မင်းကို ငါ ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်၊ ပြောလက်စ စကားတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲတောင် မသိတော့ဘူး ..”

“မင်း ဘယ်သိတော့မလဲ .. အချစ်နတ် ဖမ်းစားသွားတာလေ၊ ပြောရရင် ဘာလဲ .. ဘုံ့နတ် ဖမ်းစားခြင်း ..”

“အေးပါပြောပါ .. မင်းတို့ကတော့ ပြတ်နိုင်စေနိုင်ကြတာကိုး..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါကတော့ ထိရင်ထိတယ်မှတ်၊ သိရင်သိတယ်မှတ်ပဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါလည်းသိပြီ .. မင်းကို ဓန သီကရထားတဲ့ပုံတွေ ဖြစ်လို့ ..”

“ချစ်တေး လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အခုမဟုတ်တော့ဘူး ‘အရိပ်ဟောင်း’ တဲ့ ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

ထပ်ပြီး ရေရွတ်ရင်း ကျော် က ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြီးရယ်၏။

“ဒီကိစ္စကို တော်တော်ကြိုတင်စီစဉ်ခဲ့တာပဲ၊ နာမည်ကတော့ ဒဏ္ဍာရီပဲ ..”

“အေး .. လူကရော ဒဏ္ဍာရီဆန်ရဲ့လား ကြည့်ပါဦး ..”

“ကြည့်ရတာ တော်တော်လန်းတဲ့ပုံပဲ၊ ဇော် မင်း နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပုံကိုကြည့်ပြီး မနောက်နဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ငြစ်မှားပြီးလိမ့် ..”

“ဟေ့ကောင် .. ဟေ့ကောင် .. လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ငါ လှမ်းထောင်း

လရောင်ကျနေရင်

လို့ သူ ရိုပေးလိုက်တာ ဖွင့်တောင်မကြည့်ရသေးဘူး ..”

“ဟုတ်လို့လား ဇော် .. တော်တော်လှတယ်လို့ မင်းပဲ ပြောလိုက်တာ လားလို့ ..”

“ငါပြောခဲ့ရင်လည်း ငါ့ကို ဓန ပြောထားတာပဲနေမှာ၊ ငါ ဖွင့်ကြည့် နေတုန်း အိမ်မှာ လူမလစ်တာနဲ့ ပြန်ပိတ်ထားလိုက်ရတာ တစောင်းပုံ လားဘာလားပဲ .. သူလည်း အလစ်ရိုက်ထားတာနေမှာပေါ့ ..”

စကားပြောနေရင်းမို့ ဖုန်းကိုင်နေရတာ မပြီးမြောက်နိုင် ..။

ထိုစဉ် လင့်ခ်ဖတ်ကားကြီးတစ်စီးက သူတို့ဆီတည့်တည့်ကြီး မောင်းဝင်လာ၏။ ဘေးမှာ လမ်းအကျယ်ကြီးပါ။ ပြီးတော့ ဒါက မီးပျံင့် တွေလည်း နီးတာမဟုတ်သော မြေခိုလမ်းကြမ်းဖြစ်၏။

“ဘာလဲဟ .. ငါတို့နဲ့သိလိုလား ..”

“လာတဲ့ပုံကတော့ ငါတို့ဆီကိုပဲကွ .. ဘယ်သူလဲမသိ .. သိ .. ဟား .. သောက်တုံး .. ငရွေး .. ငအေး ..”

“ဟာ .. ဟာ .. ရွေးသူတောင်းစားကား ..”

သိလို့လာတာမဟုတ်ဘဲ မျိုးတုံးပစ်ဖို့မှန်းသိလိုက်ရချိန်မျှ နောက် ကျောမှာကား ရှေ့မှာကားနှင့် နံပြားဖြစ်ရန် လက်တစ်ဝါးလောက်အလို-

“ကျိ ...”

“ဥတ် .. ဥတ် .. ဖျော့ ..”

ကားဘာရိုက်အုပ်သံ .. ကျောက်ခဲလုံးတွေစင်ထွက်၍ ဘီးပွတ်သွား သည့်အသံတွေပါ ဆူညံသွားခဲ့၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီတစ်ခါတော့ သွားပြီဆိုသည့်အသံနှင့် မျက်နှာတွေလှဲ၍ မျက်လုံးတွေပါ မှိတ်ပစ်လိုက် မိကြသည်။

လူကိုပြေးစင်လာကြသည့် ကျောက်စလစ်ခဲလေးတွေကြောင့် မြေထောက်တွေ တင်ပါးတွေလည်း စပ်ဖျင်းနာကျင်ကုန်ကြကာ ..

“ဂျိမ်း ...”

အလှည့်

အသံဗလံတွေတိတ်ကျသွားပြီး တံခါးပိတ်သံကြားလိုက်ရကာ ..

“ဆောနီးပါနော် .. ဒီကပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ဝါ တယ်၊ ကျွန်မ ကားသိပ်မမောင်းတတ်လို့ပါ ..”

စကားသံလေးက ချိုကြည်နေသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အုံ့ ဖျက်သည့်မိုးသွားတွေအောက်မှာ ပန်းသွေးရောင်ရဲရဲနှင့် ပခုံးသာသာ ဇလာက်ပဲရှိသည့် ဆံ့ရွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေက ကော်ဖီရောင်လက်နေ၏။ နှစ်ရောင်ပြေးနေသည့် မျက်မှန်က သူမရဲ့ လေးထောင့်ဆန်ချင် သည့် မျက်နှာနုနုလေးထက်မှာ လိုက်ဖက်စွာရှိနေ၏။

ကျော် နဲ့ ဇော် တို့ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲပါလာသည့် ဒေါသတွေက သူမ မျက်နှာလေးထက်မှာပဲ ပျောက်ရှုပျက်ဆီးသွားခဲ့ပြီး ..

“တော်တော်လန့်သွားတယ်ထင်တယ် .. ကျွန်မလည်း ရှောင်ဖို့ ပြီးစားပါတယ်၊ ဟိုလေ .. တအားကြောက်သွားတာနဲ့ ဘာလုပ်လိုက် မိမှန်းကိုမသိလိုက်တော့ဘူး၊ အဲ့ .. အဲ့ဒါ မဆီသေးလို့တော်သေးတာပေါ့ ထပ်ပြီးတောင်းပန်ပါတယ်နော် .. ကျေနပ်တယ်မို့လားဟင် ..”

“အင်း .. ရပါတယ် ..”

ကျော် အချိန်မီ ဣန္ဒြေဆယ်နိုင်ပေမယ့် ဇော် က ငေးနေဆဲ ... ထို့ကြောင့် ဇော် ရှေ့ကနေ ခပ်ကွယ်ကွယ်ရပ်လိုက်ကာ ..

“နောက်ဆို သတိထားမောင်းပေါ့ ..”

ပြောလိုက်ပြီး ရှေ့အိုရောင်လင့်ခ်ခရုတို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကား နှစ်စီးကြားထဲက ထွက်လိုက်သည်။ သူမက နောက်ဆုတ်ဖယ်လိုက်ပြီး အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ .. သေဖို့နီးသွားတာတောင် ခွင့်လွှာပဲ ဘယ်နော် ..”

ပြောချလိုက်တာ တစ်တစ်ခွေ့ ..။

ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ နိမ့်နိမ့်နုနုမြင်နေသော ပါးပြင့်လေးတွေကို ချန်း

၁၁၈

လရောင်ကျားရင့်

လက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေကြောင့် ကျော် ဘယ်လိုပဲ ခပ်တည်တည် ဟန်လုပ်နေပေမယ့် 'လှလိုက်တာ' လို့ ရေရွတ်ခြင်းက ရင်ထဲမှာမဲ ထင် ဟပ်သွားခဲ့၏။ ငေးသွားမိတာကိုလည်း မရုတ်သိမ်းနိုင် ...။

သူမက ကားသီးရှေ့မှာ ကြိတ်လှကြိတ်ခင်ရှိနေသော ဇော် ဖုန်းကို ကောက်ယူပေးလိုက်ရင်း ...။

"ရှင်တို့က သဘောထားကြီးတာလား .. တကယ်မသေလို့ပဲ ခွင့် လွှတ်နိုင်တာလားတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျေးဇူးပါပဲ ..."

ပြောလိုက်ပြီး မျက်မှန်ပြန်တပ်သည်။ နောက်ပြန်နှစ်လှမ်းလောက် ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွား၏။

ကိုယ်မှာ ကပ်ချပ်နေသည့် စကတ်ရှည်ကြီးက ခြေသလုံးအထက် နားထိ ခွဲချထားသဖြင့် ဖွေးနုသွယ်လျသော သလုံးသားတို့၏ အလှက ဒီတိုင်း ...။

ပွိုင့်ဒေါက်ကြီးက ခြေထောက်အလှလေးအောက်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ခြင်္ဍားနေသော်လည်း သူမ စီးသွားသည့်ပုံက ပေါ့ပါး လွန်းနေသည်။

ကားပေါ်တက်သွားသည်အထိ သူမရဲ့ နောက်ပိုင်းအလှမှာ နစ်မျော နေခဲ့ကြကာ ...။

"ဂျီး ..."

"ဥတ္တ ... ကျလစ် ..."

"ဟ ..."

ကားပေါ်တက်လိုက်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ပစ်လိုက်တာ အကြမ်း ပတမ်း ...။

ထို့ပြင် လမ်းပေါ်ပြန်ပိုက်တက်စဉ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ နောက် တစ်ကြိမ်ဦးတည်လာပြီး ဝင်တိုက်တော့မလို နီးကပ်လာမှ ဆါခနဲပိုက် ကွေသွား၏။

"ကြည့်စမ်း .. ဒါ .. ဒါလား မမောင်းတတ်တာ ..."

"အေးကွ .. ဒါ တမင်လုပ်တာ ..."

ဒီထိ ကျော် ရင်ထဲမှာ ဒေါသမောဟ အံ့သြခြင်းဘာမှမပါသေးဝေ။ သူမရဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တပ်မက်မေ့မှားဖွယ်ကျောရှင်းလှပနေသည့် ကိုယ်လုံး အလှလေးက မျက်စိထဲကမထွက်နိုင် ...။

ထို့ပြင် နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးသဲ့သဲ့ဖြစ်ထွန်းလာရင်း ...။

"နောက်ထပ် ဘုံ တစ်ယောက်များ ထပ်တိုးလာတာလား ..."

ဟု မချီမချဉ်မျက်နှာနှင့် ပြောလိုက်၍ ...

"ဇာတ်လမ်းလာလုပ်နေတာ ..."

ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေသည်။ ထိုစဉ် ...

"ဟာ .. ဒီ .. ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ..."

သူမ ပြန်ကောက်ပေးသည့် သူ့ဖုန်းမှာ ထမင်းစားနေသည့် မျက်နှာ တစောင်းနှင့် ရေသောက်လို့ မော့နေသည့် မျက်နှာလေးသည်။

"ဒါ .. ဒါ သေချာကြည့်စမ်း .. ငါ မျက်စိမှားတာလား ..."

ဇော် ကယောင်ချောက်ချားကြီးဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ ပြုတ်ကျ သဖြင့် စခရင်(မ်)ကြောင်သွားကာ ဒီတိုင်းပွင့်နေသည့်ဖုန်းကို ကျော် လက်ထဲထိုးထည့်သည်။

"ကျော် .. ဒီမှာကြည့်စမ်းဆို ..."

သူ ဒီပုံကိုပြမလိုဖွင့်နေတုန်း ကားကြောင့် ပြုတ်ကျသွားတာဖြစ် သည့် ကျော် က ဖုန်းကြောင်သွားတာကို ပြနေသည်ပဲထင်ကာ ...။

"ဒီလောက်ပြုတ်ကျမှတော့ ..."

"မဟုတ်ဘူးကွ .. ဒီမှာ .. အရိပ်ဟောင်း ..."

ဟင် ...။

ကျော် မျက်လုံးတွေစူးရဲကျဉ်းမြောင်းသွားသည်။ ကမုန်းကတန်း ကပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...။

လရောင်ကျားရင့်

“အရိပ်ဟောင်း .. ဟုတ်လား ..”

ဟင် ...

ကျော် မျက်လုံးတွေ စူးရဲကျဉ်းမြေ့စိုင်းသွားသည်။ ကမန်းကတန်း ကပ်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“အရိပ်ဟောင်း .. ဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါ ခုန ကောင်မလေးမို့လား ..”

‘ဟုတ်တယ်’ ဆိုသည့်စကားက နှုတ်မှမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှာပဲ ကျယ် လောင်သွားသည်။

“ကြည့်စမ်း .. ငါတို့ကို သက်သက်လုပ်ပြသွားတာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ သတ်ပစ်လို့ရတယ်ဆိုတာ ပညာပြသွားတာ ကွ ..”

“ဟေ့ကောင် .. ကားပေါ်တက် ..”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”

ကျော် က ဘာမှမဖြေဘဲ ကားပေါ်ပြေးတက်ပြီး လင့်ခရူဇာကို ရှာပုံတော်ဖွင့်၏။

“မင်းကလည်းကွာ .. သွားတာကြာလှပြီဦးစွာ .. ဘယ်တွေ့ .. ဟင်”

“ဘာလဲ ...”

ဘက်ခံမှန်ထဲကိုကြည့်၍ ဇော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထိုကားက သူတို့နောက်မှာ ...။

ကျော် ကလည်း လှည့်ကြည့်ကာ ...။

“ဟုတ်တယ် .. ဒီအရောင်မျိုးက အများကြီးမရှိနိုင်ဘူး .. သူပဲ”

“မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ ကျော် .. သူပဲပဲကြည့်ရတာ ငါတို့ကို ဂရုမခိုက် လို့သာ သူ့ကိုယ်သူ သားကောင်အဖြစ်မခံဘဲ မုဆိုးလိုနေနေတာနော် ..”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ..”

မီးပွိုင့်မရောက်ခင် ကျော် က ကားကိုအရှိန်လျှော့ချပစ်လိုက်၏။

ထိုအခါ လင့်ခရူဇာက သူ့ကို ကျော်တက်လာ၏။ သို့သော် ကားချင်းယှဉ် နားကန် သူမရဲ့ဘေးမှာ လျှော့ခနဲကျသွား၏။

ကျော် ကလည်း မှန်ချပစ်လိုက်လျှင် ...။

“ဖက် ...”

“ဘာလဲ .. ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ..”

အဖြူရောင်တစ်ခုခု သူတို့ရှေ့ကိုကျလာတာမြင်လိုက်ပြီး ပြန်မော့ ကြည့်လိုက်တော့ သူမက ပီကောဝါးနေသည့် နှုတ်ခမ်းခပ်လှုပ်လှုပ်နှင့် ပြူး၍ မှန်ကိုပြန်တပ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အေးဆေးမောင်းထွက်သွား၏။

“စာကွ ...”

ကိုယ့်ဆီရောက်လာသည့် အရာပေါ် စိတ်ဝင်စားသွားသဖြင့် ကျော် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ ဇော် အသံကိုသာ နားစွဲနေလိုက်မိသည်။

စာရွက်လုံးကိုဖြည့်လိုက်တော့ ချက်ချင်းကောက်ကက်ခြစ်ထား သလို ဆော့ပင်နီနှင့် ရေးထားသည့်စာလုံးတွေက မညီမညာ ...။

... သွေးလန့် ရောက်ချားမနေနဲ့ နင်တို့အလှည့်မလာသေးဘူး -

“တောက် ...”

မိန်းမသားတစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်တာခံနေရတာတောက် အသည်းယားဖို့ကောင်းတာမရှိ ...။ တက်ခေါက်မိပေမယ့် စွဲလောက် အောင်လှနေသည့် မျက်နှာကိုလည်း မချောက်နိုင် ...။ ဒေါသကိုလည်း ချုပ်တီးဖို့ခက်နေ၏။

မကျေနပ်ရင် ရှင်းကြရုံပဲမဟုတ်ဘူးလား ...။

ဒါ .. ဘာအချိုးမျိုးလဲ ...။

အခန်း (၁၂)

“ဟင် .. မောင် အစောကြီးပြန်လာတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. စိတ်သိပ်မကြည်တာနဲ့ ..”

ဒါပဲ ဖြေခဲ့ပေမယ့် လက် အတွက် တွေးစရာတွေဖြစ်သွား၏။ ဘာမှဆိုဖြစ်အောင်လုပ်တတ်သည့် နေ အတွက် ခေါင်းခဲနေရသည့် အဖြစ်မျိုးက ရှိခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ တစ်ခါမှလည်း ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပျက်တိတ်ဆိတ်နေတာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပေ ..။

“မောင် ရေချိုးလိုက်လေနော် ..”

“သံပုရာရည်တစ်ခွက်ပဲလုပ်ကွာ .. ခေါင်းတွေနောက်နေတယ် ..”

ကိုင်လာသည့် အိတ်ကို ပေးလိုက်ပြီး ချိုင်းကြားညှပ်ထားသည့် အိတ်ကိုတော့ ဒီတိုင်းပဲ စာဖွဲ့ပေါ်ချထားပြီး ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မျက်နှာကို ဒီပွတ်ပစ်လိုက်ရင်း နောက်မှီမှာ ပက်ခနဲမှီ၍ မျက်နှာတော့ မျက်လုံးမှိတ်လိုက်၏။ ဒီမျက်လုံးတွေ မှိတ်မှိတ်မမှိတ်မှိတ်အလုပ်တွေ မနားမနေ ဘယ်လောက်ပဲ ဖိလုပ်နေပါစေ ချစ်တေး ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ပျောက်လို့မရပေ။

‘အလှည့်ကျရင်တော့ မနွဲ့နဲ့ပေါ့’ ဆိုသည့် စကားသံတွေလည်း ကြားဖန်များလွန်းလို့ ကိုယ့်နားတွေကိုတောင် စိတ်နာမိသည်။

“အလှည့် ..”

“အလှည့် ..”

ဒီစကားကို သတိရလိုက်တိုင်း ‘အလှည့်’ ဆိုဟာကိုပဲ တွေးမိနေသည်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ခဲ့သည့်ကိစ္စတစ်ခုက သူ့ရဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုလုံးကို ဓမ္မနောက်ပစ်နိုင်သည်လား ..။

“မောင် ..”

အနားကပ်ခေါ်လိုက်သည့် အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားမိသည်။ လက် က သူ နဖူးပေါ်မှာလက်ခုံလေးကပ်ထိကာ ..။

“နေကောင်းရဲ့လား မောင် ..”

“ကောင်းပါတယ် ..”

သံပုရာရည်ကို ယူလိုက်ပြီး ဘာမှမဖြစ်သလိုဖြေကာ ..။

“သမီးတို့ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား ..”

“မရောက်သေးဘူးလေ မောင်ရဲ့။ ဒီအချိန်လောက်မှ ကျောင်းဆင်းမှာကို မောင်ကို ပြောရဦးမယ် သမီးနဲ့ သားက အရိပ် ကို ချစ်ကြတယ် သိလား .. အရိပ် ကလည်း ဂရုစိုက်တယ်။ ခုလည်း သူပဲ သွားကြိုလိုက်မယ်ဆိုပြီး ..”

“ဘာ ..”

“အို .. မောင် ..”

နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိခါနီးမှ ဒေါသနှင့် လက်တွန့်သွားသဖြင့် သံပုရာရည်တွေ ဖိတ်စင်ကာ ..။

“မောင်ရယ် ..”

လက် ကိုရော သူပေါင်ပေါ်မှာ စွတ်စိုကုန်လျက် ..။

“ဒေါက် ..”

လရောင်ကျားရင့်

ဘာကိုဖြစ်ဖြစ် ခန ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ဖန်ခွက်ကို ဒီတိုင်းဆောင်ချ လိုက်၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမကို ကြိုခိုင်းလိုက်တာလဲ လက်၊ ငါ မကြိုက် ဘူးလို့ပြောထားတာကို မင်း တမင်လုပ်တာ ..”

“မောင် မကြိုက်တာသိပေမယ့် တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး မောင် ..”

ခန ဝုန်းခနထရပ်လိုက်သလို ထမီပေါ်က ရေစိုကွက်တို့ကို ခါချ ရင်း လက် ကလည်း ထရပ်လိုက်ကာ ..

“မောင် မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ နေထိုင်ပုံတွေ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေ လက် သူ့ကိုပြောပြတယ်၊ သူ အတတ်ဆုံးပြုပြင်ပါ့မယ်တဲ့၊ ကလေးတွေ ကလည်း စိမ်းနေသေးတယ်၊ ဒါကို သူ့ဘက်က ရင်းနှီးအောင်ကြိုးစား ခွင့်ရှိတယ်လေ ..”

“မရှိဘူး .. ငါ့သားသမီးတွေနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်လုံးဝမရှိရဘူး ..”
လက် ရဲ့ စကားကို ခန ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံ ..။

အနီးအနားမှာ ခန်းဆီးတွေဖြုတ်၊ ကြမ်းတိုက်လုပ်နေကြသည့် အိမ်အကူ မိန်းကလေးတွေက လင်မယားနှစ်ယောက်စကားများကြပြီ ထင်ကာ နောက်ထပ်ဝင်သွားကြ၏။

ထို မိန်းကလေးတွေကို လှည့်ကြည့်၍ လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ မျက်ရည်စတို ရေတက်လာ၏။ ခန က ဂရုမစိုက် ..။

“သူ့ကို ဒီမှာတစ်ပတ်ပဲ နေခွင့်ရှိတယ်လို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ပေးပြီးသား..”

“လက် ကလည်း မိသားစုတွေအပေါ် သည်းခံပြီး ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရရှိကြိုးစားပါလို့ ပြောခဲ့တယ် မောင် ..”

ခန က ဇနီးဖြစ်သူကို အံ့သြသော မျက်ဝန်းတို့နှင့်ကြည့်၏။ အိမ် ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူ့ကို သူမ ခုလို အတိုက်အခံပြန်ပြော ခဲ့ဖူးတာမရှိ ..။

အလှည့်

“ဘာ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် လက် ..”

“မောင့်လိုပဲ ဒီအိမ်မှာ လက် လည်း ဆုံးဖြတ်ပေးခွင့်ရှိတယ်မို့လား မောင် .. မောင်က တစ်ချက်လွတ်အမိန့်လို့ မပြောသရွေ့ မောင့် ဆုံးဖြတ် ချက် မောင့် သဘောကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လာအောင် လက် က ကြိုးစား ခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်ဘူးလား ..”

“တစ်ချက်လွတ်အမိန့်လို့ ထည့်ကြေညာရအောင် ငါက နိုင်ငံတော် သမ္မတမှမဟုတ်ဘဲ ..”

“လက် ကလည်း သမ္မတတော်မဟုတ်ဘူးလေ .. မောင့် အမိန့်ကို လက် က မနာခံသလိုဖြစ်သွားရင်တောင် မောင် နားလည်ပေးသင့်ပါ တယ်၊ အိမ်အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ လက် ကို မောင် ဒီလောက်ထိ ဆူပူမာန်မဲဖို့မလိုပါဘူး ..”

“ငါ အမြဲ ဒီလိုပဲ ပြောနေကျ ..”

“အခု သူစိမ်းဖဲက်လာပြီ.. ဒီအိမ်မှာ မောင့်သဘောတစ်ခုပဲ တည် တယ်ဆိုရင် လက် က ဘာလဲ ..”

“ဟေ့ .. မင်း ပြောနေသလောက်မကြီးကျယ်ဘူး၊ အခု .. ငါပြော နေတာ အရိပ်ဟောင်း နဲ့ပဲ ပတ်သက်တာ ..”

“အရိပ်ဟောင်း က မောင့် ညီလေး သိပ်စွဲလန်းနေတဲ့ မိန်းကလေး ပါ မောင် .. မောင် သဘောတူတူ မတူတူ သူ အခု အိမ်ပေါ်ရောက်နေ ပြီ ..”

“အဲဒါ သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လုပ်တဲ့ လုပ်ရပ်လား ..”

“ဒီမိန်းမကိုမှ စွဲလမ်းနေတဲ့ မောင့်ညီရဲ့ မျက်နှာကို မောင် ခင်လို့ မရဘူးလေ၊ သူ့ကို မောင်တစ်ခုခုစော်ကားမော်ကား ဆက်လုပ်တာလို့ သူ ဒီကဆင်းသွားရင် အရောင် က မောင့် ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဟိုအရင်ဘုန်း ကလို ခေါင်းငိုက်စိုက်နဲ့ ကျန်နေခဲ့မယ် မောင် ကလေးသား ..”

“တောက် ...”

လရောင်ကျားရင့်

သူ ဘာမှထပ်မကြားချင်တော့ပေ ...။ ချထားသည့် လက်ကိုင်အိတ်ကြီးကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကောက်ယူလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

“မောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ကျောင်းကို ..”

လက် မျက်နှာလေးမဲ့သွားကာ ဘာမှလည်းမပြောနိုင်ဘဲ ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။ ဒီရိုင်ဘာတိုခေါ်ပြီးတော့ သော့ယူလိုက်ကာ ဓန က ကိုယ်တိုင်မောင်းသွားပြီး ...။

“တောက် ...”

တက်ခေါက်လိုက်မိကာ ဒေါသက လက် ကိုပဲ မပြီးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ မိန်းမတွေ တစ်ခုခုဆို ဘာဖြစ်လို့များ ဗရာဏသီချဲ့ချင်နေကြမှန်းမသိ ...။

ဇနီးမယားရဲ့အလုပ်က လင်ယောက်ျားရဲ့ ဦးဆောင်မှုနောက်က ဖဝါးထပ်မျှလိုက်ပါရမှာမဟုတ်ဘူးလား ...။ တမင်တကာ အဲဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ ရွှေလက်ဖြာ ဆိုတဲ့ အေးစက်စက်ခပ်ထုံထုံမိန်းမကို ယူထားခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာပါးစပ်က ဖွင့်ပြောမိတဲ့အထိ ဒေါသက အကင်းမသေနိုင် ...။

“ဆရာမ ..”

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး တံခါးကို ကိုမ်းခနဲဆောင့်ပိတ်၍ ဆရာမကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အကွာအဝေးက လှမ်းနေသေးတာမို့ အဖြူနဲ့ အစိမ်းဝတ်ထားသည့် အသက်ငါးဆယ်လောက်ခပ်ဝဝ ဆရာမတစ်ယောက်က ရပ်စောင့်နေ၏။

“ကျွန်တော်က ..”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်နေရတာလည်း စိတ်မရှည်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းကိုလာခဲ့တာမို့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ မသိခဲ့တာလည်း

အရည်

အမှန်ပင် ...။

“ကလေးတွေကို သူ့အိမ်က လာကြည့်သွားတယ်လေ ..”

“အထဲက ..”

“အထဲက ကလေးတွေက ဖယ်ရိန်ပြန်မယ့်ကလေးတွေကွယ်... ဖယ်ရီနောက်ကျနေလို့ ..”

ဒေါသက ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဆရာမရှေ့မှာ တက်မခေါက်မိအောင် တော်တော်ထိန်းလိုက်ရ၏။ အိမ်ပြန်ရောက်တာတောင် သင်းက ပြန်မရောက်သေး ...။

“လက် ..”

“လာပြီမောင် ..”

လက် ကလည်း ကားသံကြားတည်းက ထွက်လာတာဖြစ်မည်။ သူ ခေါ်လိုက်တာနှင့် အနားရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ...။

“သားတို့လား .. သားတို့က နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်ဝင်စားနေကြတယ်တဲ့ မောင် ..”

“ဘာ ...”

“သားငယ်လေးက နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်သိပ်ကြိုက်တာ မောင် သိသားနဲ့ ..”

“မောင် သိသားနဲ့ ဟုတ်လား .. ကလေးတွေကို သူတို့ချည်းပဲ အပြင်စာဘယ်တုန်းက ဝယ်စားခိုင်းခဲ့လို့လဲ ..”

“သူတို့ချည်းပဲမှ မဟုတ်တာ မောင်ရယ် ..”

“လက် .. မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ..”

“အရိပ် ကလည်း ကိုယ့်မိသားစုဝင်ဖြစ်လာမယ့်သူပဲ မဟုတ်ဘူးလား .. လက်က ကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးသွားတာကိုပဲ ..”

“လက် ...”

ဓန က-လက် ရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆောင်ခါပစ်လိုက်ပြီး...

လရောင်ကျားရင့်

“အရိပ်ဟောင်း ရဲ့ အကြောင်း မင်း ဘယ်လောက်သိလို့ ယုံကြည်နေတာလဲ ..”

“ဒါပေမယ့် အရောင် က သူ့ သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ..”

“မလိုဘူး .. ငါ့သားသမီးတွေကို ငါ့ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ရောနှောတာ တောင် ငါ မကြိုက်တာ မင်းသိတယ် ..”

“မောင်ရယ် .. တစ်အိမ်တည်းအတူတူနေကြမယ့်လူတွေ ဒီနေရာမှာ မတွေ့ ဟိုနေရာမှာတွေ့မှာပဲ .. ဒီလောက် နှစ်ထပ်တိုက်အကျယ်ကြီးမှာ ရက်ရှည်လများ မဆိုဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ် ..”

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မဆိုဆဲနဲ့ ..”

သူ ဇွတ်ပြောနေမိတာ အရူးနဲ့တူနေပြီလား ..!

အရိပ်ဟောင်း ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုအသံကြားတည်းက မလိုလားစိတ်တွေဖြစ်ခဲ့မိသည်။ ခုတော့ မုန်းတီးတာတွေ တုန်လှုပ်နေရတာတွေကြောင့် အချိန်တိုင်းသတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်တွေပါ ပိုတိုးနေလေသည်။

သူ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ပျက်နေတာကြောင့် လက် ဆိုတဲ့မိန်းမကလည်း အရိပ်သုံးပါးနားမလည် ..။

သူမ ဒီအိမ်ကို ဒုက္ခပေးဖို့ ရောက်လာတာ ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ..။ ကလေးတွေကို သူမနဲ့အတူ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့်လေးမှ စိတ်မချရတူးဆိုတာ ဘယ်လိုဘက်အတားတွေနဲ့ လှည့်ပတ်ပြောရမလဲ ..။

အလှည့် ..။

“အလှည့်ကျရင်တော့ မနဲ့နဲ့ပေါ့ ..”

သူမ ဘာလုပ်မှာလဲ။ သူမ ရည်ရွယ်ချက်တွေထဲမှာ သူတင်မကဘဲ တစ်မိသားစုလုံးကို ဒုက္ခပေးချင်တာလား ..။ ဆံပင်တွေကို ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်တင်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းမောကြီးချမိသည်။

တစ်ယောက်တည်း သွေးပျက်နေတာကို လက် မမြင်စေချင်သဖြင့်

အခန်းထဲဝင်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်မိသည်။ နာရီမော့ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်နေမိတာလည်း ဘယ်နှစ်ခေါက်ဖြစ်နေပြီမသိ ..။

ဟိုနေ့ ညတုန်းက ကလေးတွေနဲ့ တီဗီကြည့်နေခဲ့သည်။ သမီးကြီးကြည့်ဖို့ က သူမရဲ့ အလှအပတွေမှာ ငေးမောရင်း တိတ်တိတ်လေးနေသလောက် သားငယ်က သွက်လွန်းသည်မို့ သူမနဲ့ ဓဏအတွင်း ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ခုလောက်ဆို သမီးနဲ့လည်း ရင်းနှီးနေပြီတင်သည်။ သမီး မျက်နှာလေးပေါ်လာတာနှင့် ‘အလှည့်’ ဆိုတာကိုသတိရသွား၏။

“လက် ..”

“ရှင် .. သူဌေး လာပါပြီ ..”

“နင့်ကို ခေါ်နေလို့လား .. သွား .. လက် ကို ခေါ်လိုက်စမ်း ..”

သတိရသွားတာနှင့် တံခါးဖွင့်ပြီး အကျယ်ကြီးအော်ခေါ်မိ၏။ အနီးဆုံးမှာရှိသည့် လူကပြေးလွှားရောက်လာပေမယ့် ဒေါသတကြီးအော်ထုတ်ပစ်မိကာ ..။

“တောက် .. အရိပ်ဟောင်း ..”

တံခါးရွက်ကို လက်ပြန်ထုချလိုက်မိကာ ..။

“ဒါ တမင်သက်သက်လုပ်နေတာ .. ဘီလူးမ ..”

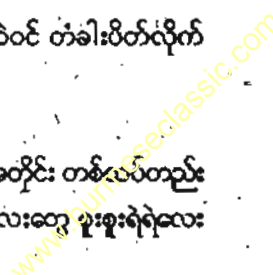
“မောင် ..”

“မင်းက ချက်ချင်း ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ .. ဒီလောက်တောင် ခေါ်မကြားအော်မကြား ..”

“မောင်ပဲ စကားပြောနေရင်း စာကြည့်ခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ်လိုက်တာကို နားချင်လို့ပဲဆိုပြီး ..”

“တော်တော့ ..”

အိမ်အလုပ်သမားတွေကို အော်ခေါ်တဲ့ပုံစံအတိုင်း တစ်လပ်တည်း အောင် အော်ခံနေရသဖြင့် လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပူးစူးရဲရဲလေး

ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် .. ပင့်သက်လေးရွိုက်၍ စိတ်ကိုဖြေသိမ့်လိုက်ရင်း ..

“ဒီလောက်မအော်ပါနဲ့ မောင် .. အခု မောင် ဘာလိုအပ်နေသလဲ ပြောလို့ရပြီပဲ ..”

“ငါ့သမီးနဲ့ သား ခုထိ မရောက်သေးဘူး ..”

“ရောက်လာပြီ မောင် .. သူတို့ပါဆယ်ဝယ်လာတဲ့ စားစရာတွေ သွားသိမ်းနေလို့ လက် နောက်ခန်းထဲရောက်နေတာ ..”

ခန မျက်နှာပေါ်က တင်းမာမှုတွေ တစ်ထစ်တော့ ပြေကျသွား သည်။ သို့သော် ..

“လက် ..”

သူမလက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး အပြင်တံခါးနားကျမှ အတူမျက်နှာ ရှင်းဆိုင်ရစ်လိုက်ကာ ..

“ငါ မင်းကိုပြောထားတယ်နော် .. နောက်ထပ် ကလေးတွေနဲ့ သူ့ကို လွတ်လပ်စွာ ရောနှောနေထိုင်ခွင့်ရသွားစေမယ့် လမ်းကြောင်းမျိုး လုံးဝမပေးမိစေနဲ့ .. သူ့ကို ငါ့စယ်မလောင်းအဖြစ်လည်း မင်း ထည့်တွေး ဖို့မလိုဘူး ..”

“ဒါဆို မောင်က ..”

“ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့ လက် .. ငါ မင်းကို ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့အကျင့်စရိုက်တွေကို ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊ ငါ့သမီးနဲ့ ရင်းနှီးသွားမှာမျိုး လုံးဝမဖြစ်စေဘူး .. ဒါပဲ ..”

ခန ရဲ့ စကားတွေက ရင့်သီးလွန်းနေသည်။ အရောင် ရှိတုန်းက သဘောမတူဖြစ်နေတာထက် အခုပိုဆိုးလာသလိုခံစားမိလာခဲ့သည်။ သူ မျက်လုံးတွေ အထင်မြင်ဆေးသည့်စကားလုံးတွေမှာ အရိပ်ဟောင်း က ဘယ်လိုမိနိုးကလေးမျိုးဖြစ်နေပြီလဲ ..။

ဒီလောက်ထိ နိမ့်ကျဆိုးရွားသည့် မိနိုးကလေးကိုမှ ချစ်တဲ့စိတ်

တစ်ခုတည်းနဲ့ အရောင် က ရွေးချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာနေခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အထိ လက်ခံခဲ့တာကိုက ကိုယ်နဲ့ တော်သက်ခွင့်ပြုခဲ့တာပဲမဟုတ်ဘူးလား ..။

လတ် မျက်နှာလေးက ရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် အိုစာနေခဲ့သည်။ ကလေး တွေ ဒီအရွယ်ထိ သူ့တာဝန်ကိုယုံဝတ္တရားကျေပြန်၍ စောင့်သိနားလည် စွဲများနှင့် လက်တွဲခဲ့ကြတာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမားလည်းမရှိခဲ့ဘူးပေ။။

အရိပ်ဟောင်း ရောက်လာပြီးမှ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ခြင်းတွေထဲမှာ သားမယားနဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတောင် ချန်မထားချင်တော့အောင် မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..။

အခန်း (၁၃)

ညက အပျိုစင်ဖားဖားဖြစ်လို့ အပျိုကြီးအသွင် ရင့်ရော်စပြုခဲ့၏။

“မင်းဘာလုပ်နေတာလဲ လက် ..”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူး .. ဒီမှာ မောင့်သားနဲ့ သမီးက မအိပ်ချင်သေးဘူးဆိုလို့ ..”

နေ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ကလေးနှစ်ယောက်ဆီရောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ တီဗီဆီ ထပ်မံရွေ့လျားသွားခဲ့၏။ ကြည်ဖြူ က ဖအေကို မျက်နှာချိုသွေးသလိုလေး လှည့်ရယ်ပြပေမယ့် သားငယ် ထည်ဝါ က တီဗီဆီမှ မျက်နှာမခွဲဘဲ ဖအေရောက်လာတာကို မသိသလိုမျိုး ..။

ဒီကလေး ဘာဖြစ်လို့ဒီလောက်တောင် သရဲထွေ ဂန္ထိရဆန်ဆန်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ ..။

“တီဗီပိတ်လိုက်တော့ လက် ..”

“ဟင် ..”

သူပြောတဲ့အထိ သားက လှည့်မကြည့်ပေ ..။ ဖွင့်ထားသည့် တီဗီ စာတ်လမ်းတွဲက ဝိညာဉ်မလေး စာတ်လမ်းမှာပဲ စိတ်ဝင်တစား ..။

“သားငယ် ..”

“ဟင် ..”

သူ ခေါ်တာတောင် မျက်နှာမလှည့်ဘဲ ထူးကာ ..။

“ဗျာ .. ဒက်ဒီ ..”

“အိပ်လို့မရရင် စာသွားကျက် ..”

“သား စာကျက်ပြီးပြီ .. ရေးလည်း ရေးကြည့်ပြီးပြီ၊ မမနဲ့ သားနဲ့ စာကျက်ပြီးမှ ထွက်လာကြတာ မာမီ သိတယ်။ စာတ်လမ်းတွဲကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ မာမီပဲဖွင့်ပေးတာ ..”

ကြည့်စမ်း ။ ပြောချသွားလိုက်တာ ဒီဘက်ကို တစ်ချက်မှလှည့်မကြည့်ဘဲ ..။

သားငယ် စကားပြောလည်တာလေးကို ချစ်ခဲ့ရသမျှ ဒီစကားတွေဟိုတော့ နားခါးသွားခဲ့၏။ တစ်ညနေတုန်းကလည်း အရိပ် နဲ့သားငယ် ဒီဇဉ်ခန်းမှာပဲ ဝီဒီယိုခွေဖွင့်ကြည့်နေခဲ့တာ သူ တွေ့သည်။

သားငယ်က မေးတဲ့မေးခွန်းတွေကို သင်းပြန်ဖြေနေတာ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့လဲ ..။

“တီတီ .. သရဲချင်းအတူတူကို အဲဒီသရဲကတော့ ဘာဖြစ်လို့ လိုက်သတ်ချင်နေတာလဲဟင် .. ဟိုသရဲကြီးကတော့ လိုက်ကယ်နေတယ် ..”

“လိုက်ကယ်နေတဲ့ သရဲက သူ မသေခင်တုန်းက ရန်ငြိုးရန်စ ဧည့်ခံလို့ပေါ့။ လိုက်သတ်နေတဲ့ မိန်းကလေးသရဲကတော့ သူ့ကို မတရား အသတ်ခံခဲ့ရတော့ သူ့ကိုစော်ကားခဲ့တဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ မကျေနပ်နိုင်ဘူးလေ ..”

“ဒက်ဒီ ပြောတော့ သရဲဆိုတာ သားတို့ကိုဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးဆို”

“သားဒက်ဒီက ခုထိ သူ့ကို ငြိုးနေတဲ့သရဲ မရှိသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ သားရဲ့ .. ရန်ငြိုးကြီးလွန်းရင် အဲဒီသရဲမှာလည်း အခွင့်အရေးရလာတာပဲ ..”

“ဘာအခွင့်အရေးလဲဟင် ..”

“သူ မုန်းနေတဲ့လူကို ဒုက္ခပေးနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေါ့။ သရဲစာတွေတွေရဲ့ ရန်ငြိုးကို လူတိုင်းမသိမမြင်နိုင်ပေမယ့် သရဲ ဖြစ်ခင်တုန်းက

၁၃၄

လရောင်ကျားရင့်

နာကြည်းမုန်းတီးနေတဲ့လူတွေက ကလဲ့စားချေဖို့ ပြန်လာရင်တော့ သူ့ မျက်လုံးနဲ့ မြင်ရရင် ယုံသွားမှာပါ ..”

“ဘယ်သူလဲဟင် .. သား ဒက်ဒီလား ..”

“အင်း .. သရဲက ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူးလို့ထင်တဲ့လူတွေပေါ့ကွာ .. သေသွားရင် ဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်ပါဘူးထင်ပြီး တစ်ချို့က လူသတ်နှုတ်ပိတ် တာတွေ သေသွားတဲ့အထိ နှိပ်စက်တာတွေလုပ်နေကြတာ ..”

သူ မှတ်မိနေတာတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ဒေါသထွက်ရသည်။ ကလေးက သိချင်စိတ်လေးနဲ့ မေးလိုက်တိုင်း သင်းက အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ဖြေသည်။

သရဲကမ္ဘာတွေ .. ရန်ငြိုးတွေအကြောင်းသိလာလေ ဒီကလေး အရွယ် လေးတွေက စိတ်ဝင်စားလေ ..။

“ထ .. ဒါတွေမကြည့်ရဘူး .. ခုထ ..”

“မောင် ..”

“လက် .. မင်း ဆုံးမနေရင် ငါ ဝင်မပြောဘူးနော် ..”

မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးမှ လက် ဘာမှမပြောသာတော့တဲ့ ဖြစ်သွားသည်။

“လာ .. မောင်လေး ထ .. မကြည့်တော့နဲ့နော် .. ဒက်ဒီ စိတ်ဆိုး နေတယ် ..”

ထည်ဝါ နှုတ်ခမ်းစုနေတာကို ကြည့်ဖြူလေး က ချောမောပြောပြီး မောင်နုမနှစ်ယောက်ထလိုက်ကြ၏။ ခန က ရီမု(စ်)ကောက်ယူပြီး ပအိပိတ်သည်။

ပြီးတော့ ဆိုဖာပေါ်ပစ်ချလိုက်ပြီး လက် ကို တင်းမာသည့်မျက်နှာ နှင့် ကြည့်၍ ..

“မင်းနဲ့ ..”

“တင်း .. တောင် ..”

“ဟာ .. တီတီ ပြန်လာပြီ ..”

“ကီကီ ..”

အားလုံးလှည့်ကြည့်မိကြကာ ကလေးနှစ်ယောက်က တံခါးဖူးတို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“တီတီ .. တီတီ ဘယ်သွားနေတာလဲ ..”

“မာမိ .. တီတီကို တံခါးဖွင့်ပေးဦးလေ ..”

သားငယ် အသံချည်းပဲ လှိုင်နေကာ လက် က ခေါင်းညိတ်ပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ..။

“ဒေါ်ကျော့ .. ဒေါ်ကျော့ .. ဘာလုပ်နေသလဲ ..”

“မောင် .. ဒေါ်ကျော့ အိပ်နေပြီလေ ..”

“လာပါပြီ သူဌေး ..”

တစ်တိုက်လုံး ဟိန်းထွက်သွားသည့်အသံကြောင့် ဒေါ်ကျော့ အိပ်ရာ ဝင်ပြီးမှ ပြန်ထလာပုံပေါ်၏။ ဘီးနဲ့ ဆံပင်ကို ရစ်ပတ်လက်စနဲ့ အပြေး တစ်စိုင်းထွက်လာ၏။

“ဟိုမှာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက် ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. သူဌေး ..”

“သားငယ်နဲ့ သမီး လာခဲ့စမ်း ..”

သမီးက ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး လှည့်ထွက်လာကာ သားငယ်က တံခါး ဆားမှာ ကျန်ရစ်၏။ သမီးက ပြန်လှည့်ခေါ်မှ ပါလာကာ ..။

“ဒက်ဒီကလည်း အော်ချည်းပဲ အော်နေတာပဲ ..”

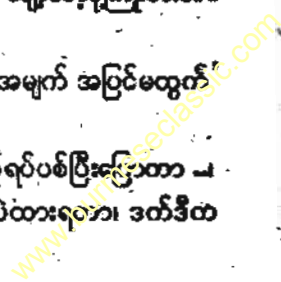
“သားငယ် ..”

လက် က သားလေးကို လက်လေးပြေးဆွဲ၍ ချောမောပိုကြီးစား၏။

“သားတို့ တီချယ်ကပြောတယ် 'လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်' တဲ့ ..”

နှုတ်ခမ်းစုစုလေးနှင့် ဖအေရှေ့ကျမှ ခြေစုံရပ်ပစ်ပြီးပြောတာ ..။

“လူလိမ္မာဆိုတာ အမျက်ကို မိုက်ထဲမှာပဲထားရတာ၊ ဒက်ဒီထ အပြင်ထွက်နိုင်ဇာယ် .. မလိမ္မာဘူး ..”

လရောင်ကျားရင့်

“လာ .. မောင်လေး .. ဒွက်ဒီ ရိုက်လိမ့်မယ် ..”

ကြည်ဖြူ က သိတတ်တဲ့အရွယ်လေးမို့ မောင်ဖြစ်သူကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေး ဖက်ခေါ်သွား၏။ ဒါတောင် ထည်ဝါ က မပြီးနိုင် ..။

“သားလည်း ဗိုက်ထဲမှာမထားတော့ဘူး .. တီချယ်ကမေးရင် ဖြေမယ် .. တီချယ်လို့ သားတို့ ဒွက်ဒီလည်း ဗိုက်ထဲကနေ ထွက်ခိုင်းတာပဲလို့ ..”

လူသာ ပျောက်သွားပေမယ့် အသံမပျောက် ..။

ဓန မျက်နှာကြီးနီရဲတင်းမာလာကာ လက် မျက်စိမျက်နှာပျက်၏။ ဒေါ်ကျော့ ရှေ့ကနေ အရိပ် က ဝင်လာရင်း ..။

“ဘယ်သူမှ မအိပ်ကြသေးတာလားဟင် .. အရိပ် ..”

“မအိပ်သေးတာမဟုတ်ဘူး .. ကလေးတွေကြောင့် မအိပ်ရသေးတာ။ မင်းကို ဘာကြောင့် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်သွားလာနေတာလဲလို့ ငါ မမေးဘူး။ နောက်ကို ရှစ်နာရီကျော်တဲ့အထိ မင်း အပြင်မှာပဲရှိနေသေးရင် ဘယ်သူမှ တံခါးထဖွင့်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး .. အဲ့ဒါ မှတ်ထား ..”

ဓန က ခါးထောက်ထားလျက် လက်ညှိုးထောင် အမိန့်ပေးနေပုံက ဝယ်မလောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် လေးစားသမှု ဘာမှမပါ။ ပြီးတော့ အရိပ် မျက်နှာလေးကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်သည်။ အရိပ် က လွယ်ထားသည့် ဆလင်းဘတ်စ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားကာ မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့၍ ..။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုကြီး .. အရိပ် မှတ်ထားပါ့မယ် ..”

ဟင်! ..။

ဓန အံ့ဩသွားသည်။ သူမထံမှ ဒီလိုပုံစံတုံ့ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ပေ ..။ ကိုယ်က လျှို့ဝှက်ချင်တဲ့သူဖြစ်ကာ သူမက ဖော်ထုတ်ဖို့ လာစေခဲ့ရုံ ..။ သို့သော် ..။

“ဟိုလေ .. အရိပ် နောက်ကျမယ်ဆိုတာ မလက် ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ထားတယ်ဆိုပြီး ..”

ပြောနေရင်း လက် နဲ့ ဓန မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတာကို အကဲခတ်သည်။ ပြီးမှ ..။

“သားသား မှာထားတဲ့ သိပ္ပံကားတွေနဲ့ သမီးအတွက် ..”

အပြောနဲ့အတူ လက်တွေ့ထုတ်ပြချင်တာမျိုး ..။ အရိပ် က လက်ရဲ့ နောက်က ရှိုးကော်စ်ပေါ်မှာ ဆလင်းဘတ်စ်ကို သွားဖွင့်၍ အထဲကို တစ်တစ်ရာကိုရှာသည်။

သူမ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်နေတာတွေကို ဓန က တစ်ချက်မှ အလွတ်မလေးဘဲ လိုက်ကြည့်နေရာ ..။

ဟာ .. ကြည့်စမ်း ..။

ဓန ကိုယ်ကြီး မတ်ခနဲတောင့်တင်းသွားသည်။ သူမ ကိုင်လိုက်တာ Porn အခွေကြီး ..။

အခွေကလာမှာ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ တစ်ပိုင်းပုံကြီးက မြင်မကောင်း ဖွဲ့မကောင်း ..။

အရိပ် က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆွဲထုတ်ရင်း ..။

“ဒီမှာ မလက် .. သမီးလေးမှာတာ ဒီစာအုပ်လေ။ အဲဒါ လိုက်ရှာနေရလို့ပါ ..”

လက် ရဲ့ လက်ထဲကို ဘာစာအုပ်ထည့်လိုက်တာမသိ။ ဓန မျက်လုံးတွေကတော့ မီးတောက်မတတ်ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .. သူ စာစီစာကုံးရေးဖို့တွက် အဲဒါကို သိချင်နေတာ။ ကျေးဇူးပဲ ညီမရယ် .. သမီး ဝမ်းသာသွားအောင် စာအုပ်ရလာပြီလို့ သွားပြောလိုက်ဦးမှ ..”

လက် က စာအုပ်ကို တဖျတ်ဖျတ်လှန်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်နေ၏။ အရိပ် က အိတ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာတော့ ဓန နဲ့ ချစ်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားကာ ..။

“ဟွန်း ..”

မျက်လုံးချင်းတည့်တည့်ဆုံအောင်ကြည့်ပြီး ပုံစံလိုက်သည်။ ပြီး

လရောင်ကျားရင့်

တော့ ပခုံးချင်းမတီတထိ ကပ်ရောင်သွားခဲ့ပြီး ...

“ပြောထားသေးတယ် .. ဒီည ရှင့်သမီးက ချစ်တေးနဲ့ လာအိပ်ဖို့”
ဟင်!...

ဓန မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပြီးတော့ လွန်သွားသည့် အရိပ် ရဲ့
ကျောပြင်ကို တစ်ပတ်လည်မတတ်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ဒီမိန်းမယုတ်မာ
လှချေလား ..။

အနီရောင်ရဲရဲပြောင်ကပ်နေသည့် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံက တင်ပါးလုံရုံ
တိုတိုလေးနှင့် တင်းပြည့်လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာအလှက အသက်ရှူမှား
လောက်ပေသည်။

ခြေသလုံးသားဝင်းဝင်းက အနီအနက်စင်းနှင့် ပျိုင့်ဒေါက်ကြီးထက်
မှ နုရှလှပနေ၏။ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအလှတရားများက
လှုပ်လီလှုပ်လဲ့နဲ့နေ၏။

တရားလွန်းလှနေသည့် ဆက်(ဂ်)ထီအလှတရားတို့က သူ့မျက်လုံး
ထဲမှာ မီးလိုပူလောင်နေသော်လည်း ..

“မောင် ..”

လက် နှုတ်ဖျားမှ မယုံနိုင်စွာ ရေရွတ်မိရင်း ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်
လေးကို ဖိဆုပ်ပစ်လိုက်မိသည်။ အရိပ် ရဲ့ နောက်ကျောအလှမှာ မျက်နှာ
ကြီးကပ်ငြိသွားသလို မောင့် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ပတ်လည်နေပြီထင်၏။

အရိပ် နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမြဲတမ်း ရှူးရှူးရှားရှားထဖြစ်တတ်တဲ့
မောင့် ဒေါသတွေက ဘာကြောင့်လဲ .. ဓန ကတော့ ဘာကိုမှ သတိမရပေ။
သူ့ ဒီဘက်လှည့်လိုက်တာနှင့် စူးစမ်းငေးစိုက်နေသည့် လက် ရဲ့
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ပက်ပင်းတိုးကာမှ ..

“ဟို .. ကိုယ် ..”

ကိုယ့်စိတ်က ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ရှင်းဖို့လွယ်သည့် အခြေအနေ
မှာ မျက်နှာဘယ်လိုထားရမှန်းမသိအောင် ပူထူသွားမိကာ ..

“မင်း မြင်တယ်လို့လား .. ဒီလိုမပေါ်တပေါ်ဝတ်စားပုံမျိုးနဲ့ ဒီအချိန်ထိ

အလှည့်

အပြင်မှာလေ ..”

လက် က မျက်ဝန်းတွေ မလွှဲမဖယ်ရှိနေဆဲဖြစ်ကာ ..
“ပြီးတော့ အိမ်မှာ သမီးလေးရှိတယ်၊ အတူမြင်အတတ်သင်တဲ့၊
ဒါကိုကြည့်နေလို့မဖြစ်ဘူးကွ ..”

“မောင် ကြည့်နေတည်းက .. လက် နားလည်ပါတယ် ..”
“ဘာ ...”

ဓန ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားသည်။
“မင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ လက် ..”
“မောင် ကြည့်နေတာ သူ့လှလိုကြည့်နေတာလား ..”

“ဟ .. ဒီလောက်ရွံ့စရာကို ငါက လှလိုကြည့်တယ်ဖြစ်ရမလား”
“လက် ကလည်း မောင့်ကို လှလိုလည်ပင်းကျိုးမတတ်ကြည့်နေ
တာလို့ မပြောပါဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ပြီး မောင် ဒီလိုပြောတော့မယ်ဆိုတာ
သိနေတယ်လို့ပြောတာ ..”

လက် က ဉာဏ်ငြိမ်စွာပြောပေမယ့် ဓန တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်
ဖို့ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့မရ ..။ သူမက လျှောက်လာပြီး နေဓန ရှေ့မှာ
ရပ်၍ ..

“အရိပ် ကို လက် ပြောပြလိုက်ပါ့မယ် .. နောက်ကို မောင့် မျက်စိ
ရှေ့မှာ ဒီလိုဝတ်စားမလာဖို့ ..”

လက် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောသွားတာလဲ ..
ဓန မခံချင်စိတ်တော့ဖြစ်သွားပေမယ့် စိုးရိမ်စိတ်တွေက ပိုက်နေ
တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသည်။
သူ ဘာမှားသွားလို့လဲ ..

လရောင်ကျားရင့်

အခန်း (၁၄)

“ဘယ်လို မောင် ...”

“ဪ... ဒီည သမီးနဲ့ မင်း သွားအိပ်လိုက်ပါလို့ပြောတာကွာ...”

လက် ရဲ့ နားမလည်နိုင်သည့် မျက်လုံးတွေကို နေ ကရုမစိုက်နိုင်ပေ ...။ သူ သိနေတာက ဟိုနေ့က အရိပ် ရဲ့ အိတ်ထဲမှာပါလာသည့် အပြာရွှေ ပဲဖြစ်သည်။

ညက သူတစ်ညလုံး ပင်ပန်းခဲ့ရသည်။ သမီးက သူမနဲ့ သွားအိပ် မည်ပြောသဖြင့် မယ်ပျာယာ ကို သမီးနဲ့ သွားအိပ်ခိုင်းခဲ့သည်။

သို့သော် သူမ နာမည်ကိုက မယ်ပျာယာ ဖြစ်သည်။ ကြည်ဖြာ နာမည်ကနေ ဘာလုပ်လုပ် ပျာယာခတ်လွန်းသဖြင့် မယ်ပျာယာ ဖြစ်ခဲ့ ရခြင်းကြောင့် သူမကို စိတ်ချမထားနိုင် ...။

လက် ကို ဖွင့်ပြောလိုဖြစ်သည့်ကိစ္စလည်းမဟုတ်သည်။ တစ်ညလုံး သမီးအခန်းရှေ့ကိုပဲ သွားစောင့်လိုက် ပြန်လာခဲ့လိုက်နဲ့ တစ်မေးလောက် တောင် ကောင်းကောင်းမပျော်ခဲ့ရ ...။

အလုပ်ထဲမှာ အမြဲတမ်းစနစ်တကျရှိခဲ့သမျှ မနက်ကတော့ ပြောမှား ဆိုမှားတွေဖြစ် ဒေါသတွေထွက် ...။

“သမီးနဲ့ လက် ကို ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ကိုယ့်သမီးနဲ့ သွားအိပ်ရမှာ ဘာဖြစ်လို့လဲ လက် ... ဒီနှစ်ည သုံးညပဲ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ လက် က မောင့်စိတ်ကူးထို သိချင်ရုံပါ ...”

“သမီးက ဟိုတစ်ယောက်ကို ခင်တွယ်နေတာ မင်း မမြင်ဘူးလား...”

အနည်းအကျဉ်းလောက်မှ မပြောရင်လည်း ဇနီးဖြစ်သူတစ်ဦး တစ်မည်ထင်တော့မှာနို့ ...။

“တော်ကြာ ညပူညတာ အဲဒီအခန်းကိုကူးသွားရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ ...”

“သမီးက ပြောထားရင် နားလည်နေတဲ့အရွယ်ပါ မောင်ရယ်၊ ဒါပေ မယ့် မောင် စိတ်အရမ်းပူနေတာကို လက် သွားအိပ်မှာပါ ...။ မောင့်ကို ပြောချင်တာက သူ့ကို မောင် ဘယ်လောက်ပဲအထင်သေးနေနေ သူ သိလောက်တဲ့အပြောအဆိုအမူအရာတွေတော့ မပြစေချင်ဘူး မောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...”

“ဆက်ပြောနဲ့တော့ လက် ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ရဲ့နောက်မှာ မင်း ငါ့ကို ဘုန်းကြီးစာချလုပ်လာမှာတွေ ငါသိတယ် ...”

“မဟုတ်ဘူး ... လက် က ...”

“ငါ့ဂုဏ်သိက္ခာလို့ ပြောမလို့လား ... မင်း တစ်ခါပြောတိုင်း ငါ့ ဂုဏ်သိက္ခာတစ်ခုကြွေကျနေတာ မင်းသိလား ... အဲဒီတော့ မင်း ငါ့အတွက် စိုးရိမ်ဖို့မလိုဘူး၊ ငါပြောသလိုလုပ်ဖို့ပဲကြိုးစား၊ သားနဲ့ သမီးကို အရိပ်ဟောင်း နား လုံးဝမကပ်စေနဲ့ ဒီလောက် ရက်ဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့ကို ကလေးတွေ ဒီလောက်ရင်းနှီးသွားကြတာ မင်းမှာ အပြစ်ရှိတယ် ...”

“ဘယ်လို ...”

“အဲဒီတော့ ဖအေကိုကျော်ပြီး သူများကို ခင်တွယ်နေတဲ့ မင့် သားသမီးတွေကြောင့် မင်း သိက္ခာအဖက်ဆယ်လို့ရအောင် လေးလေးတွေ ကို ပြန်စည်းရုံးပါ ...”

“အဲဒါမျိုးကို ဂုဏ်သိက္ခာကျတယ်လို့ လက် ကမဟုတ် စေထင်ဘူး...”

လရောင်ကျွန်းရင့်

“ဘာ ...”

“ကလေးသဘာဝက အလှအပကြိုက်တယ်၊ တားရင် ပိုလုပ်ချင်တယ်၊ ယောက်ျားတွေတောင် လည်ပင်းလိမ်အောင်ပေးရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးကို ကလေးတွေမြင်မြင်ချင်း ချစ်သွားကြတာ သဘာဝကျတာပဲ မောင်ရဲ့ .. သူတို့ အရိပ် ကို ဘယ်လောက်ချစ်ခင်ရင်းနှီးကြပါစေ ဧည့်သည်ကို ဧည့်သည်လိုပဲချစ်တာပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မောင်မောင် ချစ်သူဆိုတာ သိထားကြလို့ ..”

“အဲ့ဒီလို သိစရာအကြောင်းမရှိဘူး .. မင်း ပြောလို့သိတာဆိုရင်လည်း ..”

“ပြောလိုက်မယ်ဆိုရင် လက် မှာ အပြစ်ရှိသလား မောင် ..”

“ရှိတာပေါ့ကွ ..”

မွေ့ရာပေါ်ကနေ ဝန်းခနဲဆင်းရပ်ကာ နေ က တလွှားလွှားလျှောက်လာ၏။

“ငါ ဒီလောက် မပတ်သက်ချင်ပါဘူး .. ဆွေမျိုးမတော်ချင်ပါဘူး ပြောနေတာတောင် မင်းက ဆွေမျိုးစပ်ပြထားတာ ရိုက်သတ်ပစ်သင့်တယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း လုပ်လိုက်ပါ ..”

ကလေးတွေကို ဖတ်ပြဖို့ စာအုပ်ရွေးနေရာကနေ လက် က သူ့ဘက်လှည့်ရပ်လိုက်ကာ ..

“မောင်ပဲ စီစဉ် .. မောင်ပဲဆုံးဖြတ်ခဲ့သမျှ လက် ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘာစကားပြောရမယ် .. ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်ဆိုတာထိ ..”

“အဲ့ဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ ..”

“လက် က ဘာလဲ ..”

“မင်းကိုယ်မင်း သတ်မှတ်နေတာပဲ .. ငါပြောနေတာ ငါ့အိမ်ထောင် ငါ့သားသမီးအတွက် ..”

“ဒီအိမ်ထောင် ဒီသားသမီးအတွက် လက် ကတော့ ဘာမှပြောဆို

စွက်ဖက်ခွင့်မရှိဘူးလား ..”

“မင်းက ညီကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစားဖြစ်နေတာ လက် ..”

“ဘာ .. ဘယ်လို ..”

လက် မျက်ဝန်းတွေက အံ့ဩတုန်လှုပ်နေသည့်နှယ် ..

“မင်း အရိပ်ဟောင်း အတွက် ငါနဲ့တောင် တိုက်ခိုက်ရဲတယ်၊

အဲ့ဒီသတ္တိတွေက ညီနဲ့ပဲ ပတ်သက်နေတာ၊ အဲ့ဒါကိုပြောတာ ..”

“မောင် ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ ..”

လက် ရဲ့ စကားသံက အေးစက်စက်လေးဖြစ်နေကာ သူတစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသော မျက်ဝန်းစိမ်းများနှင့် ..

“မောင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ဒီဘာအုပ်ထိန်းသူမရှိကြဘူး၊ အဲ့ဒီထဲမှာ မောင်က ကိုယ့်မူဝါဒနဲ့ကိုယ် ဦးဆောင်သူနေရာက တစ်လက်မမှ မရွေးဘဲ ညီကို မွေးမြူခဲ့တာ၊ အထီးကျန်ဆန်ဆန်နေလာခဲ့တဲ့ သူ့ဘဝမှာ လက် က သူ့အမေဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ အစ်မကြီးဆိုလည်းမှန်တယ်၊ လက် ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ ကိုယ့်မောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်လိုပါ ..”

“ဟား ...”

ဓန ဒေါသထွက်လာကာ ဆံပင်တွေထဲ လက် ထည့်၍ ဆောင်ခဲ့ဖူးပစ်မိ၏။

“ဟား ...”

ဓန ဒေါသထွက်လာကာ ဆံပင်တွေထဲ လက် ထည့်၍ ဆောင်ခဲ့ဖူးပစ်မိ၏။

“ဘာလို့ အများကြီးလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အဲ့ဒီလို အရည်မရ အဖတ်မရ ဒရာမာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးဖို့နေရာမရှိဘူး၊ တော်တော် ..”

ခြေရောလက်ပါခါ၍ တအားအော်ပစ်မိသည်။ ပြီးမှ လက် ရဲ့ ဝန်းနှစ်ဖက်ကို မျက်နှာချင်းကပ်အောင်ဆောင်ခဲ့ဖူးလို့ကိုးပြီး ..

“မင်းကို ညီနဲ့ သမုတ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်လေး သူ့ဘယ်လိုရှိရှိ သူ့ကို ကလေးသာသာလို့ပဲမြင်ပြီး မတော်တာကို ဟားဆီးရမယ်၊ ငါ့ညီဘက်က ရပ်တည်တာပဲဆိုပြီး မင်းကို ငါ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး ရှေ့လက်ဖြာ .. အခု ဓနကြည်ဖြူ နဲ့ ဓနလည်ဝါ .. ဓန ရဲ့

လရောင်ကျားရင့်

ရင်သွေးတွေကို ထိခိုက်ဖို့ရှိနေပြီမို့လို့ ပိုလိုအပ်တယ် .. မင်းကို နောက်ဆုံးသတိပေးချင်တာက အရိပ်ဟောင်း ဘက်က မကာကွယ်နဲ့ .."

မိန်းမတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ နေရာမပေးချင်တာ အဲဒါကြောင့်..။
"ရှိုမ်း ..."

တံခါးကို ဆောင့်ဆွဲဖွင့်ပြီးထွက်လာခဲ့မိသည်။ လင်နဲ့မယား နားလည်ခဲ့ကြလို့ပဲ သားသမီးတွေနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဒါကို ဘာတွေထပ်လိုချင်သေးတာလဲ .. သူ့ဘက်က ဘာတွေလိုအပ်နေလို့ သင်းက နာကျင်သံတွေ ထွက်လာတာလဲ .. ကိုယ့်မှာ မပြောပြနိုင်တဲ့ပြဿနာနဲ့ လည်ပင်းနင်နေသည်။ သူမကတော့ ကိုယ့်ယောက်ျားကို မယုံသင်္ကာကျီးတိကြောင်းတိ..။

"ဟေ့ ..."

ခြေလှမ်းကွဲများက ဒေါသတွေကြောင့် ဦးတည်ရာမဲ့နေတုန်း သမီးက အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာသဖြင့် မျက်လုံးထဲမှာ လျှပ်စီးလက်သွားသလိုပင် ..။

"ရုပ်လိုက်စမ်း .."

"ဒယ်ဒီ ..."

"ဒါ ဘယ်ကိုလဲ .."

"ဖြူလေး .."

"အခု အပေါ်ပြန်တက် .."

"ဒယ်ဒီ ..."

"သမီး .."

သူ မျက်လုံးပြူးနဲ့ ထပ်ခေါ်လိုက်သဖြင့် ဖြူလေး ဇက်လေးပုသွားသည်။ ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်ကလည်း လှေကားကို နောက်ပြန်တင်ထားပြီးသားဖြစ်ကာ ..။

"ဖြူ .. ဖြူလေး က တီတီဆီမှာ ဟို .."

"ဟေ့ .. မယ်ဖျာယာ .."

"ရှင် .. သူဌေး လာပါပြီရှင် .."

အယုည့်

မယ်ဖျာယာ နောက်ပေးကနေ ပြေးထွက်လာတာ လက်ထဲမှာ ကော်ဖီမုန့်ပုလင်းကြီးနှင့် ..။

"သွား .. အဲဒါတွေပြန်ထားလိုက် .. ပြီးရင် သမီးတို့နဲ့ စာပိုင်းကျက်ပေးလိုက်။ သူတို့အမေလာတဲ့အထိ အခန်းထဲက တစ်ယောက်ကိုမှ ပေးမထွက်နဲ့ .."

"ဟုတ် ..."

သူ မှာပြီး ဒီဘက်လှည့်လိုက်လျှင် အနက်ရောင်စာအပွင့်ကျနှင့် လည်ဟိုက်ဘေးကျယ်ပုံလေးနှင့် မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထားသော အရိပ် က အပြင်သွားမည့်ပုံစံနှင့် ထွက်လာ၏။

ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ဝတ်တော့လည်း ရိုင်းသည်။ မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထားတော့လည်း ထိုနည်းနှင့် ..။ လက်ရှည်ဝတ်ထားပြီး ဖွေးနင်းထိန်နေသော ရင်ဘတ်တစ်ပြိုင်လုံးကို ပခုံးခွန်နားထိ ဟိုက်ချထားတာ ဘာများ ထင်လို့လဲ ..။

ထမီလို ဝတ်ထားသည့် စကပ်ရှည်က ခြေဖမိုးပေါ်မှာ အိတ်ပုံကျချေတာပဲရှိသည်။ အသားမှာ ကပ်ချပ်ပြောင်အိနေတာ တော်တော်အသည်းယားဖို့ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမ အပြင်ထွက်သွားတာကို သတိထားလိုက်မိကာ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွား၏။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ည ရှစ်နာရီခွဲတော့မည်။

ညအချိန်မှာ သူမ ဘယ်ထွက်သွားတာလဲ .. ဘာအတွက်လဲဆိုတာ တွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေက အရိပ် ရဲ့ အခန်းထဲဦးတည်ခဲ့ပြီး ..။

လရောင်ကျားရင့်

အခန်း (၁၅)

“ဘယ်မှာလဲ .. အရှေ့ ..”

သူမ အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်တာနှင့် မနေ့က လွယ်ထားခဲ့သည့် ဆလင်းဘတ်စ်ကို အရင်ဆုံးလိုက်ရှာလိုက်မိသည်။ အခန်းထဲမှာ မှန်တင်ခုံပေါ်က အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကလွဲလျှင် ဘာပစ္စည်းအသုံးအဆောင်မှ ထုတ်ဖွယ်ထားတာမရှိပေ။

သူမ ရောက်လာခဲ့သည့် ခရီးဆောင်သေတ္တာကလည်း သော့ခွတ်လျက်သား ဒီတိုင်း ..။

ထို့ကြောင့် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အိတ်ဆီအမြန်သွားကာ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

ဟင် !..။

အိတ်ကိုကြည့်လိုက်ကာမှ စိတ်ဓာတ်ကျသွားခဲ့၏။ ဘာမှမဟုတ်သော ဒီဇိုင်းရိုးရိုးလေးနှင့် ဆလင်းဘတ်စ်နှင့် အိတ်ပျောလေးက U.S.A မိတ်ဖြစ်နေကာ သော့လည်းမရှိဘဲ ဖွင့်စရာလည်းရှာလိုမတွေ့ ..။

ဘယ်လိုဖွင့်ရမှာမှန်းလည်း မသိ ..။

အလိုလိုကာနီသို့သွားကျင့်သွားကြလုပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို စိတ်လှေ့ဖြစ်နေတာမို့ ကြာကြာစဉ်းစားမနေနိုင် ..။

“တောက် .. တကယ့်အကြီးကြီးမိထားတာ ဒီဟာမလေး ..”

မချင့်မရဲရွှေ့တံရင်း အပြင်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလိုမလုပ်ခဲ့ဘူးသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချွေးပြန်နေတာတောင် သတိမထားမိခဲ့ပေ ..။

“ဟိုစဉ် အခန်းကျွဲကနေ သူ မရွှေ့လျားသေးမီ လက် က သူ့မြင်ကွင်းထဲ ရောက်လာခဲ့လျှင် ..။

“ဟင် !..”

နေ ခေါင်း ဆယ်ဆလောက်ကြီးသွား၏။ လက် က သမီးတို့အခန်းကို တက်လာတာဖြစ်ကာ အရိပ် အတွက် အခန်းက သမီးတို့အခန်းတွေနဲ့ လှေကားရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းစီဖြစ်သည်။

လက် က သူ့ကိုမြင်လိုက်သည်နှင့် ခြေစုံရပ်သွား၏။ သူလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကာ အမှတ်တမဲ့ မျက်လုံးပြူးနှင့် ပြန်ကြည့်နေမိ၏။ ပြီးမှ ..။

ဘာဖြစ်လဲ .. ဒါ .. ငါ့အိမ် ..။

ဒီအခန်းကျွဲမှာ ရှိနေလို့မရဘူးလား ..။

ကိုယ့်စိတ်ကိုတင်းကာ ပင့်သက်ရှိထံ၍ ကိုယ်ကိုမတ်သည်။ ပြီးတော့မှ အခန်းကျွဲက လှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ တဖြည်းဖြည်း စူးစိုက်ကျဉ်းမြောင်းသွားခဲ့ပြီး ခနဲ ရပ်နေခဲ့သည့်ရှေ့ထိ လျှောက်လာခဲ့သည်။

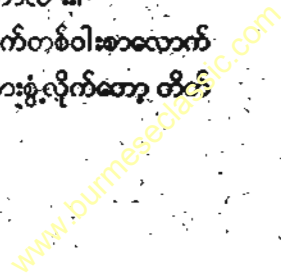
ဒါ အရိပ် ရဲ့ အခန်း ..။

ဒီအချိန်ကြီး ဒီကျွဲမှာ မောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ ..။

အခန်းရှေ့ရောက်တော့ အခန်းတံခါးက လက်တစ်ဝါးစာလောက်ပာနေသဖြင့် အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ နားဖွဲ့လိုက်တော့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ထိုစဉ် ..။

တံခါးက ရှုပ်ခနဲပွင့်သွားကာ ..

“အဲ့ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“မလက် ...”

အထဲကနေ တံခါးဖွင့်လိုက်သည့် အရိပ် ရဲ့ ဈာန်နာနှင့် ပက်ဝင်း တိုးလေသည်။ ရောင်းကြည့်နေမိတုန်းမို့ လက် ဈာန်နာ ပူသွားမိလျက်...။

“ဟိုလေ ...”

“မလက် ပြောစရာရှိလို့လား .. ဝင်လေ လာပါ .. အရိပ် မအိပ် သေးပါဘူး ..”

“နေပါစေ .. ညီမရယ်၊ ဒီကဖြတ်သွားရင်း တံခါးပိတ်မထားတာ နဲ့ လှမ်းကြည့်မိတာ ဆောရီးနော် ..”

ရင်ထဲမှာ မယုံနိုင်ခြင်းက ဗလောင်ဆူနေသည်။ အရိပ် ဈာန်နာ ထွက် လာခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့ တဘက်လေးဆွဲခြံထားသည့်ပုံစံက မပျောက်နိုင်...။

မောင့်ကို အခန်းရှေ့မှာ မြင်လိုက်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တွေးစရာ တွေ အများကြီးဖြစ်သွားတာက မသင့်တော်မှန်းသိပေမယ့် တွေးမိနေသည်။

မဖြစ်နိုင်တာတွေမှန်းသိလျက်နှင့် ဖြစ်နိုင်တာတွေက ဖယ်ထုတ် မရအောင်ဝင်လာနေခဲ့၏။ ထိုအချိန်မှာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း ခမ်းနား သော အောင်မြင်မှုများနှင့် အရိပ်ဟောင်း က ကျွန်ုပ်တို့အားနေခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ပန်းထက်မှာ ပတ်ခြံထားသည့် တဘက်စောင်ကိုခွာချ ၍ တန်းပေါ်တင်လိုက်သည်။

ရှင်ခြေလှမ်းတွေကိုမှ ကြိုမတွက်နိုင်ရင် ရှင် ပိုင်ဆိုင်တဲ့အရိပ်မိုး အောက်မှာ ကျွန်မ လာမနေဘူး နေစေန ...။

ဒါ အစပဲရှိသေးတယ် ...။ နောက်ထပ် ရှင် ကျွန်းမယ့်ပြကွက်တွေ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ထားတာအများကြီးရှိသေးတယ် ...။

အဲဒါတွေ ဘယ်တော့ အဆုံးသတ်မှာလဲဆိုရင်တော့ ...။

အခန်း (၁၆)

အဖြူနဲ့ အနီရောင် တစ်ထပ်စီပါသည့် နားပွင့်ကြီးကို ပန်ထား သည်။ ရင်ဘတ်မှာ အဖြူအနီရစ်ထားသည့် အပါးသားကို ပဝါမြို့သလို ပတ်မြို့ထား၏။ ဒါပေမယ့် ပဝါမဟုတ်မှန်းလည်းသိသာကာ ထူးခြား သည့် အင်္ကျီဒီဇိုင်းကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံးမှာရှိကြသည့် လူတွေရဲ့ သတိထား ငေးမောခြင်းက သူမဆီမှာပဲရှိနေခဲ့ကြ၏။

ထိုအထဲမှာ ခန တို့ သုံးယောက်လည်းပါနေကာ ...။

“ဝတ်ထားတဲ့ မြန်မာဝတ်စုံက ပြောသာပြောတာ တော်တော် ဆက်(ဂ်)ဆီကျတယ်ကွ ...”

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှတရားတွေကို ဖတ်ရှုဖို့ဆို တော့ အသံ ပဲ အရင်ထွက်လာ၏။ အရိပ်ဟောင်း တစ်ယောက်တည်း စားပွဲတစ်လုံး တည်းမှာ ထိုင်နေတာကို သူတို့အတွင်းခန်းထဲကနေ လှမ်းမြင်နေရသည်။

အနီရဲ့ရဲ့ ဂါဝန်ပျောက် မလေးရှားပုံ ရင်ပြတ်လေးပေမယ့် ဝဝါလို သိုင်းမြို့ထားသည့်ဒီဇိုင်းက မြန် ဘဝတ်စုံလေးလို ယဉ်ယဉ်စေစေလေးဖြစ် နေ၏။

ဖြူနဲ့လုံးသွယ်သော လက်မောင်သားတွေပေါ်နေတာလည်း ရင် ပြတ်ပေါ်မှာ ရစ်သိုင်းထားသည့် ပဝါကြောင့် ရိုင်းသည်ယဉ်သည်စသည် တ်ရှိ၏။ ခြေရင်းရိုတ်ထိုင်နေသည်မို့ စီးထားသည့် အနီရောင်နံဖြင့် ဖိနပ်

လရောင်ကျားရင်

က ပုံတော်မိနပ်ပုံဖြစ်ပြီး ကတ္တီပါလည်းမဟုတ် ...။
 စားပွဲပေါ်မှာ အနီရဲ့ ကြိုးရှည်ဆလင်းဘတ်(ခဲ)လေးတင်ထား
 ကာ သူမရှေ့မှာ အအေးဘူးလေးတစ်ဘူးပဲရှိသည်။ ဒါပေမယ့် သူမက
 နှုတ်ခမ်းလွှာကြားမှာ ပိုက်တံလေးတစ်လုံးကို ဘေးမှာဖွင့်ထားသည့် ဖိုင်
 ကို ဖတ်နေလိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ပုံအလျဉ်းမရှိပေ ...။
 ဆံပင်တွေကို ဘေးတစ်ခြမ်းသိမ်းထားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ
 ပဲ ဆံပင်တွေပြိုကျကွယ်နေလျှင် ...။
 "ဘာလို့ ဆံပင်ကွယ်ထားတာလဲ မသိဘူး - သူ ငါတို့ကြည့်နေတာ
 ကိုတော့ မသိလောက်ပါဘူး -"
 "ကျော် ..."
 "ဟင် ..."
 "မင်း .. ဒီဟာမလေးကို သတ်ချင်ဖြတ်ချင်နေတာလား .. အလှ
 ထိုင်ကြည့်နေတာလား -"
 "သတ်ချင်ဖြတ်ချင်စိတ်နဲ့ ကြည့်ရအောင် ရန်ငြိုးရှိခဲ့တာမှမဟုတ်
 တာကွ ..."
 "ကျော် ..."
 "ပြော .. ပြော .. ဟုတ်တယ် .. ကျော် .. ဉာဏကျော် ပါ၊ မင်းတို့
 ဘာဖြစ်နေတာလဲ ..."
 ဇန နဲ့ ဇော် ကို ကြည့်၍ သူကပဲ စိတ်မရှည်သံနှင့် ...။
 "မင်းကပဲ မေးရတယ်ရှိသေးတယ် ဟုတ်လား .. ကျော် ..."
 ဇန က စားပွဲကို ထုပစ်လိုက်ပြီးမှ ...။
 "မင်း မျှတ်လုံးကြီးက သူ့ကိုကြည့်ဖို့ ရေမီးအစုံဖြစ်နေပေမယ့်
 အဲဒါ မင်းကို တစ်စစီဖို့လွှာတဲ့ ဘီလူးမ ..."
 "ထူးဆန်းတယ်နော် .. ဘီလူးမက တော်တော်လှတာ ..."
 ကြည့်စမ်း ...။
 ဇန တကယ်ဒေါသထွက်လာတာဖြစ်ကာ အရိပ် ဆီကနေ မျက်လုံး

အကျဉ်း

မခွာနိုင်ဖြစ်နေသည့် ကျော် လက်မောင်းကို ဖတ်ခနဲ ထိုးပစ်လိုက်ပြီး...
 "ငါလာတာ အဲဒီကောင်မလေးလှတာတွေပြောဖို့မဟုတ်ဘူး -"
 "ဇန ရာ - မင်း ပြောတာတွေ ငါတို့နားထောင်ပြီးပြီလေကွာ ..
 သူ လာမယ်ဆိုတာလည်း ငါတို့ကြိုသိတာမှမဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့်
 ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်တိုက်ဆိုင်သလဲ ..."
 ကျော် က ဟိုနေ့က ဖြစ်ခဲ့သည့် ဒေါသတွေကို ဘယ်မြောင်းထဲမှာ
 သွားလွှင့်ခဲ့သည်မသိ ...။
 ဇော် ကတော့ 'ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ' ဆိုသည့် အတွေးနှင့် မိုးလင်း
 တိုင်း ကြောက်လန့်နေရသူဖြစ်ကာ ...။
 "ဒါ တိုက်ဆိုင်တာမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ ငါတွေးနေတာ ..."
 ဟု ပြောရင်း သက်ပြင်းချ၏။ ဇန မျက်နှာ စူပူတင်းမာနေတာကို
 ပြန်ကြည့်၍ ...။
 "မင်းလည်း သတိထား ဇန .. အဲဒီညကအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ်
 မဖြစ်မိစေနဲ့၊ သူ့အခန်းထဲ မင်းဝင်သွားမိတာ တကယ်ရှေ့ခံပဲ ..."
 ဇန က ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။ ထိုညက လက် ရဲ့ ရှေ့မှာ
 သွေးဖျက်သိပ်ငယ်ခဲ့ရသည့် မလုံလဲခြင်းမျိုး သူတစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ရဘူး
 ပေ။ ခုထိလည်း ခံစားနေရတုန်းပဲဖြစ်သည်။
 လက် ကို ဂရုစိုက်တာက သပ်သပ်၊ ဒီလိုမှားကွက်မျိုးနဲ့တော့
 ထက်ညှိုးထိုးမခံနိုင်ပါ။
 ဒါပေမယ့် သူ ဝင်သွားမိတာရော လက် ရောက်လာပြီးမြင်သွား
 တာရော၊ ဒီလောက်တောင် တိုက်ဆိုင်နေတာကိုတော့ ကြောက်သွားမိတာ
 အမှန်ပင် ...။
 နောက်တစ်ခါ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှုတွေ ဖြစ်မလာဖို့အတွက်က ...။
 "ဇန ..."
 ကျော် က မချိုမချည်မျက်နှာနှင့် ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ရလိမ့်သည့်
 ဇော်က နှစ်ယောက်စလုံးကိုလှည့်ခေါ်ကာ ...။

လရောင်ကျားရင့်

“အခု သူ ပြန်ရောက်လာတာ ငါတို့က ကြောက်စရာမလိုပါဘူး ကွ .. ငယ်ကြောက်ဆိုတာ အဆေးကနေ အသံကြားရင်တောင် လူမမြင် ရက်နဲ့ သေးပါအောင် ကြောက်တတ်တယ်တဲ့၊ သူက ငါတို့သုံးယောက် ကို ရုံးနှိမ်ခဲ့တဲ့သူပါ ..”

“အဲဒီတော့ ဘာပြောချင်တာလဲ ..”

“အဟွန်း .. မင်းက ညီနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်တိုနေတော့ ပြောရမှာ နည်းနည်းအားနာတယ် ..”

အားနာသည်ဆိုတည်းက ဘာပြောတော့မယ်ဆိုတာ နေ က ရိပ်မိ လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဇော် ကတော့ မျက်နှာကြီးကြိုတင်ရှုံ့မဲ့နေကာ ..

“မတော်တရော်တွေ မပြောနဲ့တော့ ..”

“တော်တာရော်တာတွေရည်းလုပ်နေကြတဲ့လူတွေ မရှိပါဘူး ဇော် ရာ .. ပြောခွင့်တော့ရှိရမှာပေါ့ ..”

ပြောလိုက်ရင်း အရိပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာလှည့်ကြည့်နေ သေးသည်။ ပြီးမှ ..

“ဒုတိယတစ်ခါပြန်လာတော့လည်း နောက်ထပ်တစ်ခါ ပညာရေး လိုက်ရုံပေါ့ ..”

“ဘာ ..”

“အရောင် က ကလေးသာသာပါ။ အသက်အရွယ်ကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော် .. ခုထိ သူ့စိတ်ကို သူ ခဏ်ပါဘူး၊ နေ က ဒါဆိုဟိုဟာ မလုပ်တဲ့ ကောင်လေးပဲ ..”

“အေးပါ .. ဆက်ပြောစမ်းပါ .. မဖွယ်ရာတာတွေပါလာတော့ မှာသိပေမယ့် နားထောင်ချင်နေတယ် ..”

ဇော် စကားကြောင့် ကျော် က ရယ်တာ ..

“စိတ်ဝင်စားကြည့်လိုက် .. ချစ်တေး က ..”

“အရိပ်ဟောင်း လို့ပြော ..”

“အေးပါ .. ကဲ .. အရိပ်ဟောင်း က ငါတို့စားပြီးသား ပွဲတော်ကျ

လေးပဲကွ၊ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်ဟောင်း အသွင်နဲ့ အရောင် ကိုကပ်ပြီး ငါတို့ရှေ့ ပြန်ရောက်လာတာ၊ ချစ်တေး ဆိုတာ အရောင် ကို သူ မပြော ရဲသရွေ့ ငါတို့အချိန်မရွေး ဆုပ်ချေပစ်လို့ရတယ် ..”

“မင်း .. ဒီကောင်မကို ပြန်ကောက်စားချင်နေတာလား ..”

“အသုံးတော်ခံတယ်လုပ်ပါ .. ငါတို့အတွက် ဒီကောင်မလေးက ဒါပါပဲ ..”

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကလည်း ဆယ်ကျော်သက် ဓနူးမနပ်လေးပဲဖြစ် သည်။ ခု ပြန်ရောက်လာတော့ ကိုယ်တွေ့ထက်တော့ အများကြီးငယ်ရွယ် ပါသေးသည်။

စိတ်က တွေးဖြစ်ရင်း လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။ ပလပ်စတစ်ဆာဂျရီ လုပ်ထားသည်ဆိုသည့် မျက်နှာလေးက နုလိုက်တာ လှလိုက်တာများ အပျိုစင်အလှပကေးလေးတွေနဲ့တောင် မလဲနိုင် ..။

“ငါတို့လက်ထဲမှာပဲ ပြန်ပြီးပိတ်မိသွားရင် သူ ကလဲ့စားချေမယ် ဆို တာတွေလည်း ပျောက်သွားမှာပဲ၊ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန့်ထောင်မယ့် အလုပ် မှီ သူ ဆက်လုပ်မယ်ဆိုလုပ်လိုက်လေ - ငါတို့က ယောက်ျားတွေ ..”

“တွက်ရေးတော့ စက်သူရွေး တွက်ကြည့်တော့ စက်မရှိဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနေမှာ ..”

“ဘာလဲ ဇော် .. မင်းက ငါ့ကို ပြောတော့လွယ်တယ်လို့ ဖွဲတာလား ..”

“မဖွဲပါဘူး .. ဖွဲဖို့ကိုမလိုတာ ..”

“မလိုဘူး မော့ကောင် .. ဖိုက်ရဲတော့ ဆောတာပန်၊ လိမ်နိုင်မှ သစ္စာ ရှင်တဲ့ ..”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ ..”

“အခုပြောတာတော့ ငါပဲ ..”

“ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ကို ရှေးလူကြီးတွေ နိမိတ်ရေးခဲ့တာပါ ကွာ .. မကြားဝံ့မနာသာတွေ ..”

“မကြားဝံ့ရင် ကြားဝံ့တဲ့နားက ထောင်လိုက်လော့ .. ဟိုမှာ ထသွား

လရောင်ကျားရင့်

၆ "

"ဟာ .. ဟောကောင် .."

"မရတော့ဘူး .. ငါက လိုချင်လာရင် ခုဆိုခုပဲ .."

"ကျော် .. ဟား .. ဒီကောင် .."

ကျော် က ပြောတဲ့အတိုင်း အရိပ် ထပ်ပြန်သွားတာမြင်လိုက်သည်နှင့် ထပ်ချုပ်မကွာ ထွက်လိုက်သွားလေသည်။

နေ့ ထဆွဲမတတ်ခေါ်လိုက်ပေမယ့် တက်ခေါက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

"ကဲ မင်းကရော ဘယ်လိုလဲ .."

ဇော် က မျက်လုံးအပြူးနှင့်ကြည့်ကာ ...

"ဘယ်နှယ်ကြောင့် ငါ့ဘက်လှည့်လာတာတုန်း၊ အဲဒီမယ်ယကွ ခေါ်လာတည်းက ရင်ပူလွန်းလို့ ညဘက်အိပ်မရတာ ဘယ်နှစ်ညရှိပြီ မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး .."

"ကျော် ဆိုတဲ့ကောင်ကွာ .. ကျွတ် .."

ကိုယ့်ပြဿနာကိုပြောချင်လို့ ဒီမှာ လာစုမိကာမှ ဆွဲမရလွှဲမရ ထဖြစ်သွားသဖြင့် နေ့ နဲ့ ဇော် ရှုံ့ခဲ့သည်တွားကြရင်း ...

"သူ့ကိုယ်သူ လေးဆယ်ကျော်နေပြီဆိုတာ သတိရရဲ့လားမသိဘူး... ဝဲစား .."

"မရဘူး နေ .. ကျော် က ဒါမျိုးအတွက်ဆိုအိပ်အကုန်ခံတာ၊ ပြီးတော့ အကောင်းကလည်းကြိုက်မှကြိုက် .."

ထို့ကြောင့် သူပြောနေကျစကားရှိသေးသည်။

ကိုယ်ရှာတာ ကိုယ်ဖြုန်းတာပဲ ဘာဖြစ်လဲ .. ယင်နားစာစားပြီး ရောဂါရမခံနိုင်ဘူး တဲ့ ..။

ဘုံ ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မလေး နေ့ လက်ထဲကို ပထမဆုံးရောက်သွား တာတောင် သူ့မှာ မချင့်မရဲနှင့် ..။

"ဇော် .."

"ဟင် .. ဘာလဲ .."

အလှည့်

"ဒီကိစ္စ .. ညီ သိလို့မဖြစ်ဘူး .."

"ဘယ်ဖြစ်မှလဲ .. သိသွားရင် မင်းသွားပြီပေါ့ .."

"ဒါပေမယ့် .. ညီကို ငုတ်ဖဲထားပြီး ဒီမိန်းမ ငါ့ကိုတစ်သတ်လုံး နိုင်စားသွားမှာကို ငါ မခံနိုင်ဘူး .."

ဇော် က ခေါင်းညိတ် ခဏငြိမ်သွားကာ ...

"ဒါဆို မင်း သူ့ကို ညှိကြည့်ပါလား .. ညီနဲ့ သူ့ကို လက်ထပ်ပေး မယ်၊ လက်ဖွဲ့အဖြစ် သူ ကျေနပ်လောက်တဲ့အထိ ပုံပေးမယ်ပေါ့ကွာ.. ပြီးရင် .."

နေ့ ခေါင်းခါလိုက်သဖြင့် သူ့စကား ဒီမှာပဲရပ်သွားသည်။

"သူ ဒါနဲ့ နိုင်ကွက်လုပ်ထားတာကို သွားပြောရင် ဟာသဖြစ်သွား မှာပေါ့ကွ .."

"အေး .. ဟုတ်တယ် .. ပြီးတော့ ငါတို့ကို ဝင်တိုက်ဖို့လုပ်သွား တဲ့ကားကိုကြည့်တာနဲ့ သူ ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေသလဲဆိုတာလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျော် ကိုတော့ ငါ အံ့ဩတယ်ကွာ .. ခုချိန်ထိ သူ စိတ် မလျှော့သေးဘူး၊ ငါဖြင့် ကိုယ့်အလှည့် ဘယ်နေ့လဲဆိုတာ တွေးတောင် မတွေးရဲဘူး .."

"ငါ့ထင်တယ် .. မင်းတို့ထက် သူ ငါ့ကို ပိုပြီးကလဲစားချေချင် မှာပဲ .. သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာ ငါပဲ .."

ဇော် က နေ့ မျက်နှာကို အံ့ဩသလိုကြည့်ကာ ...

"မင်း နောင်တရနေတာလား .."

"ဟုတ်တယ် .. ဒါပေမယ့် သူ့ကိုကြောက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန် ငုတ်မကျန် မရှင်းခဲ့မိတဲ့အတွက် သူ့လိုမိန်းမမျိုးကို ထင်သလိုတုံ့ပြန်လို့ မရတာ ခံပြင်းနေတာ၊ အသာလေးဆုပ်ချေပစ်ချင်နေတဲ့စိတ်က ငှုပ်လို့ မရလေ မွန်းကျပ်လာလေ .."

"ဒါတော့ ပြေနိုင်အောင်ဖြေ နေ့ .. ကျပ်လွန်းရင် မချောင်တယ်တဲ့၊ ချောင်နေတာကျတော့ သူ့အလိုလိုပြန်ကျပ်မသွားလတ်ပေမယ့် အသာ

လရောင်ကျားရင့်

လေး ပြုတ်ထွက်သွားတာပဲ။ ငါတို့က ရောင်လွန်းတဲ့စာရင်းထဲမှာပါတယ် ကွ -- သူ့အလိုလိုတော့ ပြန်ကျပ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းနိုင်မှရမယ် .."

"ဘာကိုထိန်းရမှာလဲ -- သူ ကစားနေသမျှ ရုပ်သေးရုပ်လိုနေပေးဖို့လား .."

"ငါတို့ဘက်မှာ စနစ်တကျ တိုက်ခိုက်ဖို့နည်းလမ်းမရှိဘဲ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်လို့မရဘူး၊ ဒါတော့ မင်း လက်ခံနိုင်ရမှာပဲ .. ငါတို့ကိစ္စမှာ အဆိုးရွားဆုံးက .."

ဇော် အသံ တိုးကျသွားသည်။ ဘယ်သူမှမကြားနိုင်တာသိပေမယ့် မျက်နှာငဲ့ချလိုက်ပြီးမှ ခါးတောင့်၍ ရှေ့ကိုကပ်ကာ ..

"ကိုယ်ပေးနိုင်လို့ ဘယ်လိုပဲ အပျော်ရှာရှာ မထူးဆန်းပေမယ့် အခု ငါတို့က .."

"မပြောနဲ့တော့ကွာ .."

သတ္တိမရှိတာလား .. အမှတ်တမဲ့လူကြားသွားမှာစိုးတာလား ..

ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း မသိတော့ပါ။ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူများသိဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ့်နားနဲ့ကိုယ်တောင် ပြန်မကြားချင် ..။

ငယ်ရွယ်စဉ်က မှားခဲ့သမျှက အသက်အရွယ်အချိန်ကာလတွေ ပြောင်းလဲလာရင် ရယ်စရာတွေဖြစ်သွားတာပဲလို့ သူများတွေကပြောကြသည်။

သူတို့အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ခဲ့ပါလား ..။

အခန်း (၁၇)

ရှေ့မှာပြေးနေသည့် ရွှေအိုရောင်လင့်ခရူဝေက ကျော် မျက်လုံးထဲမှာ အလွန်ချောမောလှပသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ သွယ်နွဲ့နွဲ့ခါးအလှလေး နွဲ့ယိမ်းနေသကဲ့သို့ ဆွဲဆောင်နေခဲ့၏။

ကားနောက်ကို အစီလိုက်မောင်းနေရင်း နှုတ်ခမ်းတွေက ပြူးနေသည်။ ကားကိုမမြင် လူကိုပဲမြင်ကာ နီးလိုက်ဝေးလိုက်ဖြစ်နေရသည့် အခြေအနေကို မချင့်မရဲဖြစ်လာတိုင်း လီဗာကိုပဲ ဖိနင်းနေမိသည်။

ချစ်တေး ...

မင်းက ချစ်တေး ပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရိပ်ဟောင်း အရိပ်သစ် ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ နမ်းရွိုက်ချင်စရာပန်းကလေးတစ်ပွင့်ပါပဲကွာ..။

ဇန နဲ့ ဇော် တို့ ဘယ်လိုပုံကြီးချဲ့ခံစားနေခဲ့သည်တော့မသိ -- သူသိနေတာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုကြောက်နေဖို့မလိုပေ ..။

သူမလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဂုဏ်သိက္ခာတွေနင်းဆွဲပြန်သည်ဆိုလျှင် ကိုယ်က ယောက်ျား ..။ လက်ဖျစ်တီးပြီးတော့တောင် စိန်ခေါ်လိုက်ချင်သေးသည်။

"ဂျီ..."

လရောင်ကျားရင့်

“ဟေ့ .. ဘယ်လိုလဲကွ့ ..”

ရှေ့ကားကို ကျော်တက်ပစ်လိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်လမ်းကြောက ကားနဲ့ ပွတ်မိတော့မလို သီသီလေး ..။ သူ့ လက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး ‘ဆောရီး’ လုပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ နောက်ကလိုက်နေရင်း သုဝဏ္ဏဘက်ကို ကြွေဝင်သွားသည့်နောက်ကို လိုက်ကြွေခဲ့စဉ် ..။

“ဟာ ...”

“ကျွါ ...”

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”

“အင့် ..”

လမ်းက ကားရှင်းသည်မို့ အရှိန်ထပ်တင်ပြီး လင့်ခရူစာနောက်လိုက်ကပ်လိုက်မိသည်။ သို့သော် ကိုယ်ကမကပ်ရသေးခင် လင့်ခရူစာက ကိုယ့်ရှေ့ကနေ ဖြတ်ပိတ်ပစ်လိုက်ရာ မတိုက်မိအောင် စတီယာရင်ကို အတင်းဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ရတာ ..။

“အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် ..”

ပြာခိုက်သွားသည့် မျက်လုံးတွေကို တော်တော်နဲ့မဖွင့်နိုင် ..။ အသက် .. ရှူမှားအောင် အောင့်တက်သွားသည့်ရင်ဘတ်က တော်တော်နဲ့ ရှူရှိုက်ခွင့်မပေးခဲ့ဘဲ ..။

“ဘုန်း ...”

သူ့ဘေးက တံခါးကို ဘာနဲ့ပိတ်ထူပစ်သည်မသိ ..။

“ဘယ်လိုလဲ .. ခုတော့ အရင်မလိုတော့ဘူးလား ဉာဏကျော်..”

သူမအသံ ..။

ပြီးတော့ အနီရောင်အရိပ်ကို သေချာမြင်လာရ၏။ လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းကို အရှိန်နဲ့ပစ်ဆောင့်မိသည့်အရှိန်က သူ့သာ မထိန်းနိုင်ခဲ့လျှင် လမ်းတစ်ဖက်က ချောက်ထဲကို ထိုးဆင်းသွားနိုင်၏။

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ဟုတ်တယ် ..”

“မင့် .. မင်းတော်တော် ..”

“ရက်စက်တယ်ပြောမလို့လား .. ဒီမှာ အသက်ရှူမှားနေလည်း နားကတော့ မမှားနိုင်ပါဘူး .. သေချာနားထောင် ..”

သူမက သူ့ မှန်ချလိုက်တာကို အားမရသည့်ပုံနှင့် မှန်ကြားထဲက နေ လက်လျှိုသွင်းပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန်မှန်ကျအောင် ဖွင့်ပစ်လိုက်ရင်း ..။

“ငါ့ကို ပြဿနာလိုက်မရှာနဲ့ လော့လော့ဆယ် ငါ့မျက်လုံးထဲမှာ နင်တို့မတိုးသေးဘူး။ အလှည့်ကျ မဆောင့်ဘဲ သွေးရူးသွေးတန်းထဖြစ်နေရင်တော့ အဆောစောလို့ နှချောလိုက်တာပြောမယ့်လူတောင်မရှိဘဲဖြစ်သွားမယ် နားလည်လား .. ကိုယ့်ဘာသာ ရွေးစာတ်ခင်းထားတာတွေ သတိရ ..”

သူမ ချာခနဲပြန်လှည့်သွားတာ ချက်ချင်းကားမောင်းထွက်သွား၏။ အကြီးအကျယ် ကြိမ်းဝါးနေပြီး ပြောပြေးပြေးသည်ထင်ရပေမယ့် သူမ ထွက်သွားတာနှင့် လူတွေပြေးလွှားရောက်လာကြတော့ နားလည်သွားမိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ..”

“ဟိုကားနဲ့ဖြစ်တာထင်တယ် .. မောင်းပြေးသွားပြီ ..”

“လူ ဘာဖြစ်သွားလဲကြည့်ဦး ..”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးထင်တယ် .. သူ တစ်ခုခုပြောနေတယ်ကြည့်လိုက်ဦး ..”

“ဖုန်း .. ဖုန်းပေးနေတာဟာ .. ဘယ်ကိုဆက်ခိုင်းတာလဲမသိဘူး..”

သူ စကားသိပ်မပြောနိုင်ပေမယ့် ..။

“အဲဒီထဲမှာ ခန ..”

“ခန တဲ့ ..”

“မ .. မရရင် .. ဇော် ကို ..”

“ဟုတ်ပြီ .. ဟုတ်ပြီ .. ရှာနေပြီ ..”

လူတွေတစ်စုလုံးလာကြပေမယ့် ကျော် မျက်လုံးပူခဲ့တာ တာအထိ

လရောင်ကျားရင့်

ထ တွဲချပေးကြတဲ့အတိုင်း ယိုင်နဲ့နဲ့ထွက်လာခဲ့ရပြီး ...

“ကျော် .. ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ..”

ဇန ကို ခေါ်မရပေမယ့် ဇော် ကိုတော့ ဆက်သွယ်လို့ရကာ သူ့ဆီ ပြေးလွှားရောက်လာခဲ့၏။ ဇော် ရောက်လာတော့ သူ တော်တော်သက်သာ နေပြီဖြစ်လျက် ...

“ချစ်တေး ..”

“အရိပ်ဟောင်းလို့ ခေါ်စမ်းပါကွာ .. အန္တရာယ်များလို့က်တာ ..”

တေးမှာ လူတွေမရှိတော့တာတောင် ဇော် က စိုးရိမ်သံနှင့်တား နေသေးသည်။ ကျော် က ကားထဲကိုခပ်နဲ့နဲ့ဝင်ရင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက် တာ ...

“အေး .. ဟုတ်တယ် .. အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးမှန်း ငါ လက်ခံသွားပြီ ..”

“တော်သေးတာပေါ့ ..”

အသက်တွေ ဘယ်အရွယ်ပဲရှိနေစေ သူတို့နဲ့စာရင်တော့ ချစ်တေး ဆိုတဲ့ကောင်မလေးက ချာတိတ်လေးပဲဖြစ်ခဲ့တာနဲ့ ခုထိလည်း ဒီတိုင်း ပြောနေမိတာဖြစ်သည်။

ထိုပြင် ပြန်ပေါ်လာသည့် အရိပ်ဟောင်း ဆိုသည့် မျက်နှာလေးက လည်း နုငယ်လှပနေသည်ဖြစ်ရာ ...

“ငါ တကယ် သူ့ကို လှနေတာကလွဲပြီးဘာမှ ..”

“မင်း ဘာမှမမြင်တော့အောင် မှန်သွားတာအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးကလည်း ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် မျက်လုံးလွှဲချင်စရာမှမရှိ ဘဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ချစ်တေး ဆိုတာ သိထားကာမှတော့ သူ့အလှအပ တွေရဲ့ နောက်ကျယ်က လက်နက်ကို မေ့လို့မရဘူးကွ ..”

စကားပြောရင်း ဇော် က တံခါးပိတ်ပေးမလို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ...

“မင့်ကားကိုထားခဲ့ရမှာ ဒီနေရာက သိပ်တော့စိတ်မချရဘူးထင် တယ်။ ဘယ်လိုလဲ .. ဝပ်စ်ရှော့လာတဲ့အထိ စောင့်မလား ..”

အလှည့်

“ကဲ .. တက်စမ်းပါကွာ .. သူတို့နဲ့လမ်းမှာတွေ့မှာပါ။ ငါ့နံကြား ထဲက အောင့်နေတာ အသက်ဝဝရှူလို့မရသေးဘူး ..”

“ဒါနဲ့ .. ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို ..”

“ဒီလောက်အောင့်ခါပြီး နှစ်ချက်လောက်မြောက်သွားတာကို ကား တောင် ကံကောင်းလို့ ထက်ပိုင်းကျိုးမသွားတာ ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ မင့်ကား ရှေ့ဘားတွေသွားပြီ ..”

“သွားချင်ရာသွားပေစေ .. ဟိုကောင့်ကို သွားမပြောနဲ့ အလိုလို ထာမှ ..”

“ဟုတ်တယ် .. ခုတောင် မင်းကို တော်တော်တင်းနေတာ ..”

“မတတ်နိုင်ဘူး .. ရင်ဘတ်ပူဆာမနေအာပဲ ..”

“ငါ့ဝမ်းပူဆာမနေသာပါ ..”

“ဝမ်းကပူတာမဟုတ်ဘူး .. ရင်ဘတ်ကြီးက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ထဖြစ်တာ ..”

ကားမောင်းထွက်လိုက်ရင်း ဇော် က လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကျော် .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ငုံ့ကြည့်ဦး ..”

“မင်းအရင်ကြည့် ..”

“သေနာ ..”

“မတရားသဖြင့်တွေ့လာမပြောနဲ့ .. မင်းနဲ့ ဇန စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်း”

“ဟေ့ကောင် အဲဒါကို ငါပေါ့ဘဲနဲ့ပြော .. ဇန က ဒါရိုက်တာ ..”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက နောက်ဆုံးကျမှချည်းပဲ ..”

မကျေနပ်တာတွေ ထွက်လာတော့ ဇော် က ရယ်ကဲ့ကဲ့ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ .. ဟဲ .. ဒါကတော့ ဇန ကလည်း ဇန ဖြစ်နေတာကိုးကွ ..”

“မင်းကရော ..”

“ငါကလည်း ဇော် လေ .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဘာဖြစ်လဲ ..”

“အားနဲ့သူလေးမို့ပါ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“ဈေးသူခိုး .. ဒါကြောင့် အားကျမခံ သားနှစ်ယောက်တောင် မွေးထားတာ ..”

“ဟစ် .. ဟစ် .. ဟစ် ..”

ဇော် ပခုံးပုပြီးရယ်နေပြီဆို အလွန်နားဝင်ဆိုးသည့်ရယ်သံမျိုး ထွက် တတ်တာ တွေ့တတ်သည်။ အားနာတတ်လွန်းသည်ဆိုပြီး နှစ်ယောက် က သူ့ကိုဆိုညှာပြီးသား ..။

ဒါပေမယ့် တက်ညီလက်ညီလုပ်ရှားကြပြီဆို သူ မပါခဲ့တာလည်း မရှိ ..။

“မှတ်ထားဦးနော် .. ငါ အခုဖြစ်တာ ဟိုကောင်ကို မသိစေနဲ့ ..”

“မင်းလည်းပြောပါဦး .. အခု အကျွတ်တရားရသွားပြီလား ..”

ကျော် က အသက်ရှူမဝသေးသည့် အမူအရာတွေဘာမှမရှိဘဲ မျက်နှာတို မော့ထားလိုက်ပြီး ..။

“ငါ့ဟာနဲ့ငါပါ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. မင့်ဆီမှာ မင့်ဟာပါပဲ ..”

“ဟေ့ကောင် ..”

“မင်းက မာနကြီးစာယ်လေ၊ အရေးအငှားမလုပ်တတ်တာ မဟုတ် လို့လား ..”

ဒဏ်ရာနဲ့လူက ဆဲလိုက်တာ တစ်တစ်ခွခွ ..။

ပြီးတော့ လမ်းဘေးတစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး ..။

“ဟိုမှာ ချစ်စား ..”

“ဟင် .. ဘယ်မှာလဲ ..”

“ရရှိ ..”

“တို့ .. တို့ ..”

ထိတ်လန့်ဖျားများသည့်အသံကို မောင်းနေသည့်ကားက ဗရန် ဗတာလူးခါသွားခြင်းဖြင့် သရုပ်ဖော်နေ၏။ ဘေးက ကပ်ကျော်သွား ကြသည့် ကားတစ်ချို့လှည့်ကြည့်ပြီး ဆဲသွားကြလျှင် ..။

အရည်

“ဒီနေ့ ပြဿဒါးက ဆဲဒေးဖြစ်မယ် ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“မင်းက ငါ့ကို ကြောက်တတ်လိုက်တာဆိုပြီး လှောင်တယ်ပေါ့”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. မင်းကြောက်နေတာက လွန်လွန်း ..”

“ဟိုမှာ ဒါက တကယ် ..”

“တော်တော့ ..”

“ဇော် .. ဟိုမှာ ရွှေအိုရောင်လင့်ခရူစာကွ .. ကြည့်လိုက် .. ငါ တကယ်ပြောတာ၊ သူ ဘယ်မှာနေသလဲ ဘယ်သူနဲ့တွေ့မှာလဲသိရအောင် လိုက်ကွာ ..”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ..”

‘ခုမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးအုစိုသတိရသွားသည်။ ကြည့်လိုက် တော့ လင့်ခရူစာကြီးကို နောက်ကသေချာမြင်လိုက်ရ၏။’ ဇော် မျက်နှာ ပေါ်က အပြုံးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ကျော် ဘယ်လိုခံစားပြီး မက်ဆောနေခဲ့သည်မသိ ..။

သူ ခံစားလိုက်ရတာကတော့ ဘီလူးတစ်ကောင်ကိုတွေ့တဲ့အတိုင်း ..။

လရောင်ကျွေးရင့်

အခန်း (၁၀)

ထမင်းပိုင်းမှာ သူမဝါနေသလိုလို၊ ဒေါ်ကျော့ ထမင်းစားဖို့လာခေါ်တော့ ထမင်းစားခန်းထဲဝင်သွားတာ သူ သေချာမြင်လိုက်ရသည်။ တစ်ညနေလုံး အလုပ်လုပ်နေခဲ့တာကြောင့် ဗိုက်ကလည်းဆာနေ၏။ ကိုယ့်အခန်းထဲ ယူလာခိုင်းတဲ့အထိ လုပ်ပြန်ရင်လည်း မကောင်း...။ ဒီမိန်းမစာပြေးမှ စားရအောင် သင်းက ဘာလဲ .. ကိုယ်က ဘာလဲ...။ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ဒေါသနဲ့ ဆာလောင်နေသည့်ဒုက္ခကို ကောင်းကောင်းကြီးခံစားနေရလေသည်။

ဒါ လက် ဆိုတဲ့မိန်းမ အစီအမံမတတ်တာတွေကြောင့် ..။

“ဒေါ်ကျော့ မောင့်ကိုမခေါ်ခဲ့ဘူးလား ..”

လက် ကလည်း ထမင်းပိုင်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရင်း လည်ပင်းတရှည်ရှည်နဲ့ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ဒေါ်ကျော့ ခေါ်ခဲ့ပါတယ် မလက် ရယ် .. ချက်ချင်းထလိုက်လာတယ်ပဲထင်တာ။ ဟိုလေ .. သူဌေး ထရပ်လိုက်တာမြင်မှ ဒေါ်ကျော့ ထွက်လာခဲ့တာပါ ..”

ထမင်းစားဖို့မှာထိုင်လိုက်သည့် အရိပ် ကိုယ်လေး ဖင်ထိုင်မကျသေးဘဲ ပြန်ထရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားကာ ..။

“ဒါဆို အရိပ် နောက်မှပဲစားတော့မယ်လေ နော် ..”

“အို - မဟုတ်တာ ညီမရယ် .. ထိုင်ပါ .. မောင် အလုပ်တွေလက်စမသတ်နိုင်သေးလို့ဖြစ်မှာ ..”

တကယ်တော့ သူမ ဝင်လာတည်းက စိတ်လေးသွားမိတာဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆို မောင် ထမင်းစားတဲ့အချိန်မှာ သူမ ရှိမနေတတ်ခဲ့ဘဲ ဒီညစာကျမှ ဘယ်လိုတွေတိုက်ဆိုင်နေသည်မသိ ..။

မောင် နေ့လယ်ပိုင်းပြန်ပြန်လာတာလည်း သုံးရက်ရှိပြီဖြစ်တာ သူမကလည်း ဒီနေ့ကျမှ ..။

“နေဦး .. ဒေါ်ကျော့ သွားထပ်ခေါ်လိုက်ဦးမယ် ..”

“နေပါ .. ညီမလည်း တစ်ခါတည်းပဲစားလိုက်ပါ။ မောင့်ကို လက်သွားခေါ်လိုက်တော့မယ် ..”

“အရိပ် လည်း နောက်မှပဲစားပါမယ် .. တော်ကြာ အရိပ် ရှိနေရင် ကိုကြီး လာစားမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အယ် .. ညီမရယ် အဲလိုတော့ ..”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး မလက် ရယ် .. ကိုကြီးကို အရိပ် နားလည်ပါတယ်။ အရောင့် ကိုလည်း ကတိပေးထားလို့ပါ။ သူ မရှိတုန်း အရိပ် အနေအထိုင်မတတ်လို့ နှင်ချခံလိုက်ရတာမျိုးမဖြစ်စေချင်ဘူး ..”

“ဟာ .. တီတီက ဘယ်သွားမလို့လဲ .. ခုနကတော့ ဗိုက်အရမ်းဆာလို့ဆို ..”

မယ်ပျာသာ အထဲဝင်လာသည့် ဖြူလေးက ထမင်းစားဖို့မှာမထိုင်ဘဲ အရိပ် လက်ကို သွားဆွဲခေါ်ထားကာ ..။

“လာလေ .. မီးတို့နဲ့ အတူတူစားမယ်လေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ညီမရယ် ..”

“ဟင့်အင်း မလက် ..”

အရိပ် က လက် ကို ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး ဖြူလေးကို ပြုံး၍ -

“အဲ့ဒီတုန်းက ပေါင်ခုန်မီးကင်တစ်ချပ်ယူစားလိုက်တာ မော့

လရောင်ကျွန်းရင့်

တော့လို့သမီးရဲ့ .. အခု ထမင်းစားဖို့လာတာမဟုတ်ဘူး သမီးမာမိက ပြောစရာရှိလို့ခေါ်တာနဲ့ ဝင်လာတာ ..

အနိပ် ဇွတ်ထွက်သွားတော့ လက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ သူမ ကတယ်ဆာလို့ဝင်လာတာမှန်းသိလိုက်ရတော့ ပိုဆိုးသည်။

"တီတီက ခုနလေးတင် ထမင်းဆာတယ်ဆိုပြီးတော့ ပေါင်မုန့် စားတာလည်းမတွေ့ဘဲနဲ့ .."

ပြောနေရင်း မယ်ပျာယာ ပြန်ထွက်သွားတာကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး-
"ပျာကြီး တီတီကိုပေါင်မုန့်လုပ်ပေးလိုက်တာလားဟင် .."

မယ်ပျာယာ က လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။
"ပျာကြီးက ချက်ပြုတ်ရတဲ့သူမဟုတ်ဘဲ ကလေးရဲ့ .. ဒေါ်ကြီး လုပ်ပေးလိုက်တာနေမှာပေါ့ .."

ဒေါ်ကျော့ ဟင်းတွေပြင်ဆင်ပေးရင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးနို့ နားလည်နေကာ လက် ဆီ မျက်လုံးတစ်ချက်ပေ ကြည့်မိရင်း ..

"ဟုတ်တယ် ဒေါ်ကျော့ လုပ်ပေးလိုက်တာလေ မီးလေးရဲ့ အဟွန်း- ထိုင် မီးလေး .. ထိုင် .."

ဖြူလေး က နှုတ်ခမ်းလေးစုနေဆဲရှိကာ ..
"တီတီနဲ့ ထမင်းတူတူတစ်ခါမှစားရဘူး။ မောင်မောင်လည်း ထမင်းမစားနိုင်ဘူး။ ဒက်ဒီကလည်း ထမင်းစားရင်းစကားပြောရင်ဆူတယ် .."

"သမီး နှုတ်ခမ်းကြီးစုထားနဲ့လေ .. ဟိုမှာ ဒက်ဒီ ဝင်လာနေပြီ.."

သမီးကို သတိပေးလိုက်ရင်း လက် က ဟင်းတွေကို ခနဲ ပန်းကန်ထဲ ဦးချထည့်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သမီးအတွက်ထည့်ပေး၍ လုပ်နေကျအတိုင်း ဝတ္တရားမပျက် ..

"မာမိ .. အဲဒီပဲဝင်ပေါက်တွေ မီး မကြိုက်ဘူး .."

"မကြိုက်လည်း နည်းနည်းတော့ စားပေးရတယ် သမီးရဲ့၊ ပဲဝင်

ပေါက်စား မျက်စိကြည်တယ်။ ဟင်းရွက်ကြော်တစ်နေ့တစ်မျိုးစားမှ ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အာဟာရမျှတမှာပေါ့ .. စာကြည့်နော် ဟိုနေ့က မကျွတ်ကျက်ရေမွှေးဖျော့ပြီးသုပ်ထားတာနဲ့လို့ သမီး မကြိုက်တာပါ။ အခု စိမ်းစော်မနံတော့ဘူး .."

"စားစရာကို ဒီလောက်ချောမော့ကျွေးနေရလား .. ဒါ ဆေးခါးတွေမှမဟုတ်ဘဲ သမီးက မောင်လေးထက်လည်းကြီးတယ်နော် .. ငယ်တဲ့လူရှေ့မှာ ဒီလိုတွေလုပ်နေရင် အငယ်ကို ဘယ်လိုဆုံးမမလဲ .."

ထမင်းစားပွဲမှာထိုင်လိုက်တာနှင့် အမြင်မတော်ခြင်းကစသည်။ စိုက်ဆာနေသည့်ဒေါသကြောင့် မြင်မြင်သမျှကို စိတ်မရှည်ဖြစ်နေရတာလားတော့မသိ ..။

ထမင်းပိုင်းမှာ စကားများတာမကြိုက်သူဆိုကာမှ ချောမော့ကျွေးနေခြင်းနဲ့ စကားများနေရ၏။

ဖြူလေး က ဖအေကို မရဲတရဲမျက်လွှာပင့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့သွား၏။ ခနဲ က ထမင်းစားပွဲကို မျက်လုံးဝေ့၍ ..

"ဟိုထစ်ယောက် ဘာလို့ထွက်သွားတာလဲ .."

လက် မျက်နှာမသိမသာတင်းသွားသည်။ ထမင်းပိုင်းမှာ သားငယ်ဘာလို့မရှိတာလဲ မမေးဘဲ မေးစရာမလိုတာကိုမေးနေသည်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာ လင်မယားစကားပြောပိုင်း အဆင်မပြေကြတာမို့ လက် စကားနည်းရန်စနေနေခဲ့တာပါ။

ထမင်းစားပွဲသွားခေါ်ခဲ့တာတောင် ခါတိုင်းလို မထမရင်းခေါ်မနေဘဲ သူ အလုပ်လုပ်နေတာမြင်တည်းက ..

"လက် .. မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ .."

"ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .. မောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲပဲ စဉ်းစားနေတာ.."

"ကိုယ့်ကိုမေးခွန်း ပြန်ထုတ်တာလား .."

မေးလိုက်ရင်း သမီးကို ချောမော့သဖြင့် ကလေးရှေ့မှာ စကားမများစို့ပါ သတိပေးလိုက်တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် သူသာ ပြော့ခွင့်ရှိနေတာ

လရောင်ကျွန်းရင့်

လား ..။

“လက် စဉ်းစားနေတာကိုပြောပြတာပါ။ အရိပ် ကို မေးလိုက်တာ လားလို့ထင်ပေမယ့် သူ ရှိမနေတာအတွက်နဲ့တော့ မောင် ဒီလိုမေးနေ မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ သားကို မေးတာဆိုရင်လည်း ဟိုတစ်ယောက်လို့ ..”

“သားက ဘယ်မှာလဲ ..”

မေးသင့်သည့်မေးခွန်းက နောက်ကျစွာရောက်လာခဲ့၏။ လက် က မတည်မပြုံးမျက်ဝန်းလေးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ ..။

“မနက်အစောကြီးတည်းက သားငယ် မှိုင်နေလို့ ကျောင်းမထည့် လိုက်ဘူး။ နေမြင့်လာတော့ ကိုယ်တွေပူလာတယ် ..”

“ဘာလို့ ကိုယ့်ဖုန်းကိုမဆက်တာလဲ ..”

“ကိုယ်တွေပူလာတော့ ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ မောင် ဧည့်သည်နဲ့ စကားပြောနေတယ်လို့ မောင့်အတွင်းရေးမှူးကပြောတယ်။ နောက်ထပ် ခေါ်တော့ အစည်းအဝေးခန်းထဲရောက်နေပါတယ်တဲ့ ..”

အိမ်ကဖုန်းကိုတောင် အတွင်းရေးမှူးက ပြောခွင့်ပေးမှပြောရတာ လား ..။

သူမ နာကျင်ခဲ့ပေမယ့် သုံးကြိမ်အထိခေါ်ခဲ့သေးသည်။ ခုလိုမေးခွန်း ထုတ်လာမှာစိုးလို့ပါ။

“ဆောရီးပဲ ..”

ပါးစပ်ထဲကို ထမင်းလုတ်သွင်းလိုက်ရင်း ဓန က ဆောရီးလုပ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာချနေတာလည်းမဟုတ်၊ ကြည့်လည်းမကြည့်ဘဲ ထမင်း ငုံ့စားနေသလိုမျိုးနှင့် ..။

“အရမ်းအရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေပြောနေရင် ဖုန်းပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ..”

“လက် သိပါတယ် .. မောင် အလုပ်ထဲရောက်သွားရင် အလုပ်ကိုပဲ စိတ်နှစ်ပြီးလုပ်နေတတ်တာ သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မောင် ကိုယ်တိုင် ဖုန်းကိုင်ပြီး ‘လက် ရေ ခဏကြာမှပြန်ခေါ်မယ်’ ဖြစ်ဖြစ် ‘ဘော့စ်ထ

အလှည့်

ပြီးမှပြန်ခေါ်ပါ့မယ်တဲ့’ ဆိုတာမျိုး ..”

ဓန မျက်နှာတည်တည်ကြီးနဲ့ မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဇွန်းခပ်ရင်းကိုချထားလိုက်ပြီး ..။

“ကိုယ်နဲ့ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းရဲ့ စည်းကမ်းကို မင်း နားလည်သင့်တယ် လက် .. စကားပြောနေတဲ့ ကိုယ့်အထက်လူကြီးကိုစကားဖြတ်ပြောတဲ့ ဝန်ထမ်းမျိုးကို ကိုယ့်ဘေးမှာ ဘယ်တော့မှမထားဘူး ..”

“လက် ကလည်း မောင့်ကိုပြောမပေးရကောင်းလားလို့ ဝန်ထမ်း ကို အပြစ်တင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်အတွက် စည်းကမ်းသည်အဓိက စည်းကမ်းက ပဓာနဖြစ်နေတာကိုပဲ ..”

“အဲဒါ မကောင်းဘူးလား ..”

“ကောင်းပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မောင့်အိမ်ထောင်မိသားစုအရေး ကို စီးပွားရေးနဲ့ တစ်တန်းတည်းထားနေတာက ..”

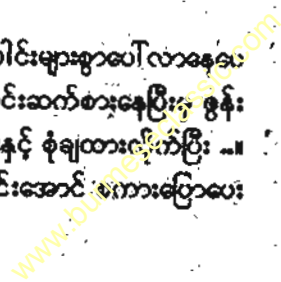
“ငါ့ကိုဘယ်လိုနေပါ ထိုင်ပါလို့ မင်း သင်ဖို့မလိုဘူးဆိုတာ ထပ် ပြောရဦးမှာလား ..”

သင်ပေးနေတာမဟုတ်ဘူး မောင် .. မောင် သတိမထားမိတာတွေ ကို ပြောပြတာ ..။

မိဘအုပ်ထိန်းသူတွေရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှု မောင် မရခဲ့ဘူး။ မိသားစု ဘဝ ဘယ်လိုလဲဆိုတာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားရကောင်းမှန်း မောင် မသိ ဘူး ..။ လူဆိုတာ ကိုယ်က သွန်သင်ဆုံးမမှုခံခဲ့ဖူးမှ ကိုယ့်ရင်သွေးကို ဆုံးမတတ်တာ။ သူများအပေါ်မှာ နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ခွမ်းရှိတာ မောင့် မှာ ဘာမှမရှိဘူး ..။

လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ စကားလုံးပေါင်းများစွာပေါ်လာနေပေ မယ့် နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့၏။ ဓန ကလည်း ထမင်းဆက်စားနေပြီး ဇွန်း ခပ်ရင်းကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ချည်းနှင့် စုံချထားလိုက်ပြီး ..။

“ကျေးဇူးပဲ လက် .. စားသောက်ကောင်းအောင် စကားပြောပေး ဖော်ရတဲ့အတွက် ..”

နေ ထွက်သွားတာနှင့် လက် မျက်နှာလေးပျက်ပျက်နှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်ကို ပြိုင်ဘက်သွားတာနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ထားသည့် ကြားက မျက်ရည်စုတ်လာခဲ့၏။

လက်ထပ်ပြီးတည်းက ဆရာဝန်ဆိုသည့်ဘွဲ့ကိုရော အလုပ်ကိုပါ စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ်က မောင်လို့ခေါ်ခဲ့ရပေမယ့် သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မောင်လို့တစ်ခါမှ ထည့်မပြောခဲ့သည့်ပြင် လူစိတ်အေးချမ်းနေတဲ့အခါ 'ကိုယ်' လို့ သုံးနှုန်း၍ ဒေါသဖက်လာပြီဆိုပြီး 'ငါ' လို့ ရင့်သီးစွာ ပြောတတ်သေးသည်။

တစ်ချို့မိတ်ဆွေက လက် နဲ့ သူ ချစ်လို့လက်ထပ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာတောင် မယုံချင်သလိုလို ...။

"မာမီ ..."

"ဟင် .. အင်း .. စားလေ သမီးလေး .. ဘာလို့ချင်လို့လဲ .."

ဖြူလေး က လက် ရဲ့ မျက်နှာကို မေးမြောနေရင်း ခေါင်းခါ၍ ...

"မာမီ ဝမ်းနည်းသွားတာလားဟင် .."

"မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ် .. သမီး ဒက်ဒီနဲ့ မာမီက ဒီတိုင်းပဲ၊ သူကလည်း ထမင်းခိုင်းမှာ စကားပြောတာမကြိုက်၊ မာမီကလည်း ဒီပြာပဲပြောနေမိတယ် .. အဟွန်း .."

မျက်ရည်စတိုက် မျက်နှာဟိုလွှဲဒီလွှဲ မျက်တောင်တွေခတ်၍ သိမ်းဆည်းရင်း ...။

"အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့သူဆိုတာ နေရာတကာမှာ စိတ်မရှည်ဖြစ်နေတတ်တယ် သမီးရဲ့ .."

"အေးမြမလာတို့ ဒက်ဒီဆိုရင် ဒက်ဒီလိုပဲ ဂုဗ္ဗဏီအကြီးကြီးပိုင်တာပဲ မာမီ၊ ဒါပေမယ့် ကျောင်းကိုလည်း ခဏခဏလာကြိုတယ်၊ မှန်တွေအရမ်းကြီးစယ်လာပြီး သမီးတို့ကိုပါကျွေးတယ်၊ အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲ .. ဒက်ဒီလို ဒေါသတွေပဲထွက်နေတာမဟုတ်ဘူး .."

သမီး နှုတ်ဖျားကပြောလာပြီကို ကြားလိုက်ရကာ လက် ဘယ်လို

ဖြေရှင်းရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ မိသားစုတာဝန်ကျေမြန်ဖို့ဆိုတာ ငွေရှာပေးနေရုံနဲ့မပြီးမှန်း မောင်က နားမလည် ...။

ကလေးဆိုတာကလည်း မေတ္တာ စေတနာနှင့် ယုယကြင်နာခြင်းကလွဲ၍ ဘာမှမသိ ...။

သားလေးရဲ့အခန်းထဲကိုရောက်သွားခဲ့တဲ့အထိ လက် ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင်သေးပေ ...။

"သားလေး အိပ်နေတယ် သမီး .."

ဒေါ်ကျော့ က ကလေးရဲ့စားပွဲပေါ်က ကစားစရာတွေနဲ့ စာအုပ်ဖွင့်လက်စတွေကို သိမ်းနေရင်း ခပ်တိုးတိုးလှည့်ပြောသည်။

"အဖျားမတတ်တော့ပါဘူး ကလေးက လန်းလည်းလန်းပါတယ်၊ မလက် ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏဆော့နေသေးတယ်၊ ပြီးတော့မှ အိပ်သွားတာ .."

နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်ရင်း လက် က ခေါင်းညိတ်၍ ...။

"တော်သေးတယ် .. ဒီနေ့ကမင်းပွဲမှာ သားငယ်မရှိနေလို့ .."

ဟု တီးတိုးဆိုမိ၏။ ဒေါ်ကျော့ ကလည်း လက် တို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ရိပ်မိနားလည်နေသူမို့ ...။

"ဒေါ်ကျော့ တို့က အလုပ်သမားတွေဆိုတော့ ပြောခွင့်တော့မရှိပါဘူး .. ဒါပေမယ့်လေ .."

"အင်း .. ရပါတယ် .. ပြောပါ .."

"ဒီလိုပါ သမီးရယ် .. ကလေးနှစ်ယောက်ရပြီဆိုပေမယ့် မလက်တို့ အိမ်ထောင်သက်က နုပါတေးတယ် .."

"အသက်တွေလွန်မှ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့ကြတာပဲ .. ဒေါ်ကျော့ ရယ်.."

"တစ်ခါတလေမှာ မေတ္တာစိတ်က အသက်အရွယ်နဲ့ မသက်တိုင်သလိုပဲ သမီးရဲ့ တစ်မိသားစုနဲ့ တစ်မိသားစု ပေါင်းဖက်ကြရင်းလည်း နားလည်မှုရှိကြဖို့ဆိုတာ သိပ်ကိုခက်ခဲပါတယ်၊ ကိုယ်က မိခင်တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ နားလည်မှုရင်း အရေးကျဖို့မကြိုးစား

လရောင်ကျားရင့်

ဘဲ ကိုယ့်ဘက်ကစပြီး မယိုင်လဲစေရတူးဆိုတဲ့ သစ္စာတရားထားစေချင်တယ် ..”

ဒေါ်ကျော့ က စကားအများကြီးလည်းမပြောရဲရှာပါ။ ဒါပဲပြောပြီး ခေါင်းငုံ့၍ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွား၏။ ဒီလိုစကားတွေကို နားထောင်ချင်စိတ်တွေ ဆက်ဖြစ်နေသေးသဖြင့် တားလည်းမတားမိလိုက်ဘဲ အခန်းဝထိ လည်ပင်းလိမ်အောင် လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် လက် ရဲ့ မြင်ကွင်းထဲကို အရိပ် မျက်နှာလေးဝင်လာကာ...

“မလက် .. ကလေး နေကောင်းသွားပြီလားဟင် ..”

“ဪ .. အင်း .. သက်သာနေပြီ ညီမလေး .. လာလေ ..”

“ထမင်းပွဲမှာမတွေ့လို့ ပျာယာကို မေးကြည့်လိုက်တော့ ..”

ပြောနေပြီး အခန်းဝကနေ ရှေ့တိုးမလာဘဲ ...

“တော်သေးတယ်နော် .. မလက် က ဆရာဝန်ဖြစ်နေတော့ သားလေး

ကံကောင်းတာပေါ့။ တစ်ချို့ကလေးတွေက ဆရာဝန်ဆိုအသံတောင် မကြားရဘူး။ ကိုယ့်အမေက ဆရာဝန်ဖြစ်တော့ အေးဆေးပဲ ..”

“အဟွန်း .. ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် .. သားလေးက ဆေးထိုးရမှာ သိပ်ကြောက်တာ အရိပ် ရဲ့ ဆေးထိုးရတူးဆိုရင် သူ့ကို ဘာဆေးတိုက်တိုက် ဘာလုပ်ခိုင်းခိုင်းအကုန်လုပ်တယ် ..”

လက် က နေရာမှထရပ်လိုက်ကာ ...

“လာလေ .. ညီမလေး ဝင်လာခဲ့ပါ ..”

“ရပါတယ် မလက် .. တော်ကြာ ကိုကြီး အမှတ်တစ်ခုရောက်လာရင် အရိပ် ပြေးပေါက်မှားနေမှာ ..”

သူ့ခမျာ မောင့်ကို တော်တော်ကြောက်နေရှာသည်။

ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုကြောက်နေတာထက် လေးစားနေတာ ပိုမကောင်းဘူးလား ...။ ဒေါသကြီးနေတဲ့လူနဲ့ ခွင့်လွှတ်နေတဲ့လူ ဘယ်သူက လူတော်လဲ ...။

စိတ်မကောင်းခြင်းတွေနဲ့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့ရင်း အရိပ် ရဲ့ ရှေ့

အရည်

မှာ ရပ်လိုက်ကာ ...။

“ညီမလေးက သူ့ခယ်မလောင်းအဖြစ်နဲ့နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလာခဲ့တာ ဖို့လား .. အမြဲတမ်းရှောင်နေလို့မရဘူးလေ ..”

“အရိပ် က ကိုကြီး ဆုဆုပြောပြောရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် .. ဒါပေမယ့်”

သူမ ဘာကို ပြောရခက်သွားသည်မသိ .. ဆက်မပြောဘဲ မျက်လွှာ ချပစ်လိုက်၏။ ကော့နက်ရှည်လျားသည့် မျက်တောင်တွေက အတုတပ်ထားသလားထင်ရအောင်လှနေတာ အံ့သြလောက်ပါ၏။

ပြီးတော့ မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ပြီးတော့ သူမရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာအလှ...။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် အပြစ်ပြောစရာ ဘာမှမမြင်ပေ ...။ အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသည့် ရိုးရိုးချည်ထည်ချိတ်ထမီအပြာလေးနဲ့ အပြာနုရောင်လည်ကပ်ကိုယ်ကွပ်ခါးရှည်လေးကပဲ လှတဲ့လူတွေပိုလှအောင် အသည်းအသန်ဝတ်စားပြင်ဆင်ထားသလောက် လှနေ၏။

ဒါကြောင့် မောင်လေးက အရူးအမူးစွဲလမ်းနေရှာတာပဲ ...။

အရောင့် ကို နားလည်သွားခြင်းနှင့်အတူ လွန်ခဲ့သော ညတစ်ညက သူမ အခန်းရှေ့မှာ ပျာယံပျာယာမျက်နှာနှင့် ရပ်နေခဲ့သော ဓန ကို သတိရသွားမိ၏။

ပြီးကြည့်နေသည့် လက် ရဲ့ မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ထားလိုက်ရင်း ...

“ပြောလေ ညီမလေး .. သူ ဆုတာကိုခံနိုင်ပါတယ်ဆိုတော့ ဒါပေမယ့် က ဘာလဲ ..”

“မဟုတ်ပါဘူး .. မလက် နဲ့ ကိုကြီး အရိပ် ကြောင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြမှာဖို့လို့ပါ ..”

မောင်နဲ့ သူမ ရင်ဆိုင်နေကြတဲ့ အခြေအနေကို အရိပ် သိနေတာလား .. တစ်အိမ်တည်းနေကြမှာတော့ မမြင်ရင်တောင် ကြားလာဖူးတော့ ရှိပေလိမ့်မည်။

“ညီမ ရောက်လာတော့ ညီမအကြောင်းပါလာတာမျှလေး ဒါ

လရောင်ကျားရင့်

ပေမယ့် သူနဲ့ တို့ အစတည်းက အဆင်မပြေမှလေးတွေရှိခဲ့တာပါ။ သူ့ရဲ့ တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်မကြီးတတ်ခြင်းကြောင့် ခုထိ သူ့ကိုနားလည် ဖို့ ကြိုးစားနေရတာ မလွယ်ဘူး ..”

မပြောဘူးဆိုပေမယ့် အနည်းအကျဉ်းတော့ ပွင့်အံ့ခဲမိကာ ...။

“ညီမကြောင့်လို့ပဲထင်မနေပါနဲ့ .. ကိုယ့်ဆွေမျိုးရင်းချာတွေလို သဘောထားပြီး ညီမလေး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေပါ ..”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မလက် ကို အရိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခု အရိပ် ဝတ်ထားတာအဆင်ပြေရဲ့လားဟင် .. မြန်မာဝတ်စုံဆိုပေမယ့် သီးသန့် ချုပ်ထားတာသိပ်မရှိတော့လေ ..”

“ပြေတာပေါ့ .. ညီမက အရမ်းလှတော့ အရိုင်းအယဉ်နှစ်မျိုးစလုံး နဲ့ လှတယ် ..”

တကယ်စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ချီးမွမ်းမိတာဖြစ်သည်။ သူမလေး ရယ်လိုက်တော့လည်း ချစ်စရာ ...။

“ညီမလေးက ဘယ်အရွယ်တည်းက တစ်ယောက်တည်းနေတာ လဲ ..”

နှစ်ယောက်အတူတူလျှောက်လာခဲ့ကြရင်း ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ဖြစ်ကြ ကာ ..

“ဒေါ်ကျော့ ရေ .. ခြံမီးတွေ လွှတ်လိုက်ပါဦး ..”

ဒေါ်ကျော့ ကိုလည်း သတိပေးလိုက်ရင်း ..။

“မောင်လေးက နည်းနည်းပါးပါးပြောပြထားလို့ပါ .. ညီမက ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အရိပ် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မပြည့်ခင်တည်းက အဖေ ဆုံးသွားတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဖေက လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွား တာမဟုတ်ဘူး ..”

ခနဲ ရဲ့ ဧည့်ခန်းကိုလှမ်းတော့မည့် ခြေလှမ်းက တုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အရိပ် ပြောနေတာမှန်းသိလိုက်သည်မို့ ရင်ထဲမှာတဒိုင်းဒိုင်းဆောင့်ချိန် လာတာက နှလုံးခုန်နေတာနဲ့တောင် မတူတော့ပေ ...။

အရည်

ဒီနေရာမှာပဲ ခဏရပ်ပြီး နားစွဲဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်တော့ လောက်အောင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားလာခဲ့ပြီး ...။

“လက် ...”

တည်တင်းသည့်မျက်နှာနှင့် အပြင်ထွက်သွားလိုက်ကာ ...။

“မင့်သား နိုးနေပြီ ..”

ဟင်! ...။

ခုလေးတင် သားအခန်းထဲကထွက်လာတာမို့ လက် အုံ့သြသွား သည်။ အရိပ် ကတော့ မအုံ့သြပါ။ လက် အထဲကိုဝင်သွားတာနှင့် စူးရဲ သည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ခနဲ ကို ပြန်စိုက်ကြည့်မိသည်။

အကြည့်ချင်းဆုံနေပြီးမှ ခနဲ လှည့်ဝင်သွားလျှင် ...။

“နေခနဲ ..”

သူမ ခေါ်သံကြောင့် ခနဲ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ တိုက်ကြီးက အကြီးကြီးဖြစ်သလောက် ကျယ်လည်းကျယ်သည်။ ဧည့်ခန်းကို အထူး အလှဆင်ထားတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကွယ်ရပ်ဆိုတာမရှိသလောက်ဝင် ...။

အထူးသဖြင့် သူမနဲ့ ခနဲ ရဲ့ အံ့ကွာအဝေးအရ မကြားအောင်ပြော သည့်စကားကို တခြားလူကြားရဖို့မလွယ် ...။ သူ ခြေလှမ်းရပ်သွားတာနှင့် အရိပ် က သူ့နောက်နားတန်းရောက်သွားကာ ...။

“ရှင် သိပ်ပျာလွန်းတယ် မထင်ဘူးလား နေခနဲ .. နဲ့နှစ်နေပြီဆို တာ သိရက်နဲ့ အကြောက်အကန် ရှုန်းနေတာတော့ ရှင့်ကံတရားပဲ .. ကျွန်မရဲ့ အရေးပြကွတ်တွေကို ဒီနေ့ကစပြီး အကွက်ရွှေတော့မယ် ..”

ဟင်! ...။

ခနဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ...။

လရောင်ကျွေးရင့်

အခန်း (၁၉)

“မင်း ခုထိ မအိပ်ရသေးဘူးလား ..”

ဧည့်ခန်းမှာ စာထိုင်ဖတ်နေရင်း လက် က လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် သူမ မဖြေရသေးမီ ဖုန်းသံမြည်လာကာ ဓန က ဖုန်းပြောရင်း လှည့်ထွက်သွား၏။

လက် နာရီကြည့်တော့ ည ကိုးနာရီပဲရှိပါသေးသည်။ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာထားသက်ချို က အကူအညီတောင်းထားသဖြင့် စိတ်နဲ့ ဆေးပညာအတွဲသုံးကို ဖတ်ပေးနေတာဖြစ်၏။

သားနဲ့သမီးလည်း ဖောင်နမနစ်ယောက်အခန်းထဲမှာ ဂိမ်းတစ်ခုနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေကြ၏။ အားလုံးအေးချမ်းနေပေမယ့် ဓန က မအေးချမ်းနိုင် ..။

“ဟုတ်တယ် .. ငါ မလာတဲ့နေ့က ..”

“.....”

“မဟုတ်ဘူးလေ .. ငါ မနက်ပိုင်းကနေ လုံးဝမလာတာ အဲဒီနှစ်ရက် ပဲရှိတာ ..”

“.....”

“ကျွတ် .. မေမိုးထက် ကို လှမ်းမေးထားလို့က၊ ငါ့ကို မနက်ကိုးနာရီ

အလှည့်

အမိ ဖုန်းပြန်ဆက် ..”

နားနားမှာ ကပ်ပြောနေသည့်ဖုန်းကိုခွာလိုက်တာနှင့် နောက်ထပ် အသံတစ်ရပ်ဝင်လာခဲ့၏။ သူ့ခြေလှမ်းရပ်သွားပြီး နားစွဲကြည့်လိုက်တော့ အရိပ် ရဲ့ အခန်းထဲကဖြစ်နေကာ ..။

“အိုး .. Ah .. Ah .. I like it..”

“Arr .. Ha .. Ha... me too ...”

ကြည့်စမ်း ..။

ဒေါသသွေးတွေပွက်ပွက်ဆူသွားသည်။ အခန်းတံခါးရှေ့ကို ထပ် တပ်ပြီး နားစွဲလိုက်လျှင်..။

“အယ် .. ကြည့်ပါဦး .. ခိ .. ခိ .. ဘောင်းဘီကျွတ်ကျသွားပြီ တီတို့ ..”

“ခစ် .. ခစ်ခစ် .. ဖင်ဟောင်းလောင်းကြီး ရှက်လည်းရှက်ဘူး၊ ထွက်မသွားဘဲနဲ့ မမ ဟိုမှာကြည့် ..”

“အသံမထွက်ကြနဲ့လေ .. တော်ကြာ သားတို့ ဒက်ဒီ သိသွားရင် ဆူခံထိလိမ့်မယ် ..”

ဓန လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ထားလိုက်ရင်း ဝုန်းဒိုင်းကြွဝင်သွားဖို့ စိတ်ကိုအတင်းအကျပ်တားဆီးထိန်းချုပ်နေမိသည်။ ဒီမိန်းကလေး ဉာဏ် နှားလွန်းသည်။

ဘာကိုမှ မဖျောက်ဖျက်နိုင်ခင် အလစ်ပိုက်ဝင်ဖမ်းရမည်။ သက်သေ ပြနိုင်မှ လက် နဲ့ စကားပြောမည်။ ဒီမိန်းကလေး ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ ဆိုတာ လက် ကို အရင်နားလည်စေချင်၏။

သူ အခန်းတံခါးကို အသာလေးလှည့်ဖွင့်လိုက်သည်။ တံကောင်း ထောက်မကာ အထဲကလည်းပိတ်မထား .. အသံလည်း မမြည်ဘဲ တံခါးက ဖွင့်သွား၏။

သူ ကြည့်လိုက်တော့ တီဗီက တစ်ခြားတစ်ဖက်မှာ ပိတ်လျက်သား နေကာ သားနဲ့ သမီးရယ် အနိပ် ရယ် ခေါင်းသုံးလုံးဆိုင်ကာ လက်ပ်တော့က်

လရောင်ကျားရင့်

ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး --

“တောက် ...”

“ဟင်! ...”

“ဒက်ဒီ ..”

“ဒက်ဒီ ..”

တောက်၏ကိုင်သံကြောင့် ခေါင်းလေးတွေ သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာကြသည်။ ပြီးတော့ အားလုံးထရပ်လိုက်ကြကာ အရိပ် က လက်ဝဲတော့ပ်ကို ပိုက်လျက်သားဖြစ်လျက် မတ်တတ်ရပ်ပြီးမှ ကမန်းကတန်းပြန်၍ လက်ဝဲတော့ပ်ပြန်သိမ်း၏။

“ပေးစမ်း ..”

သူ့ခြေလှမ်းတွေ ခုန်ထုရောက်သွားသကဲ့သို့ လက်ဝဲတော့ပ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။ မိဒီယိုကို ပြန်ဖွင့်လိုက်တော့ ကာတွန်းကားပေါ်လာလျှင်။

“ဘယ်မှာလဲ ဟိုခွေ ..”

မိဒီယိုကဲ့ထုတ်သည်။ စတစ်ကိုပါ ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်မှာလဲ ခုန ဖွင့်နေတဲ့ခွေ ..”

“အဲဒါပါပဲ .. အရိပ် တို့ ..”

“တိတ်စမ်း ..”

သူ့ အော်ငေါက်သံကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက် ပျက်ခနဲလန့်ဖျန်ဆုတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဆိုဖာပေါ်နောက်ပြန်ထိုင်ကျသွားကြပြီး အရိပ်လက်လေးတစ်ဖက်ကာထား၍ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြစ်နေကာ...

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုကြီးရယ်၊ အရိပ်တို့ အဲဒါပဲ ..”

“တိတ်စမ်း .. ခု ချက်ချင်း နင့်ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပြီး ငါ့ကို ခွေထုတ်ပေး ..”

“ဘာခွေလဲဟင် .. အရိပ် မှာ ဘာခွေမှမရှိပါဘူး ကိုကြီးရယ်”

“မင်း ...”

“အား ...”

အလှည့်

အရိပ် ရဲ့လက်မောင်းနှင်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲခါမစ်လိုက်ကာ ...

“ငါ သိတယ် .. မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ငါ အကုန်သိတယ်၊ ကလေးတွေကို မင်း ဘာခွေတွေပြနေတာလဲ .. ငါ့ကလေးတွေကို မင်း ဘာလုပ်ချင်တာလဲ ..”

“မ .. မဟုတ်ပါဘူး ကိုကြီးရယ် .. ရှိခိုးပါတယ်၊ အရိပ် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး .. မေးကြည့်ပါ ကိုကြီးရယ် ကလေးတွေသိပါတယ် ..”

အရိပ် လက်အုပ်ချီတောင်းပန်ရင်း မျက်ရည်တွေပါကျလာကြ၏။ ညာနေမှန်းသိရက်နဲ့တောင် အရိပ် ရဲ့ မျက်ရည်အစစ်တွေကြောင့် ခနဲတုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ သို့သော် ...

“တောက် .. တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ် .. မင်း ..”

“ဒက်ဒီ .. ဒက်ဒီ တိတို့ကို မလုပ်ပါနဲ့ .. သားတို့ ကြောင်နဲ့ကြွက်ကြည့်နေကြတာပါ ဒက်ဒီ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒက်ဒီရယ် .. တိတို့ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး .. သမီးတို့ ..”

“တိတ်စမ်း .. အားလုံးထွက် .. ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန် ..”

မိုးကြိုးပစ်သလိုအသံကြောင့် ကလေးတွေ လန့်ဖျန်တုန်ခါသွားကြကာ မျက်ချင်းပြေးထွက်သွားကြ၏။

“အရိပ်ဟောင်း ..”

သူ့ အရိပ်ဟောင်း ကို ဒီတိုင်း ဖိနှိပ်ချုပ်ကိုင်ထားကာ ...

“မင်းရဲ့ မျက်ရည်အတုတွေကို ခုချက်ချင်းပြန်သိမ်းလိုက်စမ်း ..”

ဒီမေးတာကိုပြော မင်း လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက အပြာခွေဝယ်လာတာ သိသိတယ်၊ အခု ကလေးတွေကို မင်းက .. တောက် ..”

“အား ...”

အရိပ် သူ့လက်ထဲက ရုန်းနေရင်း မျက်နှာလေးရှုံ့မူနေကာ ...

“မဟုတ်ဘူးလို့ ရှင့်ကို ပြောနေတယ်မို့လား .. ဖယ်လွှတ် ..”

“မပြောရင် မင်းကို ငါ့အခု သတ်ပစ်လိုက်လို့ရလယ်နော် ..”

လရောင်ကျားရင့်

“လုပ်လိုက်စမ်းပါ .. ဘယ်သူက ဆေးမှာကြောက်နေလို့လဲ ..”

“မင်း .. မင်းကလား .. ငါ့ကို ..”

ဒေါသက တားဆီးမရဖြစ်လာကာ အရိပ် ကိုယ်လေးကို နံရံနဲ့ ကျောနဲ့ ပစ်ကပ်သွားတဲ့အထိ ဆွဲရမ်းပစ်လိုက်၏။

“အ ...”

နာကျင်မှုကြောင့် အရိပ် အံကြိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့ပြင် ကိုယ် သူ့ကို လုပ်ခဲ့သလို လည်ပင်းကို ညှစ်ပစ်တော့မလို လက်ဝါးကြီးနဲ့ ဖိကပ် အုပ်ထားလိုက်စဉ် ...

“ပြောလို့ မင်းကို ငါမေးနေတယ် ..”

“ဟို .. ဟိုထဲမှာ ..”

အရိပ် မခံနိုင်လွန်းကာမှ ထုတ်ပြောလိုက်သည့်အဖြစ်ကို ဓန က အကျည်းတန်အောင်မဲ့ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ ညွှန်ပြလိုက်သည့် သေတ္တာကို သွားဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက အဝတ်တွေကို ဖြုတ်မိစဉ် ...

“မောင် ...”

လက် ရဲ့ အလန်တကြားခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဓန လက်တွေရပ် တန့်သွားသည်။

“အဟွတ် .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“ညီမလေး ..”

“အဟွတ် .. အား .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

အရိပ် လည်ပင်းကို လက်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ အုပ်ကိုင်ရင်း ရှုံ့မနေကာ ချောင်းဆိုးရင်းတွေကျသွား၏။

“ညီမလေး ..”

နံရံမှာ ခို၍ တအိအိတွေကျသွားသည့် အရိပ် ကို ပြေးဆွဲထားလိုက် ကာ အဝတ်သေတ္တာနားမှာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည့် ဓန ဘက်ကို မယုံနိုင်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ...

“မောင် .. အရိပ် ကို လည်ပင်းညှစ်လိုက်တာလားဟင် ..”

အလှည့်

သူ ဘာမှမဖြေရသေးခင် လက် ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အဝတ်တွေ တန်းလန်းနှင့် သေတ္တာဆီရောက်သွားခဲ့၏။

“မောင် ...”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ လက် .. သူ .. သူ ငါ့ကလေးတွေကို မကောင်းတဲ့ကားတွေ ခေါ်ပြနေတာ ..”

“အို ...”

“အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

ချောင်းဆိုးနေသည့် အရိပ် က မျက်နှာမမောနိုင်သေးပေမယ့် လက်လေးကာပြရင်း ...

“အဟမ်း .. အဟွတ် .. အဟွတ် ..”

“အဲဒါ မူယာမာယာတွေများနေတာ .. တောက် ..”

“မောင် .. မလုပ်နဲ့ ..”

ဓန က အရိပ် ရဲ့ မွေ့ရာဆီသွားကာ ခေါင်းအုံးနဲ့ မွေ့ရာခင်းတွေ ကို ဆွဲလွဲဖယ်ပစ်ဖို့ပြင်လျှင် ခေါင်းအုံးကို ဆွဲယူလိုက်တာနှင့် လက် က ဝင်လုထားလိုက်ပြီး ...

“မောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ .. မောင့်စိတ်ကို မနိုင်တော့ဘူး လား ..”

“ဘာ .. မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် ..”

“မောင့်ကို ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အခု မပြောလို့ မရတော့ဘူး၊ လောလောဆယ် ဒါ သူများအိပ်ခန်းပါ။ လာပါ .. သူများ အခန်းထဲမှာ ထင်သလိုမလုပ်ပါနဲ့ ..”

“မင်း ဘာသိလို့လဲ လက် .. ဖယ်စမ်း ..”

“ဟင့်အင်း မဖယ်ဘူး .. မောင့် ဒေါသတွေကြောင့် ဆင်ခြင်တဲ့ တရားမဲ့နေပြီ သိရဲ့လား ..”

“ဘာကွ ...”

လက် က မျက်နှာလေးတင်းသွားလိုက် စိတ်ပူပူသလို ရှုံ့မဲသွား

လရောင်ကျားရင့်

လိုက်နှင့် ခန ကို အတင်းဆွဲထုတ်ခေါ်သွား၏။

“ငါ့ကို ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့တယ် ဟုတ်လား .. မင်းက သူ့ကိုတော့ သနားနေတယ်ပေါ့ ..”

အထဲကနေ ပြန်ပါသွားခဲ့ရင်း ခန သမင်လည်ပြန်ကြည့်လျှင် အရိပ်သည် မျက်နှာလေးနီရဲနေပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့မှာ မျက်ရည်တွေပြည့်သိပ်နေသော်ငြား ..

“တောက် .. အလာကား ကစေမ ..”

မျက်ရည်ကျရင်း မဲပြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာကို ပြေးသွားပြီး လက်သီးနဲ့ အချက်ပေါင်းများ ထိုးပစ်ချင်သည်။ ကြက်ငှက်သတ်သလို ခြေနှစ်ချောင်းကဆွဲပြီး အရိုးတွေဆန်ကွဲစေဖြစ်သွားအောင် အကြိမ်ဖန်များစွာ လှဲရိုက်နေချင်၏။

ဒါ ဘယ်လို ပညာမျိုးလဲ ..

သင်းကတော့ သနားစရာမိန်းကလေးတစ်လောက်ဖြစ်နေကာ သူကတော့ သိက္ခာမဲ့အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ကောင် ..။

ထို့ပြင် ဒီနေ့ လက် ပြောခဲ့သမျှစကားတို့သည် ..။

“ကလေးတွေရှေ့မှာ မောင် ကိုယ့်သိက္ခာကိုထိန်းဖို့တော့ သတိရသင့်ပါတယ် ..”

“သူ့ခမျာ မောင်မကြိုက်တာမှန်သမျှ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ရှာဘူး၊ သူ မဝတ်တတ်တဲ့ ဖြန့်မာဝတ်စုံလေးနဲ့ အမြဲနေခဲ့တယ်။ မောင် ခြေသံကြားတာနဲ့ ထပြေးဖို့ပြင်နေရတယ် ..”

“မျောက်သားစားချင် မျောက်မျက်နှာကြည့်တဲ့ .. ခွေးရိုက်ချင်ရင် ခွေးရှင်မျက်နှာကြည့်ရတယ်။ သူ့ကို မောင် ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်း မောင့်ညီလေးက အသက်လောက်ချစ်နေတာ ..”

“မောင် ပြောနေတာတွေက မောင့်ဘက်က ဖြစ်နေတဲ့ သံသယတွေ၊ တစ်ဖက်သက် အထင်သေးမှုတွေချည်းပဲ လက် ခြင်နေတာ အရိပ် က အဲ့လိုမိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး မောင် ..”

အလှည့်

“ဟုတ်လိမ့်မယ် .. ဒါပေမယ့် သူ ကိုယ်ကို ပြုပြင်ချင်စိတ်ရှိတယ်၊ ကြောက်ရွံ့ရုံသေတတ်တယ်၊ သူ့မှာ ဟိရိသတ္တပုတရားရှိပါသေးတယ်၊ တစ်ဆုံးမပြောပါနဲ့ ..”

“အရိပ် ကို လက် ယုံကြည်တယ်။ မောင် စွပ်စွဲနေသလောက် သူ မဖြစ်ဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း အခု မောင် ဖြစ်နေသလိုမျိုး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မဖြစ်အောင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်မှာပဲ ..”

“ဘာကွ ..”

သူ့ဒေါသရဲ့ ဝေါက်ကွဲရာက လက် ရဲ့ မျက်နှာလေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ လွန်ကျံသွားပြီဆိုမှ မှားမှန်းသိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တရစ်ရစ် ခံပြင်းစိတ်နှင့် လက်သီးဆုပ်ခံကြိတ်ထားမိလေသည်။

ဒီလိုတွေဖြစ်အောင် သင်းလုပ်နေတာ .. မိန်းမယုတ် .. ကိုယ် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာတော့ သူ သတိမရ ..။

အခန်း (၂၀)

“တော်တော် ညစ်ပတ်တဲ့ ကောင်မ ..”

“ဟုတ်တယ် ခန .. ငါအခု အဲဒီဟာလေးကို ပတ်ရှာနေတာ ..”

“ငါလည်း သူ့ အပြင်ထွက်သွားတာသိလိုက်လို့ လိုက်ရှာနေတာ ..”

တစ်နေရာစီကနေ ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောနေမိကြပေမယ့် ဒေါသတွေက ခန နဲ့ ကျော် ရင်ထဲမှာ အချိုးတူရှိနေကြလျက် ..။

“တကယ်ကွာ .. ထင်ကိုမထင်ရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လာပြီးပြောသွားတာ မင်းသိလား ..”

“ဟုတ်လား .. သူ့ကိုယ်တိုင်လား ..”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ငါ့မိန်းမကို တိုင်သွားတာ၊ သူ့ညီမကို မလာရမစေကားပြီး ဖျက်ဆီးခဲ့ပါတယ်တဲ့၊ အဲဒီမိမိကို ခုမှရှာတွေ့လာလို့ပါတဲ့၊ သူ့ညီမက သေပြီတဲ့၊ မင်း စဉ်းစားကြည့် .. ငါတို့လင်မယား ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကုန်မလဲ ..”

“ဟိုကောင်ရော ..”

“ငါက သူ့နောက်လိုက်ပြီး စိန်ခေါ်လိုက်လို့ ပညာပေးတာတဲ့၊ ငါတို့ပြဿနာကြီးတာနဲ့ သူပဲ ဖုန်းတန်းဆက်တာ ..”

“မင်းကို ငါပြောသားပဲ .. အဲဒါကို မင်းပဲ နတ်သမီးလေးထင်နေတာ၊ မြေပွေးမ .. ဘီလူးမ .. သင်းကိုတွေ့လို့ကတော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကားနဲ့တိုက်သတ်ပစ်မှာ ..”

ပြောနေရင်း ကားကိုအရှိန်ထပ်မြှင့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးကလည်း ဘေးဘီဝဲယာကိုရှာဖွေနေရကာ ဖုန်းပြောနေတာနဲ့ ပါးစပ်ရော မျက်လုံးရော အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့၏။

ကျော် ဘက်က ခဏတိတ်သွားကာ ..။

“မင်း အဲ့လိုမလုပ်နဲ့ဦး ခန .. ဇော် က လွတ်နေသေးတော့ ငါ့ကို ရှိခိုးမတတ်တောင်းပန်နေတာ၊ ပြီးတော့ ငါ စဉ်းစားမိတယ်၊ သူ့နောက်ကွယ်မှာရှိနေတဲ့လူက သူ့မှာအန္တရာယ်မရှိမချင်းတော့ ဘာမှလုပ်ရှားမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ သူ့ကို ဒီတစ်ခါ ပိပိရိရိတုံ့ပြန်ရမှာ ..”

“ကျော် .. မင်း သူ့ကို စိတ်မကုန်နိုင်ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ပါဘူးဆိုကွာ .. ဒီတစ်ခါစဉ်းစားတာက ငါတို့ကို မထိခိုက်ဖို့အများကြီးပါပါတယ် .. ပြီးတော့ ဇော် က တအားကြောက်နေတာ ငါတို့ ဒီကောင်မလေးကို ..”

“ကောင်မလေးတွေတာတွေခေါ်ပြီး နဂ္ဂမနေစမ်းပါနဲ့ .. ကျွတ် ..”

“ဟိုတို့ရှေ့မှာရှိရင် ဆွဲထိုးမိတော့မယ် ..”

ခန စတီယာရင်ကို တင်းခနဲဖိဆုပ်ပြီး တက်ခေါက်လိုက်သေးသည်။

“အခု .. အိမ်မှာကလေးတွေက ငါ့ကိုမြင်ရင် ထွက်ပြေးကြတယ်၊ မိန်းမက စကားလုံးဝမပြောဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှ မချော့ခဲ့ဘဲနဲ့ ငါ သူ့ကို လိုက်ချော့တယ် .. လက် က စကားဆုံးအောင်ကို နားမထောင်တော့ဘူး မင်းသိလား ..”

“မင်းက ရိုက်လိုက်တယ်ဆို ..”

“ကျော် .. အဲ့ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်အောင် သူ လုပ်နေတာ ..”

“ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေတာပေမယ့် မင်း ကြိုမှမကွေးဘဲ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“မင်းရော အတင်းလိုက်တာနေတာတောင် ဇွတ်ထလိုက်သွားတာမဟုတ်ဘူးလား .. အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ..”

“အေး .. အပိုတွေပြောတော့ဘူး .. ငါတို့ သူ့ကို တစ်နေရာမှာ လုံလုံခြုံခြုံဆွဲချုပ်ထားလိုက်မယ်၊ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်နိုင်အောင် ထားလိုက်ရင် ငါတို့လက်ထဲမှာ ဒုတိယ ချစ်တေး ထပ်ဖြစ်သွားမှာပဲကွ ..”

“ကျွတ် .. မင်း ခုထိ စိတ်မကုန်သေးဘူးလား ..”

“ဓန ရာ .. ငါပြောတာလည်း မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ၊ အခု ငါတို့ .. ဟာ .. ဓဏနေဦး .. နေဦး ဓန ငါတွေ့ပြီ .. အရိပ် ..”

“ဘယ်မှာလဲ .. မင်း ခု ဘယ်မှာလဲ ကျော် ..”

သူ ရှိနေသည့်နေရာကိုပြောလိုက်ကာ ကားကို အရိပ် လျှောက်သွားနေသည့် ပလက်ဖောင်းဘက်တွေဝင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဓန နဲ့ ဖုန်းပြောခြင်းကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်ကာ သူမ နောက်ကနေ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကပ်လိုက်လာခဲ့၏။

“ဒီတစ်ခါ ချစ်တေး ကိုတော့ ငါပထမဆုံးပဲဖြစ်ရမယ် ချစ်တေး .. အဟွန်း ..”

သူမကိုကြံစည်ဖို့အတွက် မြဲနေရာလည်းရှာဖွေထားပြီးပြီဖြစ်တာ တစ်ခါတည်းဆွဲတင်သွားရုံသာ ..

“ကျွတ် ..”

ကျေးကျေးနပ်နပ်ရွေ့လာနေမိရင်း စိတ်တွေစောကာ မချင့်မရဲဖြစ်လာခဲ့၏။

“ကားဆီ သွားနေတာလား .. ဘယ်ကိုလဲကွာ ..”

စတီယာရင်ကိုထု၍ စိတ်မရှည်ခြင်းက ပိုဆိုးလာသည်။ အရောင်ရင့်ရင့်တောက်တောက်တွေ အဝတ်များသည် သူမထံ ခုတော့ ဖေဒါရောင်လွင်လွင်ကို ဝတ်ထားကာ ဆောင်းဘီရှည်အညှိလေးနဲ့ဖြစ်၏။

ခြေလှမ်းကျွဲ၍ စမတ်ကျကျလျှောက်လှမ်းနေပုံက ပခုံးမလောက်

ဆံနယ်လေးတွေ တဖတ်ဖတ်ခါလျက် ကျော် ဒေါသတွေကို ယုတ်လျှော့သွားစေခဲ့၏။

သူမလေးကို မြင်လိုက်တည်းက ကိုယ့်အသက်အရွယ်ကိုလည်း သတိမရ၊ သူမမှာ အစွယ်တွေပေါက်နေပါသည်ဆိုရင်တောင် သွားနဲ့ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးမှာမဟုတ် ..။

ထိုမျှလောက်ထိ ရင်ခုန်သံတွေက အရိုင်းဆန်စွာ ကိန်းဝပ်နေခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ် ..

သူ့စိတ်ကူးတွေကို တပြောက်ပြောက်ခုန်ဆင်းလာကြသည့် မိုးစက်တွေက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သလိုရှိကာ ..။

“မိုးရွာလာပြီ .. ဒီကောင်မလေးဘယ်ထိ .. ဟင် ..”

အရိပ် ပလက်ဖောင်းပေါ်ကဆင်းလိုက်ပြီး တစ်ဖက်ကိုကူးရန် လမ်းပေါ်ရောက်လာခဲ့သဖြင့် ..။

“ဂျွီ ...”

“အား ...”

ကျော် ကားသည် အရိပ် ကို ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး သူမ ပုစိလက်စတ်လဲကျသွားကာမှ ..

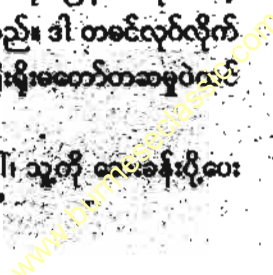
“ဟင် ... ရှင် ..”

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ .. လူထိသွားတာလား ..”

“ကားပေါ်ကလူ ဆင်းလာပါပြီ ..”

အရိပ် ပလက်ဖောင်းပေါ်ကနေ ရုတ်တရက်ပြန်ထမရတမယ့် ကျော် ကို မြင်လိုက်တော့ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဒါ တခင်လုပ်လိုက်တာမှန်းသိပေမယ့် ဖတ်ဝန်းကျင်အပြင်မှာ ရိုးရိုးမတော်တဆစုပဲလည်ကြတာမို့ ..။

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်တော်မှားတာပါ၊ သူ့ကို လေးစားဖို့ပေးလိုက်ပါ့မယ် .. လုံးဝတော့ဝန်လှပေးမှာပါ ..”

လရောင်ကျားရင့်

ကျော် က လူ့အုပ်ကိုရှင်းပြရင်း သူ့ကိုယ်သူ အာမတွေခံနေကာ အရိပ် ကို ကားထဲပွေ့ထည့်လိုက်၏။ ကိုယ့်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို တွက်မိလိုက် ပေမယ့် ဒုက္ခရောက်ပြီဆိုသည့်အသိကြောင့်တော့ ထိတ်လန့်ဖျားများသွား တာမျိုး မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သူမဟာ ဟိုတုန်းက ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်အရွယ် ချစ်တေး လည်း မဟုတ်တော့ပေ ...။

ကျော် ကားပေါ်မှာ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိပိတ်ထားရင်း သက်မဲ့ ရုပ်လေးလို လိုက်ပါလာခဲ့၏။

“ကဲ .. ဘယ်လိုလဲ ချစ်တေး ..”

ကျော် မျက်နှာသည် ဝမ်းသာအားရကြီးထင်ရှားစွာဖြစ်နေခဲ့လျက် ကားမောင်းနေရင်း လှည့်ကြည့်ရင်းနှင့် ...။

“မင်းက ချစ်တေး၊ ဝဲဆိုတာနားလည်သွားပြီလား .. ဒါမှမဟုတ် ရင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ .. မိန်းမက မိန်းမပါပဲကွာ ..”

အရိပ် က ရှေ့ကိုပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့ရင်း ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေ၏။

“မင်း ငါ့ကို အိမ်ထဲလာပြီး ဒုက္ခပေးသွားတာ ငါ မေ့ပစ်လိုက်မယ်၊ ခုံလည်း မင်းက ချစ်တေး ပေမယ့် ဟိုတုန်းက ချစ်တေး လို ငါမဆက်ဆံ ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ညှိနှိုင်းမှုတော့ ရှိရမယ် ..”

သူ ရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး ကားကိုထိန်းတျောင်းလိုက်ရင်း ဒီဘက်ပြန် လှည့်၍ ...

“ဘယ်လိုလဲ .. မင်း ငါတို့နဲ့ အဆင်ပြေပြေဆက်ဆံမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် တစ်ဘဝလုံး လိုတရအခြေအနေမျိုးနဲ့ အေးချမ်းသွားစေရ မယ်၊ ဒါမှမဟုတ်သေးဘူးဆိုရင် ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ လက်ခံမယ့် အကြောင်း မင်း သူတို့နဲ့ ညှိလိုရတယ် ..”

အရိပ် က စိတ်ပျက်သွားသလိုမျက်နှာလေးတစ်ချက်တွန့်မဲ့၍ လမ်း ဘက်ကိုလွှဲအားလိုက်သည်။ အပြင်မှာ မိုးစက်တွေ စိပ်စိပ်သည်းသည်းရွာ

နေပြီဖြစ်၏။

ကျော် က သူမ မျက်နှာလေးနဲ့ သူမ ကြည့်နေသည့်အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မရှည်သံနှင့် ...။

“မင်းကို ငါ ဒီတိုင်း ဓန လက်ထဲထည့်လိုက်ရင် သူ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးနော် .. ပြီးတော့ ငါကလည်း ..”

“တောက် ...”

“ဟ .. အား ...”

တက်ခေါက်သံနှင့်အတူ မျက်နှာကို စပရေးတွေ ရှူးခနဲပစ်မှန်လာ သဖြင့် မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ပစ်လိုက်ရကာ ကားလည်းကွေ့ပိုက်ရမ်းခါ သွား၏။

သို့သော် ဘာမှမထိခိုက်မိလိုက်ဘဲ ကားက လမ်းလေးမှာ ခပ်စောင်း စောင်းထိုးရပ်သွားခဲ့ပြီး ...။

“မင်း ကြည့်စမ်း ..”

“နင် ကြည့်မောင်းဖို့ပဲလိုတာ .. အခု ငါ့ကို ရှေ့ကကစားကွင်းမှာ မှာ ချထားပေးခဲ့ ..”

“ဘာပြောတယ် ..”

ဆင်းထွက်သွားလို့ရပေမယ့် သူမ လမ်းလျှောက်နိုင်ဖို့က ဓသေချာ ပေ။ ခြေထောက်ထော့ရုံထော့သွားတာလား လုံးလုံးကျိုးသွားတာလား။ အကြီးအကျယ်မဖြစ်လောက်ဘူးထင်ပေမယ့် လျှောက်ကြည့်မှပဲသိမှာ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေလက်ထဲကို ဒုတိယတစ်ခါထပ်ရောက်နေနိုင် ပါ။

စဉ်းစားစမ်း အရိပ် ...။

မှဆိုးလုပ်နေပြီးမှ သားကောင်ပြန်ဖြစ်မခံနဲ့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲ ပါစေ လွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားရမည်။ ဒီတလောရဲ့ကို အလျှော့ဆွဲနဲ့

စည်းရုံးပြီး ကြံဖန်ကြိုးစားလို့ရပေမယ့် ရွံစရာတွေပြောနေတာကို သည်း
မခံနိုင် ...။

“အား .. စပ်လိုက်တာ မင်း .. တောက် ..”

ကျော် စိတ်တိုသွားသည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက် ပြန်ပိတ်လိုက်ရ
နှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း ယားကျိကျိစပ်မျှင်းမျှင်း ...။

“တွေ့မယ် .. မင်းနဲ့ ငါ ..”

မျက်နှာကို ဖိဖွတ်ပစ်ရင်း ကားကိုဂီယာချိန်းလိုက်၏။ သို့သော်
သူ့ကားထွက်ရသေးမီ ကားတစ်စီးက သူ့ရှေ့ကနေ ကန့်လန့်မကျတကျ
ပိတ်ရပ်သွားခဲ့လျက် ...။

ဘာတွေလဲ ...။

အရိပ် နဲ့ ပတ်သက်နေသည့်လူတွေမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် နောက်ကျ
သွားခဲ့၏။ ကားက လူရှင်းကားရှင်းနေရာကိုရောက်နေသည့်ပြင် တစ်ဖက်
ကားပေါ်ကဆင်းလာကြတာ ဖိုက်တာပုံနှင့် လူထွားကြီးလေးယောက်
ဖြစ်နေခဲ့လျက် ...။

“ဟိုတ်ကောင် .. ဖွင့်စမ်း ..”

လက်ကောက်ဝတ်တနေ လက်ခုံပေါ်ထိ လက်ပတ်တွေရှိနေသော
လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ မှန်ကို ထုပစ်လိုက်၏။ သူ တံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့်...

“ဒုတ် ...”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့မှန်းတောင်မသိခဲ့ဘဲ ခေါင်းတစ်ခု
လုံးပူဟူသွားကာ ဘာဆိုဘာမှမသိတော့ပေ ...။

အရိပ် ဒီတိုင်းလေးထိုင်ကြည့်နေခဲ့လျက် လှုပ်ရှားမှုတွေပြီးဆုံးသွား
မှ ဘေးမှန်ကိုရုလိုက်ပြီး ...။

“ကျွန်မ မလိုက်ချင်ဘူး ..”

သူမဘေးကို ရောက်လာသည့် လူနှစ်ယောက်က မျက်မှန်နက်တွေ
နဲ့ဖြစ်ကာ မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲသွားသည်

မသိပေမယ့် ခဏငြိမ်သွားကြ၏။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကလှည့်ထွက်သွားပြီး ရပ်ထားသည့် ကားဆီ
သွား၏။ ပြီးတော့ ပြန်လာကာ ...။

“ဆရာက ခေါ်ခဲ့ဖို့မှာလိုက်တယ် ..”

ခွင့်တောင်းတာလည်းမဟုတ်၊ လာပြောတာလည်းမဟုတ် ...။
ပြောပြီးတော့နှင့် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး သူ့ဓကို ဖွဲ့ယူလိုက်၏။

အရိပ် မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားလိုက်မိကာ ...။

သူမ ကိုယ်ကို ဆိုဖာပေါ်မှာချလိုက်ပြီဆိုမှ ...။

“အရိပ် အလုပ်မပြီးသေးဘူး ..”

“ထားလိုက်တော့ .. ငါ လက်စသတ်ပေးမယ် ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

ခေါ်ပေမယ့် အရိပ် က မျက်နှာလွှဲထားလျက်ရှိကာ ...။

“ဦးဒီ ဖြေရှင်းပေးဖို့မလိုပါဘူး ..”

သူမအသံလေး အဖျားခတ်တုန်ယင်နေကာ ဘယ်လိုပဲထိန်းထား
ပါစေ မိန်းမသားဟာ မိန်းမသားပဲဖြစ်လေသည်။

‘ဒီကမ္ဘာ’ ဆိုသော ပရော်ဖက်စာ ခေါက်တာတစ်ယောက်ရှေ့ထို
ရောက်လာခဲ့သည့်အချိန်မှာ သူမသည် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဆယ်ကျော်
သက် မိန်းကလေး ချစ်တေး ပဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး ...။

“ဒါတွေအားလုံးက အရိပ် နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တာ၊ အရိပ် ပြီးဆုံးအောင်
လုပ်မယ် ..”

“အခု မင်းသွားမယ့်လမ်းတစ်ဆုံးကိုပဲပြောစမ်းပါ၊ ဒီကားလေးက
ဆင်းပြီး ဘယ်လိုလျှောက်မလဲ ..”

အရိပ် အသံလေးတိတ်သွားသည်။ သူမ ကားပေါ်ပေါ်လိုက်ရတာ
ကို ဦးဒီ မြင်သွားခဲ့သည်မှန်းသိလိုက်၏။ မျက်လုံးထဲစပ်ဖြည်းဖြည်း

၀၉၂

လရောင်ကျားရင့်

လှည့်လိုက်တော့ စူးစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ ဆုံမိသွားသည်။

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ ...

မျက်နှာအနည်းငယ်ရှည်ချင်သလိုရှိကာ မျက်စိတွေက တူထဲနက် မှောင်နေသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ရှည်ပေမယ့် ချေးတာမျိုးလည်းမဟုတ်။ နှာတံက အနည်းငယ်ပွချင်သဖြင့် ပေါ်သင့်တာထက်ပိုချင်၏။

ဒါပေမယ့် မျက်နှာရှည်နေခြင်းမှာ သူ့မျက်နှာပေါ်က သာလွန်ခြင်း အားလုံးက ပြေပြစ်သွားခဲ့၏။

ထို့ပြင်နားသယ်စပ်ကနေ ဆင်းသည့် ဆံစတိုသည် နှုတ်ခမ်းနှင့် မေးဖျားတစ်ပိုက်မှာ စိမ်းညိုသော ဝါးသိုင်းမွှေးတို့အဖြစ် နေရာယူ၏။

ဒီယောက်ျားဟာ ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပထမဆုံး ဆုံ ဆည်းခဲ့စဉ်ကတော့ မာန်မာန်တွေ အမုန်းတရားတွေနဲ့ ရောထွေးနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့လျက် လူငယ်လူလတ်ဆိုသည့် သူ့ဘဝ အချိန်များကို ဆေးပညာတွေနဲ့ပဲ ကုန်ဆုံးနေခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သူမသာ အခြေအနေဆိုး အဖြစ်အပျက်ဆိုးများနှင့် သူ့ရှေ့ရောက် သွားခဲ့တာ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ...

ဦးထွတ်မြတ် ဆိုသည့် လူကြီးကသာ သူမ ဘဝကို မကယ်တင်ခဲ့ ပါလျှင် ...

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ ဆိုသူ၏ အရိပ်မှာ ခြေချနင်းခွင့်တောင်းရလိမ့် မည်မထင် ...။

“ဟေ့ .. မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ် ..”

သူမရဲ့ စိတ်တွေ အတိတ်ကိုပျံလွင့်အံ့ဆဲဆဲမှာ ရင်ခွင်ထဲကို တာဘက် လေးတစ်ထည်ကျလာခဲ့သည်။

“ဆံပင်တွေစိုနေတာပါ သုတ်ပစ်လိုက် ..”

အရိပ် ရှိုက်သံတွေမထွက်မီအောင် နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကပ်ပိတ် ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မွှေးပျံ့နေသည့် တာဘက်လေးကို ငုံ့မိုးငေးမော

နေမိ၏။

ပြီးတော့မှ မျက်နှာနဲ့ ဖိနစ်ကပ်၍ နမ်းပစ်မိသည်။ မျက်ရည်နဲ့ ရေခဲဆီပင်တွေကို ရွှေ့လှေးပွတ်သုတ်နေမိစဉ် သူမ ငိုမိတိုင်း ဒေါသတွေ နဲ့ တားဆီး၍ လက်ကိုင်ပဝါလေးတစ်ထည် ပစ်ပေးလာတတ်သည့် အတိတ်က ပုရိပ်တို့ကို သတိရမိပြန်၏။

ဒီကမ္ဘာ နားမှာရှိနေရတိုင်း သူမ အဆူခံရသည်။ ဘယ်လောက် ငိုနေနေ မျက်ရည်ခြစ်ချောင်းဖြစ်နေရှင်တောင် လေသံလျှော့ပေါ့သွား တယ်ဆိုတာ ဓရိခွဲဘဲ လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ပစ်ပေးခြင်းဖြင့် အဆုံး သတ်ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

“အရိပ် ဒီလူတွေကို အဆုံးသတ်ပေးရမယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးဒီ ပြော သလိုမဟုတ်ဘူး ..”

အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ကိုဆက်စပ်၍ အရိပ် က ပြောလက်စကို ပြန်စ လိုက်ကာ ...

“သူတို့ကို ကလေးစားချေချင်လွန်းလို့ အရိပ် အသက်ဆက်ရှင်ချင်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်လျက်နဲ့ သေနေခဲ့တဲ့ဘဝကို ဒီနေ့ထိ ဘယ်လိုမွေး မြူခဲ့ရသလဲဆိုတာ တယ်သူမှ မသိဘူး ..”

“ခင်းက အဲဒါတွေကို ကြေညာချင်တာလား .. လုပ်စရာရှိတာ ထုတ်ရရှိလိုရင်းလဲဟေ့ ..”

“ခကြေညာတာနဲ့ ဆီရမယ် ..”

ကာက ညင်သာစွာမောင်းထွက်သွားခဲ့လျက် ဖြစ်ပြန်အေးအေး လေးပြေးနေခဲ့၏။ ညနေခင်းသည် ည၏အသွင်သို့ တဖြည်းဖြည်းပြောင်း ထိတာ တရိပ်ရိပ်မှောင်စောခဲ့သည်။

မိုးစက်တိုသည်လည်း ပါးသွားလိုက် စိပ်လားလိုက်နှင့် ..

“မိုးတွေရွာတိုင်း အရိပ် ငိုခဲ့ရတယ်။ စုချိန်ထိလည်း ငိုတုန်းပဲ .. အထိတွေ့ကျသံက နားထဲမှာ မျောက်ဆိုးအောက်သလိုပဲ .. မိုးရေထဲမှာ

ထရောင်ကျားရင့်

သွားမိတဲ့အခါ သူများတွေအတွက် အေးနေတဲ့ ရေစက်တွေက အရိပ် ကိုယ်ပေါ်ကိုကျတော့ မီးပွားတွေစင်ကျနေသလိုပူတယ်။ အဲဒါတွေကို အဲဒါတွေအားလုံး သူတို့ ပြန်ခံစားရမယ် ..

"နားထောင်လို့ကောင်းပေမယ့် ဘဝဆိုတာ ကဗျာတစ်ပုဒ်မဟုတ်ဘူးကွ .. ခံစားရသမျှကို စိတ်ကူးနဲ့ ပုံဖော်လို့ရတယ် .. ဘဝကို စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်လို့မရဘူး။ မင်း ခုလေးတင် ဒုက္ခတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငါ အချိန်မီရောက်မလာရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ .."

"ဦးဒီ ရောက်လာမှာပဲဆိုတာ အရိပ် သိတယ် .."

"ဟုတ်ပြီ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်ထိ ငါကလိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာလဲ .. ဥပမာ မင်းရဲ့ အဲဒီအိမ်ထဲမှာရှိနေတဲ့အချိန်တွေ ဒါမှမဟုတ် တခြားအဆောက်အဦးတစ်ခုခုထဲမှာ ပိတ်မိသွားတဲ့အခါ .."

အရိပ် က မျက်လွှာလေးချပ်စုံလိုက်ရင်း ငိုမိခဲ့လေးပြုံးသည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ..

"အရိပ် အတွက် ဦးဒီ ပုန်ခံခဲ့ရတာတွေ ဒီနေ့ကစပြီး .."

"အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ခါးသီးခဲ့တဲ့ဘဝက သေသွားခဲ့ပြီဆိုတာ မင်း မေ့နေသလား .."

"မေ့ပါဘူး .."

"ဟုတ်တယ် .. မေ့လို့မရဘူး။ မင်း ပြန်လိုချင်နေတဲ့ ကြွေးတွေ အတွက်ကြောင့် အရိပ်ဟောင်း ဆိုတဲ့ နာမည် ငါပေးခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် မင်းက ငါ မနုဿိန်းမပြုခဲ့တဲ့ နောက်ထပ်လူသားတစ်ဦးပဲ .."

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ က စကားရပ်ပြီး သူမတို့ စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကိုငေးနေလိုက်ရင်း ..

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားရမယ်လို့ မင်းကို ငါ အမြဲပြောခဲ့တယ်။ အလွတ်လုပ်ရင် ယုံကြည်ချက်နဲ့ ဇွဲစိတ် .."

"ဟုတ်ပါတယ် .. အရိပ် က .."

အရည်

"မင်းကိုယ်မင်း ပြည့်စုံနေပြီလို့ထင်သလား .. မင်းမှာ ဘာမှမရှိဘူး .."

"မရှိပေမယ့် အရိပ် မကြောက်ဘူး ဦးဒီ .."

"မင်းက မကြောက်ပေမယ့် ငါကလည်း ကြည့်မနေနိုင်ဘူး .."

ဒေါက်တာ ဒီကမ္ဘာ က သူမဘက်လှည့်လိုက်ကာ ..

"မင်းနောက်ကို တကောက်တောက်လိုက်ကြည့်နေတဲ့အတွက် ငါ့ကို မင်း တစ်မျိုးများထင်နေသလား .. အရိပ် .. ဟင် .. ပြောစမ်း .."

"ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .."

အရိပ် ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါရင်း ဒီကမ္ဘာ ဘက် လှည့်ထိုင်လိုက်မိသည်။ ထိုအခါ ခြေထောက်နဲ့ အားပြုပြီး ဖင်ရွေ့ထိုင်လိုက်ခြင်းကြောင့် သူမ ခြေထောက်တွေ အခြေအနေမဆိုးသေးမှန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

"အရိပ် ကို ဒီလိုစကားမျိုးတွေနဲ့ သွေးပျက်အောင် မပြောပါနဲ့ ဦးဒီ ရယ် .. ဦးဒီ နဲ့ အရိပ် က မိုးကောင်းကင်နဲ့ မြေကြီးလို ကွာပါတယ်" ပြောနေရင်း မျက်ရည်စက်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြန်ကာ ..

"ဦးဒီ ကို ဒီလိုထင်ဖို့မပြောနဲ့ အရိပ် ဘက်တောောင် စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ မထိုက်တန်ပါဘူး .."

သူမ အသံလေးတုန်ယင်အက်ရှုနေခဲ့လျက် ..

"ကားရပ်ပေးပါ .."

ရှေ့မှာ မောင်းနေသည့် ဒရိုင်ဘာက နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဒီကမ္ဘာ ဆီက အသံကို နားစွဲ၏။ သူမ မျက်နှာကို စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်ကာ ဒီကမ္ဘာမျက်နှာလွှဲသွားသည်။

"ကားရပ်ပေးပါ .. ကိုကောင်းကောင် .."

အရိပ် ထပ်ပြောလိုက်မှ ကားက လမ်းဘေးမှာ ခပ်ကြည့်ကြည်းရပ်သွားခဲ့သည်။ အရိပ် နေရာမှာပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေးထိုင်နေဆဲရှိ

လစရာင်ကျားရင်

ကား ...

"ဦးဒီ ကို စိတ်ပင်ပန်းအောင်မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အရိပ် ရဲ့ စကားတွေ ဖော်ကားသလိုဖြစ်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ် .. နောက်ထပ်ပြီး အရိပ် ဆို..."

"ဝင့်ကြွေးဆိုတာ ဘယ်သူမှ မဆင်သွားလို့ မနေရတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းလို မိန်းကလေးကို ပစ်မထားနိုင်သေးတာလည်း ငါ့ဝင့်ကြွေးလို့ပဲ မှတ်ပါတယ် .. အခု မင်း ဆင်းသွားရလို့လား .."

"ဟုတ် .."

သူမ မျက်လွှာချလျက်ပြီးမှ ခေါင်းညှိတ်သည်။ ငြိုးတော့ ...
"အရိပ် အခုအထိုင်မတတ်တိုင်း ဦးဒီ ဝင်ပါနေရရင် ဦးဒီ မှာပါ အန္တရာယ်ရှိတယ်လို့မယ်။" တားမြစ်ခံရရုံသာမက ပြောရင်းမှာပင် မျက်လွှာချ အခွံနား ...
"သေလို့ အရိပ် က အရိပ်နဲ့ အရင်းနှီးဆုံးလူဆိုတာ သူတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်လို့ မပြောထားတော့ ..."

"ဒီမှာ အရိပ် .."

ဦးလေးက သူ့စကားကြောင့်ပဲ မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ခောင့်တတ်တာကြောင့် အရိပ် မရဲတရဲကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒီကမ္ဘာ့ မျက်လုံးတွေက အေးစက်စွာရဲနေကာ ...

"မင်း စိတ်ကူးတွေကို ပုံဖော်ပါစေဆိုပြီး ငါ လွှတ်လေးထားတာ မှတ်မိပါရဲ့နော် အထိုင်တွယ်မှာရင်နေရုံတော့မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ မင်းနားလည်လား .."

"နားလည်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် .."

"မလိုဘူး .. ဆင်းတော့ .."

ဦးလေးက သည်းမည်းစွာ ရှာချလာတာနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ အရိပ် ခပ်စစ်စစ် ဆင်းရဲတတ်တဲ့ ဒီကမ္ဘာ့ ပိုက်ကြည့်နေရုံမျှ မှည်းမှည်းလေး

အလှည့်

မှ မတား ...။

သူမ ခြေခိုင်ခိုင်ရပ်လိုက်ချိန်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေပြီဖြစ်ကာ ဒီတိုင်း လမ်းဘေးလျှောက်သွားတဲ့အထိ တုတ်တုတ်မလှုပ်ဘဲကြည့်နေခဲ့၏။ ပြီးမှ ...

"မောင်း ..."

ကားက ဖြည်းဖြည်းချင်းရွေလျားသွားခဲ့ပြီး ဒီကမ္ဘာ့ ဖုန်းဖွင့်လိုက်ကာ ...

"ဗလ .. မင်းတို့ဘယ်မှာလဲ .."

"ဆရာကားနဲ့ သိပ်မကွာတဲ့နောက်မှာပါ .."

"အေး .. ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာသိတယ်မို့လား .."

"ဟုတ်ကဲ့ .. မြင်နေရတဲ့နေရာမှာပါ .."

သူ ဖုန်းချလိုက်ပြီး သည်းမည်းနေသည့် မိုးစက်တွေကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဒီမိုးစက်တွေကို ချစ်တေး ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက မုန်းတီးနေခဲ့၏။

သူ့အတွက်ကတော့ မိုးစက်တွေနဲ့အတူ သူ့ဘဝထဲဝင်လာခဲ့သည့် သူမကြောင့်သာ ...။

လရောင်ကျွန်းရင်

အခန်း (၂၁)

အိမ်ကွန်း ဘတ်စ်ကားကြီးတွေလည်း သွားနေကြသည်။ တက္ကစီ တွေကိုလည်း တွေ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ရပ်ကုန်ခံသည့်နေရာမှာပဲရှိ နေဆဲဖြစ်ကာ မိုးစက်တွေကို ကြုံကြုံခံနေခဲ့၏။

မိုးက အရှိန်လျှော့မသွားဘဲ စည်းချက်မှန်စွာသည်းနေခဲ့သည်။ သက်နုငယ်ညည်းရဲ့ အလှက မိုးကြောင့် အကျည်းတန်နေကာ လမ်းပေါ် မှာ လူသွားလူလာ ကာသွားကားလာ အဆက်ကျိုရှင်းလင်းနေလေသည်။

အချိန်ကို သတိမထားမိပေမယ့် ခြေထောက်တစ်ဖက်က နာကျင် လာသဖြင့် ရပ်နေရာမှ စတင်ရွေလျားမိ၏။ ထိုအခါကျမှ သူမ ဘယ် လောက်ကြာအောင်ရပ်နေခဲ့မိမှန်း သတိရလာသည်။

ထုံခံနေသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်က ခြေလှမ်းလိုက်တာတောင် ပါရဲ့လားလို့ထင်မိသည်။ သို့သော် .. သူမ ဒီတိုင်းပဲဆက်လျှောက်ခဲ့၏။

ကတ္တရာလမ်းမညည်းကြီးက မိုးစက်တွေအောက်မှာ လူးလိုခုံဝပ်စင်း နေရပေမယ့် လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေ အကူအညီဖြင့် သူ ဘယ်လောက် မာကျောကြောင်း တပြောင်ပြောင်လင်းလက်ပြနေ၏။

ပြီးတော့ ကားတွေလူတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြတ်ကျော်လျှောက် နင်းခေါက်ပေမယ့် သည်းညည်းလည်းမထွက် ခြေရာလည်းမထင် ...။

သူမရဲ့ ဘဝကတော့ မိုးစက်တွေ ကြွဆင်းနေတဲ့ ကတ္တရာလမ်း မည်းကြီးပေါ် ပထမဆုံးနှင့်ဖြတ်ပြေးခဲ့သည့်အချိန်မှာ အညှာခိုင်တော့တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်လိုလား ...။

ဒါမှမဟုတ် မိုးကြီးရေလျှံနေတဲ့လမ်းဘေးရေစီးချောင်းလေးတွေ ပေါ်မှာ ချောပါနေတဲ့ ပန်းအကြွေပွင့်တစ်ပွင့်လား ...။

မိုးရွာနေတဲ့အချိန်တွေမှာ သူမရဲ့ ကံဆိုးခြင်းအရာရာဖြစ်ခဲ့သည်။ မိုးစက်တွေနဲ့အတူ သူမ ဘဝ ရေစုန်ချောခဲ့ရ၏။ ဒါတွေဟာ တစ်ချိန်က ကံဆိုးခြင်းတွေပဲဆိုရင် ဒီနေ့ရွာတဲ့မိုးမှာ သူမ နောက်ထပ် ကံဆိုးဖို့ဖြစ် ခဲ့ရတာ တယ်လိုဝင်ကြွေးမျိုးလဲ ...။

လူတစ်ယောက်မှာ အဆိုးရွားဆုံးနှစ်ခါမဖြစ်တတ်ပါဘူးလို့ ဦးလေးမြတ်ထွတ် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သူမ နှစ်ခါကြုံခဲ့ရတာ ဘာကြောင့် လဲ ...။

ဦးဒီ တို့သာ ရောက်မလာခဲ့ရင် သူမ လွတ်မြောက်ပါ့မလား ...။
“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လေးစားရမယ်” တဲ့ ...။

ဒီလောက်တောင်နဲ့ချာတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ မွေးဖွားခဲ့ရတဲ့ သူမဘဝက လေးစားစရာတာရှိလို့လဲ ...။

‘ပေဖြစ်တုန်းခံ တူဖြစ်တော့နဲ့’ ဆိုသည့် စကားပုံက သူမနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူးလား ...။

“ကိစ္စ! .. ဒီနန်းဒီလိန်း ..”

လျှပ်ရောင်တွေနဲ့အတူ မိုးခြိမ်းသံတွေပါလာသည်။ မိုးရေထဲမှာပဲ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေခဲ့ရင်း အတိတ်ရဲ့ပုံရိပ်တွေက ပိတ်ခေါ်ရာမလို ဘဲ တရိပ်ရိပ်တက်လာခဲ့၏။

မွှင့်သစ်စ အလှဆွေးတွေကြွယ်လျက် ဘဝဆိုတာ ခါးသီးလှပေ့ ရဲ့လို့လည်း ရေရေလည်လည် ဓမံစားမိခဲ့သေးပါ။ တစ်နေ့နဲ့ တစ်နေ့ သားအဖနှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းရူးအပြင် ဘာအရေးကိုလဲ ခေါင်းထဲ မထည့်နိုင်တာမို့ ရွာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ပြီး ခောပောပန်း နှားပြန်လာချိန်

လရောင်ကျွန်းရင့်

ဟာ ညနေ နေဝင်ရီသရော ..။

ထိုညနေကတော့ အံ့ပျက်ပျက် ခိုးရိပ်တို့နှင့် သူမ လျှောက်လာခဲ့သည့် လမ်းကလေးက ခါတိုင်းထက် အေးချမ်းနေခဲ့၏။ ခါတိုင်းထက် ပျော်ရွှင်နေခဲ့သည့် ရင်ထဲမှာလည်း ခါတိုင်းလိုပင် ပန်းနွမ်းနယ်လာတာမျိုး အလျင်းမဖြစ်ခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အရောင် ရဲ့ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူမ စကားပြောခဲ့ရသည်။ မျက်နှာတောင် ရဲရဲမကြည့်ပုံနဲ့ သူမ ယောက်တို့ ဒီနေ့တော့ လမ်းမှားပြီး ခွေးကိုက်မခံရအောင် သူမ တားဆီးနိုင်ခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေသည်။ ရွာထဲမှာ မြေကွက်တစ်နေရာတောင် ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိတော့သဖြင့် ရွာပြင်ထွက်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာမျှတွေ့ရှင်းပြီး နေရသည်ဘဝမှာ ....

ရွာလူကြီး၏ သနားသဖြင့် နေထိုင်စရာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကံကောင်းလွန်းလို့ဆိုသော သူမရဲ့ ကံစာတာမှာ သူ့ဌေးကတော်ဖြစ်ဖို့ကိစ္စရှိနေပြီလို့ တွေးမိနေပြီး ပျော်နေခဲ့သည်။

အရောင် လို သူ့ဌေးသား လူချောလူလှလေးက သူမကိုချစ်သည်။ ပြီးတော့ မိဘတွေလည်းမရှိကြတော့သဖြင့် သူမနဲ့ ဘာသာမတူမကြည်ဖြူဘူးပြောကြမှာလည်း ပူစရာမလိုတော့ဘူးလို့ထင်ခဲ့သည်။

လအရောင် ဆိုသည့် ချစ်ရသူ ဒီရွာကိုရောက်လာကတည်းက ပူပင်သောကကင်းဝေးနေသလို ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်နေခဲ့ရသည့် သူမ၏ နေ့ရက်လေးတွေက သက်တမ်းတိုတောင်းလှစွာ ..။

"ဟင် .. အဖေ .. အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ .. အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ ဟင် .."

ဝါးကွပ်ပျစ်အဆင့်နိမ့်လေးနှင့် မြေစိုက်တံအိမ်လေးက ခေါင်းရင်းခြေရင်း တိုင်လေးလုံးဝဲကျန်ကာ အမိုးအကာတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘဲ ထုချေရိုက်ခွဲထားသည့် စားအိစားခွက်လေးက ပြန်ကျနေသည်။

ချစ်တေး .. အမိုက်မ .. နင် .. နင် ဒီလောက်တောင်မိုက်မဲရသ

အပျည်

လား ဟင် .."

ချစ်တေး ရဲ့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားရမ်း လှမ်းလာခဲ့သည့် မြေလှမ်းတွေက တဲပြိုနေတာ လှမ်းမြင်လိုက်တာနှင့် ခိုးရိပ်ကံကြီးပြေးလွှားလာခဲ့ခြင်းသို့ရောက်ကာ ..။

ထိုနာရီစက္ကန့်များ၏ ရှေ့အနာဂတ်သည် ..။
"သမီးဘာလုပ်လို့လဲ အဖေ .. အဖေကို ဘယ်သူလုပ်သွားတာလဲ .. အိမ် ဘာဖြစ်လို့ပြီသွားတာလဲ .."

အရိပ် အသံတွေတုန်နေကာ အပျက်အစီးတွေကြားထဲမှာ ဒဏ်ရာဗလပွဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော အဖေကို ကတုန်ကယင်ဆွဲထူပေးမိသည်။

အဖေ မျက်နှာ ဒဏ်ရာမရှိသော်လည်း မြေလက်တွေကို ရိုက်နှက်ခံထားရာဖြင့် နဂိုတည်းက မြေတစ်ဖက်မခန့်သော အဖေတဝက လေးဘက်ထောက်ချီတောင် မသွားနိုင်တော့ပေ ..။

"အိမ်ပြိုသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ လာပြိုသွားကြတာ .. သူ့ဌေးကို မတန်မရာမှန်းပြီး နင် မိုက်လုံးကြီးလို့ .."

"ဟင်! .."
"ပိုက်ဆံပေးပြီး တခြားရွာပြောင်းဖို့ပြောကြတယ်၊ အဖေက မပြောင်းဘူး ဆိုလို့ .."

ပြောပြရင်း ဦးချစ်မောင် မျက်ရည်ကျ၏။ မျက်နှာရှေ့မှာ ပိုက်ဆံအထပ်လေးတစ်ထပ် ဘုတ်ခနဲ ပစ်ကျလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ထောက်ယူထွားပြီး ..။

"နည်းသေးတယ်ထင်လို့လား .. အဘိုးကြီး မတန်မရာတွေ ခေါ်ပနဲ့နော် .. ပြောင်းမှာလား မပြောင်းဘူးလား .. ဒါကိုလူမှားလား .. ပူဘူးလား .."

"ပေးမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ .. တစ်ထောင်တန်တောင်လဲတိုင်ဘူးတော့ သွေးတက်ပြီး တစ်ခါတည်းရောသွားလိမ့်မယ် .. ပေး .."

လရောင်ကျရင့်

"ဒီလောက်ခေါင်းမာတာ .. ရုက္ခာ .."

လူတစ်စု၏ တွန်းထိုးရိုက်ပတ်မှုတွေက အကောင်းရှိနေသေးသည့် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုဖြစ်ကာ ..

"မလုပ်ကြပါနဲ့ .. ဖောင်းဖန်ပါတယ် .."

ပြောရင်း လက်ကာတော့ ကာနေသည့်လက်ကို ရိုက်ချက်တွေထိသည်။ ပစ်စလက်ခတ်လဲကျသွားတိုင်း ကျောက်ဆောင်မိ ခေါင်းကိုဆောင်မိ ဒတ်ရာတွေ ပွထကုန်၏။

လက်နဲ့ ထောင့်ကျသွားသည့်အခါတွေမှာ အချိန်ခံထိခဲ့သည့် ဒတ်ရာပေါ်ဒတ်ရာထပ်ကာ ..

"အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် .. ဆောင်မယ်လေး သေပါပြီ .."

"အဖေ .. အဖေ လက်ကခုန်နေတာလားဟင် .. ခေါင်းကခုန်တာလား .."

မိုးသံတွေတဖြုတ်ဖြုတ် ကြားနေရတာ မရွာသေးဘဲ ကြောက်စရာကောင်းနေသည့်။ ညဦးတည်းက ကိုယ်တွေ့ပူနေသည့် ဦးချစ်မောင်ကို အစိုးထုပ်ဆေးတစ်ခွက်စာ ကျန်တာလေးကို ထပ်တိုက်လိုက်၏။

သို့သော် ခဏပဲ ကိုယ်ပူကျသွားကာ မလုံမလဲဖြစ်သလို ကာရံထားရသည့် တံစုတ်ထဲမှာ မိုးသက်လေတွေက တဝန်းဝန်းကြမ်းလာသဖြင့် ကိုယ်ပူထက်လာပြန်သည်။

"ဝုန်း .."

"ဟင် .."

လေတစ်ရိုက်မှာ သူ့အာသာ ပြန်လည်ထူထောင်ထားသည့် ထိုင်နဲ့ တဲအိမ်လေးလဲဖြိုသွားလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ရွာချလိုက်သည့်မိုးကြောင့် ကိုယ်တွေ့ပူပြင်းနေသည့် လူမမာတစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေစိုရွာကုန်၏။

"အဖေ .. အမလေးလုပ်ကြပါဦး .. အဖေ .. အဖေကို သမီးဖက်ထားမယ်နော် .. လာ .. အဖေလာ .."

"အား .."

အယုဉ်

လူမမာက တစ်ကိုယ်လုံးဒတ်ရာတွေပွနေသဖြင့် ထိကိုင်တာနှင့် အော်၏။ အရိပ် တချိန်ချိန်ငိုရင်း ရွက်ဖျင်စအစုတ်ကြီးကို မိုးရေထဲက ပြန်ဆွဲယူသည်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လုံအောင်ဆွဲမြှူထားလိုက်ပြီးမှ ..

"အဖေ .. အဖေကို မြှူထားပေးခဲ့မယ်။ သမီး ရွာထဲပြေးပြီး အစိုးရိုက်ကို အကူအညီတောင်းမယ် .. ဆေးဆရာလည်းခေါ်လာခဲ့မယ် သိလား"

"မသွားနဲ့ .. မသွားနဲ့ .."

ဦးချစ်မောင် က အရိပ် ရဲ့ လက်ကို ကတုန်ကယင်ဆွဲထားရင်း..

"လမ်း .. လမ်းမှာ ခုလောက်ဆို ရေတံခွန်က တောင်ကျရေတွေပါပြီး လမ်းပျောက်နေပြီ။ မသွားနဲ့ .. ခြေ .. ခြေပါးကင်းပါးနဲ့ .."

"ရေတွေ ဒီဘက်ရောက်လာရင် ပိုဆိုးမှာ အဖေရဲ့။ အဖေကို သမီး ဒီတိုင်းမထားနိုင်ဘူး .. နော် .. အဖေ့နော် .. သမီးသွားနေကျလမ်းတွေပါ .. ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး .."

"ချစ်တေး .."

ဦးချစ်မောင် ရှိသမျှအားအင်နဲ့ ကုပ်ခြစ်အော်သည်။ မသွားနဲ့လို့ ပြောဖို့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဖွားမြင်ပေးခဲ့သည် မိုးကာအစုတ်ထဲက ခေါင်းဖြူ၏။

သို့သော် မချီတရိဆွဲထားသည့် အားအင်က လေဆောင်တိုက်တာကို မခံနိုင်ဘဲ မိုးကာတစ်ခုလုံး လန်ထွက်သွား၏။

"ချစ်တေး .. သမီး .. မသွားနဲ့ ပြန်လာခဲ့သမီး .."

ရွာထဲမှာ ခြေနီရဲရာလုံစိုက်ချင်တဲ့ အချောင်သမားရွာသားတွေရှိသည်။ အချိန်အခါကြီးက ဆိုးရွားနေ၏။ ဦးချစ်မောင် သမီးကို ဖုတ်ဖုတ်ဖြင့် ရှေ့တိုးသော်လည်း ခြေထောက်တွေက မပေါနိုင် ..

ထိုအခါ တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်ကဲ့သို့ လက်နှစ်ဖက်ကို မချီတရိထောက်၍ ကြိုးစားအားပြု၍ ရှေ့တိုးဖို့ကြိုးစားနေ၏ ..

"ဂျိမ်း .. ဂျွတ် .. ပြောင်း .."

လရောင်ကျရင့်

လျှပ်စီးလက်သွားခြင်းသည် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကဲ့သို့ လင်းထိန် သွားခဲ့ပြီး မိုးကြိုးပစ်သံကြီးက လူကို ထုနှက်ပစ်လိုက်သလိုပင် ..။

ထိုပြင် သစ်ကိုင်းကျီးသံတွေကြောင့် မြေပြင်မှာတွားသွားဖို့ကြိုးစားနေသည့် ဦးချစ်မောင် မျက်ရည်တွေကျလာကာ ..။

“ကယ်တော်မူပါ .. ဘုရားကယ်တော်မူပါ။ တပည့်တော်သာ ငှက်ပစ်ချိုးပစ်နဲ့ သူများအသတ်တွေ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာပါ။ သ .. သမီးလေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး .. တပည့်တော်သာ မြေဥ ဖွတ်ဥတွေ ငှက် .. ငှက်ဥတွေကို လိုက်နှိုက်ခဲ့တာပါ။ သမီးလေးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး ဘုရား .. တပည့်တော်ကို အပြစ်ပေးတော်မူပါ .. သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ နတ်မြတ် နတ်ကောင်းတို့ .. သ .. သမီးလေးကို ..”

ဦးချစ်မောင် လက်အုပ်ချီရင်း ဇက်ကျိုးသွားလေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ သစ်ကိုင်းကျီးပိရွှံ လဲကျမေ့မျောသွားခဲ့သော အရိပ် ၏ စိတ်ဝိညာဉ်သည် စိတ်မချစွာထားခဲ့ရသည့် ဖခင်ဖြစ်သူထံ ပြန်ရောက်နေကာ ..။

“အဖေ .. အဖေ ထလေ ..”

မိုးစုတ်စုတ်စုတ်အကွဲအကြေတွေကြားထဲမှာ မှောက်လျက်ကြီး လဲကျနေသည့် အဖေကို အတင်းပွေ့ထုရင်းခေါ်နေမိသည်။ သို့သော် သူမခေါ်နေတဲ့အသံက အပြင်ကိုမရောက်နိုင်သလိုဖြစ်နေ၏။

အဖေကို အတင်းဆွဲပွေ့နေပေမယ့် မချီမဆန့်လေးလံနေပြီး သူမလက်ထဲမှာ ပါမလာ ..။

“အဖေရေ .. အဖေ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ..”

အဖေကို ပြန်ချခဲ့ပြီး လွင့်သွားသည့် မိုးကာစကို ပြေးကောက်သည်။ မောင်နဲ့ မည်းမည်းမှာ လျှပ်စီးလက်နေခြင်းကြောင့် အားလုံးကို နေရာတကျမှတ်မိနေ၏။

သူမ ပြန်ပြေးလာပြီး အဖေကို ခြံပေးဖို့ကြည့်တော့ အဖေ မရှိတော့

“အဖေ .. အဖေ .. အဖေ ဘယ်ထဲသွားတာလဲ ..”

“သမီး ..”

ခေါ်သံကြားပြီး လူကိုမတွေ့ ..။

“သမီး ချစ်တေး ..”

“အဖေ ..”

သူမ ဘာဖြစ်လို့ လှဲအိပ်နေတာလဲ ..။

အဖေက သူမကိုယ်ပေါ်မှာ မိုးကာစကြီးနဲ့ ဖြန့်ကာ မိုးပေးထားရင်း ငိုမိုးကြည့်လျက် ..။

“ထ .. ထ .. အအေးပတ်လို့မိမယ် ..”

“အဖေ .. ဘယ်လိုထလာတာလဲဟင် ..”

“သမီး မိုးရေထဲမှာ တစ်ညလုံးဖြစ်သွားရင် အအေးပတ်မှာစိုးလို့ ထတော့ မြန်မြန်ထ ..”

အဖေ ..။

အရိပ် အဖေကိုခေါ်ရင်း သတိရလာသည်။ မျက်နှာပေါ်ကို မိုးပေါက်တွေကျနေဆဲဖြစ်ကာ ထကြည့်တော့မရဘဲဖြစ်နေ၏။

ဟင် ..။

သူမ ဘာဖြစ်သွားသည်ကိုစဉ်းစားမိလိုက်တာနှင့် အထင်ကုန်းကုန်းထမိ၏။ မိုးပေါ်မှာ ကန်လန်ပြတ်တင်နေသည့် သစ်ကိုင်းကျိုးကြီးက နည်းတာကြီးမဟုတ် ..။

အရိပ် တိုက်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားမုန်းမသိသေးခင် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လျှင် စိတ်မချစ်ဖြစ်သွား၏။ သို့သော် .. ထိုင်လျက်လေးရွှေက သွားရာကနေ ပြန်ထရပ်ကာ ..။

“အဖေ .. အဖေ ငါ့ကို လာနှိုးတယ် .. အဖေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ..”

သူမ ရွာထဲကိုမသွားချေဘဲ အဖေ့နားကထလာပြီး တောလမ်းတောင် မဆုံးသေးခင် မိုးကြိုးပစ်သံကြားလိုက်ပြီး သစ်ကိုင်းပိခဲ့တာဖြစ်

လရောင်ကျွန်းရင့်

၏။ သူမ ဘယ်လောက်တောင် သတိလစ်သွားခဲ့သလဲ။
ကူညီပေးနိုင်တဲ့လူတွေဆို မသွားတော့ အဖေဆို ပြန်ပြေးလာခဲ့
တာ မှားသလား မှန်သလားဆိုတာလည်း မသိတော့ဘဲ ။

“အမလေး .. အဖေ ..”

သူမ တဲဆီ ပြန်မရောက်မီ လျှပ်စီးရောင်တစ်ချက်လက်သွားလျှင်
သိလိုက်စပမယ့် နောက်ကျသွားခဲ့၏။

“အင့် ..”

အဖေကိုတွေ့လိုက်ရပေမယ့် သူမ ဘယ်လိုမှ မရောင်လိုက်နိုင်ဘဲ
မှောက်လျက်ဆန့်ဆန့်ကြီး ငြိမ်သက်နေသည့် အဖေခြေထောက်ကို
ခလုတ်တိုက်မိပြီး ဘိုင်းခနဲလဲလေသည်။

“အဖေ .. အဖေကို ကယ်ကြပါဦး ..”

အနိပ် လှလဲပြန်ထကာ အဖေကို သိမ်းကမ်းဖက်၍ တအားအော်ပစ်
လိုက်မိ၏။ တို့နောက် ဒဏ်ရာရထားသော ခေါင်းထဲမှာ တနိပ်နိပ်ပြာဝေ
လာခဲ့လျက် ။

“သမီး .. ချစ်တေး .. ထ .. ထ ..”

“မိုးရေထဲမှာ အအေးပတ်မှာစိုးလို့ ..”

အဖေ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ ပြီးတော့ အဖေ လာနိုး
ခဲ့တဲ့အသံတွေကို သတိရ၏။ နောက်တော့ တရေးရေးပြန်လည်ပျောက်
ကွယ်သွားကာ သူမလည်း အလောင်းကိုဖတ်လျက်သားနှင့် နေရာ
သွားခဲ့ပြန်၏။

တဲပျက်ပုတ်တို့နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ မိုးစက်
တို့က မညာမတာ ဆက်လက်ကျဆင်းနေခဲ့လျက် ။

အခန်း (၂၂)

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးကြီး ရယ် .. ကျွန်မ ရှိကြီးမိုးပါတယ်၊ ဘာခိုင်း
ခိုင်းလုပ်ပါ့မယ် ..”

“အောင်မလေးရှိမိုးတာမလိုချင်ပါဘူး၊ ဟဲ .. ဟဲ .. ဘာမှလည်း
မခိုင်းဘူး .. ငါ့မိန်းမ မိသောင်းစိန် ကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ပါ၊ လာစမ်း
ပါ ဘယ်သူမှမသိစေရဘူး ..”

“ဟင့်အင်း .. မလုပ်ပါနဲ့ တောင်းဝန်ပါတယ်၊ တောင်းဝန်ပါ
တယ် ကိုကြီးကြီး ရဲ့ .. ဟီး .. ဟင့် ..”

အနိပ် လက်အုပ်ချီတောင်းဝန်ရင်း ဒူးတုပ်လေးထိုင်ချပြီး မှိုမိုး
သည်။ ဒူးတုပ်လျက် နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်ခေါင်းခါရင်း ။

“လာစမ်းပါ ..”

“အား ..”

ကြီးကြီးက တစ်ခါတည်း ရုန်းမရအောင်အုပ်ဖမ်း၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ .. အရိုးရေ မကြီးသောင်း ကယ်ကြပါဦး .. သားကြ
ပါဦး ..”

“တိတ်စမ်း ..”

လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကိုဖိပိတ်ထားလိုက်ကာ လက်တစ်ဖက်

လရောင်ကျားရင်

ကနေ အင်္ကျီကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်လျှင် ..

“တ ..”

လက်လှမ်းမီရာသို့ကာ ပါလာသည့် လက်နှိပ်ခတ်မီးအစုတ်ကြီးနဲ့ နောက်ဆွဲကို တအားရိုက်ချလိုက်၏။

“သေပါပြီဗျာ .. ကောင်မ ..”

“ဘုန်း ..”

အရိပ် ကို ခြေထောက်ပစ်မိအမိအရဖမ်းဆွဲ၏။ အရိပ် သူ့မျက်နှာ ကို ဆောင့်ကန်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့လျှင် ..

“အဒီကောင်မကို ဖမ်းထားစမ်းပါ .. သူမိုးမ ..”

နေ့ခင်းကောင်တောင် သူ့နှုတ်ဖျားဖြူသော အဆီဖြစ်သူ ဒေါ်အေးပုံ တို့ မိသားစုတစ်စုလုံးနှင့် ရွာထဲက အိမ်နီးချင်းတစ်ချို့ဝိုင်းဝန်းထားလိုက် ကြပြီး ..

“ဘာမိုးလို့လဲ ..”

“ဒီမှာ ..”

“လတ်စွပ်လား .. ရွှေလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ..”

“မိုးကြိုးလက်စွပ်လေ .. ရွှေရောင်လက်နေတော့ အရွှေဆင်လိုဖြစ် မှာပေါ့ ..”

“ရွှေမုန်း မိုးကြိုးမုန်း မခေါ်လောက်အောင် ဒီကောင်မလေး မအေပါ ဘူး ..”

“နေပါဦး ကျွန်တို့ရ .. မင်းက သူ့အိပ်ရာထဲ ဘာသွားလုပ်တာတုံး..”

“လက်စွပ်သွားရှာတာပေါ့ဗျာ .. တွက်လက်စွပ်က ခတ်အောင်ထား ကို လက်စွပ် .. ဒါကြောင့် ရွှေရောင်ထွက်နေတာ ..”

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဖြစ်နိုင်ချေကိုတွေးကြပေမယ့် အဒေါ်မိသားစု တွေက တက်ညီလတ်ညီ ..

“အို .. ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် ရေရှည်ဆိုဖြစ်ဘူး ..”

အပျဉ်

ဂျိုးကြီးရဲ့ မိန်းမက ထအော်သည်။ ညီမဖြစ်သူက လိုက်ထောက် ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် .. နောက်ထပ်တစ်ခါ ငါ့ယောက်ျားပါ ခေါင်းကွဲ ဦးမလားမသိဘူး၊ အမေနော် .. အခုတုမကို မြန်မြန်ရှင်းထုတ်လိုက်..”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ပတ်ဝန်းကျင်ပီပီမပြောကြပါနဲ့၊ သနားရင် နင်တို့ ခေါ်ကျွေးထားပါလား ..”

ဒေါ်သောင်းစိန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလုံမလဲ လှည့်အော်သည်။ လူ တိုင်းကလည်း ဒီလိုပတ်သက်မှုမျိုးကိုတော့ မလိုချင်ကြသဖြင့် တရား ခြင်း မတရားခြင်းက တစ်ထိုင်တည်းမှာ ပြီးဆုံးချောက်ကွယ်သွားလေ သည်။

“အရိုးရယ် .. ကျွန်မ နေစရာမရှိလို့ပါနော် .. တစ်နေ့ကုန်အလုပ် လုပ်လို့ရသမျှ အရိုးကိုအပ်ပါ့မယ် ..”

“တော်ပါအေ .. ညည်းတို့သားအဖ ငါးပိနဲ့စား ဆားနဲ့စား ငါတို့ မသိမှတ်လို့ ..”

“ဟုတ်ပ .. နင့်ရဲ့ တစ်နေ့ကုန်လုပ်စာက ငါတို့ ညတက်ကာရာဆိုခေ ဘူးဆိုတဲ့ သီချင်းသုံးပုဒ်ဖိုးလောက်တောင်ရှိလို့လား ..”

“မလုပ်နဲ့နော် အမေ .. အမေ့ သမက်တွေ သိက္ခာကျတယ်၊ အဒီ ကောင်မက ဟိုစွပ်စွဲ ဒီလိုစွပ်စွဲနဲ့ ..”

သမက် နှစ်ယောက်စလုံးက အတိုင်အဖောက်ညီနေကြကာ အရိပ် ရောက်လာစက လှယက်အရေးပေးနေကြသည့် မျက်နှာတွေနဲ့ တခြားစီ ..

“မမသောင်းကြည် ရယ် .. ကျွန်မ တစ်နေ့ကို ထမင်းတစ်နပ်ပဲ စားပါ့မယ် .. အဆာပြေရုံလေးပဲကျွေးပါ ..”

“အဘူးကလည်း မမချစ် က စာသင်ပေးတတ်တာပဲ၊ အနော်တို့ ဖို စာသင်စားမှာပေါ့ ..”

မြေးတွေတော့ အရိပ် ကို သံယောဇဉ်ရှိကြသော်လည်း ဒေါ်သောင်း

လရောင်ကျွန်းရင့်

စိန် က လှဲဝလက်မခံ ...။

“စာရေး ရေးတတ် ဖတ်တတ်တာနဲ့များ မသိတဲ့လူက မတတ်တဲ့ လူကို သင်ဦးမယ်တဲ့၊ သွားစမ်းပါဟယ် ... ဒီကလေးတွေ လူကြီးတွေ စကားပြောရင်ဟိုဝင်ပါ၊ ဒီဝင်ပါနဲ့ ...”

နောက်ဆုံးမှာ အဒေါ်ဖြစ်သူကိုယ်တိုင်က မကြားရုံမနာသာတွေ ပြောလာခဲ့ရာ ...။

“ဒီလောက်တောင် ငါ့အိမ်မှာနေချင်တာ ... ငါ့သမက်တွေ အလုပ် အကိုင်ကောင်းကြတာကို မက်လို့လား၊ ချစ်တေး၊ ဒီကောင်တွေ အရက် လောက်ကြပေမယ့် နှာခိုင်မွှေခိုင်တယ်ဆိုပြီး အားကိုးလိုချင်တာလား...”

“မဟုတ်ရပါဘူး အရီးရယ် ... အိုလိုမဟုတ်ပါဘူး ...”

“အေး ... မက်စောနေရင်လည်း ညည်းက ပျော်တော်ဆက်မပဲ ဖြစ်မယ် ... ဂျိုးကြီးရဲ့ မလားတော့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး ...”

“အရီးရယ် ... ကျွန်မကို အိုလိုတော့မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မမှာ အရင်း အချာမဟုတ်ပေမယ့် ဆွေမျိုးဆိုလို့ အရီးပဲရှိလို့ပါ ... ကျွန်မ အိုလိုမိန်းမ မျိုးမဟုတ်ပါဘူး ...”

“ပြောလို့ရမလားအေးရယ် ... ညည်းက ကိုယ်ပိုင်ဆိုလို့ ထမိတစ် ထည်တောင် အစိုမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ရရာကုပ်ဆွဲထားဖို့ ဝန်လေးမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ ... ဟို သူဌေးတွေလည်း ညည်းကိုကြောက်လို့ ပြန်ပြေး ကြတာ မှန်နေတာပဲတဲ့၊ ညည်းက မတန်မရာတွေ တက်တက်မှန်းနေတဲ့ မိန်းမ ...”

“ဟဲ့ ... ဒီမှာ မိချစ်တေး ... ဒီတစ်ခါ ငါ့ယောက်ျားက ကြံစည်လာရင် နင်အသံထွက်ဘဲနေပေးမလား ... ငါ့အိမ်မှာ လက်ခံထားမယ် ...”

“မမသောင်းကြည် ...”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... အမေ့ကိုမပြောနဲ့ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ၊ ဒီအိမ် မှာ မိသောင်းကြည် ပြီးမှ ပြီးတာ၊ နင် ငါ့ယောက်ျားနဲ့ အဲလိုအဆင်ပြေ

ရင်တော့ ...”

ထိုနေ့သည် နောက်ဆုံးနေ့ပဲဖြစ်ကာ မြို့ကဏ္ဍေသည် ဒေါ်စုရီ ၏ အကူအညီဖြင့် မြို့ပေါ်မှာ အိမ်ဖော်လုပ်ဖို့လိုက်လာခဲ့မိသည်။

“ညည်း မကြောက်နဲ့နော် သမီး၊ ဒေါ်မိမိက အိမ်ဖော်ပွဲစားလုပ်နေ တဲ့သူပါ၊ ဘယ်အိမ်က သန့်တယ်ကောင်းတယ်ဆို သူသိတယ်၊ ညည်း အကြောင်း အဒေါ်သေချာပြောထားတာပါ ...”

ဒေါ်စုရီ ကတော့ တကယ်ကူညီချိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာပါ။ သို့သော် အရိပ် ကို လက်ခံကူညီမယ့် ဒေါ်မိမိ က တကယ်အိမ်ဖော်ပွဲစားအစစ် မဟုတ်ခဲ့ရာ ...။

“ဒုန်း ...”

“ဟာ ...”

“ပြေးပြီ ဟိုကောင်မလေး ...”

“လိုက်ကြစမ်း ...”

အရောင်းအဝယ်တွေနဲ့ လူယုတ်မာတွေလက်ထဲက အရိပ် ထွက်ပြေး ဖြန်သည်။ ထိုအချိန်မှာ မိုးတွေရွာလာခဲ့သည်။ ဒီတိုင်းပြေးလိုက်လာ ကြသူတွေ ကိုယ့်ကားများနှင့် နောက်ပြန်လှည့်ပြေးကြ၏။

သူတို့တွေ အရေးယာဉ် အမြန်ယာဉ်တွေနဲ့ အသီးသီးပြန်လိုက်ကြ သည့်အချိန်မှာ အရိပ် က အုပ်ဆိုင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် မှာ ဝုတပ်ပုန်းနေခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာ တွေ့လိုက်တာက သူမရှေ့ကနေ ဖြတ်မောင်းသွား သည့်ကားကြီးတစ်စီးပေါ်မှာ အရောင် ရဲ့ ကိုကြီး နေနေ ...။

အရိပ် ဘာကိုမှမမြင်တော့ဘဲ ပုန်းနေရာထွက်လာပြီး ကားနောက် မှာလိုက်တော့သည်။ မိုးတွေသည်သည်ထက် သည်းလောသဖြင့် ကားကြီး မှာ ပြည်းပြည်းမဲသွားနေသည်။

အရိပ် ဖိနပ်တစ်ဖက်ဖြတ်သွား၏။ တစ်ချက်ပဲ ငုံ့ကြည့်ပြီး နောက်

လရောင်ကျားရင့်

တစ်ဖက်ပါ ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကားက ကားနက်ကြီးမို့ မိုးစက်တွေနဲ့ ညလွှာရုံမှာ ပျောက်နေသော်လည်း နီရဲနေသည့် နောက်မီးလုံးတို့ကို မြင်နေရသေးသည်မို့ အရိပ် အားသွန်ခွန်စိုက်လိုက်၏။

ကတ္တရာ လမ်းပြောင်ပြောင်မှာ လမ်းမီးတိုင်၏ လျှပ်စစ်မီးရောင် အပြင် တဝင်းဝင်းလက်နေသော လျှပ်စီးတို့ကြောင့် ပြေးနေရင်း တစ်ခါ တစ်လေ လေထဲမှာ မြောက်ပါနေသလို ခံစားမိလာခဲ့သည်။

“ဂျိမ်း ...”

မိုးခြိမ်းသံတွေပါလာပြီဆို လက်လေးဆိုင်ထားရာမှ နားနှစ်ဖက် အုပ်၍ စွတ်ပြေး၏။ ဝတ်ထားသည့် ချည်ထည်ထမီလေးက ရေစိုစိုမှာ တုတ်ကပ်နေသဖြင့် ပြေးသည့်အရှိန်ကြောင့် အနားစတွေ တဖြီးဖြီးကွဲထွက် ကုန်သည်။

ဘယ်မှာလဲ .. ကားမီးရောင် ဘယ်ကိုတွေ့သွားတာလဲ ...။

လျှပ်စီးမလက် မီးရောင်တွေလည်း အဆက်ပေးသည့်နေရာမှာ နေမန ရဲ့ ကားမီးရောင်လည်း ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

အရိပ် နေရာမှာ မြေခုံရပ်ရင်း ချမ်းလည်းချမ်းနေပြီဖြစ်ကာ မတ်တတ် ရပ်ရင်း ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေသည်။

ပြီးတော့ နောက်က မီးရောင်ပေါ်လာသည်ထင်ပြီး အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိတိုင်း မျက်ရည်တွေက တစေ့စေ့ပြေးတက်၏။

မိုးစက်တွေ အင်အားပျော့ကျသွားတော့ မည်းမှောင်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်မိ၏။ ခုချိန်မှာ မိုးတိတ်သွားခြင်းက သူမအတွက် အဖော်မဲ့သွားသလိုခံစားမိလာ၏။

အကာအကွယ်မဲ့နေသည့် လမ်းမပေါ်မှာ ပြေးနေခဲ့ပြီး မိုးစက်တွေ ထဲသွားကာမှ မလုံခြုံတော့သလို ပတ်ဝန်းကျင်က အဓိကဖြစ်လာခဲ့ သည်။

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတွေမှန်းသိနေပေမယ့် လူသူအရိပ်အယောင်လည်း

အပျည်

မမြင်၊ အထဲမှာ အဆောက်အအုံအစဉ်အဆက် မနေခြင်းကိုသိဖို့ မီးရောင် လည်းမတွေ့ ...။

ကိုယ် နင်းထားသည့် ကတ္တရာလမ်းမည်းကြီးကို ပြန်သွန်ကြည့်မိရင်း သူမ မြို့ပေါ်ရောက်နေပြီဆိုသည့်အသိက နောက်ထပ်ရန်သူဖြစ်လာခဲ့ သည်။

ဘယ်သွားမလဲ .. သူမ ဘာလုပ်ရမလဲ ...။

ငွေကြေးပစ္စည်းမပြောနဲ့ သူမမှာ ဖိနပ်တောင်မပါ။

ဒါပေမယ့် နေနေ ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အရောင် တို့ ခုံရွာမြို့ပေါ် မှာပဲရှိနေသေးမှန်း သိလိုက်ရပြီဖြစ်ကာ ...။

ဟင် .. ဟိုမှာ ...။

ခြံဝန်းကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ဓာတ်မီးရောင်ထိုးနေတာမြင်လိုက်ရကာ အရိပ် ထိုခြံရှေ့ကို ပြေးသွားလိုက်မိသည်။ အနားရောက်တော့ ဓာတ်မီး ရောင်ကလည်း ခြံတံခါးနားကိုရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ...။

“ဒီ .. ဒီမှာရှင် ..”

အရိပ် အသံပေး၍ ခြံရှေ့ထိပိုနီးအောင်တိုးသွားခဲ့ပြီး ...။

“ဒီမှာ အထဲကလူ ..”

“ဘုန်း ...”

ချောင်းကြည့်စရာ အပေါက်လည်းမတွေ့သောကြောင့် သံတံခါး ချိတ်ကြီးကို လက်နဲ့ပါ ပုတ်ခေါ်၍ ...။

“ဒီမှာ .. ကျွန်မ အရမ်းဒုက္ခရောက်လာလို့ပါရှင် .. တံခါးလေး အဖွင့်ပေးပါနော် ..”

အထဲက ကြားသွားပုံရှိကာ သူမရှိသည့် တံခါးအောက်စပ်ကို ဓာတ်မီး ရောင်ရောက်လာတာတွေ့လိုက်၏။ ခထာအကြာမှာ အသံတစ်ခုကြားလျှင် ပြီး သူမ ချောင်းကြည့်ဖို့ အတင်းအပေါက်ရှာနေသည့် တံခါးချိတ်ကြီး အလယ်လောက်မှာ လေးထောင့်ရွက်ကွက်အပေါက်ပေးတစ်ပေါက်

၂၈၄

လရောင်ကျားရင့်

ဖြစ်သွား၏။

ပြီးတော့ ထိုအပေါက်လေးကနေ မီးရောင်တန်း စူးခနဲထွက်လာတာ ..

“တာလဲ ..”

အလင်းရောင် မျက်စိစူးပြီး အရိပ် လက်ဝါးလေးနဲ့ ကာလိုက်ရင်း ..

“ကျွန်မ လူကောင်းပါရှင် အရမ်းရမ်းနေလို့ပါ။ ကျွန်မနောက်က လူဆိုးတွေလည်းလိုက်နေလို့ပါ။ အထဲထဲဝင်ပါရစေနော် .. တောင်းဝန်ပါတယ် ..”

မီးရောင် အနည်းငယ်ရွေ့လျားသွားပေမယ့် သူမ မျက်နှာကိုထိုးထားဆဲရှိကာ အထဲကလူ ဧည့်စားနေပုံပေါ်၏။ ဝေကြာမှ သော့ဖွင့်သံကြားလိုက်ရတာ ..

“မြန်မြန်ဝင် ..”

အရိပ် နောက်ကျခြေထောက်သဗ္ဗာဏောက်ပုံနဲ့ လူတစ်ကိုယ်စာ ဝင်သာရုံတံခါးချပ်လေးပွင့်သွားတာနှင့် ကမန်းကတန်းဝင်လိုက်သည်။

အထဲကို ခြေစုံရပ်မိကာမှ ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်မီးနဲ့ လူကြီးအသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိနေသော ရှမ်းခေါင်ပေါင်းနှင့် ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ..

“ကျားစူးအရမ်းတင်ပါတယ် ဦးရယ် ..”

မေးရိုက်သံလေးနှင့်ဖြောရင်း လက်ပိုက်လျက်လေး ငှုတ်တုတ်ထိုးချလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ သူမ ခြေထောက်အောက်ကိုကြည့်မိသည်။

သူမ ခြေနေခုံသည့် ကတ္တရာလမ်းမည်းကြီးမျိုး ဒီမြို့ထဲမှာလည်း နေသည်။ လမ်းအတိုင်း လိုက်ကြည့်လိုက်ကာမှ မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထီးထီးမားမားကြီးရှိနေသည့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ခြံကတော့ အတော်ဝေးဝေးမှာ မြင်လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် ထောင့်ခန်းတစ်ခန်းမှာ မီးရောင်ရှိနေ၏။

သက်ရင့်ပင်အိုကြီးတွေ အပြင်းအရိုင်းထိုးတက်နေသဖြင့် အပြင်ကကြည့်တော့ မီးရောင်ကို ရုတ်တရက်မမြင်ရတာဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကဲ .. ကဲ .. ဒီထဲကိုလာ ..”

လူကြီးက သူမကို ဦးဆောင်ခေါ်သွား၏။ မြို့နဲ့ကပ်လျက်မှာ ပျဉ်ထောင်အိမ်လုံးလှေးရှိနေကာ ချက်နှာစာရှေ့မှာ အနိုးယပ်လေးရှိပေမယ့် လူကြီးက အိမ်ထဲထိခေါ်သွားခဲ့ပြီး ..

“ထိုင် ..”

လူကြီးကို အရိပ် အနည်းငယ်မျှ သံသယမဖြစ်ဘဲ ဝင်ဆိုဝင်သည်။ ထိုင်ဆိုထိုင်၏။ မြို့ကြီးပြုကြီးကို မရောက်ဖူးတာလား ..

မထူးစိတ်ကိုပိုက်၍ ယုံကြည်နေမိတာလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မတွေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ သို့သော် လမ်းပေါ်ကနေ ဒီမြို့ဝင်းထဲ ဝင်လိုက်တာနှင့် နောက်က လိုက်လာသူတွေလက်က လွတ်မြောက်ပြီဆိုတာ ယုံကြည်သွားခဲ့၏။

ဒီမှာတင် သူမ ကျန်တာတာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိတော့တာဖြစ်သည်။ လူကြီးကတော့ လက်ပိုက်လေးကျွန်နေလျက် တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း မေးရိုက်သံထွက်နေသည့် အရိပ် ကို မတ်တတ်ကနေ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်သည်။

ဝါးကုလားထိုင်မှာထိုင်နေလျက်နှင့် ဒူးလေးနှစ်လုံးထပ်ကပ်ကာ လက်ပိုက်ထားတာ ချိုင်းနှစ်ဖက်တောင် အကြောက်ပြီး ဓားမဖြစ်သွားနိုင်၏။

ထိုပြင် ရေစိုစွန်းပူနေသော လက်ချောင်းခြေချောင်းတွေက ပြာညှစ်ညှစ် တွန့်လိပ်နေကာ ..

“ညည်းက ဘာဖြစ်လာတာလဲ ..”

“လူဆိုးတွေလိုက်လာလို့ပါ .. သမီး .. သမီးက ကြည့်အိုင်မှာကစါ ..”

လရောင်ကျားရင်

“ရေကြည်အိုင် ..”

လိုက်ရွတ်ကြည့်စေမယ့် လူကြီးက သိပုံမပေါ် ..။

ထို့ပြင် ဒီမိန်းကလေး တကယ်ဒုက္ခရောက်လာတာမှန်းလည်း သိနေသဖြင့် သူ ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲစဉ်းစားလိုက်မိသည်။

အပြင်မှာမတ်တတ်ရပ်နေတည်းက သူမပုံစံလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်လိုသံသယမှမရှိဘဲ တံခါးဖွင့်ပေးခဲ့တာဖြစ်သည်။ သို့သော်...

ဒီမြို့မှာ သူက ခြံစောင့်ဖြစ်နေသည်။ ခြံပိုင်ရှင်တွေကလည်း လူသစ်တွေဖြစ်နေကာ ဘယ်လိုသဘောစိတ်ရှိကြသလဲဆိုတာမသိ ..။

“ဒီမြို့မှာ ညည်းအသိမရှိဘူးလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

အရိပ် သတိရသည်။ ဒါပေမယ့် အရောင် ပြောပြခဲ့သည့် နာမည်တစ်ခုကို အစဖော်မရဘဲဖြစ်နေ၏။

“သမီးအပေ ဆုံသွားပြီး အဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေရတာပါ .. အဲဒါ”

အရိပ် က သူမ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကိုပြောပြကာ ..။

“သမီး အိမ်ဖော်မလုပ်ဖူးပါဘူး .. ဒါပေမယ့် အရိုးတို့ကို ကြောက်လို့ .. အဲဒါ ..”

“ကိုယ့်ဆွေမျိုးကတောင် မကောင်းတာ .. လူစိမ်းတွေကို ဘာလို့ ယုံရတာလဲ ..”

“အဲဒါ ..”

အရိပ် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်သွားကာ ..။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရယ် .. သမီး သူတို့ကိုကြောက်တာကလွဲပြီး ဘာကိုမှမတွေးမိတော့ဘူးဖြစ်သွားလို့ပါ .. ခုလည်း ..”

“ခုလည်း နောက်ကလိုက်လာတဲ့လူတွေကို ကြောက်တာပဲသိတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ မကြောက်မရွံ့ဝင်လာတာပဲလေ ..”

အရိပ် မျက်ဝန်းလေးတွေ လူကြီးမျက်နှာကို အားကိုးတကြီးကြည့်

အလှည့်

လျက် ..။

“ဒါပေမယ့် ခုတစ်ခါတော့ မမှားဘူးထင်ပါတယ် ..”

“ကျုပ်ကို လူကောင်းသူကောင်းလို့ ထင်လိုက်တာလား ..”

“ဟုတ် ..”

လူကြီး ခေါင်းတခါခါနှင့်ဖြစ်သွားကာ ဒီလောက်ရိုးအတို မိန်းကလေး ကျမှ လူလိမ်တွေနဲ့ တွေ့ရလေခြင်းဟု တွေးမိလျက် ..။

“ကျုပ်လည်း လူဆိုးပါပဲ ..”

“ရှင်! ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျုပ်ဆိုးလို့ မိဘဘိုးဘွားရဲ့စည်းစိမ်တွေကုန်သွားတာပေါ့။ ဒါကြောင့် သခင်ဘဝကနေ ကျွန်ဘဝရောက်နေရတာ ..”

လူကြီးက ပြောနေပေမယ့် အရိပ် ကို ပြောပြချင်တာမျိုးလည်း ဟုတ်ပုံမရ ..။

“ညည်းကို ကျုပ် ခေတုညီနိုင်ဖို့ မိန်းကလေး၊ မိုးတိတ်သွားရင် ကျုပ်ဆီက အဝတ်တစ်စုံယူပြီး အိမ်ရှင်တွေမသိခင် ထွက်သွားပေတော့ ..”

“ဦး ..”

အရိပ် က ထိုင်ရာကနေဆင်းပြီး လူကြီးရဲ့ခြေရင်းမှာ ဒူးတုပ်လျက် လေးထိုင်ချလိုက်ကာ ..။

“ဦးရဲ့ အိမ်ရှင်တွေဆီမှာ သမီးကို အလုပ်သမားလုပ်ဖို့ ပြောပေးပါဦးရယ် .. နော် .. ဦး ဒီမှာရှိနေတော့ ဦးနဲ့ နီးနီးအလုပ်လုပ်ရရင် လုံခြုံမှာပဲ .. သမီးကို ကူညီပေးပါနော် ..”

လူကြီးက ခေါင်းခါ၍ ..

“သူတို့လည်း ညည်းကိုခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟင်! ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့က အလုပ်လုပ်ရုံပဲ ခေတုတစ်မြတ် လာနေကြတာ၊ တစ်ပတ်လောက်အကြာဆုံးပဲ .. ပြီးတော့ သူတို့ ဒီမြို့ကို

ဝယ်လိုက်တာ သိပ်လည်းမကြာသေးဘူး ..

“ဒါဆို ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီမြို့မှာ အသိတစ်ယောက် တစ်ယောက်မရှိတော့ ညည်းကို လမ်းညွှန်မပေးနိုင်ဘူး၊ မနက် နေမထွက် ခင် ညည်းပြန်ဖို့ ..”

“နေမထွက်ခင် ..”

နေ ဆိုသည့်အသံကြောင့် အရိပ်သတိရသွားကာ ..

“ဦး ဒီနားမှာ 'နေအရောင် လအရောင်' သင်္ဘောကျင်းသူဌေး ညီအစ်ကိုဆိုတာရှိလားဟင် ..”

“ဘာကွယ်! ..”

“ခုနုတည်းက အစဖော်မရလို့ မမေးမိတာ၊ နေအရောင် လအရောင် က အငယ်ကောင်လေးက သမီးရဲ့ ..”

‘ချစ်’ ဆိုသည့် စကားသံလေးထွက်သွားပြီးမှ ပါးစပ်ပြန်ပိတ်ထား မိကာ ..

“ဟို .. သူက သမီးနဲ့ အရမ်းခင်တာ ..”

“ညည်း တကယ်ပြောနေတာလား .. လအရောင် ကို သိတယ် ပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ဦး .. ရွာကို သူတို့လာကြတော့လေ ..”

ပြောရမယ်ဆို နေနေရဲ့ လူတွေကြောင့် အဖေ သေခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူမဟာ အမှတ်သည်းခြေနည်းတဲ့သူဖြစ်နေခြင်းဖြင့် ကံခေ ခဲ့လေရာ ..

“အဲ့ဒါကြောင့် ခင်ဆွားကြတာပါ။ သူနဲ့တွေ့ရင် သမီးကို သူ ကူညီနိုင်မှာ ဦးလေးရဲ့ ..”

“ဟုတ်တာပေါ့ .. သူတို့က သိပ်ချမ်းသာတာ၊ ညည်းနဲ့ တကယ် ခင်ရင် ကူညီမှာပဲ ..”

လူကြီးပြောလိုက်တာနှင့် အရိပ် စမ်းသာအားရလေးထရပ်လိုက် ကာ ..

“ဦး .. ဦးလေး သိတယ်ပေါ့နော် ..”

လူကြီးက မိန့်မိန့်ကြီးပြော၍ ခေါင်းညှိတ်လိုက်ကာ ..

“သိဆို .. ဒီခြံကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဦးနေနေ ဆိုတဲ့ ညည်းသူငယ်ရင်း ရဲ့ အစ်ကိုပဲလေ ..”

“ဟင်! ..”

ဝမ်းသာခြင်းတွေ လမ်းတစ်ဖက်မှာပဲ ခလုတ်ကိုက်လဲကုန်၏။ သူမ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလိုက်ဘဲ ထိတ်လန့်ပူလောင်သွားခဲ့၏။

အဖေကို အသက်သေစေခဲ့တဲ့အထိ မောက်မာခဲ့ခြင်းနဲ့တူ ဦးနေနေ ..

“ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. တူမကြီး ..”

“ဟင် .. ရှင် .. ဟို ..”

“ဒီမှာ ခဏစောင့် .. ကျွန်ုပ်သွားပြောလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့လား ..”

“ရှင် ..”

အရိပ် မိုးစိုလို့ အေးနေခြင်းက မီးမလှုံလိုက်ရဘဲ တရှိန်ရှိန်ပူလာ ခဲ့၏။

“ဦးရယ် .. ဟိုလေ .. ဦးနေနေ ခင်နာနဲ့ အရောင် ကို ဒီခေါ်လာ လို့မရဘူးလားဟင် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ .. သူတို့တောင် ခုနကမှ အပြင်ကပြန်လာကြ တာ ..”

“ဟိုလေ .. ဟို ဦးနေနေ က အရောင် နဲ့ သမီး ရင်းနှီးပြီးတာကို မကြိုက်ဘူး ..”

လူကြီးက ချက်ချင်းသဘောပေါက်သွားပုံပေါ်ကာ သက်ပြင်းချ လိုက်ပြီး ..

လရောင်ကျားရင့်

၂၂၀

“ဒါပေမယ့် သူ့ဆီကို ညည်းပဲသွားရလိမ့်မယ် သူလာမှာမဟုတ်ဘူး။ နေ့ခဏ ဆိုတဲ့လူငယ်က မာနကြီးတယ်။ အငယ်လေးနဲ့ စကားသိပ်မပြော ဖြစ်ပေမယ့် ဒီကလေးအပေါ် နေ့ခဏ ရဲ့ သက်ရောက်မှုဘယ်လောက်ရှိ သလဲဆိုတာ ကျုပ် ခန့်မှန်းနိုင်တယ် ..”

အရိပ် မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ သူမ စိတ်ထဲမှာလည်း အရောင် အပေါ် နောက်ဆုံးအားထားရာအဖြစ် မျှော်လင့်နေမိတာဖြစ်သည်။

နေ့ခဏ ဘယ်လိုပဲ မောက်မာပါစေ အဖေအတွက် နာကြည်းမှန်းတီး သင့်တာလည်း မှန်သည့်တိုင် အရောင် ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်လုံးကိုရိုက်နှက်ခြိမ်းခြောက်တဲ့အထိ မှန်းတီးရက်စက်ခဲ့သူက ဒီနေရာမှာရော ကြည့်ဖြူမှာတဲ့လား ..။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ညည်းကိုယ်တိုင် ခိုလှုံဖို့လိုက်လာခဲ့မှတော့ တွေ့ လိုက်ပါကွယ် .. လူအချင်းချင်း သနားစရာဖြစ်လာရင်တော့ သနားကြင်နာ ရမှန်းသိမှာပါ ..”

အရိပ် ခေါင်းမညိတ်မိဘူးထင်သည်။ ဒါပေမယ့် သူမ နေ့ခဏ ရှေ့ကိုရောက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ .. ဘာကိစ္စနဲ့လဲ .. ဒီလိုအချိန်ကြီးမှာ ကျုပ် ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ခြံထဲထိ ဧည့်သည်ခေါ်သွင်းတယ် ဟုတ်လား ..”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ပါ .. ပြီးတော့ ..”

“တော်တော့ .. ခင်ဗျား ..”

နေ့ခဏ အသံမှန်းသိပေမယ့် ဒီလောက်မောက်မာခက်ထန်နေတာ ကို လူရွယ်တစ်ယောက်ကပြောတဲ့စကားလို့မထင် ..။ အသံတွေကြားနေ ရသည့် တိုက်ကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို အရိပ် ငေးကြည့်ရှင်း ရင်တွေပြောင်း ဆန်စီစောင့် ဆောင့်ခါတုန်ယင်နေ၏။

ကြောက်တာသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဒီအသံကြားလိုက်မှ ရင်ထဲမှာ

နာကျင်လာတာဖြစ်သည်။။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ခဲ့သမျှ .. ပြီးတော့ ..

လောလောဆယ် ပြေးလွှားကြောက်လန့်နေရသည့် ဒုက္ခထူနေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လွတ်မြောက်ချင်ခဲ့သမျှ .. နေ့ခဏ အသံကြောင့် အရိပ် ရဲ့ စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်ပူလောင်လာခဲ့ရ၏။

မျှော်လင့်အားတိုးစိတ်တို့က ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားချင်မိ သည်။ ဒီနေရာမှာ ရပ်နေမိသည့်အတွက် အဖေစိတ် အာရုံမှာပေါ်လာခဲ့ သည့် အဖေမျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ ထေလည်နေသလိုလို ..။

ဒါပေမယ့် သူမ ဒီတိုင်းပဲရပ်နေခဲ့မိလျက် ..။

“ချစ်တေး ..”

ဟင်!..။

အရိပ် ငေးငိုင်ငြိမ်သက်နေဆဲမှာ ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။ ကျယ် ဝန်းထည်ဝါသော တိုက်ကြီး၏အတွင်းပိုင်းမှ ထွက်လာသည့် နေ့ခဏ က ဘောင်းဘီရှည်အနက်ဝတ်ထားပေမယ့် အင်္ကျီမဝါသော ကိုယ်ပလာ နဲ့ဖြစ်လျက် ..။

ဆံပင်တွေက ပန်းထက်မှာ ခွေထောက်နေကြသည်။ နဖူးကဆံပင် တွေကို နောက်ကိုသိမ်းလှန်ထားပေမယ့် ဖရိုဖရဲပြန်ကျနေကာ ဖြူဝင်း သည့်မျက်နှာက ချောမွေ့တည်ကြည်နေ၏။

ခြံစောင့်ကြီးက သူ့ဘေးကနေ ခပ်တုံ့တုံ့ပါလာလျက် အရိပ် ကို ကြည့်သည့်မျက်လုံးတွေမှာ စိုးရိမ်မှုတွေနှင့် ..။

“သူ့ဌေးသဘောမကျရင် သူ့ကို မနက်မိုးလင်းမှ ..”

“ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ပါ ဘာဖြစ်ပါစေ ခင်ဗျားပြောဖို့မလိုပါဘူး။ သူ့ကိုထားခဲ့ .. ခင်ဗျားသွားလို့ရပြီ ..”

ခြံစောင့်နဲ့ အရိပ် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ခထာရေးပဲဖြစ်ကာ ခြံစောင့်ကြီး ခေါင်းငုံ့လျက် ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီမှာ လာထိုင်စမ်း ..”

လရောင်ကျနေရင်

အရိပ် တုန်ခန်ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“ဟေ့ .. ပြောနေတာကြားလား ..”

“ဟုတ် ..”

အရိပ် လက်ရှိအခြေအနေမှာ ရှမ်းတာတုန်တာတွေကို သတိမရတော့ဘဲ နေမနေ ကို ကြောက်သည့်စိတ်တွေဖြစ်နေခဲ့၏။ အရောင်ဘယ်မှာလဲ .. သူမကိုတွေ့လိုက်ရင်တော့ အရောင် ကူညီမှာပဲဆိုတာ တွေးနေမိသည်။

ဒီနေရာမှာ သူမရှိနေတာ နီးချင်လို့လား၊ ဝေးချင်လို့လား ..

ဒါမှ .. ဟုတ်ရင် အချစ်ကြောင့်လား .. အမုန်းကြောင့်လား ..

သေချာသွားတာက သူမ ဒီနေရာရောက်အောင် ကြိုးစားရှာဖွေပြီး လာခဲ့တာမဟုတ် ..။

“မင်းက ညှိနှိုင်းဖို့လိုက်လာတာပေါ့ ..”

အရိပ် ခေါင်းခေါလိုက်ပေမယ့် နောက်ဆက်တွဲပြောခွင့်ကိုမရ ..။

“သူဌေးကတော့ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ကူးပေါ့ .. မင်းပုံစံနဲ့လေ .. အင်း .. မဆိုးပါဘူး ..”

ရေတွေစိ၍နေသည့် အရိပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝိုက်စိပ်တိုက်ကြည့်သည်။ ဆိုမှာတင် ကျွန်းတုလား၊ ထိုင်ကြီးဆားမှာကပ်၍ ကိုယ့်ဒူးနှစ်ဖက်ကို ပြန်ဖက်ထားတာ ပုခွန်ထုပ်လို ကုပ်ကွေးနေ၏။

မြကွဲနေသည့် ထမီအစားစတွေကနေ ရေစက်တို့ကျနေဆဲရှိကာ ရေစိုနေသည့်ဆံပင်တွေက ပူးကပ်စုလုံးနေကြ၏။ ရင်ညွှန်နားမှာ အင်္ကျီက နိပ်ဆုံကြယ်သီးလေးပြုတ်နေခဲ့လျက် ရှေးလိပ်ကျနေပြီး အတွင်းသားဖြူနုနုလေးက မလုံမမြဲရှိနေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် မိုးစက်ကျသံက ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် ပြီးဆင်းလာကြ၏။ ရှမ်းလူလေး ဒူးပေါ်ကပ်ပြီး ပုဇွန်နေရင်းကနေ မော့ကြည့်လိုက်တော့ နေရဲ့ အကြည့်တွေ စူးစိုက်နေတာနှင့်ဆုံကာ အရိပ် ထိတ်ထိတ်လန့်

အရောင်

လန့်ဖြစ်သွားသည်။ ဒူးနှစ်ဖက်ကိုပို၍ ကျစ်နေအောင် မတ်ထားလိုက်ကာ မျက်နှာလည်း ထပ်မမော့ရဲတော့ပေ ..။

“အရောင် .. ဟိုအခန်းထဲမှာရှိတယ် ..”

ဟင် ..။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခြေအနေမှာ ထိုစကားကြောင့် အရိပ် မျက်နှာလေးမော့လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပြုံးနေသော ဓန နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို သူမ တအုံတကြွေးနေခဲ့မိ၏။

ချက်ချင်းကြီး သနားကြင်နာသွားတာလေးတွေမိပြီး မယုံနိုင်ပေမယ့် ပျော်သွား၏။

“သွားလေ .. မင်း သူ့ကိုပြောစရာတွေရှိတယ်မို့လား ..”

“ကျ .. ကျွန်မ ..”

“မင်း အဝတ်အစားတွေလဲဖို့ပါ သူ့ လုပ်ပေးလိမ့်မယ် .. ဝင်သွားလိုက် ..”

ပိတ်ထားသည့်အခန်းတံခါးတစ်ခုကို ညွှန်ပြသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ အတော်ဝေးဝေးမှာဖြစ်ကာ လှပခမ်းနားသော လှေကားကြီးရဲ့ နောက်မှာမို့ အမှောင်တစ်ဝက်ကျနေ၏။

အရောင် က အပြင်ကိုထွက်မလာဘူးလား ..

ဟုတ်မှာပါ။ သူမ ရောက်လာတာကို ပြောပေးမယ့်သူမှ မရှိတာ ဘယ်ထွက်လာမလဲ ..။ အရိပ် ရဲ့ မသိစိတ်က ဆဋ္ဌမအာရုံကို နားမလည်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူမ ရှမ်းနေသည်။ ပြီးတော့ အရောင် ကို တွေ့ရင်၏။ ကိုယ့်ကိုတွေ့ရင် ဝမ်းသာအားကြွေဆိုပြီး ကူညီမယ့်အကြောင်းတွေပြောမှာလား ..။

ဒီလောက်ထိ ရှမ်းသာမြင့်မားနေသည့် အရောင် ဘဝအဆင့်အတန်းကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ထိုသူက ငါ့ရှမ်းသူဆိုသည့်စိတ်ကူး သပ်အိပ်မက်လေး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျက်ပြယ်ခဲ့၏။

လရောင်ကျေးရင့်

သူ့ဖော်ချင်းကောင်းအဖြစ်နဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကူညီကယ်ဆယ်ပေး
မည်ဆိုလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ပြီးတော့ နေနေ ဆိုသူကြောင့် အဖေ ယောခွဲ
ရသည့်အဖြစ်ကိုလည်း ဆက်လက်မျှီသိပ်ထားပါတော့မည်။

“ဟိတ် ...”

“ရှင် ..”

အရိပ် တုန်တက်သွား၏။

“သွားလို့ပြောနေတာကြားလား ..”

“ဟုတ် .. ဟုတ်ကဲ့ ..”

အရိပ် ကုတ်ကုတ်လေးထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်သည်။ ရေစိုကပ်
တွဲနေသည့် ထမီအင်္ကျီတွေအောက်က နုသစ်ဖွံ့ထွားသော အလှတရား
တွေကို နေနေ က စူးစူးရဲရဲကြည့်နေခဲ့သည်။

သူမ မသိသည်က ထိုညက အလုပ်ကိစ္စအဆင်မပြေဖြစ်လာခဲ့သ
ဖြင့် နေနေ အရက်တွေသောက်နေခဲ့သည်။ သိပ်မသောက်ရသေးဘဲ
ရင်တွေပူလာပြီး အင်္ကျီတွေပါ ချွတ်ထားခဲ့၏။

သူမ တို့နှေးနှေးလေး လျှောက်သွားတာကို လိုက်ကြည့်ရင်း သူ့
နှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးရိပ်ထင်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမနောက်က တစ်လှမ်း
ချင်း လျှောက်လိုက်ရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

အရိပ် ဘာမှမသိခဲ့ပေ။ သူမ အခန်းရှေ့ရောက်တော့ နောက်လှည့်
ကြည့်ဖို့ မျက်နှာလေး လည်သွားသေးသည်။ ဒါပေမယ့် သေချာမကြည့်
ရဲဘဲ အခန်းတံခါးကို တွန်းကြည့်မိ၏။

လက်ကိုင်ဘုကို မမြင်ဘူးသောကြောင့် လှည့်ဖွင့်ဖို့လည်းမတတ်
ပေ။ တံခါးကို ခြေကန်တွန်းနေရင်း ..

“ကလစ် ...”

သူမရဲ့ဘေးမှာ လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထွက်လာတာက နေနေ ရဲ့
လက်ဖြစ်ကာ တံခါးကိုလှည့်ဖွင့်လိုက်ပြီး ..

“ဝင်စမ်း ...”

“အမေ့ရေ ...”

အခန်းထဲကို ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရပြီးသည့်နောက် ..

အရောင် ..

အထဲမှာ အရောင် လည်းမရှိပါလား ..။

အရိပ် လဲကျနေရာက လူးလဲပြန်ထကာ တံခါးဆီပြေး၍ ..

“ကိုကြီး .. အရောင် လည်းမရှိဘူး၊ အရောင် ဘယ်မှာလဲဟင် ..

ကိုကြီး ..”

တံခါးကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ တဖတ်ဖတ်ပုတ်ပြောနေမိရင်း ..

“ကိုကြီး .. ကျွန်မကို တံခါးဖွင့်ပေးပါ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

နေ ရဲ့ အားပါးတရရယ်သံကြီးထွက်လာခဲ့သည်။ အရိပ် နှုတ်ခမ်း
လေးပွင့်ဟသွားခဲ့လျက် ကိုယ့်နောက်က ပြန်ပြန်သောခွေ့ရာကျယ်ကြီး
နဲ့ ခုတင်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။

နေ ရဲ့ ရယ်သံက ဒီရှေ့မှာပဲရှိနေဆဲရှိကာ ..

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ဒီရယ်သံရပ်သွားပြီလား .. မရပ်မနားရယ်နေတာလား မသိ ..။

အရိပ် ရဲ့ နားထဲမှာ ရယ်သံတွေက မပြီးမဆုံးနိုင် ပဲ့တင်ထပ်နေ
ခဲ့၏။ သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်နေပြီဆိုတာလည်း မသိခဲ့ဘဲ ..။

အခန်း (၂၃)

"ဟား .. ဟား .. ဟား .."

ကြည့်စမ်း ..

"တောက် .."

အရိပ် ရဲ့ ရယ်သံက နားထဲမှာ မီးစတွေ ပစ်ဝင်သွားသလို ခေါင်းထဲ ထိ မီးညှန်တက်၏။

"တက်ခေါက်လိုက်တာလား နေစန .. ကျွန်မပေးတဲ့အချိန်ထဲမှာ တက်ခေါက်တဲ့အကြိမ်တွေပါတယ်နော် .."

"အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ဒီလောက်တောင် အောက်တန်းကျတာ ငါ မတွေ့ဖူးဘူး .."

"ဟုတ်လား .. ကျွန်မကတော့ ပန်းလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ခြောက်နှစ်ကျော် လောက်တည်းက ကြားဖူးခဲ့တာ၊ အဲဒါကို မမေ့နိုင်လွန်းလို့လေ၊ အခု ကျွန်မမှာလည်း ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ်ချာတိတ်လေးသုံးယောက်ရှိ တယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ ဆွဲအရမ်းလို့နေတဲ့ ဆေးကြောင်လေးတွေ .."

"အရိပ်ဟောင်း .. မင်း .. မင်း ကယ်မှာလဲပြောစမ်း .."

"ရှင်လေသံတွေကို မကြိုက်သေးဘူး၊ ခုချိန်ထိ ရှင် အထူးပေါး

နားမလည်ရင်တော့ ရှင်သမီး ရှစ်နှစ်သမီးလေး ဟိုတုန်းက ချစ်တေး ထက် .."

"အရိပ်ဟောင်း .."

"အား .."

နားအူသွားသလို လှောင်ရယ်သံနှင့် အရိပ် က စုတ်သပ်၍ ..

"ဝမ်းခေါင်းသံကြားနဲ့ပါလား .. ဟွန်း .. ကိုယ့်လက်ပူတော့ ပူမှန်း သိသွားပြီလား .."

"မင်း ဘာလိုချင်တာလဲ အရိပ်ဟောင်း၊ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ .. ငါ .. ငါ သမီးလေးကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ .."

"ပေးရမှာပေါ့ .. သားသမီးအတွက် မိဘတွေရင်ထဲက ပေးသပ်ဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ မေတ္တာစေတနာတွေကို ရှင်သိဖို့လိုတယ်၊ ကျွန်မ အဖေကို ရှင်သတ်ခဲ့တုန်းက .."

"အရိပ်ဟောင်း .. အဲဒါ ငါလုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ အဲဒီလိုဖြစ် စေချင်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး .. တတယ်ပါ .. ကျိန်ပြောခဲ့ပါတယ် .."

"ကျွန်မအဖေ ရှင်ကို ကျိန်ပြောခွင့်ရခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစား ပေးချင်စရာပါ .. ဒါပေမယ့် .."

"မဖြစ်နိုင်တော့တာတွေကို မပြောပါနဲ့ .. အခု ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ ငါပေးနိုင်တာ ဘာမဆို မင်းကြိုက်တာပြော၊ ကြိုက်သလောက်တောင်း စမ်းပါ .."

"ရှင် ကျွန်မဆီက ယူသွားတာတွေတိုတော့ ကျွန်မပေးနိုင်လို့ပေး လိုက်တာလား .."

နေ ဝါးစပ်ကြီးတလွင်လွင်နှင့် ဘာမှမပြောနိုင် ..။ ဒေါသဓနတွေ အစား ပူလောင်သောကတွေက လူကိုအညံ့ပျော်တော့မတတ်ဖြစ် .. မှ စေ၏။

သမီးနဲ့သားကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သွားပြီး တယ်မှာပဲ .. ပိုထားလိုက်

လရောင်ကျားရင့်

သည်မသိ၊ သမီးလေးက ခုမှ ရှစ်နှစ်ပဲရှိသေးသည်။ ပန်းကောင်းအညွန့် ကျီးဖြစ်အောင် သူ့မက ကလေးစားတွေနဲ့ ချခင်းနင်းဝစ်တော့မည်။

သူ့မှာ ရဲတိုင်းလို့လည်းမဖြစ်၊ မိန်းမကိုလည်း မပြောရဲ ...။

အရိပ် စရောက်လာတည်းက သူ့ရဲ့ ဖွင့်မပြုရဲတဲ့ အခွပ်တွေကြောင့် အခြေအနေတွေက ဇနီးသည်ရဲ့အမြင်မှာ သို့လော သို့လောတွေးစရာ တွေဖြစ်နေခဲ့သည်။

သံသယအကြည့်တွေ ရှိရာသည် မျက်လုံးတွေနဲ့ လက် ရဲ့ ဆက်ဆံ ရေးက စိမ်းသက်နေခဲ့တာကြာပါပြီ။ ဓန မျက်နှာကိုတစ်ချက်ပွတ်ပစ် ကာ တံတွေးမျိုးချ၍ အားယူရင်း ...။

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ရှင်မပြောနဲ့ .. ကျွန်မ ပြောတာကိုနားထောင် ..”

အရိပ် အသံက မာထန်ပြတ်တောက်နေ၏။

“ဒီလ ဒီလိုရာသီကို ကျွန်မစောင့်နေခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ခုပြောမယ်၊ ရှင့်သမီး ဓနကြည်ဖြူ ကို အသက်ရှင်လျက်အတိုင်းပြန်ပေး မှာပါ .. ဘယ်ကိုလာခေါ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ ..”

“ဟင် .. ပြောလေ .. ငါ ဘယ်မှာလာခေါ်ရမှာလဲ ..”

“ဟွန်း ...”

သူ့ဇာ တော်တော်နဲ့မပြောဘဲ ဘယ်လောက်ထိ လှောင်ရယ်မဲ့နဲ့ နေသည်မသိ ...။ ဒီဘက်မှာ ဓန ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်လျက် ဝန်တော လက်ရမ်းတွေပေါ်ကပဲ ခုန်ပြေးသွားတော့မလိုလို၊ အိမ်ထဲပြန်ဝင်မိတော့ မလိုနှင့် ...။

ဖုန်းကို ဘယ်လက်ကနေ ညှာလက် ညှာကနေ ဘယ် ...။

ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်ပြောင်းကိုင်မိနေသည် မသိတော့လေ ...။

“ပြောလေ .. အရိပ်ဟောင်း ငါ့သမီးနဲ့သား ဘယ်မှာလဲ ..”

“မိုးတွေသည်းလာလိမ့်မယ် ..”

“ဘယ်လို!...”

“မိုးတွေသည်းသည်းမည်းမည်းရွာပါစေလို့ ရှင် ဆုတောင်း ..”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ အရိပ်ဟောင်း၊ မိုးသည်းတာနဲ့ ဘာ ဆိုင်လို့လဲ ..”

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ .. မိုးသည်းတာကို ရှင်စောင့်ရမယ်၊ ဒီလ ဒီရက် မှာ မိုးတွေသည်းနေပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒတွေပြည့်မှ ရှင့်သမီးကို ရှင်ပြန်ရမှာ ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. ကျွန်မရဲ့ အရိပ်ဟောင်း က ‘မိုး’ ပဲ/ လူယုတ်မာ တွေလက်ချက်နဲ့ မိုးညှာ ကျွန်အဖေ သေခဲ့တယ်၊ မိုးတွေသည်းနေတဲ့ ညမှာ လူယုတ်မာတွေကြောင့် ကျွန်မဘဝမျက်ခွဲရတယ် ..”

ဓန မျက်လုံးပြူးထွက်လာသည်။ အရိပ် ရဲ့ စကားလုံးတိုင်းက လည်ပင်းကို တဖြည်းဖြည်းအားစိုက်၍ ဖိညစ်နေသကဲ့သို့ အသက်ရှူတွေ ဝါ ကျပ်လာခဲ့၏။

သူ့မ စကားတွေ ဘယ်ကိုဦးတည်နေပြီမှန်း သဘောပေါက်လာ သည်နှင့် ...။

“ငါ .. ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်း ကျေနပ်အောင် ဝါ ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲ .. ငါ့သမီးလေးကို ..”

“လုံးဝ ချမ်းသာခွင့်မပေးနိုင်ဘူး ..”

“အရိပ်ဟောင်း .. မင်းလည်း မိန်းမပါ၊ မိခင်စိတ်လေးနည်းနည်း ဝင်ကြည့်ပြီး ..”

“ရှင် ကျွန်မအဖေကိုသတ်ခဲ့တုန်းကတော့ အဖေ့ရင်ထဲဝင်ကြည့်ခဲ့ လို့လား .. သမီးအတွက် ကာကွယ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တဲ့ အဖေတစ်ယောက်ကို ရှင်တို့စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း သေအောင်ရိုက်နှက်ခဲ့တာ ..”

ဓန မျက်ရည်စက်တွေ ပြိုဆင်းလာခဲ့၏။ သူ့မှာ ဘာမပြောစရာ

လစရောင်းကျားရင့်

မရှိတော့ပါလား .. ကိုယ်ပြန်ခဲ့တုန်းကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ..

သူ ပြုသမျှနုရပြီဆိုတော့ လက်နဲ့ ရွယ်တာလေးတောင်မှ မစံစားနိုင် ..

"မင်း ငါ့ကို ကြိုက်သလိုပြန်နှိပ်စက်ပါ။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကလဲ့စားချေပါ။ ငါ့သမီးလေးက ကလေးပဲရှိပါသေးတယ် အရိပ်ဟောင်းရယ် .. သူ့ကိုဆွဲမထည့်ပါနဲ့ .."

"ရှင်တောင် ရှင့်ညိုကို မတန်မရာမှန်းရကောင်းလားဆိုပြီး ဘယ်လို တောင်းပန်တောင်းပန်မရဘဲ .."

"ငါ အဲ့ဒါတွေကို .."

"ဘာလဲ တောင်းပန်ဦးမလို့လား .. အဲဒီဆယ်ခြောက်နှစ်သမီးအပျိုစင်လေးကို ရှင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးခဲ့သလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ အပြစ်မရှိဘဲ သေမိန့်ကျခံရတဲ့တဝဲ-ဘယ်လောက်ခိုင်းသလဲဆိုတာ ရှင် အခု သိရတာမယ် .. ရှင့်လိုလူယုတ်မာကို သတ်ဝစ်ဖို့မလိုဘူး နေနေ .. တစ်ဘဝမှာပဲ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါသေနေစေရမယ် .."

"အရိပ် .. အရိပ်ဟောင်း .. နေပါဦး .. ဖုန်းမချပါနဲ့ဦး .."

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဝရန်တာမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်မြန်ထပြေးနေမိကာ ..

"ဧထနေပါဦး .. မိုးတွေရွာလာရင် ငါ ဘယ်ကိုလိုက်ရမလဲပြောခဲ့ပါဦး .."

"မိုးရွာပြီမှပြောမယ် .. ရှင့်သမီးရဲ့ ကံဆိုးခြင်းတွေ မိုးနဲ့အတူလာလိမ့်မယ် .. မိုးစဲတာနဲ့ ရှင့်သမီးဘဝ .."

"ဟာ .. ဘာပြောတယ် .."

ဒီလောက်ထိ ဧထင်၊ တွေးမိလိုက်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ ဧထင်ခဲ့ပါ။ နေ့ မျက်လုံးအနံ့ကျွတ်ထွက်မတတ်ပြူးကျယ်သွားကာ အယ်လိုမှ ထိန်းချုပ်မရတော့ဘဲ တစ်တစ်ခွေဆဲလေသည်။ မကြားဖူး မနာသာဆဲရင်း အမှူးလို ခုန်ပေါက်အော်ရင်း ..

"လူမိကြည့် .. နင် ငါ့သမီးကို အဲ့လိုယုတ်မာကြည့်လိုက်စမ်း .."

အယုတ်

နေနေ ဘာကောင်းလဲဆိုတာ သိရမယ်မှတ်ထား .. အယုတ်တမာမ .. အောက်တန်းစားမ .."

ဆဲနေရတာတောင် အားမရနိုင်ဘဲ နံရံကိုလက်သီးဆုတ်နဲ့ ထုနေမိသည်။ ဒီလိုအရှည်တွေဖြင့်လို့ ကလေးတွေကို သင်းနဲ့ မရင်းနှီးပါစေနဲ့လို့ သူ အတန်တန်ပြောခဲ့သည်။

စိန်းမ ဘယ်လိုထင်ထင် မျက်လုံးခေါက်ထောက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မူယာမာယာများတဲ့ကောသိမ .. ရှင်းမပြန်ဘဲတဲ့ သူ့အပေါ် အခွင့်အရေးယူပြီး လက် နဲ့ တွေ့တော့ သနားစရာကောင်းအောင်သရုပ်ဆောင်သည်။ သူ့ဘက်လှည့်လိုက်ရင်တော့ အီလူးပြုံးမို့ ..

"သွားပြီကွာ .. တောက် .."

ဆံပင်တွေကို ဆွဲဆုပ်ခါရင်း ကောင်းကင်ပြင်ကိုမော့ကြည့်မိ၏။

နေက်တည်းက မိုးသားတွေထူနေသဖြင့် ခုချိန်ထိ နေရောင်မပြင်ခဲ့ရသေး။

ဒီနေ့ နေရဲ့ အလင်းရောင်ပျောက်ကွယ်နေခြင်းဟာ သူ့ဘဝကဆိုးမိုးမှောင်ကျမယ်နီမိတ်ဆိုတာ နည်းနည်းလေးတောင် မတွေ့မိခဲ့ပေ။

သမီး ..

ငါ့သမီးလေး ..

ပြီးတော့ အများမှာ သူ့အောင်လေးရှိနေသေးသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် အတူတူရှိနေရဲ့လား .. အရိပ်ဟောင်း ပြောသလို တကယ်လုပ်တော့မှာလား ..

ဟေ့တ်ဘူး .. သင်း ဒီလောက်ပြတ်ပြတ်သားသားမလုပ်ရဘူး။ လုံဆလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး .. အတွေးတွေနဲ့ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ..

"အစ်ကိုလေး .. ဒီမှာဖုန်း .."

"ဘာလဲ .. ဘာဖုန်းလဲ .. သွား .. ခုထွက်သွားစမ်း .. ဘုန်းအဖေ့ဆောက်အလိုက်ကမ်းဆိုးခသ်ဘူး .."

"ဒုန်း .."

လရောင်ကျားရင့်

ဒေါသတွေပေါက်ကွဲကာ အော်ဟစ်ပစ်ခံတဲ့အပြင် တံခါးကိုပါ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်မိသည်။ မယ်ပျာသာ တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြေးရှာ၏။
 ဓန ရင်ဘတ်ကြီး ဖားဖိုထိုးသလို ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် လှိုင်းထန်နေလျက် ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ရင်း ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်နေမိပြန်သည်။
 ဒီမိုး မြန်မြန်ရွာပါစေ .. မိုးရွာမှ သမီးလေးကို သူပြန်ခေါ်နိုင်မည်။
 “တောက် ... အရိပ်ဟောင်း နှင့် ငါ့သမီးကို ယုတ်မာထားလို့ကတော့ ..”

“ဒုန်း ...”

ဆောင့်ကန်ထားသည့် ဝရန်တာတံခါးကို နောက်ထပ်ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ လှေကားကနေ ပြေးဆင်းခဲ့ရင်း ကားပေါ်ပြေးတက်သည်။

ပြေးတာချင်းတူလျှင် သူ့အရိပ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ရေလောင်းနေသည့် ပိုက်ကို ပစ်ချပြေးလာသည့် ဒရိုင်ဘာလည်း သူ့ကို မမီလိုက် ...။

သူ ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ .. သမီးလေး ဘယ်မှာလဲ သိလို့လား။ သူ ဘာမှန်းမှမသိ ...။

ကားမောင်းထွက်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လမ်းပေါ်ရောက်လာပြီဆိုတာတောင် အသိကဝင်တစ်ချက် မဝင်တစ်ချက် ထိုစဉ် သူ့မျက်နှာရှေ့က ကားမှန်မှာ မိုးစက်လေးတွေ တဖွားဖွားစင်ကျလာ၏။

မိုးရွာလာပြီ ...။

ဓန ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ...။

“ရှင်သမီးရဲ့ ကံဆိုးခြင်းတွေ မိုးနဲ့အတူလျာလိမ့်မယ်။ မိုးစဲတာနဲ့ ရှင်သမီးဘဝ ...”

“မဟုတ်ဘူး .. မလုပ်ရဘူး .. မလုပ်ပါနဲ့ ..”

ကယောင်ချောက်ချားပြောမိရင်း ကားကလည်း ရမ်းခါသွားခဲ့၏။ တခြားကားတွေ ဟွန်းတီးကြမ အခြေအနေကိုသတိရသည်။

အရည်

ထိုစဉ် မိုးစက်တွေ ဆက်ကျမလာဘဲ ပြတ်တောက်သွားပြန်လျှင် ဓန မိုးကိုမော့ကြည့်ဖို့ ကားမောင်းနေတာကို မေ့ခဲ့ပြန်၏။

“ဂျွီ ...”

“တီ .. တီ ..”

“ဟာ ...”

သူ ဘယ်လိုမှ မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ စာခြားကားနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်မိသွား၏။ အရှိန်နဲ့ ပစ်ဆောင့်၍ လက်တစ်ဝါးလောက်အလိုလေးပဲရှိတော့သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံသွားခဲ့ပြီး ...။

“ဟေ့လူ .. ခင်ဗျား ဘာကြောင်တာလဲ ..”

ကားမှန်ဘေးမှာ လူရိပ်ပေါ်လာကာ လက်သီးလက်ဖောင်းတန်းနေ၏။ ကိုယ်က မှားယွင်းတာမို့ ဓန ရှိမိုးမတတ်တောင်းပန်နေမိ၏။ တကယ်တမ်း စိတ်အခံရဆို သူ့ရာဇဝင်မှာ ဒီလောက်ထိ အောက်ကျိုမယခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာမရှိ ...။ ဒီနေ့ သူ့စိတ်တွေက အရိပ် ကို တွေ့လိုက်လျှင် ပြေးပြီး ဦးချစ်တော့မလား၊ ဒါမှမဟုတ် တွေ့ရာလက်နက်တစ်ခုခုနဲ့ မသေမခြင်း ရိုက်သတ်မိမလား ...။

ဆန့်ကျင်ဘက်လွန်ဆွဲနေသည့် ကယောင်ချောက်ချားစိတ်တို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ လက်အုပ်ချီတောင်းပန်နေမိတာလည်း သတိမထားမိ ...။

သူ့ရှေ့မှာ ရှိနေတာ တစ်ဖက်က ကားသမားယောက်ျားချင်းဆိုတာလည်း မသိတော့ပေ။ သူ တောင်းပန်နေသည်။ သူ့သမီးအတွက် အရိပ်ကို တောင်းပန်နေခဲ့သည်။ စိတ်အာရုံမှာ ဒီတစ်ခုပဲ စွဲနေခဲ့သည်။

“ဟေး .. ထွက်လေကွာ ..”

အခြေအနေ အေးဆေးသွားတော့လည်း မိုးတိတ်သွားတာကို အလန့်တကြားမော့ကြည့်ရင်း ကားမထွက်နိုင်သေး ...။ ထို့ကြောင့် ပိတ်ဆို့နေသည့် နောက်ကားတွေက လှမ်းအော်မှသတိရ၏။

မဟုတ်ဘူး မိုးဆက်ရွာရမယ်။ မိုးတွေသည်းနေရမှာ .. ဟေ့စမ်း ..

လရောင်ကျားရင်

မိုးရွာစမ်း ..

သူ မိုးရွာဖို့ ဆုတောင်းရင်း မျက်လုံးထဲမှာ မရှိတာတွေကို မြင်ယောင်
လာခဲ့၏။ ပစ္စုပ္ပန်မှာမိုးမရွာသော်လည်း အတိတ်က ပုံရိပ်ထဲမှာ မိုးတွေ
သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေ၏။

မိုးသံတွေကြောင့် ရစ်(နီ)ပုလင်းကိုကိုင်၍ လူတစ်ယောက် အားပါး
တရ ရယ်နေခဲ့၏။

ထိုသူသည် သူပဲဖြစ်နေခဲ့လျက် -
“ကောင်းတယ် .. ဒီလို စည်းနဲ့ငါးနဲ့ ဆေးချမ်းတဲ့ညချိုးမှာ ငါ့အတွက်
မင်းရောက်လာတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဟား .. ဟား .. ဟား မင်းလို
မိန်းကလေးက ငါတို့အတွက် အသုံးတည့်တာ ဒီလောက်ပဲ ရှစ်တေး..
ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

ရယ်သံတွေ .. အားမီးတရ ရယ်နေလိုက်တာ ပြီးကိုမပြီနိုင်ပါ
လား။

အခန်း (၂၄)

“မင်းနော် နေ .. ငါတို့ဘာသာ ဓမ္မလေးမှာပဲ ဒီညအိပ်လိုက်ဖို့ကို
ခုချက်ချင်းလာဖို့ မင်းပဲခေါ်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. နေရာတူတာ မင်းက စိန်ယာဖြစ်နေတာတော့
မမိုက်ဘူး ..”

“ဒါကတော့ကွာ .. ဟား .. ဟား .. ဟား ..”
“နေ မင်း သေချာစဉ်းစားနော် .. တော်ကြာ အရောင် နဲ့ ကျိုင်နေ
ဦးမယ် ..”

“အရောင်က ငါ တင်ပေးတဲ့ အရောင် ပါကွာ .. ငါ့ညီရဲ့မိတ်တို့
ငါကြိုက်တဲ့အရောင် ဆိုးပေးလိုရပါတယ်။ ငါ့ညီရဲ့ အနာဂတ်လွှာဖို့
သူ့အနာဂတ်ပျက်စီးစေမယ့် အရာမှန်သမျှကို ရှင်းပစ်ဖို့က ငါ့တာဝန်
ပါ ..”

နေ ရဲ့ စကားသံတွေမှာ ဆိုးဖြတ်ချက်က ခိုင်မာပြီးသားပုံပေးနေ
သည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲကနေ တခုနဲ့တခု ထွက်ခွာနေသလိုပဲ ကြောင့်
သူ့သွေးတွေပို၍ဆူပွက်လာနေခဲ့၏။

“ဒုန်း .. ဒုန်း ..”
“အဟင် .. ဟင် .. ကိုကြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါ။ ကိုကြီး ကြည့်ရင်

လရောင်ကျမှရင့်

၂၃၆

ကျွန်မ အရောင် နဲ့ မတွေ့ပါဘူး၊ ခုပဲ ပြန်မှာပါ ကိုကြီး .."

"မခေါ်နဲ့ .."

"ခွမ်း .."

ထုနှက်အော်ဟစ်သံတွေထွက်နေသည့် တံခါးဆီ အရည်တစ်ဝက် နှင့် ဖန်ခွက်က လွင့်ပျံ့မိတ်ဆက်သွား၏။ ကျော် နဲ့ ဇော် တို့က သောက်နေကြရင်း ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့် ပခုံးတွေတွန့်ပြီးရယ်ကြ၏။

"တောက် .."

"စိတ်ထိန်း .. စိတ်ထိန်း ကိုယ့်လက်ထဲရောက်နေတဲ့ ကြွက်စုတ်လေးပဲကွာ .."

"အေးလေကွာ .. ဒေါသဖြစ်ရတာမတန်ပါဘူး .."

"မဟုတ်ဘူး .. သင်းက ငါ့ကိုမတန်မရာခေါ်နေတာ၊ ဘာလဲကွာ ကိုကြီးကိုကြီးနဲ့ .. တောက် .."

ပြောပြီး ထရပ်လိုက်တော့ စိုက်ခနဲယိုင်သွားသည်။ ခုံကြားထဲက ထွက်လိုက်တော့ လဲကျမလိုထိဖြစ်၏။ ကျော် က ထတွဲတော့မလို တမင်လုပ်ကာ ..

"ဓန မဟန်နိုင်ရင်လည်း ဂျူနီယာလုပ်ပါကွာ .. ဒီမှာ ငါ့ဆို လုံးဝ အလန်းကြီးရှိသေးတယ်၊ အောက်စီဂျင်မလိုဘူးနော် .."

"ဟွန်း .."

ဓန ရုပ်ဆိုးအောင်မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး အခန်းဆီသွားသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်တာလည်း ညင်ညင်သာသာမဟုတ်။ တံခါးနားမှာ ကပ်နေသည့် အရိပ် ဓမ္မာ ဆောင့်ကန်ဖွင့်လိုက်သည့် တံခါးနဲ့အတူ ရောညပ်ပါသွားတာ မြေမမြေသည်းလန်သွားသည်ဖြင့် နဖူးတွဲသွားသဖြင့် သွေးတွေဖြာကျလာ၏။

"အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် .."

"ကောင်းတယ် .. အဲဒါ နမူနာပဲရှိသေးတယ်၊ နင့်ကို .. နင့်ကို .. ကောင်းကယ်တော့မ သင်းကတော့ဖြစ်ဖို့ စိတ်မကူးရဲတော့ပါဘူးလို့

အော်နေရတဲ့အထိ ဒုက္ခပေးပြမယ် .."

"ဟင့်အင်း .. ကျွန်မ .."

"လာခဲ .."

"ကိုကြီး မလုပ်ပါနဲ့ .."

"ပြီး .."

"အမလေး .."

"ဝုန်း .."

လူကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ရင်း အင်္ကျီကိုဆုပ်ဖြဲလိုက်တာကြောင့် စိုထိုင်းထိုင်းအင်္ကျီက ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ပြဲထွက်သွား၏။ ဆွဲလွှဲဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသဖြင့် အရိပ် ခုတင်ပေါ်လုံးထွေးပြုတ်ကျတာ ဘယ်လိုမှ လူးလဲထချိန်မရလိုက် ..

"ဟင့်အင်း .. ဟင့်အင်း .. ကယ်ကြပါဦး .. ဦးရေ .. ဦးလေးကြီး ကယ်ပါဦး .."

"တိတ်စမ်း .."

"ဖြန်း .. ဖြန်း .."

"အား .."

"နင့်ကို ဘယ်သူမှတိုင်လို့မရအောင် လျှာပါဖြတ်ပစ်ဦးမှာ .."

"ကိုကြီးရယ် .. အရိပ် ပြန်ပါရစေ၊ နေ့ရက် ဘယ်တော့မှ အရောင် ရှိတဲ့နေရာမလာတော့ပါဘူး၊ ရှိကြီးမိုးပါတယ်၊ ချမ်းသာပေးပါ .."

"ပြီး .."

အရိပ် ကိုယ်မှာ ဘာအဝတ်စားမှမရှိတော့မှ ဖုန်းထဖွင့်ပြီး နေရာ တကျဆောင်သည်။ အရိပ် အဖြစ်က ရေခွေးအိုးထဲက မသေမရှင်ပြန်တဲ့ ထုတ်ပြီး ရှေ့မှာပုံချထားသည့် ကြွက်စုတ်လေးကဲ့သို့ ..

"ကြောက်ပါပြီ ကိုကြီးနဲ့ .. မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကိုကွယ်ထားပါ၊ ရှိမိုးပါ့မယ် .. တောင်းပန်ပါတယ် .. ဟီး .. ဟီး .."

အရိပ် ခုတင်ပေါ်မှာ ပုခွန်ထုပ်ထွေးလေးလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခေ့

လရောင်ကျားရင့်

တလုံဖက်တွယ်၍ မျက်စိနဲ့မှိတ်ရင်း ခွဲမလျှော့တမ်းတောင်းပန်သည်။
ငိုနေရင်း မနားတမ်းပြောနေ၏။

“ဟွန်း ...”

ခန သည် သွေးအေးလှသတ်သမားနဲ့တူကာ အရိပ် ကို အရှက်ခွဲဖို့
သေချာစိစဉ်ပြီးစီးမှ ...

“နင့်လိုမိန်းကလေးက ငါတို့လိုလူတွေအတွက် ဘယ်အဆင့်ပဲရှိ
သလဲဆိုတာ အခု လက်တွေ့ပြမယ် ...”

“အား ...”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

သူ အားပါးတန်ဖိုင်စက်ခဲ့သည်။ ဖုန်းနဲ့ သေချာမှတ်တမ်းတင်ပြီး
ကျေနပ်အားရနေခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ ခန ...”

“ဘာကိုလဲ .. ငါ့ရင်ထဲမှာ စီးတောက်နေတာ အမုန်းတွေပဲ ...”

“ဟုတ်လို့လားကွာ ..”

“အေးလေ .. ရုပ်ကြီးကို ..”

“ဟောတောင် .. အပိုတွေပြောမနေနဲ့ သွားမှာဖြင့် သွား ..”

“နေဦး .. နေဦး .. ငါတို့က ဒါမုန်းမသိတော့ ဘာမှအဆင်သင့်

မပြင်ခဲ့ဘူးနော် .. ဖြစ်ပါ့မလား ..”

“အဲဗာ .. ဒါ လမ်းဘေးစာမှတ်နေလို့လား ..”

“အေးနော် .. အခန်းထဲစာလေးပဲဟာ .. တောပန်းလေး .. တောပန်း

လေး ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

“မိုးလေးအေးနေတာနဲ့ .. ဟ် .. ဟ် .. ဟ် ..”

“သူတောင်းစား တံဟ်ဟ်နဲ့ ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး ..”

“ဂျိမ်း ...”

“ဟ် ...”

အလှည့်

“ဒီနိုး .. ဒလိန်းလိန်း ..”

“မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေပြောနဲ့ .. မိုးကြိုးပစ်ချဖိမိမယ် ..”

“နားစမ်းပါကွာ .. ယင်နားစားရှောင်တဲ့ ငါတို့လို လူသူတော်တောင်း
လေးတွေကို ကောင်းချီးပေးနေတာပါ ...”

ကျော် က ကဲ့သို့။ ဇော် က တစ်ချက်လေးမှ နောက်ကျမခံ ...

မိုးတွေသည်းမည်းနေသည့် ညညယ်မှာ သူတို့ထင်တိုင်းမြောလို့
အားမရနိုင် ... သုံးထောက်ရုံ ကာယက ဝစီကမှာ အရိပ်ဘဝ ဗုဒ္ဓကြေ
ခဲ့၏။

ထို့ပြင် ...

“ကဲ .. ဟာ ..”

“အား ...”

မျက်နှာကို ဖျန်းခနဲလာစင်တာ ဘာတွေမုန်းမသိ၊ မျက်ချင်း ပူ
လောင်စပ်ဖျဠီးသွားခဲ့ပြီး အရိပ် ကြမ်းခေါ်မှာ တိကိုဆားတို့လိုက်သလို
မျက်နှာကိုအုပ်၍ တွန့်တွန့်လှူးနေတော့သည်။

“ခန .. မင်း .. မင်း ဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးနော် ..”

“အေးလေ .. အစတည်းက အစီအစဉ်ရှိရင်မပြောဘူး ..”

“မင်းကလည်း ဒီလောက်ဆိုတော်လောက်ပြီဦးစွာ .. အက်ဆစ်ပြင်း
နဲ့ ပက်တာတော့ ...”

“ဟောတောင်တွေ .. မင်းတို့ပါ မြည်းကြည့်ချင်တာလား ..”

ခန အသံက နုည့်သက်ဝင်မည့်ပုံ အနည်းငယ်မျှရှိမနေခဲ့ပေ။ ထို့
ပြင် ...

“ဟိတ် .. ဒီဘက်လှည့်စမ်း ..”

“ဖြန်း ...”

“အား ...”

နှစ်ထပ်သုံးထပ် မျက်နှာကိုချည်း ပက်ပစ်တာ လက်နဲ့ တာကွယ်
နေတော့ လက်ခိုတွေပါထိ၏။ ထို့ပြင် အရိပ် နာကျင်လွန်းလို့ လှူးလိမ့်

လရောင်ကျားရင့်

ပြေးလွှားနေရင်း ..

"ကောင်မလေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ .."

"နောက်ဖေးထဲပြေးသွားပြီ .."

ဓန အေးဆေးပြေပေမယ့် ကျော် နဲ့ ဇော် ပြူးတူးပြဲတဲနဲ့ ပြေးလိုက် သွားကြ၏။ အရိပ် မျက်လုံးတောင်မဖွင့်နိုင်တော့ဘဲ ဂတ်စ်အိုးကို ရော့ဇ် ကြီးထင်ပြီး လှည့်စရာကိုင်မိလိုက်တာနှင့် လှည့်နေတော့သည်။

"ဟာ .. သွားပြီ .. ဂတ်စ်အိုး .."

"နဲ့လိုက်တာ .. ဟာ .."

အပြင်ထိ အနံ့ထွက်လာမှ ဓန ဆတ်ခနဲထရပ်မိသည်။ ထိုအချိန် မှာ ဇော် လက်ကိုဆွဲခေါ်ခဲ့မိစဉ် ဇော် လက်ကြားက စီးကရက်ကို ကျော် သတိထားမိသွား၏။ ဘာလုပ်ရတော့မလဲဆိုတာကိုပါ ချက်ချင်းတွေးမိ သွားကာ ..

"ဇော် ဓန လုပ်ချလိုက်တာ အမှုကကြီးသွားပြီ၊ အဲဒါ ငါ့တို့ပေး..."

"ဟာ .. ဘာ .. ဘာလုပ်မလို့လဲ .."

ကျော် က မဖြေဘဲ စီးကရက်မီးကို အခန်းထဲပစ်ထည့်လိုက်ကာ တံခါးဆွဲပိတ်လိုက်တာ ဂျိမ်းခနဲ ..

"ဝုန်း ..."

"ဟာ .. ကျော် .."

အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ ဓန ပြေးလာရင်း ကျော် လုပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်တော့ ငေးကြောင်သွား၏။ သို့သော် ဂတ်စ်(စ်)အိုး ဂတ်စ်(စ်)ကုန်ခါနီးအိုးမို့ ထိန်းသိမ်းလို့ရနိုင်သေးသည်ဟု တွက်ကာ အတင်း ပြေးဝင်ဖို့လုပ်၏။

"ဟော့ကောင် .. ဓန .."

"ဖယ်စမ်းပါ .. ဟိုမှာ မီးလောင်နေပြီ၊ မီးကြီးလာရင် ဘယ်လို လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ .."

"ထားလိုက် .. မီးထဲပါသွားပြီဆို ပြီးပြီ .."

"အထဲမှာ ဂတ်စ်(စ်)အိုးပေါက်သွားတာလား .. မင်းတို့ ဘာလုပ် ကြတာလဲ .."

ဟင်! ..

ဦးမြတ်ထွတ် ..

မြဲစောင့်ကြီးကို သူတို့သုံးယောက်စလုံးသိကြသည်။ မထင်မှတ် သည့်အချိန်မှာရောက်လာသောကြောင့် သူတို့ဘာလုပ်ရမုန်းဖြစ်နေမိကြ စဉ် ..

"မင်းတို့ တော်တော် ဓသမာကြတဲ့ကောင်တွေပါလား .. ဖယ်.. ဖယ်ကြစမ်း .."

"ဟာ .. ဒီအဘိုးကြီး ကိုယ့်ဘာသာအေးဆေးမနေချင်ဘူး .."

"ဝုန်း ..."

"အား ..."

"ဟာ .. ကျော် .. မင်း .. မင်း .."

"အားလုံးသိသွားပြီ .. ဒီဝါးစပ်ကို ဒီလိုမပိတ်ရင် ဘယ်လိုပိတ် မလဲ .."

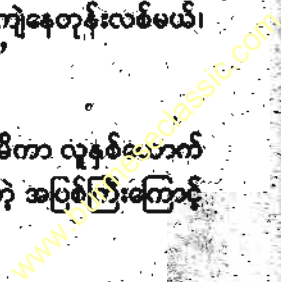
မိုးတွေ ဝုန်းခိုင်းကျဲရွာနေသည်။ ကြီးမားနိုင်ခဲ့သော နှစ်ထပ်တိုက် ကြီး၏အခန်းတစ်ခုထဲမှာလည်း ဂတ်စ်(စ်)လက်ကုန်တို့၏ ပေါက်ကွဲအား နှင့် မီးတွေ ဟူးဟူးရားရားလောင်မြိုက်နေ၏။

သို့သော် .. မိုးတဖြောက်ဖြောက်နှင့် ညဉ့်ယံမှာ အားလုံးပဲနှစ်မြိုက် စွာအိပ်မောကျနေကြသည်ဖြစ်ရာ ..

"လာ .. လာ .. ငါတို့မိုးသံတွေ ဝုန်းခိုင်းကျဲနေတုန်းလစ်မယ်၊ ဒီကလွတ်တဲ့အထိ ကားကို မီးဖွင့်ဘဲမောင်း .."

"ဒီမှာ မီးတွေလောင်နေတာကွ .."

ဓန ကိုယ့်အိမ်ကိုတော့ သံယောဇဉ်ကြီးနေမိကာ လူနှစ်ယောက် စလုံးကို တစ်ခါတည်းထည့်သြိုဟ်ပစ်လိုက်မိတဲ့ အပြစ်ကြီးကြောင့် မကြောက်စဖူး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေမိ၏။

လရောင်ကျားရင့်

“ဖုန်း .. ဖုန်း ..”

“ဟာ ..”

အိမ်ပေါ်ကအသံတွေကြောင့် ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ အလန်တကြား ပြန်
မော့ကြည့်မိ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး လာစမ်းပါ။ .. မီးမဖွင့်နဲ့ ဓန ..”

ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်တက်ပြီး မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည့်။

“ဓန မကြောက်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင် .. ကောင်မလေးကို မင်း အက်စက်
အပြင်းစားတွေနဲ့ စိတ်ပြေနပြေ ပက်နေတုန်းက ကြောက်ဖို့သတိရခဲ့လို့
လား .. ပြဿနာက အဲဒီမှာတည်းက ကြီးထွားခဲ့တာ ..”

မဟုတ်ဘူး .. နောက်ထပ် ဒီအလှအပတွေနဲ့ အရောင့် ကို မြူရွယ်
လို့မရအောင် သူ လုပ်ခဲ့တာ .. ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် ဖြစ်လာမယ့် ပြဿနာ
ကိုလည်း သူ ရှင်းနိုင်သည်။

လူသတ်တဲ့အထိ လုပ်မိခဲ့တာကျတော့ ပေါ်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ ..။

ခါပေမယ့် အခန်းသုံးခန်းလုံးမီးတောက်ခဲ့တာလည်း လူမသိ ..။
မြဲစောင့်နဲ့ အချိန် တို့ မီးထဲပါသွားခဲ့တာလည်း ဘာပြဿနာမှမပေါ်ခဲ့ဘဲ
ခုကျမှ ..။

“ဟာ! ..”

စိတ်သည် အတိတ်မှာပျံ့နေကာ လက်က ကားမောင်းနေခဲ့သဖြင့်
ဖြန်းခနဲကိုယ့်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးပေါ်လာသည်နှင့် လန့်ဖျန်သွား၏။

စတီယာရင်ကိုဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်ပြီး အလျင်စလိုရှောင်ထွက်လိုက်
လျှင် ရှေ့ကားနဲ့ မတိုက်မိသော်လည်း လမ်းဘေးမှာရပ်ထားသည့် မီးသီး
သည်လည်းကို အရှိန်နဲ့ မစ်တိုက်လိုက်မိကာ ..။

“ဖုန်း .. ဖုန်း ..”

“ပြောင်း ..”

“အား ..”

အဂ္ဂဉာဏ်

တစ်ကိုယ်လုံးနှစ်ချက်သုံးချက် ဆောင့်ခုန်သွားကာ သတိလစ်တောက်
နာကျင်သွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ အသက်ရှိုက်လိုက်တာနှင့် စူးခနဲအောင်တက်
သွားကာ မျက်လုံးတွေပြာစေသွား၏။

ပြီးတော့ သူ ဘာမှမသိတော့သလို အမြင်အာရုံတွေ ရုတ်ချည်းပျောက်
ကွယ်သွားခဲ့၏။

ပြီးတော့များရဲ့နောက်မှစစ် သူ့အသိထဲမှာ မိုးတွေရွာချလာသည့်
အသံကြီးကို ကြားလာရ၏။

မိုးရွာနေပြီဆိုရင် အချိန် က ဖုန်းဆက်တော့မည်။

သူ အတင်းလှလဲထပေမယ့် ထလိုလည်းမရ၊ ထိုအချိန်မှာပဲ မိုး
သည်ဆည်း၏ ဆူညံသံများနှင့် ရှုသံတစ်ချို့ကို သတိထားမိလေသည်။

သူ ဘယ်မှာလဲ .. ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သမီးမေးကိုကယ်ဖို့အချိန်မီ
သွားရမည်။

“ဟေ့လူ .. ဟေ့လူ နေဦးလေး၊ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ ဇွတ်ရုန်းမနေ
နဲ့ ..”

“ဖုန်း .. ကျုပ် ဖုန်းဆက်ရမှာ ..”

“ဖုန်းကောက်ပေးလိုက်ကွာ .. ကယောက်ကတမ်းတွေပြောနေ
တာ ..”

“ဒဏ်ရာကြီးသလား .. ဆေးချာကြည့်ပါဦး ..”

“အေးလေ .. ဆေးလောက်အောင်မဖြစ်ဘဲနဲ့ ..”

“ဆေးလောက်အောင်မဖြစ်ပေမယ့် ရူးလောက်အောင်ဖြစ်လို့ပေါ့ ..”

အနားမှာ တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောနေကြသံတွေကို သူ စိတ်မဝင်
စားပေ။ ကားထဲက တွဲရဲ့ပေးဖို့လုပ်နေကြသူတွေကိုလည်း ပွတ်သပ်ဖယ်ရှား
ပစ်လိုက်ပြီး ..။

“ဖယ်ပေးကြပါဗျာ .. မိုးမတိတ်ခင် သွားရမှာမို့လို့ပါ။ ဖယ်ကြပါ-
ကားထွက်ချင်လို့ ဖယ်ပေးကြပါ ..”

နဖူးကသွေးတွေကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်သုတ်ပစ်ရင်း ကားစက်

လရောင်ကျားရင့်

နှိုးဖို့ ဇွတ်လုပ်နေသည်။ သွေးတွေသုတ်လို့မနိုင်တော့ တဘက်ထုတ်ယူပြီး လက်နဲ့ပဲ ဖိကပ်ထားလိုက်၍ စက်နှိုးသည်။

တကယ်ကြီး စက်နှိုးလိုက်သဖြင့် ကူညီပေးဖို့ ဝိုင်းအုံနေသည့်လူတွေ ရှုခနဲဆုတ် လှယက်ဆုတ်ပေးသွားကြသည်။

“မရဘူးလေ .. ဒီလှည်းပျက်စီးသွားတာလျော်ခဲ့ဦးမှပေါ့ .. ဟေ့လူ ..”

ပြဿနာရှာဖို့ ပြေးကပ်လာတဲ့လူကို သူ ခေါင်းညိတ်ပြကာ လိပ်စာကပ်ထုတ်ယူပြီးပေး၍ ...

“လိပ်စာအတိုင်းလိုက်ခဲ့ .. ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိလို့ ..”

စိတ်ထဲမှာသိနေသည်။ ဒီမိုးတွေသည်းနေဖို့က သူ့အတွက် အသက်လောက်အရေးကြီး၏။ ဒါဆို ဘာကြောင့်အရေးကြီးရတာလဲ ...။

ရှုတ်တရက် ကားမောင်းနေရင်း စဉ်းစားလို့မရဖြစ်သွား၏။ ထို့ပြင် ခေါင်းကလည်း အဆမတန်နာကျင်ကိုက်ခဲလာပြီး မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာခဲ့လျက် ...။

“ဟလို ...”

“နေနေ .. ရှင် အခုလာလို့ရပြီ ..”

“ဟင် .. မင်းက ..”

“ဘာကြောင်နေတာလဲ .. မိုးမတိတ်ခင် ရွှေပုန်းညက်အိမ်ရာက (....)ကို လာခဲ့၊ မိုးတိတ်ပြီးမှဆိုရင်တော့ ရှင်သမီးနဲ့ သားကို အကောင်းတိုင်းပြန်ရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့တော့ ..”

“သမီး ...”

သူ သံယောင်လိုက်ရွတ်ရင်း ကားကိုဦးတည်ရာမှ မောင်းနေမိဆဲ ရှိကာ ...။

“ရွှေပုန်းညက်အိမ်ရာ (....)”

ဟင်! ...။

ချီးဒါ .. ငါ့အိမ်ပဲ ...။

အိမ်ကို ဒီခိုင်းသန်းအောင်သေချာဖြည့်စွတ်ပြုပြင်ပြီး ဖော်ရိန်နာ

တွေကို ငှားထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ အိမ်ငှားလည်းမရှိ၊ ဝယ်ရောင်းလည်းမဖြစ်ဘဲ ဒီတိုင်းပိတ်ထားခဲ့တာ ငါးလလောက်ရှိပြီဖြစ်သည်။

ငါ့ကလေးတွေကို ဒီအိမ်ထဲ ဘယ်သူခေါ်ထားတာလဲ ...။

ဟာ .. အရိပ် ...။

ခေါင်းထဲမှာ ရေဆူအိုးကြီးဖိတ်ဖိတ်စင်စင်ဖြစ်သွားသလို တစ်ရှူးပူလောင်သွားခဲ့၏။ စိတ်တွေကယောင်ချောက်ချားနှင့် ဒဏ်ရာထပ်ရလိုက်ခြင်းကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ ဘယ်နှစ်ခန်းလောက် လွတ်သွားခဲ့သည်မသိ ...။

နေ ကောင်းကောင်းကြီးသတိရသွားသည်နှင့် မိုးစက်တွေ ပါးလွှားသွားတာကိုမော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မိုးတိတ်ပြီးမှဆိုရင်တော့ ရှင်သမီး ..’

နားထဲမှာကြားယောင်လာကာ လီဗာကိုဖိနင်းပစ်လိုက်သည်။ တွေ့မယ် အရိပ်ဟောင်း၊ ငါ့ကလေးတွေကို မင်းထိကြည့်လိုက် ...။

အခန်း (၂၅)

“မဟုတ်ဘူး သီဂီ .. အဲဒါ .. အဲဒါ မဟုတ်ဘူး ..”

“အောင်မယ်လေး ကြည့်ပါဦး၊ ဒီလောက်သွားကြီးအပြီးသားနဲ့ တထာရုပ်ကြီးဖြစ်နေတာတောင် ရှင်က ..”

“ဟား ...”

မိဒီယိုတစ်ဖိုင်လုံးပို့ချလိုက်တာ ဆိုင်းမပါ ခုံမပါနှင့် ...။

အရိပ်ဟောင်း ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ...။

“တောက် ...”

ကျော် ဆံပင်တွေဖွရင်း တက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

“ရှင်အကူတွေက ဒီအရွယ်တည်းဟာ ဒီတိုင်းရှိခဲ့တာကို ကြည့်ပါဦး .. သမီးတွေသာသိသွားရင် ..”

“သီဂီ ...”

“ရှင် မခေါ်နဲ့ ...”

သီဂီ က ကွန်ပျူတာကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးနေရာမှထရပ်သည်။ ပြီးတော့ ကျော် ကို ရွံရှာသလိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...။

“ရှင် ပိုက်ဆံပေါ့လို့ အပျော်ကျူးနေတာတွေကို သီဂီ ဘာမှမပြောဘူး၊ သိသိ မသိသိ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တယ် ..”

“ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြီးမသိနဲ့ပေါ့ကွာ .. ငါ တာတွေလုပ်နေမင်း ယောက်ျားပဲ ..”

“ဘာ ...”

“ယောက်ျားဆိုတာကတော့ ..”

“ကို .. ဉာဏကျော် ..”

သီဂီ ဆိုဖာကြားထဲက ထလာပြီး သူ့ရှေ့မှာလာရပ်ကာ ...။

“မိဒီယိုထဲမှာ ရှင် ရုပ်ကြီးကိုသေချာပြန်ကြည့်စမ်းပါ ..”

“ဒါတွေထည့်ခံစားမနေနဲ့ သီဂီ .. ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်များစွာက ကိစ္စတွေ .. ငယ်စိတ်ဆိုတာ ဘာမဆိုကျူးလွန်ခဲ့တယ် ..”

“သူများသားသမီးကို ဖမ်းချုပ်ထားပြီး အလိုတွေဘဲ အမွေပြုကျင့်တာတွေလား ..”

ကျော် မျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ ဘယ်လိုပွေ့စွပ်နေမိန်းမကိုတော့ ရင်ဖူးတွေ ရင်စေ့တွေ ကြိုက်တတ်တဲ့မိန်းမကိုမှ ရွေးခဲ့သည်။

ဆံပင်ဆို ပေါင်လောက်ထိရှည်မှ ...။

သူမိန်းယောက်ျားတွေနဲ့ ဒွေးရောယှက်တင်ပြောဆိုမိန့်မိန့်မိန့်ကိုမှ ...။

သီဂီသည် ယဉ်နွဲ့လှပသော ကိုယ်ဟန်လေးနဲ့မလိုက်ဖက်စွာ သူ့ကို ရက်စက်ရင်သီးသောမျက်ဝန်းတို့နဲ့ ကြည့်၏။ မပြောခဲ့ဖူးသည့် စကားသံတွေနဲ့ အတိုက်အခံတုံ့ပြန်နေသည်။

သို့သော် အမြဲတမ်းဂရုမစိုက်စွာ အနိုင်ပိုင်းပြောနေကျ သူ့ဘက်က စကားသံတွေ ဒီအချိန်မှာ ဆိတ်သုဉ်းနေခဲ့၏။

ထို့ပြင် တစ်ကိုယ်လုံးပူထူရှိန်းဖိန်းနေတာ ဘယ်လိုသိပ်ငယ်စုချိုးလဲ ...။

“သီဂီ ရှင်ကိုချစ်ခဲ့တယ်၊ လေးစားမပျက်နေပေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးလေးတွေမွေးထားမိလို့ပဲ ..”

သီဂီ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေရစ်စိုင်းနေခဲ့လျှင် ...။

သရောင်ကျွန်းရင်

“သမီးတွေ သူတို့အဖေ ခြေလှမ်းပျက်နေတာ မသိစေချင်ဘူး။
ယောက်ျားကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်ဆိုတဲ့စကားကို ပုတီးစိပ်နေရင်
တောင် ခမေဖို့ နှလုံးသွင်းထားခဲ့တာ သိရဲ့လား .. ဘယ်သူ တရားပျက်
ပျက် ကိုယ်မပျက်ချင်လို့ ..”

“သိကီ မင်းပြောတာတွေနော် .. မင်း မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီနေ့ကစပြီး မနေ့တစ်နေ့က ဟိုးတစ်ချိန်က

သိကီ မဟုတ်တော့ဘူး ..”

“တာပြောတယ် ..”

“ပေရွှင်တဲ့ယောက်ျားကို ကျွန်မ သည်းခံနိုင်တယ်။ ယုတ်မာတဲ့
မုဒိန်းသမားကို ..”

“ကဲကွာ ...”

“ဒက်ဒီ ..”

“မာမီ ..”

ပတ်စန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းကပြန်လာကြ
သည့် သမီးနှစ်ယောက်က လွယ်အိတ်တွေပစ်ချပြီး ပြေးလာကြ၏။

“မာမီကို ဘာဖြစ်လို့ရိုက်တာလဲ ဒက်ဒီ ..”

“မာမီ .. မာမီ နှုတ်စမ်းမှာသွေးတွေ .. အဟင် .. ဟင် ..”

သမီးတွေ ဝိုင်းဝိုက်တော့ ကျော် ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိဖြစ်သွား
သည်။ သမီးတွေသိကုန်မှာလည်းစိုးရိမ်သည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုမစိုက်
ခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုလည်း မချော့ချင် ..

ချော့မော့နေလို့လည်း အလွယ်တကူကျော့အေးဖွယ်မမြင်သည့်
ပြဿနာမို့ ..

“တောက် ...”

“ကိုညာ့ကျော် ..”

ကြည့်စမ်း ..

ဒီလေသံ ဒီလိုတစ်လုံးတစ်ခွဲ ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ခဲ့စဖူး ..။

ကျော် ကိုယ့်အပြစ်ကိုသတိမရဘဲ မာမီနှင့် ဆတ်ခဲခဲ့လှည့်ကြည့်
၏။ သိကီ ဆိုဖာပေါ်မှာလဲကျနေရာတနေ မတ်တတ်ရပ်နေလျက်ရှိတာ။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ .. ဒီနေရာမှာပဲ ..”

“မင်း ခု တိတ်လိုက်စမ်း ..”

ဒီလိုစကားမျိုးကြားရလိမ့်မည်လို့မထင်ခဲ့ပေ။ ကြားရတဲ့အခါမှာ
ခံနိုင်ရည်မရှိတဲ့သူဖြစ်နေလိမ့်မယ်လို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထင်ခဲ့
တာအမှန် ..။

ထိုစဉ် ...။

သူ့ဖုန်းကနေ မက်ဆေ့ချ်ဝင်လာသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရတာ။
သွားပြီ ..။

မတ်တတ်ရပ်နေသည့် သိကီ နှင့် သူမကိုဖက်ထားကြသည့် သမီး
နှစ်ယောက်က စားပွဲပေါ်မှာ စေ့ရင်(နှံ)လင်းနေသည့်ဖုန်းဆီ ပြိုင်တူ
ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဘုံ ဆီကမှန်သီလိုက်သဖြင့် ကျော် ဖျာယိဖျာယာကောက်ယူလိုက်
သော်လည်း ..။

“အဲဒီ နှင်းဆီပွင့်နဲ့လာတဲ့ မက်ဆေ့ချ် သမီး သိတယ် ဒက်ဒီ၊
အဲဒါ ဘုံ ဆိုတဲ့အစ်မပဲ ..”

သမီးကြီးက ငါးတန်းကျောင်းသူဖြစ်နေပြီမို့ လူကြီးတွေ ဘယ်လို
ပြဿနာတက်နေသလဲဆိုတာ သူမ တန်းသိသည်။

ထို့ပြင် သူမလေးကိုက ပြားနပ်လွန်းတာဖြစ်ကာ ဘုံ ကို စိတ်ဝင်
သေးနေတာ အစောတည်းက ..။

“အဲဒီမိန်းမကြီးနဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ ..”

“သမီး .. တိတ်စမ်း ..”

“ဟုတ်တယ် .. မပြောတာ မီးမီးလည်သိတယ်။ ဒက်ဒီက မီးမီး
တို့ဆိုရင် ‘တိတ်စမ်း’ ‘တိတ်စမ်း’ နဲ့ ဘယ်တော့မှမပြောခိုင်းဘူး။ ခု
မာမီကိုလည်း မပြောခိုင်းဘူး။ ဒက်ဒီချည်းပဲ ပြောချင်နေတာ။ ဒက်ဒီ

လရောင်ကျားရင်

မတရားဘူး ..

“ဘာ .. ဘာပြောတယ် ..”

“အဲဒီလိုတွေ အရင်တည်းက ဖြစ်လာမှာနီးလို့ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ထိ ချိုသိပ်ခဲ့ရလဲ ဂှင် သိရဲ့လား ကိုကျော် .. ဒါပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သမီးတွေက ‘မာနီကြောင့်’ လို့ လက်ညှိုးထိုးလာတာကိုမခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်သူမှန်တယ် ဘယ်သူမှားတယ်ဆိုတာ သူတို့ ခုသိမှအောင်ရှင်းစရာမလိုဘူး ..”

“မင်း ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ပြောတာလဲ ..”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ လက်တွဲသွားဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ..”

“ဘာ ..”

ကျော် ရှေ့ကိုဒေါသတွေနဲ့ တိုးလာသည်။ ပြီးတော့ ဖုန်းကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ကာ ..

“ဒါတွေ ခုမှဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်တယ် .. ဒါတွေအမြဲတမ်းဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့တာက ခုမှဖြစ်လာတဲ့ကိစ္စ ..”

သီဂီ က-ပိတ်ထားသည့် တွန်ပျူတာကိုမျက်လုံးတွေကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ခပ်မဲ့ခဲလေးဖြစ်သွားကာ .. သူ့ ကောက်ယူလိုက်သည့် ဖုန်းကို ပြန်ကြည့်ပြီး ..

“ရှင်ဖုန်းထဲက ဘုံ ဆိုတာ ကျွန်မကြည့်ချင်တယ် ..”

အခြောက် သီဂီ လှုပ်ပြောပြီး နူးညံ့လာခဲ့သည့် ဇနီးသည်က ကျွန်မ လို့ ပြောင်လဲသွားသဖြင့် ခနဲ ပြောဖူးတာကိုသတိရသွားမိ၏။

“နာတာတော့ တော်တော်နာကြည်းနေတဲ့ပုံပဲ။ ငါ့ကို ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဖြစ်လိုက် ‘နင်နဲ့ ငါ’ နဲ့ ပြောလိုက်နဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုအဆင့်ထင် နေလဲမသိဘူး။ ငါ့ဘက်မှာ နည်းလမ်းမတွေ့သေးသရွေ့ သင်း စိတ်ကနဲ ယဉ်စမ်းပါစေ ..” တဲ့ ..။

ဒါက အရိုက်ဟောင်း အဖြစ် ရောက်လာတဲ့ ချစ်တေး ကို ပြောခဲ့

အလှည့်

တာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ ဇနီးကတော့ ဒီလောက်ထိ နာကြည်းစရာတာဖြစ် သွားနိုင်လို့လဲ ..။

ကျော် မျက်နှာက ထိုအတွေးကြောင့် တင်းသွား၏။ ကိုယ့်ထိုမယ် ကိုယ် ရှုပ်ခွင့်ပါမစ်ရှိထားသူကဲ့သို့ ..။

“မင်းကို သွပ်မပြုရစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မပြနိုင်ဘူး .. ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ဒါ ငါ့ရဲ့ လွတ်လပ်မှုတစ်ခုစို့လို့ ..”

သမီးတွေ့ဆိုတော့ သူ့ ခသိစေချင်ပါ။ သို့သော် မအေးဖြစ်သည့် သူမကတောင် ကလေးတွေရှေ့မှာ မဆင်ခြင်တာ ..။

“မင်းထင်နေသလို ငါ့ဘက်မှာ ဘာရှုပ်ထွေးမှုမှမရှိခဲ့ဘူး သီဂီ။ လူငယ်မို့ မဖွယ်ရာတဲ့အလုပ်တွေလျှောက်လုပ်ခဲ့မိတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ငါ့အတွက် ခုချိန်မှာ ငါ့မိသားစုထက်အရေးပါတာ ဘာမှမရှိဘူး။ ခုရော ဟိုတုန်းကရော နောက်ထပ်ရှိလာဖို့လည်းမရှိဘူး ..”

ပိုင်နိုင်စွာ ပြောပြီး ဖုန်းကိုငြုကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ လှည့် ထွက်လိုက်လျှင် ..။

“ကျော် ..”

ဟင်! ..။

မလှမ်းရသေးသည့် ခြေလှမ်းက နေရာမှာတင်တုံ့ဆိုင်းသွားခဲ့၏။ “ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဇော် ..”

“ငါ့မိန်းမ ..”

ပြောပြီး သီဂီ တို့ရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဇော် မျက်နှာသည် နောက်ကလူသတ်သမားလိုက်လာနေသလို ညှိုးမှောင်ဖျတ်ပွင်းလျက် ..။

“စကားပြောရအောင် ..”

သီဂီ ကို ခွင့်တောင်းသလိုပြုံးပြလိုက်ပြီး ကျော် ကို လက်ခွေခေါ် လာခဲ့ကာ ..။

“ချစ်တေး ငါ့ကို လုပ်ချခိုက်ပြန်ပြီ ..”

“မင့်မိန်းမဆီ မိဒီလိုရောက်သွားပြီလား ..”

လရောင်ကျူရင့်

“အေး .. မင်း .. မင်းတို့လည်း ..”

ဖော် က စကားပြောနေရင်းကနေ ကျော်တို့ အခြေအနေကိုဆက် စစ်မိသွားသလို မျက်လုံးလည်း နှစ်ဆပြားသွား၏။ ကျော် က ဖုန်းကို/ ဖွင့်ကြည့်နေရင်း သုန်မှုန်သည့်မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညှိတ်၍ --

“ဟုတ်တယ် .. သီကီ ငါ့ကို တွိုင်ရှာနေတာ၊ ဒီတစ်ခါ သိပ်မလွယ် ဘူးထင်တယ် ..”

“ငါလည်း ...”

“ဟား ...”

ကျော် မျက်နှာက ဖော် စကားကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ဖုန်းထဲက မက်ဆေ့ချ် ကိုဖတ်ပြီး ရဲ့ ခဲ့သွားကာ ..

“တောက် .. ဒီကောင်မလေးကွာ ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ဘုံ ...”

ပြောပြီး ကားဆီဆင်းသွားလျှင် ဖော် က သူ့လက်ကိုပြန်ဆွဲ၍ ပေါ်တီကိုအောက်က ဘေးစွန်းမှာပဲအတူရပ်ရင်း ..

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ကျော် .. ဓန ကိုလည်း ဖုန်းဆက်လို့မရဘူး၊ ငါ့မိန်းမအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာလည်း ..”

“အဲဒါ ငါကလိုက်ခေါ်ပေးရမှာလား ..”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ .. ချစ်တေး က အော်ဟစ်ပြီးထင်ရာတွေ စွတ်ပြောတိုက်ဆဲနေတာ အဲဒါတွေကိုကြားပြီးဘယ်လိုမှကို မှီးမိထားလို့ မရတော့ဘူး၊ ဟေမာန် က အရမ်းလည်တာ အဲဒါတွေကို ငါတို့သုံးယောက် စလုံး ကျူးလွန်ကြတာမှန်းသိသွားတယ် ..”

“ဟား .. ညစ်လိုက်တာကွာ .. ဒီမှာတင်းနေရတဲ့အထဲ မင်း ကိစ္စ မင်းရှင်းပေါ့၊ ဓန ဆီလည်း ပြဿနာကရောက်နေပြီနေမှာ .. သူတောင် သူ့ဟာသူ ရှင်းနေသေးတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး ကျော် .. သူလုပ်တာတွေက ငါတို့ကို တစ်ပုံခံစိနော်..”

အစက ဓန ကိုပဲ အပြီးထားပြီး ငါတို့ကိုထွတ်ထားသလိုလိုနဲ့ အဲဒါ မင်း သူ့ကို လိုက်ကြောင်လိုပြန်လုပ် ..”

“ဟေ့ကောင် .. မင်းနဲ့ ငါ ဒီနေရာမှာတင် အလဲထိုးကြော့ဖြစ်သွား မယ် .. ပါးစပ်ပိတ်ထား ..”

သူ့မှာလည်း အပူရုပ်ကိုဟန်လုပ်နေရပေမယ့် သီကီ နဲ့ သမီးတွေရဲ့ မျက်လုံးက အထင်မြင်သေးမုန်းတီးခြင်းတွေကို မြင်လိုက်ရပြီးမှ ရှက် တာလား .. ဒေါသမာနတွေလား အမှန်တော့ မသိ ..။

ရင်ထဲမှာ ခံရခက်သည့် ဝေဒနာက နှိပ်စက်နေသည်။ ကရုမစိတ် ခဲ့သည့်စိတ်တွေက သီကီ တကယ်ပဲ စိတ်နာပြီး တစ်ခုခုကို ပြတ်သားစွာ ဆုံးဖြတ်တော့မလို ထင်နေခြင်းကြောင့် ပူလောင်နေသည်။

“အေး .. ဒါဆိုလည်း ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့ပြဿနာကို မင်းစဉ်းစားကြည့် ဦး၊ အဲဒီကိစ္စကိုသိသွားတာနဲ့ ငါ့ကိုပြဿနာအကြီးအကျယ်ရှာပြီး အိမ် ပေါ်က ဆင်းသွားတယ် ..”

“ချက်ချင်ကြီးလုပ်သွားတာလား ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူက နဂိုတည်းကကွာ .. ဒီမိန်းမမပြောချင်တော့ ဘူး ..”

နဂိုတည်းက ဖော်ဒယ်လ်အေဂျင်စီမှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်နေသူမို့ ဒီလိုကိစ္စမှာ ကိုယ်က မညာခင်တည်းက သူမက ကြိုသိနေကာ ..

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုအစသတ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မပြောပြရင် သူ အစ ပြန်ဖော်မှာတဲ့ ..”

“ဘာ! ...”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီလောက်ဖော်ကားခံရတဲ့ မိန်းကလေးက လုံးဝ အစပေါ်မလာဘဲ ငါတို့အေးအေးနေနိုင်ကြတာ လုံးဝမရှိသေးဘူး ..”

“အံ့မာကွာ ..”

ဒေါသ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

“မင်းက သူပြောသမျှခံနေရလား .. နည်းနည်းလေးအစီအစဉ်

လရောင်ကျမှရင့်

လိုက်တာနဲ့ အားလုံးဝန်ခံလိုက်တယ်ပေါ့ ..

"ငါ ဝန်ခံတာ ငြင်းတာတွေကို ဘာမှစောင့်မနေဘူး၊ ဗီဒီယိုကြည့်ပြီးတာနဲ့ တစ်အိပ်ပြောချလိုက်တာပဲ၊ မင်းလည်း ငါ့အကြောင်းသိသားနဲ့ ကျော် .."

"သိတယ် .. မင်း လန့်ဖျန်ပြီး ကိုယ့်မိန်းမကို ဦးသုံးကြိမ်လောက် ပြေးမချလိုက်ဘူးလား .."

"ကျွန်မသာဆိုရင်တော့ ဦးသုံးကြိမ်ပြေးချလည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး .."

ကျော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

"မသိဘူး .."

ခော် အထိတ်စာလန့်ခေါ်ပြီး ဘာပြောရမှန်းလည်းမသိ၊ ကျော်ကို နောက်လှည့်ဖြေရှင်းဖို့ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တွန်းထိုးနေမိသည်။

ကျော် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်တော့ သူတို့နဲ့ မလွမ်းမကမ်းမှာ သီဂီက ရပ်နေကာ ပခုံးမှာ အနီရောင်အိတ်လေးတစ်လုံးပဲ လွယ်ထားလျက်။

"အခု စုံစုံစေ့စေ့သိလိုက်ရတော့ ကိုသီဟခော် ကို ကျေးဇူးတင်တယ် .."

သူမက နှစ်ယောက်စလုံးကိုကြည့်၍ပြောသည်။ သူမပြောပြီးသည်နောက်မှာ ခရီးဆောင်အိတ်အသေးလေးတစ်လုံးကို အိမ်အကူ မအေးက ဆွဲပြီးထွက်လာ၏။

သီဂီ က မအေး ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အိတ်ကို လက်ပြောင်းယူလိုက်ကာ ..

"ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်သက်တမ်းတောက်လျှောက်မှာ ရှင့်ရဲ့ ဦးစီးဦးဆောင်သိပ်ကောင်းလွန်းလို့ ရှင့်ကို ရှိသောကိစ္စကွယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးကိုကျော် .. တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်သိက္ခာကို တစ်ယောက်က လေးစားတဲ့အနေနဲ့ မစွတ်ဖက်ခဲ့တာ၊ ရှင့်ရဲ့ ဦးဆောင်မှုက ကျွန်မတို့သားအမိအတွက်ငွေကျွပ်ထွက်လာခဲ့တာ .. တကယ့်မိသားစုဘဝမပါဘူး .."

အလှည့်

"နေစမ်းပါဦး .. မင်းချည်းပဲ ပြောစရာတွေရှိနေတာလား သီဂီ .."

"ဟုတ်တယ် .. ရှင်ပြောရမှာတွေရှိရင်လည်း ဒီနေရာမှာမဟုတ်ဘူး .."

"ငါက မင်းတို့တို့ .."

"ရှင်ပြောမှာတွေကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး .."

သီဂီ က ဖြတ်ပြောပြီး ရေကိုလှမ်းထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ကျော်ဘေးမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မကျတကျ တမင်လှူ၍ရပ်နေလိုက်တာ ..

"ငါ့အမှားတွေလို့ မင်းပြောလာတာလို့ ရှင် ဆွေးနေမှာပဲ၊ ရှင့်အကြောင်း ရှင့်လုပ်ရှားမှုတွေ ကျွန်မ သိခဲ့သမျှ ရေးမှတ်ထားတာတွေရှိတယ်၊ ရှင် ဖတ်ကြည့်တဲ့အခါ အဲဒါတွေကို စာတွေလို့မမှတ်ဘဲ ကျွန်မရဲ့ နာကျင်မှုတွေဆိုတာ ခံစားမိလာမှာပေါ့၊ ဒီနေ့သီရတုအဖြစ်တွေကိုတော့ ကျွန်မ လုံးဝနားလည်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး .."

ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လိုက်တော့ ကျော် နဲ့ သီဂီ ကျောခိုင်းလျက် ဖြစ်သွားခဲ့ကာ သူမ ခြေလှမ်းတွေပြန်တုံ့သွားပြီး ..

"သမီးတွေကို ကျွန်မ မခေါ်သွားဘူး .."

"သီဂီ မင်း သဘောနဲ့ မင်းထင်သလိုလုပ်သွားလို့မရဘူးနော် .."

"ရှင့်သဘောနဲ့ တောက်လျှောက်မှားယွင်းလာခဲ့တာတွေကို ဒီနေ့ကစပြီး ပြောင်းလဲဖို့ကြိုးစားတာ၊ အဲဒီအတွက် ရှင့်ဘက်က ဘာမှပြောခွင့်မရှိဘူး .."

"ဘာ ..."

ကျော် က သီဂီ ဘက်ကို ဆက်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီး လက်ခောင်းဘက်စက်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ သီဂီ က သူ့လက်ကိုချက်ချင်းပုတ်ထုတ်ဝစ်ချပစ်ကာ ..

"ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ထဲမှာ ရှင့်နဲ့ကျွန်မ လွန်ခဲ့တဲ့မိနစ်ပိုင်းကစပြီး ဘာမှမပတ်သက်တော့ဘူး .."

၂၅၆

လရောင်ကျွန်းရင်

“မရဘူး... မင်းကို ..”

“မရဘူးထင်ရင် ရှင် ကြီးစားကြည့်လေ၊ ကျွန်မ ဘာကြောင့် ရှင်ကို မပေါင်းနိုင်ရတာလဲဆိုတာ အားလုံးသိသွားမှာပေါ့၊ အခု ကျွန်မတို့ တိတ်/ တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လမ်းခွဲမယ်၊ အဲဒါ ရှင်အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ သားအမိနဲ့ မိဘမွေးချင်းတွေရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် သမီးတွေကိုလည်း ရှင်နဲ့ပဲ ထားခဲ့မှာ .. အဲဒါကလည်း ရှင်အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ထပ် အမျိုးသမီးကောင်းလေးတွေ ပျက်ဆီးမခံရအောင်လို့ ..”

ကျော် မျက်နှာကြီးနီရဲတင်းမာနေကာ ဆုပ်ကျွပ်ထားလိုက်သည့် လက်သီးဆုပ်ကြီးမှာ သွေးကြောကြီးတွေ ထောင်ကားလျက် ..

“ရှင်သမီးတွေ အပျိုဖြစ်လာကြပြီ၊ သူများသားသမီးတွေကို ပြစ်မှား ဇော်ကားချင်စိတ်တွေဝင်လာတိုင်း သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ရှင်အကျင့်ဆိုးကိုပြင်ပါ ..”

“သိကီ .. မင်း .. မင်း ခုရပ်နေစမ်း ..”

“ဂျိမ်း ...”

သိကီ က ကားထဲကိုအေးဆေးဝင်ထိုင်ပြီး ဇောင်းထွက်သွား၏။ သူမမှာလည်း ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့်မိဘတွေနဲ့ အပိုင်းအပိုင်းဂုဏ်ရှိရသည်။

ဒီယောက်ျားကို လက်ထပ်ပြီး ‘ခါးစတ်ပုဆိုးရွှေစွယ်ကျီး’ လို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့တာ အားကိုးမဲ့နေလို့မဟုတ်ဘဲ အိမ်က ဇနီးမယားဆိုတာ လိုအပ်ရင်သုံးဖို့ မလိုရင် ချောင်ထိုးထားလို့ရတဲ့ အရှုပ်တစ်ရပ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်စေချင်၏။

“သွားပြီကွာ .. တောက် ..”

ကျော် ကိုယ့်ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပြန်ဖက်၍ ရူးသွပ်သွားသကဲ့သို့ ထိုးအော်သည်။ ဇော် ဒီတိုင်းရပ်ကြည့်နေရုံမှလွဲ၍ ဘာမှမပြောတတ်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ထိုစဉ် ဇော် လက်ထဲက ဖုန်းမြည်လာကာ ..

“ကျွတ် ...”

ဒီအချိန်မှာ ဘုံ့ ဆီကဖုန်းလာတာကိုတော့ စိတ်ပျက်မိလေသည်။

သို့သော် ..

“ဟလို ..”

“ကိုကြီးဇော် ..”

“အင်း .. ပြော ..”

“ကိုကြီးဇော် တို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင် .. ဘုံ့ကို ရွှေပုန်ညက် အိမ်ရာကိုလာခွဲဖို့ ခေါ်ထားပြီးတော့ ..”

“ဘာ ! ..”

ဇော် ဖုန်းပြောနေရင်း ကားပေါ်တက်ဖို့ပြင်နေသည့် ကျော် လက်ကိုလည်း ပြေးဆွဲထားရကာ ..

“မဟုတ်ဘူး အဲဒါ ..”

ဘုံ့ ကို ပြန်ပြောရင်း ကျော် က လှည့်ကြည့်တော့ ဖုန်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြ၍ ..

“ကျော် .. ဟုတ်လား .. တစ်ခုခုလွဲနေပြီ၊ ခဏ .. ဟင် .. ဟလို ..”

ဘုံ့ .. ဘုံ့ ..”

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ ..”

“ကျော် ငါတို့ကိစ္စတွေ အကြီးကြီးရှုပ်ကုန်တော့မယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ..”

“ရွှေပုန်ညက်အိမ်ရာက နေ အိမ်ကို ဘုံ့ ကို လာဖို့ မင်းချိန်းလိုက်တာလား ..”

“မချိန်းပါဘူး ..”

“ဒါပေမယ့် မင်း ဘုံ့ ကို ပြောစရာရှိတယ်လို့မနေက ..”

“ကျွတ် .. အဲဒါ သူ ခဏခဏဖုန်းဆက်နေတာကိုအပြတ်ခြာလိုက်ချင်လို့၊ သူက နည်းနည်းအကြောတင်းတယ်၊ ဖုန်းနဲ့ပြောရင် အဆင်ပြေမှာမဟုတ်လို့ တစ်နေရာမှာတွေ့မယ်ပြောလိုက်တာ ..”

“နေ အိမ်မှာ မင်း မချိန်းဘူးပေါ့ ..”

လရောင်ကျွန်းရင်

“လာပြန်ပြီ ..”
 “အေး .. အဲဒါ .. အဲဒါ ..”
 ဖုန်းကို ရှေ့တိုးပြောင်း အထောင်ထောင်အမှားမှားနှင့် ...။
 “အခု မင်းကချိန်းထားတယ်ဆိုပြီး အဲဒီကိုသွားတာ သူ ရောက်
 နေပြီ ..”
 “ရောက် .. ရောက် ..”
 “ကျော့ ..”
 “ဖယ်စမ်းပါကွာ .. ဒီမှာရှူးချင်နေရတဲ့ထဲ ..”
 “ငါလည်း မင်းနဲ့အတူတူပဲလေ၊ ငါတို့ နေ အိမ်မှာသွားပြီး ပွဲတွေ
 မကြာခဏသွားလုပ်ကြတာကစပြီး ခု ပြဿနာတွေဖြစ်တော့ အဲဒါတွေ
 ကို အဲဒီအိမ်မှာပဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်ထင်တော့ ..”
 “ဘယ်သူကလဲ ..”
 “ငါ့မိန်းမက ..”
 “မင့်မှာ ပါးစပ်မပါဘူးလား ..”
 “ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကြီးကိုဝန်ခံပြီးသားဖြစ်သွားမှာပေါ့ကွာ .. ပြီး
 တော့ မုံရွာမှာဖြစ်ခဲ့တာတွေ တောက်လျှောက်အစပေါ်ပြီး ..”
 “တော်တော့ .. ကားပေါ်တက် ..”
 “ဘာလုပ်မလို့လဲ ..”
 မေးရင်း စော်က ကားပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျော်က သူ့ကား
 နဲ့ပဲ အိမ်ကနေအတူထွက်လာခဲ့ကြတာ ..။
 “ဒါ ဟိုကောင်မလက်ချက်ပဲ .. ငါတို့မိန်းမတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ
 ပြန်စေ့စပ်လို့မရတော့အောင် နောက်တစ်မူထပ်ထည့်လိုက်တာ ..”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိုမောင်းစမ်းပါကွာ .. ငါ့မိန်းမလည်း အဲဒီကို
 ရောက်နေနိုင်တယ်၊ ဟိုကိစ္စကြီးအပြင် နောက်တင်မူတိုးရင်တော့ ငါတို့
 သွားပြီ ..”
 အရှေးဆရာ အရိပ် ဆိုတဲ့ မိန်းမယုတ်လေးအပြင် မယုတ်တဲ့မိန်းမ

တွေကပါ ယုတ်ဖို့လမ်းစရာနေကြသည်။ ဇော် မိန်းမကိုရော သီကီ ကိုပါ
 မျက်လုံးထဲမှာမြင်ကာ တက်ခေါက်လိုက်မိ၏။
 မသိရင်တော့ ‘ဘုရားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား’ လို့ ချစ်ခင်စုံမက်
 လှချေရဲ့ဆိုတဲ့သွင်ပြင်ဟန်ပန်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့ကြတာ
 တောက်လျှောက်၊ ခုကျတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် လင်ကိုကြိုးကွင်းစွပ်ဖို့
 ကြိုးစားနေကြသည်။
 တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေ ..။
 မိန်းမတွေထဲမှာမှ အတတ်နိုင်ဆုံးက အရိပ်ဟောင်း ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။
 မြားတစ်စင်းနဲ့ ဘယ်နှစ်ကောင်တောင် ပစ်ချလိုက်သည်မသိ ..။
 နောင် ဒီလိုတွေဖြစ်လာမယ်မှန်းသိသလိုလျှင် ဒီအယုတ်ကတမ
 မီးတကယ်လောင်ပြီး ဆေးမသေ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေခဲ့မိမှာပင် ..။
 မသေလောက်ဘူးထင်တာနှင့် မသေမချင်းမီးထပ်ရှို့ဖို့လည်း ဘယ်သူ
 တိုက်တွန်းချက်မှပါမိမလို ..။
 ဒါမှမဟုတ် ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို အတိတ်ကိုပြန်သွားလို့ရရင်
 လည်း ကောင်းသား ..။
 ခုတော့ အရာအားလုံးသည် ..။

အခန်း (၂၆)

“ခု... ငါ့သမီးနဲ့ သား ဘယ်မှာလဲ ..”

“တော်တော်ရင်ပူလာတာလား .. ရော့ ..”

ဒေါက်ခနဲ ချပေးတာက ဝီစကီတွေ ..

စားပွဲပေါ်မှာ ဝီစကီတစ်ဝက်နှင့် ပုလင်းရယ် .. အမြည်းအဖြည်း

ဟိုတယ်လိစာနှစ်ပွဲရယ် ..။

ပန်းကန်ထဲမှာ ဘာတွေလဲဆိုတာ သေချာမကြည့်မိဘဲ ဖန်ခွက်

လက်နဲ့ ရိုက်ချပစ်လိုက်ကာ ..

“ခွမ်း ...”

“ဘယ်မှာလဲ .. ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ ..”

“ရှင်လေသံကျိပြင် .. ပြီးရင် အဲဒီမှာထိုင် ..”

“ဘာ ...”

“မထိုင်ချင်လည်းနေလေ .. ကျွန်မလည်း ဖုန်းစောင့်နေတာ

၂၅ကို စဉ်ထောက်ခံမနေနိုင်ဘူး ..”

“အရိပ်ဟောင်း ..”

နေ့ အရိပ် ရှေ့ကို လွှားခနဲရောက်သွားသည်။ လည်ဝင်းညစ်

ခလိုလိုလုပ်ပြီးမှ လက်ချောင်းတွေကို မချင့်မရဲဖိုဆုပ်ချေပစ်၍ ..။

“မင်း .. မင်း သိပ်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့ .. မင်း လူပါးမဝနဲ့ နားလည်လား ..”

“ဖြစ်ရလေ နေနေ ရယ် .. လူပါးမဝတတ်လို့ သူများသတ်လို့လည်း သေခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီအချိန်မှာ လူပါးဝတတ်နေဖို့ ဘယ်လောက်ထိပေးဆပ်သင်ယူခဲ့ရသလဲ စဉ်းစားလည်းကြည့်ပါဦး ..”

“စဉ်းစားကြည့်စရာမလိုဘူး၊ နင် တော်တာတတ်တာတွေပြည့်ဝ နေတယ်ဆိုလည်း မြေရွေးဝလွှင်ပေါ်တက်ထိုင်နေသလိုပဲ ..”

“တက်ထိုင်နေတာဆိုလည်း ထိုင်ခွင့်ရှိလို့ ထိုင်တာပဲလေ၊ ဘုရင်ဆို သတ်နိုင်ရင် မင်းဖြစ်တယ်၊ အခု ငါက မင်းမဖြစ်သေးဘူး ..”

အရိပ် မျက်လုံးတွေက တံလျှပ်တွေလို တလက်လက်တောက်နေခဲ့သည်။

“ဒါပေမယ့် ..”

ဆက်ပြောပြီး မပြောဘဲနေကာ နံရံက နာရီဆီ ဖျတ်ခနဲမျက်လုံး

ထောက်သွားသည်။ ပြီးမှ ..။

“ငါက မင်းဖြစ်ချင်တဲ့သူမဟုတ်တော့ သတ်ဖြတ်မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အရိပ်ဟောင်း .. မင်း ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ငါ့ကိုတစ်ခုခုပြောစမ်း

ပြော .. ငါ့ဆီက ဘာလိုချင်တာလဲ .. အခု ငါ ဘာပေးရမလဲ .. ငါ့

သေသမီးတွေနဲ့ ငါ့မိသားစုကိုဒုက္ခပေးဖို့ ငါ ဘာလုပ်ပေးရင် ကျေနပ်

လဲ ..”

နေ့ အရူးလိုအော်နေသည်ကို အရိပ် က အေးဆေးကြည့်နေခဲ့၏။

အရိပ် ဖုန်းသံမြည်လာလျှင် အရိပ် ရဲ့ ဖုန်းဆီကို မျက်လုံးတွေပြိုင်တူ

ထောက်သွားခဲ့ကြကာ ..။

“ဟလို ...”

အရိပ် ဖုန်းကိုင်လိုက်တာနှင့် နေ့ ကလည်း အနားရောက်လာပြီး

အထဲအသံကြားရဖို့ အတင်အောင်နေသည်။ ကိုအချိန်မှာ စားကမ်း

လရောင်ကျွန်းရင့်

ကလေးတွေ နေရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာမှာ ဘာဆိုဘာရှိနေတော့ဘဲ..

"ဘယ်သူလဲ .. ဘယ်က .."

"မမချစ်တေး .."

အရိပ် က ဖုန်းကို စပီကာဖွင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ..

"မမရာ .. မမ ကောင်မလေးတေ အရမ်းငယ်လွန်းတယ်ဗျာ .."

"မဟုတ်ဘူး မမချစ် .. မမပေးတဲ့လက်ဆောင်ကအရမ်းကောင်းတယ်၊ သူ မမြည်းရသေးဘဲလျှောက်ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော်ပြောတာယုံဟာ .."

"ရုန်း .."

"အား .."

ထိုစဉ် ဆူညံသံတစ်ချို့နှင့်အတူ မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ရဲ့ အော်သံတစ်သံစူးစူးဝါးဝါးထွက်ပေါ်လာလျှင် ..

"တိရစ္ဆာန်မ .."

ဖုန်းကို အားပြင်းစွာရိုက်ချပစ်လိုက်ပြီး အရိပ် ကို နေ ရန်အုပ်သည်။

"ရှင် .. ဘာလုပ်တာလဲ .. လွတ် .."

အရိပ် မွေ့ရာဆီနောက်ဆုတ်ယိုင်သွားကာ ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့မရတော့ဘဲ နေ နဲ့ အတူ လဲကျသွားခဲ့၏။ အရိပ် မျက်ဝန်းတွေက နာရီဆီ ထပ်ရောက်သွားခဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်းမှာ မှီပြီးတစ်ချက်ဖြစ်သွား၏။

"ဘာလဲ .. ဒေါသတွေပြပြီး နောက်ထပ် အသားယူဖို့ကြိုးစားတာလား .."

"မင်းကို တစ်ခါတည်းသတ်ပစ်မှာ .. ငါ့သမီးဘယ်မှာလဲ ငါ့ကလေးတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ တစ်ကနေ သုံးထိရေမယ့် .."

"တစ်ရာထိရေလည်း ရှင်သိရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာရှင်သမီးကို သူတို့က လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးမှာမဟုတ်လို့ .."

"အဟုတ်တမာမ .."

"ဟုတ်တယ် .. နင့်ကို မိမိကြိုးစားနေရတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူတို့

လည်း သုံးယောက်လုံး မအောင်မြင်ဘဲ လွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး .."

"တောက် .."

အရိပ် ကိုယ်ပေါ်မှာ ခွစီးမိုးတေးရင်း ဒေါသမထိန်းနိုင်ဖြစ်လာကာ လည်ပင်းညှစ်ပစ်ဖို့လက်တင်လိုက်လျှင် အရိပ် က ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ်ပြန်ကိုင်ပြီး ကာကွယ်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ..

"နင် ငါ့ကိုသတ်လိုက်တာနဲ့ နင့်သမီးကိုရော နင့်သားကိုရော အလောင်းတောင်ပြန်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါနားလည်လား .."

နေ ဝိုင်ကျသွားသည်။ လက်တို့က လည်ပင်းပေါ်မှာတင်လျက်နှင့် ပြေလျော့သွားခဲ့ပြီး ..

"အရိပ်ဟောင်း .. အရိပ်ဟောင်း .."

ခေါ်သံသည် ဒေါသမာနတို့နှင့်မဟုတ်တော့ဘဲ တုန်လှုပ်ပြတ်တောက်နေခဲ့၏။ ထို့ပြင် မျက်ရည်ဖက်တို့ကျလျှင် ..

"ငါ တောင်းပန်ပါတယ် .. ငါ့ကိုကြိုက်သလိုတုံ့ပြန်ပါ၊ ငါ့သမီးလေးက အရမ်းငယ်ပါတယ် .. သူ့ကို .."

"ဒါတော့မရဘူး .. အဲဒီ ကျွန်မအောင်နေတာ သူတို့ကျေနပ်ပြီး လာပြန်အပ်မယ့်အချိန်ကို .."

နေ မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လာ၏။

"သူတို့ကိုအသတ်ရှင်လျက် ပြန်ရရှိပဲ မျှော်လင့်စမ်းပါ၊ ဒါတောင် မီးရှို့ပစ်လိုက်ဖို့ထိ ကျွန်မ မယုတ်မာနိုင်ဘူးဖြစ်နေလို့၊ မျက်နှာတို ငရဲနီးနဲ့ ပက်လိုက်ဖို့တော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကိုမှာထားတယ်၊ အပြစ်တင်မစောနဲ့နော် .. နင့်လောက် ငါ မယုတ်မာသေးဘူး .."

"နင် .."

ကြမ်းတမ်းသည့်စကားလုံးတွေနှင့် ပါးစပ်ပြင်လိုက်သော်လည်း ..

"ဒေါက် .. ဒေါက် .."

တံခါးခေါက်သံထွက်လာသဖြင့် နေ ဆတ်ခနဲဖြစ်လွှားလျှင် အရိပ်က သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ဆွဲလာလိုက်ပြီး ..

လရောင်ကျွန်းရင့်

“ဟိုတော့ရူးနှစ်ကောင်ကို ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ ပညာပေးထားတယ်။ နင့်ကိုတော့ အထူးအစီအစဉ်နဲ့ ..”

“ကိုကြီး .. ကိုကြီး ..”

ဟင်!..

နေ့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထိုပြင်လိုက်တော့ အရိပ် က ရင်ဘတ်စကို မလွတ် ..။

ထိုအချိန်မှာပဲ တံခါးက ဝုန်းခနဲပွင့်ထွက်သွားကာ ..။

“ဟာ!..”

“ညှိ ...”

နေ့ ခုတင်ပေါ်က လှူးလဲဆင်းလိုက်၏။

“ညှိ .. ကိုကြီး ရှင်းပြမယ် ..”

ရှင်းပြမယ်ဆိုတာကို ရှင်းမပြန်တော့လို့ အရောင် က မတားဆီးနိုင်ပေ။ ဒါပေမယ့် သူ ဘာမှပြောလို့မထွက်ဘဲဖြစ်နေသဖြင့် အခြေအနေက အရောင် မျက်လုံးတွေကို တဖြည်းဖြည်းအစိမ်းရောင်သမ်းစေခဲ့လျက်..။

“ကိုကြီးတို့ ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူးလား ..”

“မဟုတ်ဘူးအောင်လေး .. အဲဒါ အရိပ် နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မလက်သိတယ် ..”

လက် က အရောင် ကို တိုက်ဖယ်၍ ရှေ့ကရပ်လိုက်၏။ ခုတင်ပေါ်မှာ အရိပ်သည် မျက်ရည်တွေထဲသီနေလျက် အားလုံး၏အကြည့်ကြောင့် မျက်နှာလွှဲဝစ်ရင်း အမြင်ထွက်ပြေးဖို့ကြိုးစား၏။

“အရိပ် ...”

အရောင် က အရိပ် ရဲ့ လက်လေးကိုဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကာ ...

“မလက် ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါ။ ဒါတွေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ .. ခရီးရောက်မဆိုက် ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရတာဘာတွေလဲ ..”

“ဟုတ်တယ် .. အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာ မှားတယ် .. ဒါပေမယ့် ဒါကို မင်းမမြင်ခဲ့ရင် မလက် က ဆိုးလိုက်တာ

အရည်

လို့ တစ်သက်လုံးမြင်သွားတော့မှာ၊ ငါနဲ့ ငါ့ကလေးတွေကြား အမုန်းပွားအောင် သူ ဘယ်လိုသွေးထိုးမလဲဆိုတာလည်း မသိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းရောက်လာတာနဲ့ ဒီကိုပဲတန်းခေါ်လာခဲ့တာ ..”

အိမ်ကို ကလေးတွေပြန်လာသည်။ အရိပ် က သွားကြိုပြီး ပြန်ပါမလာတော့ ..။

“သမီးတို့ တီလေးရော ..”

“တီ .. တီလေးကို ဖုန်းဆက်လို့ ..”

“ဟုတ်လား .. ဖုန်းဆက်ခေါ်တာလား ..”

ဘယ်သူပါလိမ့်လို့ ကိုယ့်ဘာသာရေရွတ်လိုက်မိပေမယ့် သားငယ်က ကြားကာ ..။

“ဘာဖြစ်ပြီး ကို မေးနေတာ သား ကြားတယ် မာမီ၊ ရွှေပုန်းညက်အိမ်ရာက ကိုကြီးပိုင်တဲ့အိမ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဘာဖြစ်ပြီး တောင် ဘာမှမပြောရသေးဘူး .. ဒက်ဒီ ကုမ္ပဏီက ကွားရောက်လာပြီး တီတို့ကိုခေါ်သွားတာ ..”

သားနဲ့ သမီး ပြန်ပြောတဲ့ကိစ္စတွေထိ လက် က ပြန်မပြောခဲ့ပေ။ ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိပြီး အိပ်ခန်းနဲ့ နေ့ ကို ရွံရှာသည့် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်၏။

“ရှင် အဲဒါတွေကို ဝါသနာကြီးခဲ့မှန်း ကျွန်မသိတယ် .. ဒါပေမယ့်”

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ လက် .. ဒါ .. ဒါ ငါ့တိုသက်သက်ခွဲလုပ်ကြတာကွ ..”

“ဟုတ်လား .. ဘယ်သူလဲ အရိပ် ကလား .. ရှင်ခယ်မြေစိမ့်ကြီးအား နေတဲ့ မိန်းကလေးလား .. ပြောပါဦး ဘယ်လိုအငြိုးတွေနဲ့လဲ ..”

လက် က တစ်ခုချင်းမေးသည်။ မျက်ဝန်းတို့သည် နာကျင်အေးစက်နေခဲ့လျက် ..။

“ရှင်ကိုကြံစည်ဖို့ ရှင်ပိုင်တဲ့တိုက်မှာပေါ့ .. လယ်စေ့ပဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အဲဒါက စမှားတာ .. ငါ ..”

လရောင်ကျားရင်

အရိပ် ဘယ်လိုတွေလက်စာရှည်ပြီး ဘယ်လိုအကွက်ရွှေသွားသလဲ ဆိုတာ သူ မသိခဲ့ပေ။ ကလေးတွေရှေ့မှာ သူက ဖုန်းဆက်သလို သူ ကိုယ်တိုင်ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာလို ..

ပြီးတော့ သူ ဘယ်လိုမှ ရှင်းမရအောင် သုံးလိုက်တာ သူပိုင်တဲ့ တိုက်ကြီးမှာ ..

ကြည့်လိုက်တော့ လက် နဲ့ အရောင် ဖျက်လုံးတွေ သူ့ဆီမှာ စုပြုံနေသဖြင့် သူမရဲ့ ဖျက်ခုံးပင့်ဝင့် နေပြုံးက မယုံနိုင်စရာ ..

“တောက် ..”

သူ့ကိုမော်လို့တောင်မကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ညီဖြစ်သူ၏ တက်ခေါက်သံက သူ့စကားတွေကို ရှေ့ဆက်ခွင့်မပေးခဲ့ဘဲ ..

“ကိုကြီး ကျွန်တော်တို့ကို ခါးခါးသီးတားသီးနေခဲ့တာ ဒါကြောင့်လား ..”

နေ ခေါင်းခါလက်ကာနေလျက် ဘာပြောရမှန်းမသိ ..

“ကျွန်တော့်ကို စင်ကာပူခွတ်လွှတ်တာ လက်စသတ်တော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး ညီ .. ကိုကြီးမှာ ..”

“ဒီလိုမှမလုပ်ရင် ကျွန်တော်က ခွတ်လက်ထပ်တော့မှာကို ..”

“ခဏလေးနေပါဦး .. ကိုကြီး အဲ့ဒါကိုရှင်းပြနိုင်ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် ..”

“ဘာကိုရှင်းမှာလဲ ကိုကြီး .. ကျွန်တော့်ကို မလက် အားလုံးပြောပြပြီးပြီ၊ ကျွန်တော် ကိုကြီးကိုမထင်ခဲ့ဘူး ..”

“မဟုတ်ရပါဘူး လက် ရယ် .. အဲ့ဒီကိစ္စက ရှင်းရခက်အောင် ရှုပ်နေတာပါ။ အခု မင်းနဲ့ ညီ ကိုယ့်ကိုယ့်မှဖြစ်မယ်၊ မယုံဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့မိသားစုပြိုကွဲပြီး .. ဒီမိစ္ဆာမရဲ့ ..”

“ကိုကြီး ထောင်တော့ဗျာ ..”

ဒီလောက်မြင်နေသိနေပြီးတာတောင် မဟုတ်ဘူးလုပ်နေသည့်မို့ အထင်မြင်သေးသည့်စိတ်က ရိုသေလေးစားသမှုအားလုံးကို ပျက်စီးစေ

အလှည့်

ခဲ့လျက် ..

“ဒုန်း ..”

နေ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်မိကာ ..

“ကိုယ့်ညီရဲ့ ချစ်သူကိုတောင် ကိုကြီး ကြံစည်ရက်တယ်၊ ကိုကြီးကို ယုံကြည်လေးစားခဲ့တာတွေအားလုံး ခု ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ ပြောတော့ တစ်မျိုးလုပ်တော့တာခြား၊ ကိုကြီးက အလကားလူကြီး .. ခင်ဗျားကို သိပ်မုန်းတယ် ..”

တအားအော်ပြီး ချာနေလှည့်ကွက်သွား၏။ ခနဲ ရဲ့ အကြည့်တွေ လက် ဆီ ရောက်သွားခဲ့လျက် ..

“ကိုယ် ရှင်းပြပါရစေ၊ မင်းကတော့ နားထောင်ပေးပါ လက် ရယ်၊ ကိုယ့်သမီးနဲ့ သားကို သူခေါ်သွားတာ ..”

လက် ဖျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ခနဲ ကတော့ စိတ်ချုံးချုံးကျနေသော ဖျက်နာနှင့် ဖျတ်ဝန်းတို့မှာ ဖျက်ရည်ရောင်လှဲနေရင်း ..

“ကိုယ် .. ကိုယ့်သမီးလေးကို စိုးရိမ်လို့ ..”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. သမီးနဲ့ သားတို့က ကျောင်းဆင်းချိန် အိမ်ပြန်ရောက်ကြတာပဲ ..”

ဟင်! ..

ဒါဆို ..

သူ အလိမ်ခံလိုက်ရပြီမုန်းသိလိုက်သည်။ သမီးလေး ဘာမှဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာခဲ့ခြင်းက ရှုပ်ထွေးနေသော အခြေအနေတွေကြားမှာ ခဏနှင့် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရလျက် ..

“ရှင်စကားတွေ တောင်စဉ်ရေမရဖြစ်နေပြီ ကိုနေနေ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

အရောင် ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် ကြယ်သိပ်ပြီး သွားသည့် ရှုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုကိုင်ရင်း လက် ကို ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားနေမိကာ ..

“သူ ကိုယ့်ကို ကလေးစားချေချင်နေတာ သမီးလေးကို ခုကလေးပြီ”

၂၆၈

လရောင်ကျားရင်

ကိုယ့်ကို ..”

“ရှင်ကားနဲ့ သူ့ကိုလာခေါ်သွားတာ သမီးနဲ့ သား မြင်တယ်။ ရှင် သူ့ကိုနေ့စဉ်တပ်မက်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့ မချင်မရဲ့ မျိုသိပ်ပြီးလိုက်ကြည့် နေတာတွေလည်း ကျွန်မ မြင်တာပဲ။ ဒါတွေတင်မကသေးဘူး .. သူ့ရဲ့ အနီးအနားမှာပဲ ရှင် အမြဲရှိနေတတ်တာတွေရော ..”

အားလုံးလွဲကုန်ပြီမှန်းသိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဓန နှိုက်ကျသွားခဲ့သည်။ ဒါတွေဟာ အရိပ်ယောင်း ရဲ့ စနစ်တကျစီစဉ်ထားခဲ့ခြင်းတွေဆိုတာ သူ သိခဲ့သော်လည်း တခြားသူသိဖို့ သူ့ဘက်က ပြောခွင့်မသောတော့တာ လည်း သေချာနေခဲ့လျက် ...

“ငါ မညာဘူး .. ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မညာခဲ့ဘူး ..”
ခံပြင်းခြင်း ရှက်ရွံ့သိမ်ငယ်ခြင်းများနှင့် အဆီအငေါ့မတည့်သော စကားတွေပြောနေမိ၏။

“ငါ ခံလိုက်ရတာ ငါ ကောင်းကောင်းကြီးခံလိုက်ရတာ ဘယ်သူမှ မသိဘူး .. တောက် ..”

သူ တက်ခေါက်ရင်း လက်သီးဆုပ်ကြီးနဲ့ တံခါးရွက်ကို ဒုန်းခနဲ ထိုးချလိုက်မိသည်။ လက် ကိုယ်လေး မသိမသာနောက်တွန့်သွားသည်။

“အလကား ကောင်မ .. မိန်းမရွှင်မ .. မင်း ငါ့ကို ဒီလိုဖြစ်အောင် လှလှပပကြီးအကွက်ရွှေသွားတာ ..”

သူ့စကားတွေကို ကြားနေရသည့် လက် ရဲ့ မျက်နှာမှာ အထင်မြင် သေခြင်း၊ အံ့သြခြင်းတွေသာဖြစ်နေခဲ့ပြီး နောက်ကိုထပ်ဆုတ်သည်။ အရိပ် က ဒီလိုကြံစည်ချင်ရအောင် ဘယ်လိုရန်ငြိုးတွေရှိခဲ့လို့လဲ ...။

သူ ပြောသမျှ သူ အော်ငေါက်သမျှ မျက်နှာလေးငုံ့၍ အသံတိတ် မျက်ရည်ကျရှာသည့် အရိပ် မျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်ကာ ယောက်ျား မတန်မဲ့ မဟုတ်တမ်းတရားတွေ ပြောနိုင်လွန်းသည့် ဓန ကိုသာ ရွံရှာ လာမိ၏။

သူမ အဆင်မပြေကြီးကြီးကွယ်ခဲ့မိတာ ဒီလိုယောက်ျားမျိုးလား ...။

အပျဉ်

၂၆၉

သူမ တံခါးအပြင်ကို ကျော်လွန်လာသည်နှင့် နေရာမှ လှည့်ထွက် ခဲ့မိသည်။

“အရိပ်ဟောင်း .. စုန်းမ .. ကဝေမ နင် သိပ်တော်တယ် ကောင်မ”

အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ဓန ရဲ့ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော ဆံရေး သံတွေက သူမ ကျောနောက်ကနေ ခုန်ပေါက်လိုက်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် လက် ခြေလှမ်းကို ပို၍မြန်အောင် လျှောက်လိုက်မိ၏။

သို့သော် လှေကားပေါ်ကို တဒုန်းဒုန်းပြေးတက်လာကြသည့် ခြေသံ များနှင့်အတူ လူတွေကို မြင်လိုက်ရသော် ...

“မလက် ...”

“လက် ...”

ကျော် နဲ့ ဇော် တစ်သံစီထွက်လာကြပြီး အခြေအနေကိုသုံးသပ်မိ ကြရင်း ...။

“ဓန အပေါ်မှာရှိ ...”

သူတို့မေးခွန်းမဆုံးခင် လက် က ကွေ့ရှောင်ဆင်းသွား၏။ မှာ နေသည့် ဇော် ရင်ဘတ်ကြီးက မှီမောက်သွားလိုက် နိမ့်ဝင်သွားလိုက်နှင့် ကျော် ကို လှည့်ကြည့်သည်။

ကျော် က မျက်နှာပျက်နေပေမယ့် မောလည်းမောနေသည့်တိုင် ဇော် လို ပုံပန်းမပျက်အောင်တော့ ထိန်းချုပ်နေနိုင်သေးတာ ...။

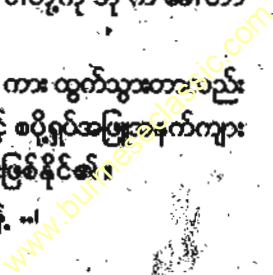
“ငါ တို့လိုဖြစ်ပြီ ...”

လို့ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံပြောသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဒါပေမယ့် .. ဒါပေမယ့် ငါတို့ကို ဘုံ က ခေါ်တာ လေ။ ဒီမှာ သူတို့ဘာလို့ရှိနေကြတာလဲ ...”

အောက်မှာ ကားတွေတွေ့သည်။ အရောင့် ကား ထွတ်သွားတာလည်း မြင်လိုက်သေးသည်။ မီးခိုးရောင်ကုတ်အင်္ကျီနှင့် စပို့ရှပ်အဖြူဘုတ်ကျား နဲ့ ပုံအရ ဓနမှ လေဆိပ်ကဆင်းလာတာလည်းဖြစ်နိုင်၏။

ဒီမှာလည်း လက် က မျက်ရည်စတွေနဲ့ ...။

လရောင်ကျနေရင်

"ငါတို့ ဘာလုပ်မလဲ .."

"အပေါ်မှာ ဓန ရှိမှာပဲ .."

ကျော် က ဆက်တက်သွားလျှင် ဇော် က နောက်ကလိုက်သွားရင်း-

"အဲဒါ ဓန ငါတို့ကိုအကုန်မပြောတာတွေကြောင့်ဖြစ်တာ .."

"မင်းကလည်းတစ်မျိုး .."

"ဦးကျော် .."

အသံကို နားယဉ်နေပေမယ့် ခေါ်လိုက်ပုံကြောင့် လေ့ကားထိပ်ရောက်မှ ပြန်ကြည့်မိ၏။ လေ့ကားခြေရင်းမှာ ဘုံ ..။

ကိုယ်ကျုပ်ဝတ်စုံအနက်ရောင်က ကိုယ်မှာကပ်ကျပ်နေကာ ပခုံးစွန်းထိ သေးကျယ်လည်ဟိုက်အင်္ကျီက တင်းပြည့်သော ရင်ဘတ်အလှကို ဖွင့်ချပြထားသလိုပင် ..။

သူရဲရဲ့ အလှအပတွေကို မျက်နှာမလွှဲနိုင်အောင်စွဲလမ်းမက်မောခဲ့ဖူးကြပေမယ့် ခုချိန်မှာ ပြိုကွဲခဲ့ရသည့်အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သောကမီးတောက်က ကြီးမားနေသည်ဖြစ်ရာ ..။

"နေစုမ်းပါဦး .. မင်းက ငါတို့ကို ဒီနေရာဘာကိစ္စခေါ်တာလဲ.."

ကျော် မေးလိုက်ပုံက ရန်စွယ်နဲ့ ငေါငေါ ..။

"ဘုံ က ဦးကျော် ကိုပဲ ခေါ်တာပါ .."

ကိုကိုကျော် ကနေ ဦးကျော် ဖြစ်သွားရခြင်းကို သတိရလိုက်သေးပေမယ့် မကျေနပ်မှုက ပိုကြီးနေသဖြင့် ..။

"တောက် .. ဟုတ်ပြီပြော .. ဒီမှာဘာကိစ္စလဲ .."

"အဲဒါ ဘုံ က မေးရမှာ .. ဦးကျော် က ချိန်းလို့ ဘုံ လာခဲ့တာလေ .."

"မင်းကို ငါ မချိန်းဘူး .."

ဘုံ က အပေါ်ထိရောက်လာပြီဖြစ်ကာ ဇော် နဲ့ သူ့ကိုကြည့်၍ နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေလျက် ..။

"ဘုံ ကို ဦးဇော်ရော ဦးကျော်ရော .."

အပျဉ်

"ဟေ့ .. တိတ်စမ်း .."

"ကျော် .."

ကျော် က စိတ်တိုနေသဖြင့် ပါးစပ်နဲ့သာမကဘဲ လက်ပါတော့မလိုဖြစ်နေ၏။ ခုချိန်မှာသာ ဘုံ ကို တွန်းလိုက်ထိုးလိုက်လုပ်မိလိုက်လျှင် လှေကားပေါ်ကနေ ဂျှမ်းပြန်ကျသွားနိုင်၏။

ဇော် က ကျော် ကို လှေကားနဲ့ဝေးရာခေါ်သွားပြီး ..။

"မင်းကလည်း စိတ်ထိန်းဦး .."

"ဘုံမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ ဒေါသတွေဒီလောက်ထွက်နေကြတာလဲ.."

"ဘာ!.."

ကျော် အသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီးဖြစ်သွားကာ ပွင့်နေသည့်အခန်းထဲက နေနေ ထွက်လာ၏။ မျက်ဝန်းတို့သည် လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေလျက် ခြေလှမ်းတွေက အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းထလျှောက်နေသလိုမျိုး ..။

"မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ .."

"ဒီမှာလေ .."

ကျော် သေချာတောင်မပြောပြနိုင်ဘဲ ဘုံ ကို ဖြစ်ရသည့်ဒေါသကြောင့် တက်ခေါက်မိပြန်သည်။ ဘုံ နဲ့ အရှိပ်ဟောင်း တစ်နှိုက်တည်း တစ်ညထိတည်းလို့ သေချာပေါက်တွက်ထားမိပြီးဖြစ်ကာ ..။

"နင့်ကို ငါတို့မချိန်းဘူး .. ဘယ်သူချိန်းတာလဲဆိုတာ မင်းသိတယ်၊ မင်းနဲ့ ပူးပေါင်းနေတဲ့လူရှိတယ်၊ ဘယ်သူလဲပြောစမ်း .."

"ဟင့်အင်း .."

"ဘာပြောတယ် .."

"ကျော် .. မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ .."

"လူသတ်ချင်နေတာ .. ငါတကယ် သတ်ဝစ်မိမှာ .. ငါ့စမ်း .."

နေ က လူသေကောင်လိုကြည့်နေခဲ့လျက် ဇော် က တော့ အသည်းအသန်တားဆီးနေ၏။ ဘုံ က ခေါင်းတွင်တွင်ခေါ်သျှစ် ..။

လရောင်ကျွန်းရင့်

“ဘုံ တကယ်ဘာမှမသိဘူး၊ ဦးတို့ရဲ့ မက်ဆွေချ်တွေလို့လာတာ...”

“မင်း ငါတို့သုံးယောက်စလုံးကို အလွတ်မပေးခဲ့တိုင်း ငါတို့က မင်းကို တစ်နေရာတည်းမှာ .. ကျွတ် .. အဲဒီပွယ်မရှိတာတွေနဲ့ လာ အကြောင်းပြနေတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. အဲဒါကိုက ဟိုစုန်းမနဲ့တူနေတာ ..”

ခန ထံမှ စကားသံထွက်လာတော့ ဇော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက တထာကျွန်းလို့ မှားခဲ့ကြပြီးပြီ ..။ ခုထပ်ပြီး ဒေါသကြောင့် လူသတ်မိဦးမည်ဆိုလျှင် ..။

“နေကြပါဦး .. သူလည်း ဘာမှမသိဘူးဆိုမှတော့ .. ငါတို့အေးဆေး ..”

“ဘာအေးဆေးတာလဲ .. မင်း ကြောင်တိကြောင်တောင်လာမလုပ်နဲ့ ဇော် .. ဒီကောင်မလေးကို မင်း အပြစ်မတင်ရက်ဖြစ်နေရင် ..”

“ငါ့ကို အဲလိုမပြောပါနဲ့ .. အပြစ်မတင်ရက်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်အပြစ်ရှိမရှိ သေချာစေချင်တာပါ ..”

“မှလိုဘူး .. အရိပ်ဟောင်း နဲ့ ဒီဟာမလေး လုံးဝဝတ်သက်မှုရှိတယ်၊ အဲဒါသေချာတယ် ..”

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း .. ဖြောင်း ..”

ခပ်ခြောက်ခြောက် လက်ခုပ်သံလေးထွက်ပေါ်လာလျှင် သူတို့ရဲ့ ငြင်းခုံမှုတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်ကာ အသံလာရာဆီ လှည့်ကြည့်မိကြ၏။

ဟင်!...

ဝင်း!...

အရိပ်ဟောင်း ...

သုံးယောက်၏ နှုတ်မှ ခပ်လှုပ်လှုပ်ရှေ့တံသံတွေ တိုက်ခတ်ထွက်လာခဲ့ပြီး ..။

“စုန်းမ ..”

“အရိပ်ဟောင်းကြီးနီရဲကာ အရိပ် ဆီ အတင်းပြေးဝင်၏။ သို့သော်

အရိပ် ရှေ့ကနေ ယောက်ျားနှစ်ယောက်က ဖြတ်ကာတားလိုက်ပြီး ..။
“ခွပ် ..”

အင်တိုက်အားတိုက်ပြေးဝင်လိုက်သည့် ခန မျက်နှာဝတ်ခနဲမော့ လန်သွားကာ လူပါဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နောက်ဆုတ်သွား၏။ ဂျာကင်အနက် ရောင် ကိုယ်စီနှင့် ခပ်ထွားထွားလူနှစ်ယောက်သည် အရိပ် ကို မထိရအောင် အသံတိတ်တားဆီးပြီး အသံတိတ်ပြန်ဆုတ်သွား၏။

ခန နောက်ထပ်မဝင်ရဲတော့ဘဲ ကျော် နဲ့ ဇော် တို့ ဒီတိုင်းစိုက်ကြည့်နေကြတုန်း ..။

“ခန့်မှန်းတာ အရမ်းတော်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကျသွားပြီ”

ပြောပြီးအားလုံးနဲ့ နီးအောင် ရဲဝင်စွာ လျှောက်ထွက်လာ၏။ ပြီးမှ...

“ဒီနေ့ ရှင်တို့နဲ့ ကျွန်မ လက်ကျန်စာရင်းရှင်းဖို့တစ်ခုပဲကျန်တော့တယ် ..”

သူမ မျက်လုံးက ဘုံ ဆီ ရေအွားသည်။ ဘုံ က မျက်လွှာချပစ်လိုက်သဖြင့် သူမဟာ အရိပ် ရဲ့ ကြီးဆွဲရုပ်လေးတစ်ရုပ်ဖြစ်မှန်း သေချာသွားခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဘာမှမထူးတော့ပါ။ သူတို့တွေ ဒီတိုင်း ခဲ ကြည့်နေမိကြကာ ..။

“လက်ကျန်စာရင်းဆိုတာ ဘာလဲ .. ငါတို့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ မင်း ဘာထပ်လို့ချင်သေးတာလဲ ..”

ကျော် က အဲကြိတ်သံနှင့်ဆို၏။ အရိပ် က နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး—
“တာလို့ ဘာမှမရှိရဗျာလဲ .. ရှင်တို့ဘဝတွေ ဘာမှမဖြစ်သေးဘူး၊ ရှင်တို့ကြောင့် ကျွန်မရဲ့ဘဝ ကျွန်မအသက် သေခဲ့ရတယ်၊ အခု ကျွန်မထူးချွန်းကယ်တင်ခဲ့တဲ့ဘဝနဲ့ ရပ်တည်နေရတာ တယ်လို့ပုဂံစစ်ရမလဲ ..”

အရိပ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေထွက်လာ၏။ သို့သော် ဘာသံထွက် ဆေးစက်မာကြောနေခဲ့လျက် ..။

“ရှင်တို့ကတော့ ဒီမိန်းမကိုတစ်ခါတည်းသေအောင် သတ်ခတ်ခဲ့

၂၇၄

လေ့လာရေးရင်

မိတာ မှားတာပဲလို့ နောင်တကြီးစွာရနေမှာပဲ။ ဟုတ်တယ် .. မှားတယ် ဒါပေမယ့် ရှင်တို့သတ်ခဲ့တဲ့နည်းဆို ကျွန်မ သေသွားနိုင်ပါတယ်။ ခြံစောင့် ဦးမြတ်ထွတ် သာ ကျွန်မတို့ မကယ်ခဲ့ရင်ပေါ့ .."

ဦးမြတ်ထွတ် ..
သုံးယောက်စလုံး မျက်မှောင်ကုတ်သွားကြသည်။

ခြံစောင့်ကြီးကို သူတို့မီးလောင်နေသည့်အခန်းထဲ တွန်းထည့်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်ကြတာပဲ။ ဒါ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင် .."

"ရှင်တို့မသိတဲ့အချက်က အဲဒီခြံကြီးနဲ့ တိုက်ပိုင်ရှင်ဟောင်းက ဦးလေးဦးမြတ်ထွတ် ဆိုတာပဲ .."

တကယ်အရေးပါသည့်အချက်ကိုမှ သူတို့မသိခဲ့ကြတာဖြစ်နေ၏။ ဦးမြတ်ထွတ် ကနေ ပိုင်ရှင်တစ်ဆက်ခြားပြီးမှ နေ က ဝယ်ခဲ့တာဖြစ် ကာ သူသိသည့်ပိုင်ရှင်တလည်း ဦးမြတ်ထွတ် ကို လက်ညှိုးထိုးပြခဲ့တာ မဟုတ် .."

ဒီအိမ်ကြီးကို တည်ဆောက်ခဲ့သူက ဦးမြတ်ထွတ် ပဲ ဖြစ်ကာ တစ် အိမ်လုံးမှာ တံခါးကယ်နှစ်ပါက် အခန်းကယ်နှစ်ခန်းရှိတာကအစ အကျ အချိုးအားလုံးကို ဦးမြတ်ထွတ် သိသည်။

ထိုပြင် လျှို့ဝှတ်တံခါးတွေ အတွင်းလှေကားတွေကအစ သိနေတဲ့ သူဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်ကို ဘာကြောင့် အတွင်းခန်းတွေ လှေကားအပိုတွေ ထည့်ထားခဲ့သလဲဆိုလျှင် သူ့ရဲ့ ညီအငယ်ဆုံးဖြစ်သူ သိပ္ပံရူးကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပရော်ဖက်ဆာဖြစ်တဲ့အခါ ကိုယ်ပိုင်ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးထားချင်သည် သူ ချမ်းသာသမျှကို ဒီဓာတ်ခွဲခန်းအတွက်သုံးနိုင်သည်။ စသဖြင့် သေ ရူးသွပ်ခြင်းတွေကြောင့် ဒီနေရာမှာ တစ်ဝယ်ပြီးလျှင် လျှို့ဝှတ်တံခါးတွေ အတွင်းလှေကားတွေနဲ့ သေချာတည်ဆောက်ခဲ့တာဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ညီဖြစ်သူကြီးစားနေချိန်မှာ အပေါင်အသစ်များခဲ့သော သူကြောင့်ပဲ စီးပွားဥစ္စာတွေကုန်ကာ ကြွေးတွေနဲ့ နှစ်မြန်းခဲ့သည်။ အိမ်

ကို သူများလက်ထဲထည့်လိုက်ရသည့်တိုင် ညီအတွက် တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ ပြန်ရအောင်ဝယ်မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ဒီခြံနားမှာပဲ တစ် လယ်လယ်ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

နေ တို့က အိမ်ကိုဝယ်လိုက်ပေမယ့် တစ်လပြည့်အောင်နေသည် ဆိုတာမရှိသည့်ပြင် ရောက်လာလိုက်တိုင်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စတစ်ခုခု နှင့် အရေးကြီးနေတတ်၏။ အိမ်ကိုလည်း စိတ်ဝင်တစားလှည့်ပတ်ကြည့် တာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပေ။

ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သည့် ညက နှစ်ယောက်စလုံးမီးလောင်ခံရပေမယ့် ဦးမြတ်ထွတ် က လျှို့ဝှတ်တံခါးတစ်ခုကိုသိထားသောကြောင့် မီးအရှိန် နှင့် သတ်လစ်နေသည့် အနိပ် ကို ဖွဲ့ထုတ်ကယ်တင်သွားခဲ့သည်။

သူလက်ထဲကနေမှ ခေါက်တင်ဒီကမ္ဘာ လက်ထဲကို ပို့ပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အနိပ် အတွက် ပိုပြီးအဖြစ်ဆိုးခဲ့တာက မျက်နှာမှာ ငရဲမီးနဲ့ အဝက်ခံထားရသဖြင့် ထိကိုင်ကုသဖို့တောင် ခဲယဉ်းနေခဲ့လေသည်။

ဒါတွေကိုဖြောင့်ပြီး အနိပ် က ငိုလိုက်ရယ်လိုက်နှင့် အသံလေး တွေ တုန်ယင်နေခဲ့ပြီး ..

"ကျွန်မမှာ ဦးလေးမြတ် နဲ့ ပရော်ဖက်ဆာပေးတဲ့ အသက်ပဲခွံ တော့တာ။ အဲဒီတော့ ရှင်တို့ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မဘဝနဲ့ အသက် အတွက် .."

"ဒါဆိုလည်းလုပ်လေ .. မင်းမှာ လှူမိုက်တွေလည်းရှိနေတာပဲ။ ငါတို့ကို အသေသတ်ချင်တာ ဘာခက်လို့လဲ .."

"သိတာပေါ့ .. ရှင်တို့ကိုလွယ်လွယ်လေးသတ်လို့ရတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဘာကြောင့်မသတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါးခေါင်သုံးပြီး စဉ်းစားကြည့်ပါဦး .."

သူတို့သုံးယောက်စလုံးရဲ့ ရင်ဘတ်ကျယ်ကြီးတွေ မိန့်ခွင့်ပေးတဲ့ မောက်ကြွနေရဲ့လျက် အံတကျိုးချိုကြိတ်နေသဖြင့် မေးဖို့လှေသိသာစွာ လှုပ်ခတ်နေကြ၏။

လရောင်ကျားရင့်

ဓန က ဘုံကို လှမ်းကြည့်ကာ ..

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က အတူတူပဲပေါ့ ..”

“ဟုတ်တယ် ...”

“အဲ့ဒါက ဘာလဲ .. မင်းဘာသာသူ့ကိုကောက်ကပ်စည်းရုံးလိုက်တာလား .. အစတည်းက ပတ်သက်မှုရှိခဲ့ကြတယ်လို့တော့ မပြောနဲ့နော် .. ဘုံ က ငါတို့နဲ့ ..”

“ဟား .. ဟား .. ဟား ..”

အရိပ် ရဲ့ နှစ်ထောင်းအားရဟားတိုက်ရယ်သံကြောင့် သူတို့ဒေါသထွက်သွားကြသည်။ သို့သော် ပြောလာမှာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ဘုံ ကတော့ နောက်ကိုတရွေ့ရွေ့ဆုတ်နေခဲ့လျက် ..

“ဘုံ .. ဘုံ သိခဲ့တာ အဲ့လိုတွေမဟုတ်ဘူး ..”

လို့ပြောနေ၏။ အရိပ် နဲ့ ဓန တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။ ဘာတွေလဲ .. ဘုံ ကို အရိပ် ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ဒီထဲမှာကြီးဆွဲခိုင်းစေခဲ့တာလဲ ..။

အရိပ် ရဲ့ ရယ်သံသည် အချိန်အတော်ကြာအတော့မသတ်ဘဲရှိနေခဲ့လျက် ..။

“အားရလိုက်တာ .. ကျွန်မ ဒီနေ့လိုနေ့ကို ရယူဖို့အတွက် နှစ်တွေအကြာကြီးသည်းခံစောင့်နေခဲ့ရကျိုးနပ်တယ်။ ခုတော့ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ အတိုင်း ရှင်တို့ရဲ့ဘဝတွေ ကျွန်မရဲ့ ဆုပ်ချေဖျက်ဆီးမှုနဲ့တိုင်းသေနေရတော့မယ် ..”

“အရိပ်ဟောင်း ...”

ဒေါသ၏အတိုင်းအဆသည် နာမည်ခေါ်လိုက်တာတောင် ကျားဟိန်းသံကဲ့သို့ ဝမ်းခေါင်းသံပေါက်နေကာ ဓန အသားတွေပါတုန်၏။

“မင်း ဆန္ဒပြည့်ဝနေပြီဆိုရလည်း ပြောလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ဘာတွေ ယုတ်မာထားသေးလဲ .. ငါတို့ ဘာတွေထပ်ဖြစ်ဖို့ရှိနေသေးတာလဲ ..”

“ပြောမှာပေါ့ .. ကျွန်မကလည်း ရှင်တို့မျက်နှာတွေကိုအရသာခံ

ကြည့်ပြီး ကျတုနုနုကလဲ့စားချေဖို့အတွက် ပြင်ဆင်လာခဲ့တာပဲ။ ဒါကို ဝဲပြုတ်ကြေးတောင်းသလိုတော့ လွယ်လွယ်လေးဘယ်ပြီးနိုင်ပါ့မလဲ ..”

“တောက် ...”

ကျော် နဲ့ ဓန ရဲ့ တက်ခေါက်သံတွေကြောင့် အရိပ် က ပခုံးတွေလှုပ်အောင်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ မျက်ရည်စတို့ကိုသုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဖွေးနေသည့်မျက်နှာလေးက အေးစက်စက်ဖြစ်သွားခဲ့လျက် ..။

“ဒါဝေမယ့် အခုပြောမယ်။ နင်တို့ဘဝတွေ ဘာကြောင့် သေရမှာလဲဆိုတာ သိပ်သိချင်နေတယ်မို့လား ..”

ဟုတ်တယ်လို့မပြောပေမယ့် စိတ်ဝင်တစားနားစွဲနေကြသည့် မျက်နှာတွေကို အရိပ် က တစ်ယောက်ချင်းစီစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ..

“မွေးကျင့်မွေးကြံကြတဲ့လူဆိုရင် မိုးကြိုးပစ်မခံရအောင် အိမ်နောက်ဖေးမှာ မွေးစားခွက်နဲ့ ထမင်းစားရတယ်တဲ့ ..”

ဓန တို့တွေ အရိပ် ရဲ့ စကားတွေက သူတို့ကို ရည်ရွယ်နေစွန်းသိလျက်နှင့် ဘာကြောင့်ရည်ရွယ်တာမှန်းမသိသောကြောင့် ပြီးဆုံးအောင် နားထောင်နေကြရသည်။

“အဲ့ဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်တို့မွေးစားခွက်နဲ့ စားရတော့မှာ ..”

“တိရစ္ဆာန်မ ..”

“နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း ..”

“နင်တို့ပါးစပ်တွေပိတ်ရမှာ .. တိရစ္ဆာန်က ငါမဟုတ်ဘူး ထိုထုံသွေးသားသမီးအရင်းကိုတောင်မရှောင်ဘဲ နင်တို့ဗျာဝေသုံးစွဲခဲ့ကြတာလေ ..”

ဟင်! ..

သုံးယောက်စလုံးမျက်လုံးအကြောင်သားနှင့် ကြက်သေသော့ကဲ့သို့ကြ၏။

ဒီမိန်းမ ဘာပြောလိုက်တာလဲ။ မဟုတ်ကဟုတ်က လူတိတ်တိတ်တော့ ဘယ်လိုလုပ်ကြံဖန်တီးပြီးပြောလိုက်တာလဲ ..။ ဓန တော် လို

လရောင်ကျွန်းရင့်

ကြည့်သည်။ ကျော် က မျက်လုံးအပြုံးသာနှင့် ပြန်ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ မော် ဆီ ရောက်သွားလျှင် မော် မျက်လုံးက ပိုပြုံးနေ၏။

ပြီးတော့ ရွှေပြန်၍ နှုတ်ခမ်းသားတွေပါ တုန်ယင်နေ၏။

နေ မျက်နှာတင်းသွားကာ ...

“နင့်မှာ ဒီထက်ယုတ်မာဖို့နည်းလမ်းရှိသေးလား ..”

“မရှိတော့ဘူး .. နင်တို့လောက်ယုတ်မာတာမရှိတော့ ဒီထက်ယုတ်မာတဲ့အဖြစ်မျိုးထပ်ပြောစရာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ဘုံ က နင်တို့သုံးယောက်ရဲ့ သမီးအရင်းပဲ ..”

“ခွေးစကားမပြောနဲ့ ..”

“တန်ရာတန်ရာပါ ..”

“မင်း ..”

“နင်တော်တော်လှပါဝနေပြီ ..”

ကျော် လက်သီးတပြိုင်ပြိုင်နဲ့ပေးမယ့် အရိပ် နောက်မှာ ရပ်နေသူတွေကြောင့် ရှေ့လည်းမတိုးရဲ ..

“အရိပ်ဟောင်း .. မင် အစိပွယ်မရှိတာတွေမပြောနဲ့နော်၊ မင်း ..”

မင်း .. ဝါတို့ကို ခုကွပေးချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ..”

“ဟုတ်လား .. အဲလိုထင်လိုက်တာလား ရတယ်လေ၊ ဘုံ့ ကို ရှင်တို့ရဲ့ သမီးပါဆိုတာ လက်မခံနိုင်ရင် အယ်သူကမှလည်း အတင်းတိုက်တွန်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူ့ကိုအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ရင် နင့်အပေ ဘယ်သူဆိုတာ အတိအကျဖြောဖြေမယ်လို့ကတိပေးခဲ့တာ ..”

နေ နဲ့ ကျော်ထက် မော် မျက်နှာကြီးပြိုကျမယ့်မိုးလုံဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ..

“အဲ့ဒါ .. အဲ့ဒါ ဘာပြောလိုက်တာလဲ ..”

အရိပ် ရဲ့ အကြည့်က သူ့ဆီရွေလျားသွားကာ ..

“ရှင်လည်းဖြစ်နိုင်တယ် ..”

“ဘာ ..”

အလှည့်

ပြီးတော့ ကျော် ဆီ ရောက်သွားခဲ့ပြီး ..

“ရှင်ဖြစ်ဖြစ် .. နေနေ ဖြစ်ဖြစ် ..”

နေ မျက်နှာထက်မှာအကြည့်တို့ စူးစိုက်ရပ်တန့်သွားလျက် ..

“ရှင်တို့သုံးယောက်ကို ကမ္ဘာမကျေအောင်မုန်းခဲ့ပေမယ့် ဒီခော်ကားမှအတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ပေးဆပ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ သဒ္ဓါဌာန်နဲ့ ကျွန်မ ဒီကလေးကို ခွေးခဲ့တာ .. အဲ့ဒီတော့ ..”

“မင်း မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးတော့ .. တောက် ..”

“ဒီလိုလုပ်ရန်မျိုး တမင်ဖန်တီးဖို့ တိရစ္ဆာန်တောင်စဉ်းစားမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို အမဲကင်တစ်ခုလို မျှဝေစားသောက်ဖို့လည်း ဘယ်တိရစ္ဆာန်လုပ်မှာလဲ .. အနည်းဆုံးတော့ အစာမာန်ဖီတယ်ဆိုတာ တွေဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့က မာန်ဖီသံတောင်မကြားခဲ့ဘူးလေ၊ အမေကိုရော .. သမီးကိုရော ..”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်ခမ်း ..”

“ရှင်တို့ ခွေးကျင့်ခွေးကြံကြံခဲ့တာကို ကျွန်မ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ဖို့ နဲ့ ဖုံးမိလိုတော့မရဘူးနော် .. တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုခွင့်ရှိတယ် .. ခွေးထီးလို သားသမီးတာဝန်ကိုမယူနိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ ခု ကျွန်မရွှေမှာ လေးဘက်ထောက်ပြီး ခွေးလိုအူပြလိုရတယ်၊ ဒါဆို ဘုံ့ ကို ကျွန်မပြန်ခေါ်သွားပြီး ဒီကိစ္စကို ဒီနေရာမှာတင် ပြည်ဖုံးကားချလိုက်မယ် ..”

“သေလိုက်ခမ်း .. မိန်းမယုတ် ..”

“ဖောင်း ..”

ကျော် က ဒေါသတကြီးစွနင်လာသည်။ အရိပ် က တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘဲရပ်ကြည့်နေပေမယ့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်ထက်ချွန်ကြီးကျော် ခွေးနေကျသွား၏။

ခော် က ကယောင်ကတမ်းတွေပြောပြီး နောက်တိုက်လွှေချုတ်နေသည်။ စိတ်နဲ့လူ မကပ်တော့သလိုမျိုး နှုတ်ဖျားရ သာတွေတွေ့တာ

လရောင်ကျားရင့်

နေသည်ဆိုတာမသိ ..။

ဓန က အရိပ် ဆားက လူနှစ်ယောက်ကိုမမြင်တော့သလို လက်သီး နှစ်ဖက်ဆုပ်ထားရင်း ရှေ့ကိုတရွေ့ရွေ့တိုးလာနေသည်။ သူ့မှာ ဘာရှိ တော့လို့လဲ ..။

ဇနီးမယား သားသမီး စည်းစိမ်ဥစ္စာပကာသနတို့နှင့် ထုံမွန်းသော ဝုတ်သိက္ခာ ..။

သူ့မှာ အားလုံးဆုံးရှုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ချစ်ရဆုံးသော ညီငယ်၏ အထင်သေးရှံရှာခြင်းအတွက် နောင် ဘယ်တော့မှ ဖြေရှင်းလို့ရနိုင်စရာ လမ်းမမြင်ခြင်းက အရိပ်ဟောင်း ဆိုတဲ့မိန်းမကြောင့် ..။

သို့သော် ..။

“ဒီပြဿနာမှာတော့ ရှင်တို့ချင်းမျှဝေမခံစားနိုင်တော့ဘူးထင် တယ်။ ဒါဆိုလည်း ဘုံ့ ကို ဒီအင်(န်)အေ စစ်ကြည့်လိုက်လေ။ သုံးကောင် ထဲက တစ်ကောင်ကောင်တော့ ထွက်လာနိုင်တာပဲ ..”

အရိပ် သည် ကလဲ့စားရေးခြင်းအဆင့်ဆင့်ကို ပြီးဆုံးအောင်မြင်သွား ခဲ့သည့်အပြုံးနှင့် နေရာမှ အေးဆေးထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ထိုစဉ် ..။

ဟင်..။

အရိပ် မြဲလှမ်းတုံ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြင်လိုက်သည့် လူအားလုံး ပါးစပ်အပွောင်းသားဖြစ်ကုန်ကြသည့်ခဏအတွင်း ..။

“ဒုန် .. ဒုန်း ..”

“အား ..”

အသိခံသွားသူကဲ့သို့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားသော် ဇော် သည် လှေကား ထိပ်ကိုရောက်တဲ့အထိ မြေလှမ်းမရပ်ခဲ့ဘဲရှိကာ အောက်သို့ဦးစိုက်ပျမ်း ပြန်ကျသွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိမိ၏သံတွေအခြောက်တိုက်ကြီး ထမြည်သွားသဖြင့် ကျယ်လောင်သည့်အသံနှစ်ရပ်က ဆက်တိုက်ကြီးဖြစ်သွားခဲ့၏။

ကျော် နဲ့ ဓန တို့ မျက်လုံးတွေပြုံးကျယ်ကုန်သည်။ ထိတ်လန့်

ချောက်ချာခြင်းက လူကိုဆွဲခါလိုက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ပြီး တုန်ယင်ခြင်းက မရပ်တန့်တော့ပေ ..။

“ဇော် .. ဇော် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ .. ဓန ..”

“ဒုန်ချသွားတာ ..”

“ကျ .. ကျသွားတာပါ ..”

“ဒုန်ချတာ ..”

စကားတွေ ထင်သလိုပြောနေကြကာ ကိုယ့် မျက်လုံးကို မယုံကြည် တော့ပေ။ အရိပ် အခြေအနေဆိုးထဲကနေ တိတ်ဆိတ်စွာကျောခိုင်းထွက် လာခဲ့၏။

ခြေလှမ်းတွေက ဓန ရဲ့ နေအိမ်ဝင်းထဲကထွက်လာခဲ့ပြီး မိုးထုတ် စက်ပိုင်းကို မြင်ရချိန်မှာ သူမအတွက်ကောင်းကင်ကြီးက အနီရောင် သမ်းနေခဲ့၏။

“ဒီနေ့ မုန်တိုင်းရှိတယ်တဲ့ ..”

“မိုးရာသီရောက်လာရင် မုန်တိုင်းက ပါလာတာပဲ ..”

ပတ်ဝန်းကျင်က စကားသံတစ်ချို့ကိုကြားလိုက်ရသည်။ ညနေ ပိုင်းအချိန်ပေမယ့် နေမဝင်သေးပါ။ သို့သော် မိုးချုပ်တော့မလို ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခုလုံးမှောင်လာသည်။

အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်ဆီမှာ နီရဲနေတာကလည်း ကြောက် မက်ဖွယ်ပင် ..။

အရိပ် က ထိုအရပ်ဆီဦးတည်၍ တည့်တည့်လျှောက်နေခဲ့၏။

သူမရဲ့ ဘဝမုန်တိုင်းက ဒီထက်ကြမ်းတမ်းဆိုးရွားခဲ့သည်။ မုန်တိုင်း စဲခဲ့ပေမယ့် ကျိုးပျက်ခဲ့ရသည့် အနာဂတ်လမ်းကတော့ ဒီနေ့ထိပြော မြူးခြင်းမရှိခဲ့သေးပါ။

ဘဝမှာ ပန်းတိုင်ဆိုတာဘာလဲ ..။

ဦးမြတ်ထွတ် ကတော့ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ဘဝတစ်ခုမှာ ပန်းတိုင်ဆိုတာမရှိဘူး။ ဘဝလုံးဆိုတာ ပိုင်တိုင်ဦး

လရောင်ကျားရင်

ကို ဖြတ်သန်းခြင်းပဲလိုဆိုသည်။ မျစ်ကြ မျစ်ကြတယ်ဆိုတာလည်း မှတ်တိုင်တစ်ခုမှာဆင်းကြတက်ကြသလိုပဲ။ .. တဲ့။ ..။

သေလောက်တဲ့ ဒဏ်ရာရင်ရမယ်။ သေချင်လောက်အောင် ထိခိုက်ကြေကွဲတာလည်းရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီခဏကိုဖြတ်ကျော်သွားတဲ့အခါ နောက်တစ်မှတ်တိုင်အတွက်ပြင်ဆင်ကြတာပဲ။ ..။

ပျော်ရွှင်ရတယ်ဆိုတာ မမြဲသလို၊ ဝမ်းနည်းခြင်းကလည်း မမြဲဘူးသမီး။ ဒါကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ပဲလိုတာ။ ဒါမှမဟုတ် လေအရေမှာပါလာတဲ့ အနံ့အသက်တစ်မျိုးလိုပေါ့။ အမြဲမွှေးမနေသလို အမြဲဘဲလည်း နံ့မနေဘူး။ .. သမီး သည်းခံနိုင်ရမယ်။ လောကမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်တာထက် ပိုကောင်းတဲ့နည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။

ကန္တာမြေပေါ်မှာ ခြေချရှင်းသန့်စွင့်ရပြီး လူ့ဘဝမှာ ဖြစ်တည်ရာတဲ့ အတွက်နဲ့တင် ကျေနပ်စရာကောင်းနေပြီ။ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါစေ ..တဲ့။

သူမ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပါရဲ့လား။ ..။

လူဖြစ်ရာတဲ့အတွက် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ ကောင်းကျိုးတရားတစ်ခုခု သူမ ပြုခဲ့ရဲ့လား။ ..။ အပိုင် ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေစည်းမျက်မှန်နေခဲ့သည်။

သူမနားထဲမှာ ဦးမြတ်ထွတ် ရဲ့ ဆုံးမစကားတွေ အစဉ်မပြတ်ပေါ်နေခဲ့လျက် မြင်နေခဲ့တာက ဟိုးအတိတ်ကပြီလျက်နေသည့်တကုပ်လေးနဲ့ သားအဝန်တစ်ယောက်။ ..။

ပြီးတော့ မိုးရေထဲမှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ မိန်းကလေး။ ..။

ပြီးတော့ ရှုကဲမီးလျှံတွေကြားထဲမှာ ကျေနပ်ရယ်မြူးနေကြသည့် မျက်နှာသုံးခု။ ..။

ပြီးတော့ ဦးမြတ်ထွတ် နဲ့ ဒီကမ္ဘာ။ ..။

ထို့နောက် အရောင် နဲ့ ရွှေလက်ဖြာ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သူမရဲ့ ကလေးတွေ။ ..။ အပိုင် စီးထားသည့်ဒေါက်ဖိနပ်ဒုတိယနဲ့ချော်ထွက်သွားသည်။ လူက ယိုင်ခန့်ဖြစ်သွားတာ လဲပြီမတတ်ဖြစ်သွား၏။

အလှည့်

သို့သော် သူမ မလဲခဲ့ပါ။

ဖိနပ်ပေါ်မှာ ခိုင်ခိုင်ပြန်ရစ်ကာ ဒီတိုင်းဆက်လျှောက်ခဲ့၏။ ခြေချောင်းတွေရဲ့ တစ်နေရာမှာ ပြင်းရှုစွာနာကျင်နေတာကိုခံစားမိနေပေမယ့် ငုံ့လည်းမကြည့်မိ။ ခြေလှမ်းကိုလည်းမရပ်တန့်ခဲ့ပေ။ ..။

ထိုစဉ် မိုးရေစက်တွေကျလာခဲ့လေသည်။ တဖွားဖွားကနေ စိပ်လာသည်။ စိပ်လာရာကနေ သည်းလာခဲ့၏။ သူမ ဆံပင်တွေမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး စိုရွှံသွားခဲ့ပြီး တစ်ချို့လူတွေ မျက်နှာငုံ့၍ ပြေးလွှားကုန်ကြပေမယ့် သူမက ဒီတိုင်းလျှောက်နေခဲ့သည်။

ရှည်ကော့သော မျက်တောင်ထူထူတို့သာ ထွက်ကာမထားလျှင် သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲ မိုးရေဝင်ပြီး ဒီတိုင်းလျှောက်နေနိုင်ပါ့မလား။ ..။

ဒါပေမယ့် သူမကတော့ ဝလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေဆဲပင်။ ခုချိန်မှာသာ သူမက ခမ်းနားကြီးကျယ်သောအောင်ပွဲကြီးတစ်ခု၏ ဆင်နွဲလာခဲ့တာပါပြောရင် ယုံကြည်ပါ့မလား။ ..။

သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုမှ ရယ်မြူးရိပ်ရိုမနေခဲ့သည့်ပြင် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်သိပ်နေခြင်းတွေက မိုးရေတွေမဟုတ်ပေ။ ..။

သူမ ဘာကြောင့်ငိုသလဲ။ ..ပျော်လွန်းလို့လား။ .. ဝမ်းနည်းလို့လား။ ..။

လရောင်ကျဉ်းရင့်

အခန်း (၂၇)

“အဖေ .. အဖေ နေပါဦး၊ အဖေ ခြေထောက်ပြန်ကောင်းသွားတာ လားဟင် .. ခဏစောင့်ပါဦး ..”

အဖေက တစ်ချက်ပဲလှည့်ကြည့်ပြီး ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားသည်။ အဖေ သွားနေတာက သစ်ပင်တောအုပ်နှင့် စိမ်းညိုနေသည့်နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေကာ သူမနဲ့လည်း သိပ်မဝေးဘဲ ပြေးလိုက်ရင်း မစိန်နိုင်ဖြစ်နေ၏။

“အဖေ .. ကျွန်မကိုစောင့်ပါဦး ..”

တားနေရင်းနဲ့ အဖေက မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နေရာမှာတင် ခြေစုံရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ပေမယ့် မြင် မြင်သမျှသည် သစ်ပင်တောတန်းမဟုတ်တော့ဘဲ ကမ္ဘာ့ရလို့ဟင်းလင်း ဖြင်ကြီးဖြစ်နေခဲ့၏။

ရန အဖေ သွားနေတဲ့တောတန်းကြီးဘယ်ရောက်သွားတာလဲ ..။

လေတွေ တပူပူတိုက်လာ၏။ ဆံပင်နဲ့ အင်္ကျီစတွေ တဖတ်ဖတ် လှုပ်ခါသွားကြကာ သံစူနီတွေလွင့်လာသဖြင့် မျက်လုံးတွေကို ပိတ်ထား လိုက်မိသည်။

သို့သော် ...

“အဖေ .. အဖေ ဘယ်မှာလဲ .. အဖေရေ ..”

“သူ နီးလာပြီ ဆရာ ..”

စကားသံတစ်ချက်ကြားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ယဉ်ပါးနေခဲ့သည့် စီးကရက်နဲ့ ..။

ပြီးတော့ အနီးမှာဟပ်လာသည့် လေငွေ့နှွေးနှင့်ပါလာသော ရေဓာတ် နံ့သည် ..။

“အရိပ် ..”

ဟင်! ..။

ထူးလိုက်ပုံမယ့် အသံထွက်ပေး၊ ဒါပေမယ့် အရိပ် မျက်လုံးတွေ တော့ ပွင့်သွားခဲ့သည်။ သူမသေးမှာ လူရိပ်နှစ်ရိပ်ရစ်နေကြလျက် သူမ နှင့် အလှမ်းကွာသည့်နေရာတစ်ခုမှာထိုင်နေသူသည် ..။

“မင်း နေရတာ သက်တောင့်သက်သာရှိရဲ့လား ..”

ဒီကမ္ဘာ က ထိုင်ရာမတူလှမ်းမေးသည်။ ထို့ပြင် မျက်နှာကလည်း အရိပ် ဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေတာမဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ သူ့လက်ကြား မှာ မီးခိုးလွန်နေသည့်စီးကရက်တစ်လိပ်ရှိနေခဲ့လျက် ..။

“ခွစ်တေး ဆိုတဲ့ဘဝက သေသွားခဲ့ပြီလို့ မင်းပြောတယ်၊ အရိပ်ဟောင်း ဆိုတာ ငါပေးခဲ့တဲ့ဘဝလို့လည်း ..”

“အရိပ် ပြောခဲ့တာပါ ..”

အရိပ် က စကားဆက်ပေးလိုက်တော့ စီးကရက်ပေါ်မှာ စူးစိုက်နေ ခဲ့သည့်အကြည့်တွေ သူမဆီ ရွေ့လျားလာ၏။

အလှမ်းကွာနေပေမယ့် အကြည့် တို့ ငြိတွယ်နေခဲ့ကြလျက် အရိပ် ရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတို့ တရစ်ရစ်တက်လာခဲ့ပြီး ဒီကမ္ဘာက စီးကရက်ကိုခွက်ထဲမှာထိုးချေပစ်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ထိုင်ရာကနေ ထလျှောက်လှောက်ကာ ..

“မင်းသိနေသားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်တာလဲ ..”

“အရိပ် ..”

လစရောင်ကျားရင့်

“မင်း ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားလေးထဲမှာ သဟိလစ်နေလို့ ပွေ့ခေါ် ခဲ့ရတယ် ..”

“ဈာတ်ရုံဘုရားပေါ်မှာ အရိပ် ရှိတာ ဦးဒီ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်..” ဒီကမ္ဘာ က မဖြေဘဲ သူမ ခုတင်ခြေရင်းမှာရပ်နေလိုက်ပြီး ..

“မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ။ အားလုံးကို ဥပေက္ခာထား နိုင်အောင်ကြိုးစားဖို့ ငါ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဥပေက္ခာထားဖို့ မလို့ပါဘူး။ ငါ ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အသက်တစ်ချောင်းက အလဟသတ် ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်မသွားရဘူး ..”

“ဦးဒီ က အရိပ် ကို ဘာလုပ်စေချင်တာလဲ ..”
“ခုမှ မေးဖော်ရတာ ကျေးဇူးပဲ ..”

အရိပ် မျက်လွှာလေးချော့သည်။ ဘေးနားမှာရှိနေကြသည့် ဒီကမ္ဘာ ၏ တစ်ခုခုနစ်ယောက်က မောက်ဆုတ်ရပ်နေရာက အခန်းပြင်ကိုလှည့် ထွက်သွားကြ၏။

ဒီကမ္ဘာပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ကြီးဖြစ်ကာ ရန်ကုန်မြို့နဲ့လည်း အလှမ်း မေးသည်။ ထိုပြင် သူမ နှစ်အတန်ကြာအောင် နေထိုင်ခဲ့သောနေရာလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဒီကမ္ဘာကတော့ တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တောင် မလာတတ် ခဲ့ပေ။ နောက်လာတိုင်း သတိပေးတာက ကလေးစားချေခြင်းဆိုတာ သံသရာ လည်ခြင်းပဲ ။

ပုထုဇဉ်ပီပီ ခေါ်သရန်ငြိုးကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရင်တောင် အချိန်နဲ့ ကုစားဖို့တဖွဖွသတိပေးခဲ့သည်။ သူများကိုလုပ်ကြံဖို့ချောင်းမြောင်းတဲ့သူ ဟာ ကိုယ်က အရင်မှခင်ရိပ်နဲ့ ရသည်လို့လည်း ဥပစာပြခဲ့ သေးသည်။

သူမ ဒီစကားတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လူယုတ်မာတွေရဲ့ မျက်နှာ တွေကို ပျောက်မရသရွ် နေ့စဉ်နေ့တိုင်းစိတ်ကူးနေတာက ကလေးစားချေ ဖို့ ..

“အရိပ် ..”
“ရှင် ..”

ငုံ့နေသည့်မျက်နှာလေးမော့လာတော့မှ ဒီကမ္ဘာ က လက်ဖိုက် ထားလိုက်ပြီးစိုက်ကြည့်ကာ ..

“ငါ မင်းကိုနားလည်တယ်။ မင်းဘဝကို ပြန်ရှင်ဖို့ထုတ်ပေးလိုက် တည်းက မင်း ရှင်သန်ချင်နေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာသိလို့ တားလည်းမတားခဲ့ဘူး။ မင်းလိုအပ်သမျှကိုလည်း ငါ ကူညီနေခဲ့တယ် ..”

“ဟုတ်ပါတယ် - ကကယ်တော့ အဆုံးထိ အရိပ် လုပ်နိုင်ခဲ့တာ ဦးဒီ ရှိနေလို့ပါ။ မဟုတ်ရင် အရိပ် ကိုယ့်အသက်ကိုတောင် ကာကွယ် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ငါလိုချင်တာ မင်းဆီက ဒီစကားမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်တာ ကိုလုပ်ပြီးရင် သူ့ရဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုးကိုလည်းခံရတယ် ..”

“အရိပ် ခံခဲ့ရတာတွေအတွက် အခု ပြန်ယူခဲ့တာပါ။ ဒါကို ဘာတွေ ထပ်ပြီး ..”

“မင်း ရလာခဲ့တယ်လို့ထင်နေတာလား ..”
အရိပ် မဖြေနိုင် ..။

“မင်း အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မင်းမျှော်နေသလား ..”
ဒါလည်း မဖြေနိုင်ခဲ့ပေ ..။

“ပျော်လွန်းလို့ မိုးထဲမှာ အအေးပတ်ခံပြီး နှစ်ရက်လောက် စကား မေးမရလောက်အောင် ပစ်စလက်ခတ်နေတာတော့မဟုတ်ဘူးထင်တယ် ..”

အရိပ် မျက်လည်တွေရေတက်လာပြန်သည်။ ဒါတွေပြောနေတာ ဒီကမ္ဘာ ရဲ့ မျက်နှာကိုတောင် မော့မကြည့်ဝံ့ခဲ့ပေ။ ဒီထောက်အောက်ပြင်မှာ တတ်သည့်နည်းသားရှိသည်။

ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းကမှ ထုတ်ဖော်ပြခဲ့တာ ..။ ဘယ်တော့မှလည်း ပြလာဖို့မရှိပေ။ အရိပ် ကို သူ ကယ်တင်ခဲ့တာက အထီးကျန်

လခရောင်ကျားရင့်

ဘဝသမားချင်း စာနာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဘဝပျက်အဖြစ်ဆိုးနေသည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်အဖြစ် သူဝါသနာပါသည့်ပညာရပ်နှင့် ကယ်တင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလည်းပါသည်။

အပြုံးအရယ်နည်းသော မျက်နှာပြင်မှာ နူးညံ့နေသည်ထင်ရစေမယ့် တည်ငြိမ်ပြတ်သားသည်။ ရက်စက်သလိုရှိနေပေမယ့်လည်း ကြင်နာခဲ့တာတွေရှိခဲ့၏။

အရိပ် အကြောက်ဆုံးအရာသည် ဒီကမ္ဘာ စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ ခန့်ခွန်းမရခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။ အသက်အရွယ်ကွာခြားခြင်းကြောင့် ဒီလောက်တည်ငြိမ်နေတာလား ... ဒါမှမဟုတ် တမင်တကာကြိုးစား လျှို့ဝှက်နေတာလားဆိုတာတော့မသိ ...

ဒေါက်တာဒီကမ္ဘာ ဆိုသည့် ယောက်ျား၊ ဘာလုပ်တော့မည် ဘယ်လိုစိတ်ကူးနေသည်ဆိုတာမသိရခြင်းနဲ့ပတ်သက်၍ ကိုယ့်ရဲ့အနာဂတ်က မရေရာသလိုပဲ ခံစားနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို စွမ်းဆောင်အောင်မြင်ခဲ့ပေမယ့် မထောင်နိုင် ...

“အရိပ် ... အရိပ် ပြောပါရစေ ...”

သူမရဲ့ စကားကို ဒီကမ္ဘာက ခွင့်ပြုခြင်း မပြုခြင်းဘာမှမပြောဘဲ တိတ်တိတ်နေခဲ့၏။ အရိပ် တစ်ကိုယ်လုံးနားရွှေရွှေကြီးဖြစ်နေပေမယ့် မွေ့ရာစပ်မှာ ခြေချထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အရိပ် ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပြီးမြောက်ခဲ့ပေမယ့် ဒါကိုအောင်မြင်ဖို့ကြိုးစားအားထုတ်နေတုန်းက အဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့တဲ့နေ့ရက်တွေက ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဆိုတာမှ ဘာမှမရှိတော့သလိုခံစားနေရတယ် ...”

“ပြီးဆုံးပြီဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ အရိပ် ...”

“ဟင် ...”

အလှည့်

“ရန်ပြီးဆိုတဲ့ အတုံးအလှည့်မှာ ကလေးတွေ နဖူးတောက်ကြသလို ကျော့ပြီဆိုတာမရှိဘူး။ ကမ္ဘာကြီးလုံးဝန်းနေတာကိုက သူ့ရဲ့ လည်ပတ်ခြင်းကနေ နှုတ်ထွက်သွားခွင့်မပြုနိုင်လို့ပဲ။ မင်းပြီးရင် သူ့အလှည့်က လာဦးမှာ ... သူ့ပြီးသွားရင်လည်း မင်းက ပြန်လုပ်ဦးမှာပဲ ... ဒီဘဝသက်တမ်းမှာ မကျေမနပ်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူက နောက်ဘဝဖြစ်လေရာမှာ ဆက်လိုက်နေဦးမှာပဲ ...”

“လိုက်ပါစေ ဦးဒီ ...”

“မင်း ကျေနပ်ဖို့ကြိုးစားနေတာပါ ... ဒါပေမယ့် နာကျင်နေတယ် မို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဟုတ်ရမှာပေါ့ ... မင်းဘယ်လောက်ပဲ အပြစ်ဆိုးခဲ့ပါစေ၊ ကြွေးဆပ်လိုက်ရတယ်လို့သတ်မှတ်နိုင်ရင်ပြီပဲ ...”

“မသတ်မှတ်နိုင်ဘူး ဦးဒီ ... အရိပ် က ကိုယ့်အတွက်ကျေနပ်ပေးနိုင်ရင်တောင် နောက်ထပ် အရိပ် လို ပျက်စီးကြွေလွင့်ရမယ့်မိန်းကလေးတွေအတွက် လက်တုံ့ပြန်ဖို့လိုတယ် ...”

“မင်းကြောင့် အခု သူများအိမ်ထောင်ရေးတွေပြိုကွဲသွားတယ်၊ မိသားစုတွေ တကွတပြားတွေဖြစ်ကုန်တယ် ...”

“အရိပ် သိရက်နဲ့ လုပ်ခဲ့တာပဲ ...”

ပြောရင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါထရပ်လိုက်မိလျှင် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လူက ယိုင်သွားသည်။ ဒီကမ္ဘာ မျက်မှောင်ကုတ်သွားကာ ...

“ပြန်လှုံနေလိုက် ...”

စိုးရိမ်သွားတာတောင် အမိန့်သံမှာ နူးညံ့ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာမပါ။ အရိပ် က ပြန်ထိုင်လိုက်ပေမယ့် လှုံတော့မနေပါ။

“ဒီကိစ္စတွေ ပြန်ပြောမနေချင်တော့ဘူး၊ အခု ငါ မင်းကိုစောင့်နေတာ ...”

လရောင်ကျားရင့်

“ဦး ဒီညလေဆိပ်ဆင်းတောမှာရှိလား ..”

“ငေးငေးလေးရှိနေသည့် အရိပ် ကို ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်ရင်း ဒီကမ္ဘာ မျက်နှာလှပစ်သည်။

“ဟုတ်တယ် .. ငါ မင်းအတွက် စီစဉ်ပေးဖို့ရှိတာတွေပြီးရင် သွားမယ် ..”

“ဘာမှမလိုဘူး ဦးဒီ .. အရိပ် က ..”

“လိုတာ မလိုတာ မင်း ဆုံးဖြတ်ဖို့မလိုပါဘူး။ မင်းကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတွေ အကောင်းတိုင်းပြန်ဖြစ်ဖို့တောင် ငါ့လက်နဲ့ ငါ့ပညာနဲ့ ဖြုတ်ဖျက်ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာ။ နောက်ထပ် မင်းအတွက် ဘာလိုအပ်တယ်ဆိုတာလည်း ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ ..”

“မှန်ပါတယ် .. ဦးဒီ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာတွေပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက အရိပ် အတွက် အရမ်းလိုအပ်တဲ့အရာတွေပါ ..”

“လိုအပ်တာကိုယူမယ် .. မလိုအပ်တာကို မယူနိုင်ဘူးလို့ မင်းပြောခဲ့တာလား ..”

အရိပ် ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်မိသည်။ ဒီကမ္ဘာ မျက်လုံးတွေက မာနတို့နှင့် စီးမိုးနေကာ သူမ မျက်ဝန်းတွေမှာတောင်းပန်ခြင်းတွေပြည့်သိပ်လျက် ..

“အရိပ် ကို နားလည်ပေးပါ။ အရင်တုန်းက နားလည်ပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ခုလည်း နားလည်ပေးပါ။ အရိပ် သူများအိမ်ထောင်နေတွေကို ဖြိုခွဲခဲ့တယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကိုလည်း အသုံးချခဲ့တယ် ..”

“အဲဒါတွေအတွက် မင်းမှန်တယ်လို့ ထင်တယ်မို့လား ..”

“မှားမှန်းလည်းသိပါတယ် .. ဒါပေမယ့် မကောင်းမှုကျူးလွန်ထားတာကို အလွယ်လေးဖျောက်ဖျက်လိုက်နိုင်ရင် နောက်ထပ် သူတို့ ကျူးလွန်ကြမှာပဲ .. ကျူးလွန်းကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ကို ဒီလိုနည်း

နဲ့မှ မတုံ့ပြန်နိုင်ရင် နောက်ထပ် အမျိုးကောင်းသမီးလေးတွေ ..”

“အမျိုးကောင်းသမီးတိုင်း သမီးကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာကြတာ မဟုတ်ဘူး ..”

ဒီကမ္ဘာ က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပေဖန်သည်။

“အိမ်ထောင်ရှိနေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဖောက်ပြန်ဖို့ဆိုတာ သူနဲ့ ဖောက်ပြန်ရတဲ့ မိန်းမရှိလို့ဖြစ်တာ။ ငါပြောချင်တာက အရာရာတိုင်းမှာ ခြွင်းချက်ရှိတယ်။ မင်း တစ်ဖက်သတ်ဖော်ကားခံခဲ့ရတာ ငါ့နားလည်လို့ မင်းဘက်က ရပ်တည်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်း တုံ့ပြန်တာတွေကလွဲစားဘာလုပ်လုပ်မတားဆီးခဲ့ဘူး ..”

သူက ဆက်တိုက်ပြောသွားပြီးမှ အရိပ် မျက်ဝန်းတွေကိုခိုက်ကြည့်ကာ ..

“အဲဒါတွေအားလုံးက မင်း တစ်ယောက်တည်းကိုနားလည်ပေးခဲ့တာတွေပဲ .. တစ်လောကလုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းမသားဆုဘက်က ရပ်တည်ဖို့ မဟုတ်ဘူး ..”

“ဦးက ဘာပြောချင်တာလဲ။ အရိပ် လုပ်တာတွေမှားနေလို့လား ..”

“ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်အတိုင်းလုပ်ပြီးရင် အကိုးအကားတွေမပြုနဲ့။ တိုင်းပြည်အတွက် လူထုအကျိုး ဘာညာလို့ကွအလိုတွေ ..”

ဒီကမ္ဘာက ဤကဲ့သို့ ငွေကျကျတစ်ယူသန်သမားဖြစ်သည်။

“အခု မင်း ကလွဲစားချေခဲ့တယ်။ အောင်မြင်တယ် .. ဒါပေမယ့် မင်း မပျော်ဘူး။ ငါ ဖြစ်စေချင်တာ အဲဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး အရိပ်။ မင်း ခံစားချက်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေနပ်ရမယ်။ ကျေနပ်တာကိုပျော့ကျေနပ်သေးတာရာ အဲဒီမှာပဲ မင်းထားခဲ့နိုင်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အားလုံးပြီးကွားပြီ .. မင်း မပြီးချင်သေးဘူးဆိုရင်လည်း ပြီးသွားပြီ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် ..”

လရောင်ကျားရင့်

“ဟုတ်ရင် မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုးရေထဲမှာနှစ်ပြီး အသေခံဖို့ကြိုးစားတာလဲ ..”

“အရိပ် အဲလိုရည်ရွယ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး ..”

“ဒါဆို ပိုဆိုးသွားပြီ .. မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်နေမိမှန်း မသိလောက်အောင် စိတ်လွတ်သွားတာ ..”

“မဟုတ်ဘူး .. အရိပ် သိတယ်၊ အသေခံဖို့မဟုတ်ပေမယ့် သေသွားရင်လည်း အရိပ် မှာ ..”

“လွမ်းမယ့်သူမရှိတော့ဘူးဆိုပြီးတော့လား .. မင်း အရောင့် ကို တမ်းတနေတာလား အရိပ် ..”

အရိပ် က မဖြေဘဲ နေရာမှဖြည်းလေးစွာထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒီကမ္ဘာကိုငေးကြည့်နေကာ ...

“အရိပ် က ပြန်မေးလို့ရမလားဟင် ..”

သူက မေးဆတ်ညိတ်လိုက်လျှင် ...

“အရိပ် က အရောင့် ကို တမ်းတနေတာလို့ ဦး ဘာလို့ထင်တာလဲ”

ဒီကမ္ဘာ့မျက်လုံးနှစ်ဖက် ဆတ်ခနဲစုန်သွားသည်။ အရိပ် က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီက အသွေးအသား အဲဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲကလူတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖို့မပြောနဲ့၊ ချစ်သလိုနေပြန်ရတဲ့နေ့ရက်တိုင်းက အရိပ် အတွင်း ငရဲကျနေသလိုပါပဲ ..”

မို့အစ်အစ် နီတီတီလေးရှိနေသည့် မျက်နှာလေးက မျက်ရည်တွေ ထွက်နေသဖြင့် သနားစဖွယ်လေးဖြစ်နေသည်။ အပြာနုရောင် ဂါဝန်ရှည်လေးနှင့် အပေါ်ထပ်လက်ရှည်အဖြူလေးက မလိုက်ဖက်ဘဲလည်းလှလေသည်။

သူမလေးကို အဝတ်အစားလဲပေးရတိုင်း လူနာတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထိုအချိန်မှာ သူ့စိတ်တို့သည် ...

သူမလေးကို အဝတ်အစားလဲပေးရတိုင်း လူနာတစ်ယောက်လို သဘောထားနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ထိုအချိန်မှာ သူ့စိတ်တို့သည် ...

အယုဉ်

“အရိပ် ရဲ့ စိတ်ကို ဦး နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ နားလည်တယ်လို့ တွင်တွင်ပြောပြီး ဦးကထွက်ပြေးဖို့ပဲကြိုးစားနေတာ ..”

“အတိုင်းအတာတစ်ခုထက်ပိုပြီး နားလည်ဖို့မလိုဘူးလေ၊ မင်းက ငါ ထုဆစ်ခဲ့တဲ့ရွှေစင်ရုပ်တုလေးတစ်ရုပ်ဆိုရင် ..”

“အရိပ် က လူသားစစ်စစ်ပါ ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဥယျာဉ်များလို့ သတ်မှတ် ရတာပေါ့၊ မင်းနဲ့ ငါက ဒီထက်ပိုနားလည်ဖို့မသင့်တဲ့လူတွေ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. အဲဒါကြောင့် အရိပ် ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို မဝေဖန် ဝါနဲ့လို့ ဦးဒီကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ လူတိုင်းအတွက် စားဝတ်နေရေး ကြောင့် ငွေကအရေးကြီးပေမယ့် ငွေကြေးစည်းစိမ်တွေကြားမှာ သောကဆင်းရဲ ခံစားပြီး နေ့စဉ်ငိုကြွေးနေရတဲ့လူတွေရှိတယ် ..”

ဒီကမ္ဘာ ရဲ့ မကျေနပ်သည့်မျက်ဝန်းတွေ သူမမျက်နှာပေါ်ရောက်လာသည်။ အရိပ် က ဂရုမစိုက်ပါ။ ထိုမျက်ဝန်းတွေကိုတည့်တည့်ကြည့်ပြီး ...

“မရနိုင်တဲ့ ကန်ရေပြင်ထဲကလရိပ်ကို တမ်းတငိုကြွေးနေတဲ့သူတွေပို ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ရေခဲခဲနေတဲ့သူကို ဘာတွေကျွေးကျွေး ရေကြည်တစ်ပေါက်လောက် သူ တန်ဖိုးထားမှာမဟုတ်ဘူး ..”

“အရိပ် .. မင်း ငါ့ကို မျှော်လင့်နေတာလား ..”

“အဲလိုဆိုရင် အရိပ် လောက် မိုက်မဲတဲ့သူ ဘယ်ရှိတော့မလဲ ဦးဒီ၊ ဦးဒီ က အရိပ် ထက် အများကြီးမြင့်မားပါတယ်၊ နေဓန လက်ထဲရောက်ခဲ့တဲ့ ဦးလေးဦးမြတ်ထွတ် ရဲ့ အိမ်ကြီးကိုတောင် ချက်ချင်းပြန်ခဲ့တယ်၊ အရိပ် အတွက်ပေးခဲ့တယ် .. ဒီထက်လည်းအများကြီးချမ်းသာပါတယ်”

“အဲဒီလူချမ်းသာကြီးက မင်းထက် အသက်အများကြီးတဲ့ လေးသက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာတော့မပါဘူးလား ..”

အရိပ် မမျိုတရိလေးပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာလေးငဲ့သွားသည်။ ပြီး

“အဲဒီလူချမ်းသာကြီးက မင်းထက် အသက်အများကြီးတဲ့ လေးသက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာတော့မပါဘူးလား ..”

အရိပ် မမျိုတရိလေးပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာလေးငဲ့သွားသည်။ ပြီး

အရိပ် မမျိုတရိလေးပြုံးလိုက်ပြီး မျက်နှာလေးငဲ့သွားသည်။ ပြီး

၂၉၅

လရောင်ကျွန်းရင့်

တော့ အဆက်အစပ်မရှိသောမေးခွန်းတစ်ခုသည်။

“ဦး ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ ..”

“မင်းကို စိတ်ချရတဲ့အချိန် ..”

အရိပ် မျက်နှာ ပြန်မော့လာသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ ဒီကမ္ဘာက မျက်နှာလွှဲ၍ ..

“ငါ အမေရိကကိုသွားမှာ .. တယ်တော့မှ ပြန်လာဖြစ်မလဲဆိုတာ မသိတော့ ..”

“ဟိုအရင် ဒီဘာတွေဆုံးပြီး ဦးလေးဦးမြတ်ထွတ် ခြံစောင့်ဘဝရောက် သွားတာတောင် မသိလိုက်တဲ့ အဖြစ်မျိုးပေါ့နော် .. ကိုယ့်ဝါသနာထဲ မှာ နစ်မြုပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူမှန်းမမှတ်မိတော့တဲ့ အခြေ အနေရောက်ခဲ့တဲ့အထိ ..”

သူ ပြောပြခဲ့သဖြင့် ဒီကမ္ဘာ အကြောင်း အရိပ် က သိထားသမျှ ကို ပြန်ရွတ်ပြနေပြီး ..

“ဦးဒီ သွားပါ .. အရိပ် အတွက် မပူပါနဲ့ ..”

“ငါပူတာမပူတာလည်း မင်းခိုင်းစို့မလိုဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းအတွက် ငါ လွှဲပြောင်းပေးမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာမဆို ..”

“အရိပ်မလိုချင်ဘူး ..”

သူမ ပြတ်သားစွာ ငြင်းလိမ့်မည်လို့မထင်ခဲ့သဖြင့် ဒီကမ္ဘာ အသံ တိတ်သွားသည်။

“အရိပ် အတွက် ခြံနဲ့တိုက် ပေးထားပြီးပြီ၊ ဒီထက် ဘာမှထပ်ပေး ဖို့မလိုပါဘူး ..”

“ငါ့အတွက်လည်း ဒါတွေဘာမှလုပ်လို့မရဘူး အရိပ်၊ အားလုံး လမ်းပေါ်မှာနုပုံပြီး ဦးရာလူလာသယ်ပါလို့ ချခင်းပေးဖို့အထိလည်း မရုတ်ရောနိုင်ဘူး။ ငါ့အတွက်လည်း မလိုအပ်တာတွေကို လိုအပ်နေတဲ့ မင်းက လက်ခံရမယ် ..”

“လိုအပ်နေတဲ့လူကို ပေးခဲ့ချင်တာဆိုရင်လည်း တခြားလိုအပ်နေ တဲ့လူတွေအများကြီးရှိတယ် ဦးဒီ .. အရိပ် မှ မလိုတာ ..”

သူမ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီလိုရွံ့တာတွေကို ဦးဒီ မုန်းမုန်း သူမသိသည်။ ခုက သူမကတော့ ရွံ့တာမဟုတ်ပေ။ သူမရဲ့ လိုအပ်ချက်က ငွေကြေးချမ်းသာမှုမဟုတ်ဘဲ ..။

အစတည်းက ဘာမှမရှိခဲ့တဲ့ဘဝမှာ ဘာမှမရှိဘဲ ဆက်လက်နေထိုင် သွားရရင်လည်း အကြီးအကျယ်ထိခိုက်ဖွယ်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် နောက် ထပ် ပုံပိုအူတွေကို မလိုချင်တော့တာဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါ သူမ လမ်းပေါ်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဟာ မြေဦးတည့်ရာကို မဟုတ်တော့ပေ။

“မင်း ဆုံဖြတ်ပြီးလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေနပ်ရမယ် ..”

“အဲဒီမှာပဲ မင်း ထားခဲ့နိုင်ရမယ် ..”

“ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်အတိုင်းလုပ်ပြီးရင် အကိုးအကားတွေမပြန် ..”

ဦးဒီ ပြောသမျှကို ပြန်တွေးရင်း ကိုယ့်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေက အစိစွာထိ ရှိရမည်ဟု သန့်နှုတ်ချသည်။ အချိန်မရွေးပြည့်တက်လာတတ်သည့် မျက်လည်စတိုကို မျက်တောင်တွေနဲ့ ဖိခတ်ပျောက်ဖျက်ရင်း အစတည်း က ခုချိန်ထိ ဘဝမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲရပ်တည်လာခဲ့သလိုမျိုး ဘာကိုမှ မတမ်းတွန့်အောင်နေတော့ဖို့ဆုံးဖြတ်၏။

သို့သော် ..

“မုံရွာ လက်မှတ်မရှိတော့ဘူး ..”

“ဒီနေ့မရှိတော့ဘူး .. ခုံပြည်နေပြီ ..”

မုံရွာသွားဖို့အတွက် ကားစုမ်းသမ္မ ဘယ်ကားမှာမှ ခုံမရှိတော့ ဘူးဖြစ်နေ၏။ နောက်ဆုံးမေးသည့်ကားမှာတော့ သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ ကာ ..

“ကျွန်မကို ကြားခဲ့လေးတစ်ခုလောက်ချပေးပါလို့ .. သုံးဆုံစာပေး

လရောင်ကျွန်းရင့်

ပါမယ်။ ဘယ်နေရာဘယ်လိုပဲလိုက်ရလိုက်ရပါ ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ခဏစောင့်လေ ...”

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညခုနစ်နာရီတိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ကားနဲ့ သူမ မပါလျှင် အိပ်စရာနေရာအတွက် ဒုက္ခရောက်တော့မှာ သေချာ၏။

ဦးဒီ လည်း လေဆိပ်ရောက်နေလောက်ပါပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ထွက်သွားပြီလား ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးနဲ့ သူမ ဥပေက္ခာ တရားတွေနဲ့ ခွဲခွာကြဖို့အချိန် တန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နောက်ထပ်လည်း ထိုလူနဲ့ပတ်သက်သည့် အရိပ်မိုး တစ်ခုခုမှာ သူမ မှီခိုမနေလိုတော့ပေ ..။

မွေးလာတည်းက တစ်ယောက်တည်းပါ။ သူမ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန် နိုင်အောင် ကြိုးစားတော့မည်။

ထိုစဉ် ဘေးမှာချထားသည့် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲက ဖုန်းမြည်လာ၏။ မုံရွာမှာ ဦးမြတ်ထွတ် ရှိသည်။

သူမ မုံရွာကိုပြန်လာတော့မည့်အကြောင်း ဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် တစ်ခုခုပြောဖို့ခေါ်တာဖြစ်နိုင်၏။

ဘေးစစ်လေးကိုဖွင့်ပြီး ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးမြတ်ထွတ် ဆီက မဟုတ် ..။

“ဟလို ...”

“အရိပ် ...”

ဟင် ...

အရိပ် မျက်နှာလေးပျက်သွားသည်။ အရောင့် အသံကို သူမ မှတ်မိ လိုက်၏။

“မင်း နားထောင်နေတယ်လို့လား ...”

သူမ ဘာမှမပြောမိပေ ..။ အရောင့် ထံမှ ကြေကွဲဆို့နှင့်နေသံသည် မကောင်းသတင်းများစွာကို သယံဆောင်လာတော့မည်မှန်းလည်းတွေး

အပျဉ်

ဖို့သတိမရ ...။

ဒီဖုန်းကို ဆက်နားထောင်ရမလား .. ချစ်လိုက်ရမလားတွေစေ နေမိဆဲ ..။

“ကိုကြီးကို စိတ်ကျန်းမာရေးဆရာဝန်နဲ့ပြနေရတယ် ..”

“... ..”

“ကိုကြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကတော့ ဆုံးသွားပါပြီ။ ကိုကျော် ကိုလည်း ရှာမတွေ့ကြဘူး။ ဒါတွေကြားရတာ စင်း ကျေနပ်တယ်လို့ လား .. ခု မလတ်တို့ သားအမိကလည်း ကိုကြီးရဲ့ ကျန်းမာရေးလေး ကိုတောင် အပြောမခံကြဘူး။ အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးနေပေမယ့် ကိုကြီး ရယ် ကိုကျော်ရယ် ကိုဇော်ရယ် သုံးယောက်စလုံးဒုက္ခများသွားကြတာ တရားခံကတစ်ယောက်တည်းပါ။ အဲဒါကို ဘယ်သူမှမသိပေမယ့် ကိုယ် သိတယ် ..”

“သိရင်လည်း ရှင် ဖုန်းဆက်ပြောမနေသင့်ဘူး .. ဘာလို့လဲ အစ်ကို ဖြစ်သူအတွက်ပျော်လို့လား ..”

“ကိုယ်ကတော့ ပျော်ပါ့မလား။ ဒါပေမယ့် မင်း ပျော်သင့်တယ်ထင် လို့ ..”

အရိပ် ဖုန်းနားထောင်ရင်း မျက်နှာလေးမဲ့သွားသည်။

“ခုတောင် ကျွန်မ အပျော်လွန်ပြီ မှူးနေတာ အရောင်၊ ဒီလိုဖြစ်နေ မှာတွေကိုတွေးပြီးတော့လေ .. ရှင်ပြောပြနေလည်း စပရိုက်လည်းဖြစ် မယ့် သတင်းမဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်ဆို .. အဲဒီဘီလူးသုံးတောင် ပုဆိုးမနိုင် ဖိနပ်မပါနဲ့ လမ်းရိုးမှာ လျှောက်ပြေးပြီးသွက်သွက်ခါအောင် ခွေးနေရမှာ ..”

အရိပ် အားပါးတရပြောနေပေမယ့် အရောင့် ဘက်က အသံအိတ်နေ၏။

“ဝတ်လစ်စလစ်ခွေးပြီး ကျွန်တော်က လူယုတ်ပေးပါလို့ သူ လှုပ်ခဲ့ တဲ့အပြစ်ကို တစ်လောကလုံးသိအောင်လျှောက်ပြောနေရမှာ။ မသေမချမ်း

လရောင်ကျားရင့်

ဝန်ခံနေရမှာ၊ နှင်နှင်စင်းပြီးသတ်ပစ်သင့်ပေမယ့် တမင်မသတ်ဘဲထားခဲ့တာ အဲဒီလိုမသေခံချင်းရူးနေစေချင်လို့ .. ခုတော့ ဆေးကုပေးမယ့်သူပေါ်လာတယ်ပေါ့ ..”

“ဒါပေမယ့် မင်းဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်လာမှာပါ။ ကိုကြီးက ဆေးကုမခံဘူး၊ ဆရာဝန်လာတိုင်း ထပ်အတွေ့မခံတော့ဘဲ အခန်းတံခါးပိတ်နေတယ်။ ကယောင်ကတမ်းတွေပြောနေတာအစက ဘာတွေမှန်းမသိဘူး၊ ကိုကျော်တို့ရဲ့ ဇနီးတွေဆီက ဒိုင်ယာရီဖတ်ရတော့မှ နားလည်ခဲ့တယ်။ မင်း မုန်းသင့်ပါတယ် အရိပ် ရယ်၊ ငါ ဒီလောက်ချစ်နေတဲ့ကြားက ငါ့အချစ်တွေကိုလှည့်ပတ်ရှောင်တိမ်းပြီး ကိုကြီးနားရောက်အောင် မင်းသွားခဲ့တယ် .. လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီး ဆေးဆေးထွက်သွားနိုင်တယ် ..”

“ထွက်မသွားဘဲ နှင်နဲ့ အလွမ်းစာတ်လမ်း က၊ ခေချင်သေးတာလား အရောင် .. ငါ နှင့်အချစ်ကိုလက်ခံခဲ့တာ ချစ်တေး အဖြစ်နဲ့မဟုတ်ဘူး .. နှင်တို့ကိုသိပ်မုန်းတဲ့ အရိပ်ဟောင်း အဖြစ်နဲ့ ..”

“မှန်ပါတယ် ..”

“ဟုတ်တယ် .. ငါ့မှန်တယ်၊ ငါ ဘယ်တော့မှမမှားဘူး၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောပြီး ချစ်ဟန်တွေပြုသွားတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အားကိုးပြီး ကျားခံတွင်းထဲ တိုးဝင်းခဲ့မိတဲ့အဖြစ်ကလွဲရင်ပေါ့ ..”

“ငါ့ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်နေပြီ ..”

“တော်ပြီ .. ငါ နှင့်ဆီက အဲဒါတွေကြားချင်လို့မဟုတ်ဘူး ..”

“ဒါဆို နှင် ကြားချင်တာပဲပြောပါ့မယ် .. ကိုကြီး မကြာခင် နှင်ဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ် ..”

“မဖြစ်သေးတဲ့အတွက် ရင်ဘတ်ထုင့်ရဦးမှာ ..”

“ငါ စိတ်မကောင်းတာက မလက်တို့ အသားအမိကတော့ ..”

“လအရောင် ..”

အရိပ် စိတ်တိုတိုနှင့် နာမည်အစအဆုံးခေါ်လိုက်မိကာ ..

အာညို

“နှင်က ငါ့အတွက်တော့ လအရောင်ပေမယ့် အလမ်းမတော့လပုပ်ဖမ်းထားတဲ့ အရောင်ပဲ .. နှင်ကပြေး အဲဒီလူယုတ်မာတွေကိုမုန်းတယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ ငါ့ရှေ့က သူသွားနေရင်တောင် သူ့ကိုယ်က ဖြတ်တိုက်လာတဲ့လေကို ရှူရှိုက်ရမှာပဲတယ် ..”

“ပေါ့ပျက်တဲ့ယောက်ျားနဲ့ ယုတ်မာတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ နောက်ထပ်ပြီး ငါ့ကိုမဆတ်သွယ်နဲ့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး နှင်ကို လမ်းမှာတွေ့မိရင်တောင် တံတွေးထွေးသွားဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ် .. မပြောမရှိနဲ့ ..”

မုန်းချပစ်လိုက်ပြီးမှ ဒေါသကဆတ်လက်တည်ရှိနေပြန်သည်။ မုန်းကိုကျစ်နေအောင်ဆုပ်ကိုင်ထား၍ ကတုန်ကယင်လှိုင်းထန်နေသည့် ကိုယ့်နှလုံးခုန်နှုန်းကို အတော်ကြီးထွော့ချနေရ၏။

ထိုစဉ် မုန်းသံမြည်လာလျှင် ပါတီပိတ်ပစ်ဖို့ကြည့်လိုက်လျှင် -
ဦးဒီ ဆီက ..

သူမ ဝေးကြည့်နေပြီးမှ နားမှာဖြည်းလေးသည့်နှုန်းနဲ့ ကပ်မိ၏။
“ဟလို ..”

“ဘယ်သူနဲ့ပြောနေတာလဲ .. မင်း ..”

“အရောင် နဲ့ ..”

“အဆင်ပြေသွားလား ..”

“ဟင့်အင်း ..”

“ခု ပြန်လာရင်ရာအဆင်ပြေစလား ..”

“အရိပ် ..”

သူမ ဘာပြောရမှန်းမသိ ..။

ကားဂိတ်ထဲရောက်နေပြီဆိုလျှင် ခုံရွာပြန်တော့မည်လှဲ့သိသွားလိမ့်မည် ..။

ဦးဒီ ခရီးသွားခါနီးမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေချင် ..

“တစ်ခုခု အဆင်ပြေသလိုပြောပြီးပိတ်စိတ်ကူးနေတဲ့ပုံပဲ ..”

လရောင်ကျားရင့်

“ဦး .. ဦးဒီ လေဆိပ်မဆင်းသေးတာလား ..”

“ငါမေးတာမဖြေဘဲ ပြန်မမေးနဲ့လေ ..”

“အရိပ် မလိမ်ရဲလို့ပါ ..”

“ဖြေလိုက်ရင် လိမ်ရမှာလို့ပြောလိုက်တာလား ..”

“ဟုတ် ...”

“ဒါဆိုရင်မဖြေနဲ့တော့ .. အခု မင်းထိုင်နေတဲ့ မုံရွာကားဂိတ်က ထွက်ခဲ့ ..”

ဟင်!..!

ဘယ်လိုဖော်ပြရမှန်းမသိသော ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်းက ရင်ကို တိုင်လှုပ်လိုက်သလိုပင် ..။

ဒီလောက်ထိ နူးညံ့စွာ လိုက်လျောတာမျိုး ဦးဒီ နဲ့ နေလာခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်မှာမရှိခဲ့ဘူးပေ။ ပြီးတော့ သူမ နားလည်လိုက်သည်။ သူမ ရင်ထဲကို ဦးဒီ နားလည်သွားပြီ ..။

ဘယ်မှာလဲ ဦးရဲ့ ကား ..။

အရိပ် အိတ်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲထားရင်း ဒီကမ္ဘာကားကို ချာလပတ် ရမ်းအောင်ရှာမိ၏။ မတွေ့ပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေက အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်နေမိလျှင် ..။

“ဟိတ် ...”

“အမှေ ...”

လက်ကိုတစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲထားလိုက်၏။ ပြေးတော့မည့် အရှိန်ကြောင့် အရိပ် လန့်သွားကာ ရင်ခွင်တစ်ခုထဲကို သူမကိုယ်လေး ရောက်သွားခဲ့၏။

“ဦး ...”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မင်းက ..”

“ဦးဒီ ကားကိုရှာနေတာ ..”

အရည်

“ကျုပ်က ဒီကားတစ်စီးပဲ စီးနေတာလား ..”

“အဟွန်း ..”

အရိပ် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကိုယ့်အသံကိုတောင်မကြားရဲဘဲဖြစ် နေပြီး စကားမပြောနိုင် ..။

ထိုစဉ် ...

“ပွမ် .. ပွမ် ..”

“အမှေရေ ..”

မီးရောင်ဖွေးထိန်းသွားကာ Express ကားကြီးတစ်စီး၏ ဟွန်းတီး လိုက်သံကြောင့် အရိပ် ကိုယ်လေးတုန်သွား၏။ ပြီးတော့ ဒီကမ္ဘာ ရင်ခွင် ထဲက ရုန်းလျှင် ..။

“ကားတွေကြပ်နေတယ် .. ငြိမ်ငြိမ်နေ ..”

ကားကြီးက စတင်ထွက်ခွာလာကာ တစ်ဖက်က ဂိတ်မှာလည်း တက္ကစီတွေ ကားကြီးတွေ ညပ်နေသဖြင့် လမ်းကကျဉ်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် လူချင်းခွာချိန်မရတော့ဘဲရှိကာ Express ကားကြီး တရွေရွေဖြတ်သွား နေခြင်းကို ဒီတိုင်းစောင့်နေရ၏။

ကားတွေတကယ်ပဲကျပ်နေကာ သူမသာ ဒီကမ္ဘာရင်ခွင်ထဲမှာ ပိပြားမနေခဲ့လျှင် ခြေထောက်ကိုဖြစ်ဖြစ် ကျောက်ဖြစ်ဖြစ်ပွတ်ကြိတ် သွားနိုင်၏။

ကားမီးကွယ်သွားသည်။ ကားကြီးလည်း လွတ်လွတ်ထွတ်ထွတ် ဖြတ်ကျော်ထွက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် အရိပ် ကို ဒီကမ္ဘာက ရှေ့ ပိုက်ထားဆဲရှိကာ ..။

“မင်းက ငါ့ထက်မာနကြီးပါလား ..”

“ဦး သင်ပေးတာပါ ..”

“ဒါဆို ထပ်သင်ပေးစရာတွေရှိသေးတယ် .. ကားပေါ်တက် ..”

အရိပ် က ရယ်နေရင်း ဒီကမ္ဘာ လက်မောင်းလိုက်ထား၏။ ဖတ်ရန်

လရောင်ကျွန်းရင့်

ကျွန်မှာ လူတွေကားတွေ ကပ်ကျပ်နေသော်လည်း အားလုံးကိုမေ့လျော့
နေတာ ..

"အရိပ် ရင်ထဲမှာမပြောရဲလို့ မျိုသိပ်ထားရတာတွေအများကြီးပဲ
သိလား .."

"ကျုပ်မှာလည်း မကြာသင့်လို့ မျိုသိပ်ထားရတာတွေရှိတယ် .."

"ဒါဆို ဘယ်သူ့အရင်ပြောမှာလဲဟင် .."

"ကျုပ် .."

အဟွန်း ..

သူ့မဘဝမှာ ကံကောင်းခြင်းတစ်စုံတစ်ရာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ
ရှိမလာနိုင်ဘူးလို့ထင်ခဲ့မိသည်။

ဒါပေမယ့် ..

"ဒီနေ့ကစပြီး တလေးထိန်းတဲ့ရာထူးနဲ့ပဲ မြန်မာနိုင်ငံမှာနေတော့
မယ် .."

"ဘယ်ကလေးလဲဟင် .."

"ချစ်တေး ဆိုတဲ့ကောင်မလေး .."

"အရိပ်ဟောင်း ပါ .."

"ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် .. အဲဒါ ကိုယ့်ကောင်မလေးပဲ .."

ဒီလောက်ထိ ဦးက နူးညံ့တတ်တဲ့သူလား ..

ရင်ထဲမှာ လိုအင်ဆန္ဒအားလုံး ပြည့်စုံသွားသလိုကျွန်တာတာမှ

မလိုတော့ပေ ..

ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အချစ်နဲ့ မသက်ဆိုင်ခဲ့သမျှ .. ဒီနေ့က

အစပြု၍ ..

အခန်း (၂၈)

"မမ .. ဘုံ တာဝန်ကျေပါတယ်နော် .."

"ကျေတယ် .. မင်း အရမ်းတော်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကစပြီး
ဘုံ ဆိုတဲ့မှာစည်ကို မင်းမေ့လိုက်တော့ .."

"ဟုတ်ကဲ့ .."

"မင်းရင်ထဲမှာ အဲဒီယောက်ျားသုံးယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်မကျန်ခဲ့တာသေချာရဲ့လား .."

"ကျွန်မ မိဘမဲ့ဘဝရောက်ခဲ့ရတာလည်း အဲဒီယောက်ျားချိုးတွေ
ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြိုကွဲတာက စခဲ့တာပါ .."

"ကောင်းတယ် .. ငါ့ကတိအတိုင်း ဝင်းရစေရမယ်၊ ဒါ့အပြင်
နိုင်ငံခြားမှာနေမယ်ဆိုလည်း ကြိုက်တဲ့အရပ်မျက်နှာကိုပြေး ဝင်းကပ်ဘဝ
လုံးအတွက် အေးချမ်းနေစေရမယ် .."

"မမ .."

"ငါက မင်းအမေလောက်ရှိမယ်ထင်တယ် .."

"ဘာဖြစ်ဖြစ် မမက ကျွန်မထက်တောင်နုငယ်အိုသေးတယ်၊
ဘုံ ဘဝကိုမေ့ရမယ်ဆိုရင် မမ ကလည်း အခု မေ့လိပ် .."

"ဟွန်း .."

www.burmeseclassic.com

လရောင်ကျူးရင့်

“ဘုံ တို့ကိစ္စကို သူတို့မိန်းမတွေမသိပါဘူးနော် .. ပြီးတော့ လအရောင် ဆိုတဲ့ လူကြီးရော ..”

“မသိဘူး .. ရူးနေတဲ့သတ္တဝါရယ်၊ ပြေးနေတဲ့သတ္တဝါရယ် မင်းနဲ့ ငါတို့ပဲ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့တစ်ခုတစ်ယောက်မှ ဒါကိုမသိဘူး၊ သိဖို့လည်း မလိုဘူး၊ သူတို့လည်း ဘယ်တော့မှပြောရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါ့အပြင် မင်းနဲ့ သူတို့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူးဆိုတာလည်း ဘယ်တော့မှ သိခွင့်ရတော့ မှာမဟုတ်ဘူး ..”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျွန်မ မမ ပြောပြထားတဲ့အတိုင်းပဲနေပါ့မယ်၊ ကျွန်မဘဝသေဆုံးသွားတဲ့အထိ သူတို့ရဲ့သမီးအဖြစ်နဲ့ နှုတ်လုံလုံနေသွား မယ် .. ဘယ်သူမှ အမှန်အတိုင်းမသိစေရဘူး ..”

“ကောင်းတယ် .. မင်း ဘယ်တော့မှ သစ္စာမရူးတော့ဘူးပေါ့ ..”

“သစ္စာရူးမှာစိုးတာထက် .. မမရဲ့အဖြစ်ဆိုးကို မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး မေတ္တာနဲ့ စောင့်ထိန်းမှာပါ ..”

ဓန ရယ် .. ကျော် ရယ် ဇော်ရယ် ကတော့ သူတို့သိသွားခဲ့သော ဆိုးရွားမှုကြီးထဲကနေ ဘယ်သောအခါမှ ရုန်းထွက်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ပေ။

ငယ်ဆုံးသွားသူသည်လည်း မကောင်းမှု၏စိတ်ဇောကြောင့် သံသရာ ခရီးမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ ကျင်လည်နေရဦးမှာဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်သူတို့ ၏ အနာဂတ်သည်လည်း ကိုယ်ပြုခဲ့သည်ကံ ကိုယ့်ထံပြန်ရောက်လာ သော အလှည့်တွင် ..။

လရောင်ကျူးရင့်